

[Quỹ Dị Tập Đàm Hệ Liệt] - Đệ Nhị Thoại - Long Quyết

Contents

[Quỹ Dị Tập Đàm Hệ Liệt] - Đệ Nhị Thoại - Long Quyết	2
1. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 1	3
2. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 2	5
3. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 3	8
4. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 4	10
5. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 5	12
6. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 6	14
7. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 7	16
8. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 8	18
9. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 9	19
10. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 10	22
11. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 11	24
12. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 12	26
13. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 13	29
14. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 14	31
15. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 15	33
16. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 16	35
17. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 17	36
18. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 18	39
19. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 19	41
20. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 20	42
21. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 21	44
22. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 22	46
23. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 23	48
24. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 24	50
25. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 25	52
26. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 26	54
27. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 27	56
28. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 28	58
29. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 29	60
30. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 30	62
31. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 31	64
32. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 32	66
33. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 33	68
34. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 34	70
35. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 35	71
36. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 36	73
37. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 37	75
38. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 38	78
39. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 39	80
40. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 40	82

41. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 41	83
42. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 42	85
43. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 43	87
44. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 44	89
45. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 45	91
46. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 46	93
47. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 47	95
48. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 48	97
49. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 49	99
50. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 50	101
51. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 51	103
52. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 52	105
53. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 53	107
54. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 54	109
55. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 55	111
56. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 56	113
57. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 57	115
58. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 58	117
59. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 59	119
60. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 60	120
61. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 61	122
62. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 62	124
63. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 63	126
64. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 64	128
65. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 65	129
66. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 66	130
67. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 67	132
68. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 68	134
69. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 69	136
70. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 70	138
71. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 71	140
72. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 72	142
73. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 73	144
74. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 74	147
75. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 75	149
76. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 76	151
77. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 77	153
78. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 78	156
79. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 79	159
80. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 80	161
81. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 81	163
82. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 82	165
83. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 83	167
84. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 84	169
85. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 85	171
86. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 86	173
87. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 87	175
88. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 88	177

[Quỹ Dị Tạng Đàm Hệ Liệt] - Đệ Nhị Thoại - Long Quyết

Giới thiệu

Editor: LợmThế loại: Mỹ cường, huyền huyền, 1x1, H, sinh tử, đạo sĩ mỹ công x long vương cường thụ, ngược Độ dài: 8

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-di-tap-dam-he-liet-de-nhi-thoai-long-quyet>

1. Độ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 1

Chuyện kể rằng Thu Chí Thủy rời khỏi Kỳ huyện, theo hướng Tây mà đi, đến Trữ Hóa huyện. Trữ Hóa huyện hình dạng như Phượng Hoàng, liền xưng là Phượng Hoàng Thành, Bắc lấy Trường Thành làm biên, Tây Bắc lấy dãy Hoàng Hoa làm giới, Tây Nam dựa lên núi Hà Diệp Bình, Đông Nam lấy núi Vân Trung cùng Hân châu phân giới, Đông bộ cùng bình nguyên tương thông, sông Phần – con sông lớn nhất chảy qua chính là dòng sông chủ yếu của biên giới đó. Trữ Hóa huyện từ xưa đến nay chính là *bình gia trọng địa*(1), vừa thuộc về biên quan phía Bắc, cùng *Bắc Địch*(2) qua lại mật thiết, hết sức phồn hoa náo nhiệt.

(1) vùng đất quan trọng của nhà quân sự

(2) dân tộc thiểu số phương Bắc

Thu Chí Thủy mới vừa vào thành, liền thấy ven đường rất náo nhiệt, người người vòng vòng bao quanh, trong vòng hình như có người đang tranh cãi, hấn sinh vài phần tò mò, mới định đến trước tham dò xem có chuyện gì, liền thấy một nam tử cao lớn dương dương đắc ý từ trong đám người đi ra ngoài, sau khi nam tử kia đi đám người liền giải tán, Thu Chí Thủy liền thấy một đạo sĩ trẻ tuổi *hung hữu thành trúc*(3) đang cười. Vị đạo sĩ kia khoảng chừng hai mươi, thân cao gầy yếu, ngọc nhuận bằng thanh, cũng có mấy phần tiên khí... Còn trẻ tuổi đã có được đạo hạnh này, hiển nhiên là thiên phú, chỉ tiếc là...

(3) trong lòng đã có dự tính trước

Thu Chí Thủy tiến lên cười nói: “Đạo hữu, hạnh ngộ! Không biết xưng hô thế nào.”

Đạo sĩ kia thấy Thu Chí Thủy, khách khí đứng dậy, đáp lễ nói: “Hạnh ngộ hạnh ngộ, tại hạ Quân Ngọc Hàm, không biết có điều gì chỉ giáo?”

“Ha ha, tạ đạo hữu quan tâm.” Quân Ngọc Hàm cười khẽ, trên mặt nhưng không che được đắc ý, “Ta bắt quá chỉ là đánh cuộc cùng người đó thôi.”

“Đánh cuộc?” Thu Chí Thủy không hiểu hỏi.

“Ha ha, ta với y đánh cuộc buổi trưa ngày mai canh ba *tất*(4) hạ mưa *tam xích tam thốn tam điểm*(5), một chút cũng không hơn một chút cũng không kém.” Quân Ngọc Hàm cũng thật không dấu diếm Thu Chí Thủy, xem ra đối với chuyện lần này là khoái tâm mãn ý, lại nghe thấy Thu Chí Thủy lâm vào cả kinh, khuyên nhủ: “Đây là chuyện của Thiên Thượng, chúng

ta cũng chỉ là phàm nhân, sao có thể dòm ngó?”

(4) *tất: nhất định, chắc chắn*

(5) *(ba thước ba tấc ba hạt) xích: thước (đơn vị đo chiều dài, bằng 1/3m); thốn: tấc (đơn vị đo chiều dài, 10 phân=1 tấc, 10 tấc=1 thước); điểm: giọt, hạt*

Quân Ngọc Hàm nghe thấy Thu Chí Thủy nói như vậy, thấy Thu Chí Thủy tựa hồ không lớn hơn mình lắm, nghĩ là đạo hạnh còn thấp, tất nhiên không biết được Thiên Cơ, trong lòng càng đắc ý hơn, cười nói: “Không sao cả.”

Lại nghe thấy Thu Chí Thủy nặng nề thở dài nói: “Các người chộc phải đại họa rồi.” xoay người liền rời đi. Quân Ngọc Hàm cũng không để trong lòng, nghĩ thầm Thu Chí Thủy này đạo hạnh nông cạn nào có thể tham dò được huyền bí trong đó, trong lòng hấn đắc chí, nghĩ đến ngày mai nam tử kia sẽ nên có vẻ mặt gì, liền thoải mái nở nụ cười, tạm thu sập rời đi.

Canh ba buổi trưa hôm sau, quả thật trời mưa, Quân Ngọc Hàm cố ý ngừng kinh doanh ở nhà, tính toán số lượng nước mưa, trời mưa không ngừng từng chút từng chút kéo dài, ước chừng hai canh giờ hạ được tam xích tam thốn tam điểm, trong lòng hấn cười một tiếng, nghĩ đến bản thân đã thắng nam tử kia, nhưng mưa này lại dầm rơi nhiều hơn một hồi, thế nhưng nhiều hơn một giọt, đến tam xích tam thốn tứ điểm mới ngừng. Hấn thực là ngạc nhiên, sao lại có thể như vậy! Nhớ lại lời nói của Thu Chí Thủy, trong lòng hoảng sợ, nam tử kia sao lại hồ đồ như vậy! Thật là chộc phải đại họa rồi!

Ba ngày, Quân Ngọc Hàm sáng sớm đã đi trên đường, lo lắng đợi chờ, không bao lâu thì thấy nam tử cao lớn kia đến, nam tử kia người còn chưa tới đã nghe thấy tiếng, cười to nói: “Ha ha ha, *Hoàng Mao Tiểu Nhi*(6) người thua rồi!”

(6) *thắng nhóc lông vàng*

Nói xong, liền muốn đập phá sập hàng của Quân Ngọc Hàm, lại thấy Quân Ngọc Hàm một mặt thâm trầm, cả giận nói: “Người con rồng ngu ngốc này, đã chết đến nơi rồi, một người còn cười được!”

Nam tử kia cả kinh, kinh ngạc nhìn về phía Quân Ngọc Hàm, hỏi: “Cái gì?!”

(7) *đài chém rồng*

Chỉ tự trách bản thân cần gì cùng y đánh cuộc như vậy, hấn cũng không lường trước được Phần Hà Long Vương này chỉ vì thắng mình, không để ý đến Thiên Quy, tự tác chủ trương hạ nhiều hơn một giọt. Hấn mặc dù cuồng ngạo, lại không muốn đoạt tính mạng của y, nếu không phải hấn ban đầu chỉ điểm cho ngư dân giết hại Thủy Tộc của y, y cũng sẽ không tìm đến hấn, thực là lỗi của mình! Giờ đây nhưng cũng không biết làm sao cho phải!

Thì ra nam tử cao lớn kia chính là Phần Hà Long Vương – Ngao Triệu. Những ngày gần đây Thủy Tộc sông Phần của y bị nhân loại giết hại số lớn, trong lòng tức giận, liền đến bờ sông tìm hiểu nguyên nhân, chỉ nghe mấy ngư dân nói đến Quân Ngọc Hàm, biết là hấn quấy phá, ngày hôm trước đặc biệt tìm đến hấn tranh luận, muốn đập phá gian hàng của hấn, liền cùng hấn đánh cuộc. Y vốn tưởng rằng việc hạ mưa này chính là Thiên Cơ, hạ bao nhiêu lượng mưa, chính Long Vương như y cũng không biết, chỉ có thể đợi đến khi Thiên Đế chỉ lệnh. Hôm qua trong lòng dắc ý đang muốn đến đập quán, lại không ngờ rằng nhận thánh chỉ muốn y hạ mưa tam xích tam thôn tam điểm, không hề sai khác gì với Quân Ngọc Hàm, trong lòng kinh hãi, liền cùng Quy Thừa Tướng thương lượng, không phải lượng mưa này thì là phạm Thiên Điều, xuống lượng mưa này lại là thua Quân Ngọc Hàm, y thật khó để nuốt xuống cơn tức này.

Quy Thừa Tướng kia nói: “Vương Thượng chính là vũ giả(8), chỉ là nhiều hơn một giọt, Thiên Thượng làm sao biết được?”

(8) người làm mưa

Y ngẫm lại thấy cũng đúng, hôm qua liền âm thầm hạ nhiều hơn một giọt, vốn cho là thần không biết quỷ không hay, trong lòng lại càng dắc ý đến đập sạp hàng của Quân Ngọc Hàm, nhưng không ngờ hấn nói như vậy, thật sự khiến cho y lo sợ *tâm kinh nhục khiêu*(9), không dám coi thường Quân Ngọc Hàm nữa, bối rối nói: “Vậy nhưng phải làm thế nào cho phải, kính xin chân nhân chỉ điểm!”

(9) tìm sợ đến mức nhẩy ra khỏi người (sợ hết hồn hết vía)

2. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 2

Quân Ngọc Hàm nào có biện pháp gì, hấn dù có thần thông cách mấy đi chăng nữa, thể nhưng vẫn chỉ là một phạm nhân nơi trần thế, con rồng phạm vào Thiên Điều này hấn cũng thật khó có thể giúp được. Hấn bất đắc dĩ nói: “Chuyện đến lúc này còn có biện pháp nào nữa? Chỉ sợ một lúc nữa thiên binh thiên tướng kia sẽ tới bắt ngươi thôi...”

Ngao Triệu nghe hấn nói như vậy, cả người liền ngã ngồi xuống, không ngờ rằng bản thân chỉ vì nhất thời tức giận tranh luận, cũng là liên lụy đến tính mạng! Hối hận lúc đầu không nên làm vậy!

Một người một rồng đang lúc cử túc vô thổ, lại nghe được một âm đạo trong trẻo: “Các ngươi còn lè mè ở đây làm gì, không sợ Thiên Binh đến bắt giam sao?” Thận trọng nhìn lên, thì ra là Thu Chí Thủy.

Quân Ngọc Hàm nghe thấy hấn nói như vậy, biết công lực của Thu Chí Thủy không phải là tầm thường, vội vàng tiến lên phía trước cầu trợ nói: “Kính xin tiên sinh chỉ điểm sai lầm!”

Thu Chí Thủy cười nhạt nhìn bọn họ, rất lâu không nói, khiến cho một người một rồng này có hơi lo lắng. Ngao Triệu tính tình nóng nảy, thấy Thu Chí Thủy hồi lâu không lên tiếng, thúc giục: “Người mau nói gì đi chứ!”

Thu Chí Thủy lại một phen trầm ngâm, cho đến khi Ngao Triệu lần nữa vội vã thúc dục, mới chậm rãi lên tiếng: “Hiện giờ cũng không có biện pháp nào khác, nhưng chỉ sợ các người sẽ không đồng ý thôi...”

Ngao Triệu vội vàng nói: “Chỉ cần có thể bảo vệ tính mạng thì có gì mà không đáp ứng chứ!” Quân Ngọc Hàm tiếp lời: “Chuyện này cũng có trách nhiệm của ta, nếu có thể giúp, tuyệt không chối từ!”

Thu Chí Thủy nhìn hai người, trong lòng cân nhắc tới lui, cuối cùng mở miệng nói: “Thôi được rồi, thành hay không thành, đành xem tạo hóa của các người thôi, chỉ mong Thiên Đế có thể vì người mà mở một mắt nhắm một mắt...” Thu Chí Thủy nhìn Quân Ngọc Hàm một cái, không để ý đến vẻ mặt *võng hoặc*(1) của Quân Ngọc Hàm, tiếp tục nói: “Các người hãy mau chạy đến Lôi Công Sơn của Miêu Linh, ở trên đỉnh núi đó đạo hữu nếu có thể rút tinh nguyên vào bên trong Long Châu của Phần Hà Long Vương, Long Châu này sẽ thu hút hoang hồn viên cổ phiêu đảng đến, dựng dục thành hình, hài tử kia có lẽ sẽ có thể cứu được Long Vương...”

(1) *võng*: *ngơ ngẩn/sững sờ*; *hoặc*: *mê hoặc/ngơ ngác*

Quân Ngọc Hàm bắt mình sở dĩ nhìn Thu Chí Thủy, lại thấy trên mặt của Phần Hà Long Vương xuất hiện vẻ kinh ngạc. Ngao Triệu kinh hãi, không nhận được hỏi lớn tiếng: “Người là người phương nào?!” Đạo sĩ kia đến tột cùng là người phương nào? Thế nhưng lại biết được bí mật của Long tộc y!

Thủy Long bốn vô tính biệt, Long Châu trong cơ thể thật ra là quả trứng dựng tử, nếu cùng *long giao*(2) hoặc cùng với thần vật khác tương giao sinh sản ra đời sau, dần dần *diễn sinh*(3) phương phân nam nữ. Chỉ là trong cơ thể nam nữ đều có Long Châu có thể dựng tử, những ai không phải là người của Long Tộc chỉ nói Long Châu là nơi tụ hợp linh lực của Long Tộc, cũng không biết kỳ thật là do Long Noãn biến thành, thế nhưng người trong Long Tộc biết được chuyện này cũng dần ít đi, không phải là người nắm quyền cao trong Long Tộc thì sẽ không biết được việc này. Có điều thần tiên trên Thiên Giới biết được chuyện này cũng ít ỏi không được bao nhiêu, một phạm nhân như Thu Chí Thủy sao có thể biết được?

(2) ở thì nghĩa là *giao lưu phối hợp* với rồng á

(3) từ hợp chất đơn giản biến thành hợp chất phức tạp (nói dễ hiểu là như nguyên phân với phân bào)

Thu Chí Thủy nhưng cười không nói, chỉ hỏi: “Long Vương người vẫn nên quyết định nhanh thôi, thời gian đã không còn nhiều nữa rồi.”

Quân Ngọc Hàm ở bên cạnh nói: “Phần Hà Long Vương, người còn cân nhắc cái gì nữa, ta

cũng nguyện ý liên lụy đến tính mạng để giúp người, người còn băn khoăn cái gì!” Chuyện này hẳn tuy có *trách*(4), nhưng nhiều nhất bất quá giảm đi một chút linh lực, không đến nỗi bị đoạt đi tính mạng, chỉ là hẳn thật sự có thẹn với Phần Hà Long Vương, hẳn không giết Bá Nhân, Bá Nhân lại vì hẳn mà chết. Hẳn làm người mặc dù kiêu ngạo nhưng chỉ vì *phụ tài ngạo vật*(5), tâm lại thiện – chính vì thiện tâm mới có thể chỉ điểm cho những ngư dân *vô phạn khả cật*(6) kia, lại không biết rằng con người lòng tham không đáy, làm cho Thủy Tộc sông Phần bị tàn sát, nên mới có ác quả hôm nay, hẳn dù cho phải liên lụy tính mạng này để cứu Phần Hà Long Vương một mạng cũng không tiếc nuôi!

(4) *trách*: trách nhiệm/trách mắng

(5) *kiêu ngạo* vì có tài hoa

(6) *chắc là không có cơm ăn*

Thế nhưng hẳn lại không biết rằng Phần Hà Long Vương có chỗ khó xử. Ngao Triệu nhìn Quân Ngọc Hàm, đầy bụng tâm sự. Tuy nói rằng nam tử Long Tộc cũng có thể sinh dục, nhưng trăm ngàn năm qua vẫn chưa từng có nam tử Long Tộc nào sinh tử, y cũng không muốn phải tự mình sinh tử. Trước đó vài ngày y mới cầu hôn Tam Công Chúa của Đông Hải Long Vương ý định cùng nàng chung dục hậu đại, chỉ là hiện giờ bản thân phạm phải đại sự này không thể nói tới hôn sự gì nữa rồi. Nhưng cho dù không có Long Nữ vì y mà dựng tử, y cũng không đến nỗi để bản thân... Chuyện nam nhân sinh tử này suy cho cùng vẫn có chút quái dị càng khiến cho y thật khó có thể tiếp nhận!

Huống chi... Lại tinh tế đánh giá Quân Ngọc Hàm, văn văn nhược nhược, thật sự ốm yếu, còn là một phạm nhân... Để hẳn ôm y thật sự làm tổn hại đến uy nghiêm Long Tộc...

Ngao Triệu đang do dự, ba người liền thấy sắc trời bỗng nhiên mờ mịt tối đi, hai người một rùng sợ hãi, giờ phút này không phải là lúc bố vũ, chỉ sợ thần tướng đến bắt Phần Hà Long Vương sắp đến rồi!

Trong lòng Quân Ngọc Hàm quỳnh lên, cả giận nói: “Người ngu long này, sao lại còn không biết tốt xấu như vậy, ta chịu cứu, người còn muốn phản đối cái gì!”

Ngao Triệu nhìn lên bầu trời, lại đánh giá Quân Ngọc Hàm, vừa nghĩ đến việc bản thân bị đưa lên Trảm Long Thai, đành chịu cắn răng vậy! Lúc này đây là phương pháp duy nhất bảo vệ tính mạng, vả lại cho dù có không bảo vệ được tính mạng đi nữa, cũng có thể lưu lại huyết mạch, dù sao Long Tộc coi trọng chính là huyết mạch, người không có hậu duệ có khác gì chết đi đâu! Nhưng giờ đây thần tướng sắp đến, bọn họ làm sao có thể thoát khỏi đây?

Dường như nhìn ra được tâm sự của y, Thu Chí Thủy từ trong *bao phục*(7) lấy ra một kiện y bào phủ lên người Long Vương, nói: “Người chỉ cần luôn mặc cái áo này, dù có là Thiên Lý Nhân hay Thuận Phong Nhi cũng không thể tìm được người, chỉ là y phục này ngàn vạn lần không được đụng phải vật *ô trọc*(8), nếu không sẽ mất đi hiệu lực, ta cho người thêm một viên thần đan, sau khi người đến Lôi Công Sơn thì hãy dùng nó ngay.”

Long Vương không hề do dự nữa, bỏ thân đàn vào trong ngực, liền cùng Quân Ngọc Hàm vội vã chạy về phía lãnh thổ của người Miêu.

(7) bọc quần áo

(8) không sạch sẽ, vẫn đục

3. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 3

Một người một rống tuy có pháp lực, nhưng lại không dám phi thiên độn địa chỉ sợ gặp phải thần tiên đuổi bắt. Cứ mãi như vậy, khiến cho cuộc hành trình bị trì hoãn, được nửa tháng rồi mới đi được một nửa lộ trình.

Quân Ngọc Hàm suy cho cùng tuổi còn trẻ, không biết cái gì gọi là tinh nguyên nhập chủ Long Châu, cũng chỉ cho rằng đem linh khí của mình đẩy vào bên trong Long Châu. Còn Ngao Triệu nhưng đối với chuyện này thì hiểu được ngay, nửa tháng này, luôn do dự nhìn Quân Ngọc Hàm. Long tính cô dâm, khi tâm hoan tác nhạc cũng không coi trọng nam nữ, chỉ cần thấy hợp ý thì chính là một phen mây mưa. Y dù chưa thú thê, nhưng nói lý ra vẫn có vài người thân mật, trong số thân mật cũng có nam tử, nhưng đều là những nhân tình kia ủy thân cho y, y chưa từng nghĩ đến việc bản thân muốn ủy thân cho người. Hiện giờ nói y ủy thân cho tiểu đạo sĩ yếu nhược này, chuyện này bảo y chấp nhận thế nào được?

Quân Ngọc Hàm bị y nhìn đến cả người không được tự nhiên, Phần Hà Long Vương này rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy? Mấy ngày liền luôn nhìn mình như vậy, khiến cho hắn cảm thấy mình có chỗ nào đó thật quái dị. “Người vì sao luôn nhìn ta như vậy?” Thật sự không thể nhịn được nữa, Quân Ngọc Hàm hướng Ngao Triệu cả giận nói.

Ngao Triệu cũng trợn mắt nhìn hắn, y mặc dù cảm kích hắn ra tay cứu giúp, nhưng y có ngày hôm nay còn không phải là do hắn làm hại sao! Giờ còn muốn y ủy thân cho hắn... Hắn chẳng lẽ cho là mình phải ủy thân cho hắn liền nghĩ rằng mình giống những nữ tử kia một mực vâng vâng dạ dạ nhân nhượng với hắn ư?! Hừ! Hắn dù nghĩ cũng đừng hòng nghĩ! “Người phải biết rằng trong chuyện này người cũng không thoái thác được can hệ, bốn vương không phải là tự nguyện... Đừng hòng bốn vương mọi việc đều nghe theo lệnh của người!”

Quân Ngọc Hàm nghe xong, lâm vào tức giận, quát lớn: “Phần Hà Long Vương người thật không biết tốt xấu! Chuyện này mặc dù liên quan đến ta, nhưng tội không đáng chết, ta hôm nay hảo tâm giúp người, người lại còn thuyết tam đạo tứ! Ai muốn người nghe lệnh của ta! Ai thèm hiểm lạ người nghe lệnh của ta!”

“Người người ” Ở trong mắt Ngao Triệu, người này rõ ràng là được tiện nghi mà còn khoe mẽ! Thật là tức chết y! Hận không thể diệt người này, cố tình Rồng có ba đại tính háo sắc, tham tài, sợ chết! Nếu so với chết thì... Y thở ra một hơi thật dài, thôi thôi, vì bảo vệ một mạng này, dù sao chỉ có một lần, đến lúc đó cứ cho là mình bị cắn một cái đi...

Thật không biết trong lòng của y đang nghĩ cái gì, Quân Ngọc Hàm cũng cảm thấy phiền muộn, Phần Hà Long Vương này cuồng ngạo như vậy, chẳng bằng để y lên Trảm Long Thai đầu thân tách rời cho rồi! Nhưng ngẫm lại, trước sau gì căn nguyên là do bản thân hắn, chỉ đành phải sinh sinh nuốt xuống ngậm tức này.

Một người một rống lại đi được thêm nửa tháng, mới đến được *Miêu địa*(1), vừa vào Miêu địa, liền thấy xác người khắp đồng, hồng nhạn gào thét, thảm thương không nỡ nhìn. Quân Ngọc Hàm vốn là người tu đạo, hiển nhiên trách trời thương dân, gặp phải thảm trạng như vậy, liền tiến đến hỏi một cụ già đang buồn bã khóc lóc nói: “Thưa bà, nơi này xảy ra chuyện gì vậy?”

(1) khu vực của người Miêu

Người Miêu vốn không thích người Hán, trông thấy Quân Ngọc Hàm lại là một thân trang phục đạo sĩ, đối với hắn lại càng thêm xa lánh, cả giận nói: “Đích thị là yêu nhân người quỷ phá! Trả mạng con ta lại đây!” Lời còn chưa dứt, đã cố hết sức cầm lấy mộc côn bên cạnh, vẻ mặt liều mạng.

Quân Ngọc Hàm không ngờ rằng bản thân hảo tâm không có hảo báo, ngược lại còn bị cừu thị, nhất thời quên mất tránh đi mộc côn, không ngờ Ngao Triệu ra tay cứu giúp, mới tránh cho hắn khỏi bể đầu chảy máu

.

Cụ bà thấy mình ngay cả đầu ngón tay của họ cũng không chạm được, càng thêm bi thương khóc rống nói: “Con ơi, a mụ thật xin lỗi con, chẳng bằng a mụ cùng xuống suối vàng với con!” Nói xong, liền muốn đâm đầu vào bức tường bên cạnh.

Quân Ngọc Hàm sợ hãi vội vàng kéo bà lại, khuyên nhủ: “Thưa bà, có chuyện gì từ từ nói, hà cớ gì tự tìm cái chết?”

Cụ bà không linh tình nói: “Chớ có ở nơi này giả bộ ra vẻ! Đám người Hán các ngươi không có ai là tốt cả!”

Ngao Triệu nhất thời *hỏa thượng kiêu du*(2), lửa giận càng tăng lên, một chưởng liền đánh nát gian phòng bên cạnh, trong nháy mắt bụi bặm tung bay, dẫn đến càng thêm nhiều người Miêu. Y tức giận nói: “Chúng ta muốn hại người, người sớm đã như căn phòng này rồi!”

(2) thêm dầu vào lửa

“Aya [xưng hô của người Miêu đối với phái nữ lớn tuổi hơn mình, tương đương với “Đại tỷ” (chị)], aya bình tĩnh lại một chút, ta xem hai người Hán này không cùng một bọn với những người lúc trước!” Một ông lão bước ra ngoài ngăn cụ bà lại, chắc là thủ lĩnh của những người

Miêu này.

Quân Ngọc Hàm phỏng đoán vậy, liền nghe được cụ bà kia tôn xưng một tiếng: “Tộc trưởng!”

4. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 4

Quân Ngọc Hàm nhìn lão giả có phần lý trí, vội vàng bước lên phía trước nói: “Chúng ta chỉ là có chuyện đi ngang qua, nhìn thấy nơi này tiếng kêu than *ai hồng biến dã*(1), mới đến dò thăm. Người tu đạo lấy trừ tà trừ ác làm nhiệm vụ của mình, nếu có chuyện gì có thể giúp được, bản đạo đương nhiên sẽ dốc hết toàn lực.”

(1) *vang khắp trời đất*

Lão giả tinh tế đánh giá hai người, buồn bã thở dài nói: “Lúc trước cũng có một đạo sĩ người Hán nói cái gì mà trăm yêu diệt ma, chúng ta thiết đãi hẳn rất tốt, không ngờ rằng hẳn lại lên núi Lôi Công phá phong ấn thời viễn cổ, dẫn ra ma vật thượng cổ, ma vật kia tứ xứ hại người... Aiz...”

“Mọi người tỉnh táo lại một chút, ta thấy bọn họ không giống với tên người Hán lúc trước! Nhất là một vị này trông rất giống với người trong bức tranh trên phong ấn ban đầu ở núi Lôi Công.” Lão giả chỉ vào Ngao Triệu nói.

Lão giả nói như vậy khiến cho Quân Ngọc Hàm và Ngao Triệu đưa mắt nhìn nhau, Ngao Triệu suy nghĩ một chút, nhớ đến tổ tiên của mình là Ứng Long, Ứng Long vốn là Thần Thú trên trời, năm đó đặc biệt hạ phàm để giúp đỡ Hoàng Đế, đã từng ở trên phàm trần thu phục được không ít yêu nghiệt, nói: “Người đó nhất định là tiên tổ, yêu nghiệt kia ở đâu? Chúng ta đến đó xem thử.”

Lão giả kia nói: “Ma vật kia tuy đã thoát khỏi phong ấn, nhưng thực thể của nó đã bị tiêu diệt, không cách xa được khỏi nơi này, vào ban ngày vẫn cần chờ đợi trên núi Lôi Công, chỉ là buổi tối sẽ ra ngoài hại người.”

Một người một rống trải qua sự chỉ điểm của lão giả liền đến Lôi Công Sơn. Núi Lôi Công kia là Thánh địa của Miêu tộc, đồn rằng tổ tiên Xi Vương của người Miêu sau khi đầu bị Hoàng Đế chặt xuống liền được tộc người của mình mang đến đây mai táng. Trên núi này hàng năm sương khói lượn lờ, hoa nở trong sương mù, giống như tiên cảnh nhân gian, không ngờ rằng nơi linh khí như vậy cuối cùng lại trở thành chỗ ẩn thân cho yêu ma.

Sau khi tiến vào Lôi Công sơn, Ngao Triệu cũng bắt đầu trở nên hỗn độn, đạo sĩ kia muốn y

sau khi tiến vào Lôi Công sơn liền nuốt thần đan đó vào, rồi... Nghĩ đến chuyện này, y liền tâm phiền ý loạn lập tức, bước chân có hơi chần chờ. Quân Ngọc Hàm đương nhiên không rõ lý do này, nghi ngờ nhìn y, mà trong con mắt của Ngao Triệu, Quân Ngọc Hàm rõ ràng là đang nhìn y chê cười, cơn tức kia liền lại nổi dậy, không khỏi cả giận nói: “Đạo sĩ thôi, người đừng có mà nhìn Bồn Vươn chê cười!”

Quân Ngọc Hàm cảm thấy Ngao Triệu thật là cố tình gây sự, mặc danh kỳ diệu lại phun ra một câu như vậy, hẳn cũng ngữ khí không tốt trả lời: “Ta nếu muốn nhìn người chê cười, cái đầu trên cổ người đã sớm không còn rồi.”

Lời nói này khiến lửa giận của Ngao Triệu càng tăng lên, tên đạo sĩ này bày ra tư thế ân nhân, còn không nhớ rằng y đến mức độ như vậy là do ai làm hại! “Người “

“Ứng Long!” Ngao Triệu đang muốn nổi giận, lại nghe thấy một tiếng gọi. Y vừa quay đầu lại, liền thấy một trận bóng đen lóe lên một đôi mắt đỏ rực và mở ra một cái miệng thật rộng đầy máu, chính là yêu nghiệt trong lời của lão giả kia!

“Yêu nghiệt!” Một người một rồng nhất tề kêu lên, lập tức chuẩn bị ác đấu với yêu nghiệt này.

Quân Ngọc Hàm và Ngao Triệu nhìn nhau không hiểu ra sao, hoàn toàn không rõ ma vật này đang nói cái gì. Mà hành động của bọn họ, đối với ma vật xem rõ ràng là tình ý tương thông, nhất thời sinh lòng ghen tị, hiện lên một ngọn hắc hỏa liền đánh úp về phía Quân Ngọc Hàm. Quân Ngọc Hàm thất kinh, miễn cưỡng né tránh, Ngao Triệu mặc dù có bất mãn với Quân Ngọc Hàm, nhưng vào lúc này cũng nhất trí đáp lại, thi triển phép thuật, trong tay vịn ra hai con thủy long rồi tấn công về phía ma vật. Chỉ là đôi thủy long thể nhưng lại xuyên qua khỏi cơ thể của ma vật, thật sự là ngoài ý liệu. Quân Ngọc Hàm cùng Ngao Triệu thật vạn phần hoảng hốt, nhớ tới ma vật này đã mất đi thực thể, bây giờ bảo bọn họ làm sao đối phó được đây?!

Ma vật nộ hỏa càng rực, thể nhưng lại không công kích Ngao Triệu, chỉ chuyên nhắm vào ngay Quân Ngọc Hàm. Quân Ngọc Hàm chột vật né tránh, Ngao Triệu cũng dùng hết các phương pháp, nhưng ma vật này lại không chút thương tổn nào.

Trong lúc ác đấu, Ngao Triệu cảm thấy trong ngực mình trận trận nóng lên, y tham hưởng lồng ngực, sờ thấy linh ngọc từ lúc y ra đời đã đeo trên người, ngọc này không giống như bình thường, hẳn là vật mà tổ tiên Ứng Long của y lưu lại, xưa nay chỉ truyền cho trưởng tử, bình thường bên người không cảm giác được sự hiện hữu của nó, chỉ là giờ phút này thể nhưng lại như Tam Muội Chân Hỏa đốt cháy lồng ngực của y, thật khiến cho y khó chịu, ý thức cũng bắt đầu trở nên mơ hồ...

Quân Ngọc Hàm càng trốn càng thêm chột vật, hẳn với ma vật thực lực chênh lệch rất lớn. Mắt thấy sắp bị ma vật kia vây quanh, ánh mắt hắn khép lại, chờ đợi một kích nặng nề, lại nghe thấy một tiếng kêu đau đớn của Ngao Triệu, mở mắt ra lại liền thấy Ngao Triệu đang che chắn trước mặt mình. Ngao Triệu khước mỗi mang theo vết máu bưng lấy lồng ngực miễn cưỡng đứng lên, dường như đã đổi thành một linh hồn khác, thần thái trở nên vô cùng tương

hòa, chỉ nghe thấy y ôn nhu gọi: “Xi Vưu, dừng tay...”

5. Độ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 5

Ngao Triệu giờ phút này nghiêm nhiên đã hoá đổi thành một hồn phách khác, y mỉm cười nhìn Quân Ngọc Hàm đang tràn đầy nghi ngờ, cất giọng: “Ta là Ứng Long, chẳng qua là đem một phách của bản thân đánh vào bên trong linh ngọc, nhân tiện chờ đợi một ngày nào đó đến gặp Xi Vưu.”

Y nói xong quay đầu nhìn Xi Vưu, đám sương đen kia nhưng lại xuy cười một tiếng, cái miệng to như bồn máu càng mở rộng hơn, côi lòng lấp đầy cừu hận nói: “Hừ! Người hại ta đến thế này, còn mặt mũi nào gặp ta!”

Ngao Triệu – hiện giờ chính là Ứng Long – thở dài một hơi, hòa nhã nói: “Xi Vưu, người không thể nghe một lời của ta sao? Hôm nay ta và người cũng chỉ còn lại một luồng hồn phách này, còn cái gì để mà tranh giành nữa chứ?”

Xi Vưu tỉnh tể nhìn ánh mắt của y, trong lòng nhưng sinh giãy dụa, thế nhưng nhớ lại chuyện cũ trước kia, hấn lại sinh hận ý, cả giận nói: “Người bây giờ cũng chỉ là muốn ta bỏ qua cho tên tiểu bạch kiểm này thôi! Hừ! Đừng hòng dùng hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt ta! Người lừa ta lừa còn chưa đủ thê thảm hay sao!”

Mà Xi Vưu thấy Ứng Long khắp nơi che chắn cho Quân Ngọc Hàm, công kích càng thêm dày đặc, ra chiêu càng ngoan hiểm, nhiều chiêu trí mạng, đến cả Ứng Long ứng phó cũng bắt đầu cật lực, điều này khiến Quân Ngọc Hàm sinh lòng nghi ngờ. Theo như lời nói lúc nãy của Ngao Triệu và lời mới vừa rồi của Xi Vưu, nhất định là Ứng Long đã phong ấn hoang phách của hấn ở đây, đột nhiên hiện giờ xem thấy thực lực của Ứng Long rõ ràng dưới Xi Vưu, chẳng lẽ Ứng Long là dụng kế? Mà xem bọn họ trong lúc so chiêu lại có chút ái muội nhẹ nhẹ, chỉ sợ quan hệ không đơn giản.

Xi Vưu vốn còn có chút hạ thủ lưu tình, chỉ là theo thời gian kéo dài lửa giận của hấn càng thịnh, không còn bận tâm đến cái gì nữa, một chiêu khiến cho hôn thiên ám địa, nhất thời trong thiên địa một vùng tối đen, mây đen che khuất mặt trời, gió như đao mưa tựa kiếm. Trên người của Ứng Long có thần y mà đương ngày đó Thu Chí Thủy đưa cho y, phong đao kiếm vũ này còn không làm gì được. Chỉ là Quân Ngọc Hàm thì không giống, hấn nhục thể phàm thân tất nhiên chống đỡ khó khăn. Trong lòng Ứng Long quýnh lên, tiến đến muốn ôm lấy Xi Vưu, nhưng khi lao qua bóng đen từ Xi Vưu, y nhớ lại rằng hiện giờ Xi Vưu đã không còn thực thể nữa, mắt thấy Quân Ngọc Hàm sắp không còn chống đỡ được, y không khỏi hô to một tiếng: “Xi Vưu, ta lúc đầu hại người, chính là để giữ lại cốt nhục của người và ta!”

Cả đoàn bóng đen bỗng nhiên chấn động, hấn quay đầu lại tức giận nhìn Ứng Long, thật lâu mới cất tiếng: “Cái gì mà cốt nhục của ta?”

Ứng Long cúi đầu nhìn mặt đất, ấp úng một chút nói: “Người cũng biết được bí mật của Long Châu, ta và người mây mưa nhiều lần, ta có thai cũng chẳng có gì lạ...”

Xi Vưu hồi tưởng lại chuyện cũ, mây đen trên trời trong nháy mắt tản đi, hắn bay đến trước mặt Ứng Long, run rẩy hỏi: “Vây... Vây hài tử của chúng ta đây...”

Ứng Long trả lời: “Thân thể mà ta đang nương tựa bây giờ chính là hậu đại của chúng ta...”

Xi Vưu tinh tế đánh giá một phen, hắn vốn cho rằng đây chính là Ứng Long, chỉ vì lúc này hắn căn cứ theo mùi đến chặn đường, ngửi được mùi của Ứng Long, cũng bắt chập những mùi hỗn tạp khác, hiện giờ nhìn lại một lần nữa Ngao Triệu này mặc dù giống với Ứng Long, nhưng vẫn có chút khác biệt, nói như vậy chính là tử tôn của hắn cùng Ứng Long rồi?

Ứng Long nghe thấy lời này cũng tâm sinh nộ ý, bực tức nói: “Người cho ta là cái gì?!” Đè nén xuống hỏa khí trong lòng, y chán nản nói: “Ban đầu ta khổ tâm muốn bảo vệ một mạng của người, vậy mà người... Người không nghe ta khuyên nhủ... sốt ruột cầu thắng, triệu hồi ma thú Thao Thiết, đến nỗi dẫn đến họa sát thân!”

“Ta có cái gì sai chứ?” Xi Vưu đột nhiên điên cuồng nói, “Hiên Viên hắn xâm phạm lãnh thổ của ta, giết hại con dân của ta, ta vì cái gì phải giống như tên Thần Nông vô dụng kia ngoan ngoãn cúi đầu xưng thần với Hiên Viên!”

Ứng Long bất đắc dĩ nói: “Hoàng Đế vốn là thiên định nhân hoàng, người sao có thể nghịch thiên nhi hành?”

“Vì sao lại không thể! Chuyện của nhân gian chúng ta tự người nhân gian chúng ta làm chủ, không đến phiên những người gọi là Thiên Thần như các người đến xen vào! Nếu không phải là mấy thần tiên các người tự cho mình là đúng đến quấy rối, ta cần gì phải triệu ra Thao Thiết, thậm chí còn cùng nó hợp thành một thể!” Xi Vưu hừ lạnh.

Ứng Long ngó nhìn Xi Vưu mặc dù chỉ còn một phách cuối cùng trong ba hồn bảy phách nhưng vẫn như trước không chịu tuân phục, không nhận được thở dài, thế nhưng đương sơ bản thân cũng chính là vì vậy mà lâm vào khuynh đảo.

—oOo—

Thông tin bên lề:

Thượng cổ dị thú (Tứ đại mãnh thú): Thao Thiết

Trong truyền thuyết Hiên Viên đại chiến Xi Vưu, Xi Vưu bị trăm, đầu rơi xuống hóa thành con ác thú. Sơn Hải Kinh miêu tả con thú này như sau: Hình dạng giống như dê, mặt người,

mắt ở dưới nách, răng hổ, móng vuốt như con người, có tiếng như trẻ con sơ sinh, là một sinh vật ham ăn. Có truyền thuyết là “Long sinh cửu tử” (Rồng sinh chín người con), Thao Thiết là một trong số đó. Là kẻ vô cùng ham ăn, thấy gì ăn đó, bởi vì ăn quá nhiều mà chết no. Thao thiết tượng trưng cho sự tham lam.

Thượng cổ dị thú: Ứng Long.

Thường nghe có câu rằng “Long ngũ bách niên vi giác long, thiên niên vi ứng long” có thể hiểu là rồng sống năm trăm năm chính là giác long, mà một nghìn năm chính là ứng long. Trong loài rồng Ứng long được xưng tụng là Long trung chi tinh (tinh ở đây chỉ sự hoàn mỹ, tinh anh). Tương truyền rằng Ứng long là thần long từ thời thượng cổ, phụng sự cho Hoàng Đế thảo phạt Xi Vưu, vì giết Xi Vưu mà trở thành công thần. Thời kỳ ấy khi xảy ra nạn hồng thủy, thần long đã dùng đuôi của mình đẩy lui hồng thủy khai thông dòng nước nhờ vậy mà lập công, khi ấy thần long được gọi là Hoàng Long, thực ra Hoàng Long tức là Ứng Long bởi vậy mới nói Ứng Long là thần trị thủy.

6. Độ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 6

Năm đó y vốn là thần long trên trời, phụng lệnh của Thiên Đế hạ phàm đến trợ giúp nhân hoàng Hoàng Đế nhất thống Trung Nguyên, cũng cùng với đối thủ lớn nhất của Hoàng Đế là Xi Vưu không hề mà gặp ngoài ý muốn tương luyện. Y vốn định cố gắng thuyết phục Xi Vưu quy hàng, bỗng nhiên Xi Vưu lại không nghe y sở khuyên, càng đến sau khi biết được y là thần long mà Thiên Đế phái xuống giúp Hoàng Đế, căm phẫn triệu ra ma thú Thao Thiết hung tàn, còn cùng Thao Thiết hợp làm một thể, khi đó y đã có cốt nhục của Xi Vưu.

Thiên Đế giận dữ hạ lệnh giết Xi Vưu, còn phái Cửu Thiên Huyền Nữ hạ phàm muốn làm Xi Vưu hồn phi phách tán, trọn đời không được phục sinh, thế nhưng Xi Vưu sau khi ma hóa ngay cả thần nữ trên trời cũng khó mà chống lại được. Thiên Đế không biết từ đâu biết được y đã có cốt nhục của Xi Vưu, liền cho y hai sự lựa chọn: hoặc là phải dùng y và hài tử uy hiếp Xi Vưu, hoặc là y giết Xi Vưu, nhưng y nếu lựa chọn điều đầu tiên đến lúc đó đương nhiên là y sẽ *thai tử phúc trung*(1).

(1) thai chết từ trong bụng

Rồi sau đó y sợ Thiên Đế không tuân thủ thỏa thuận mà muốn giết cốt nhục trong bụng y, tự động lên trời nói với Thiên Đế, chỉ cần Thiên Đế chịu bỏ qua cho y và hài tử của Xi Vưu, y nguyện một mạng đổi một mạng, đợi đến ngày chào đời của hài tử chính là lúc Ứng Long y hồn diệt chi thì, miễn là hài tử này không biết thân thể của mình, sau khi trưởng thành vẫn là thuộc hạ trung thành của Thiên Đế. Thiên Đế đồng ý với y, không lâu sau khi y hạ sinh được hài tử, lúc y tự diệt nhục thân liền đánh một phần hồn phách của bản thân vào trong cổ ngọc, một là vì bảo vệ hài tử, hai chính là vì đợi đến một ngày kia có thể gặp lại được hồn phách của Xi Vưu.

Xi Vưu sau khi nghe Ứng Long thuật lại chuyện năm đó, thật là vừa hận vừa giận vừa

thương, hấn hận là sự ngoan độc của Thiên Đế, giận là bản thân tự cho mình là bất phạm nhưng ngay cả ái nhân và cốt nhục đều không bảo vệ được, thương là Ứng Long vì mình mà chịu khổ như vậy.

Ứng Long thấy Xi Vưu thần sắc do dự, nắm đúng thời cơ, thâm thi pháp thuật, lại đem hồn phách của Xi Vưu đẩy vào trong Quân Ngọc Hàm. Quân Ngọc Hàm chỉ cảm thấy cơ thể một trận khó chịu, thân thể đã không còn chịu sự khống chế của mình.

“Ứng Long, người làm cái gì vậy! Người muốn đem ta phong ấn trong cơ thể của nhân loại này hay sao? Thì ra những lời vừa rồi của người đều là gạt ta!” Xi Vưu không ngờ đến một chiêu này của Ứng Long, hấn nếu bị phong ấn trong cơ thể của con người, đương nhiên sức mạnh sẽ giảm đi, hấn lại bị Ứng Long lừa hay sao?! Trong lòng vừa kinh vừa hận!

Ứng Long liên tục cười khổ, Xi Vưu này uống công bản thân vì hấn làm nhiều việc như vậy, hấn trước sau vẫn chưa từng tin vào y!

Tiến lên ôm lấy cơ thể của Quân Ngọc Hàm, hiện giờ chủ tể của thân thể này cũng là Xi Vưu, y buồn bã đột nhiên nói: “Từ đầu đến cuối, người chưa từng tin vào ta...”

“Ta...” Xi Vưu bị ai thương trong ánh mắt của y chấn động, trong nhất thời nhưng lại không nói nên lời.

Ứng Long buồn bã cười một tiếng nói: “Ta đương nhiên sẽ không hại người, hôm nay ta và người đều chỉ còn là một luồng cô hồn, bất dung với thiên địa, chẳng thà hồn phách của ta và người hòa hợp làm một thể nhập vào Long Châu bên trong cơ thể hiện giờ của ta, từ nay trên thế gian không còn Xi Vưu hay Ứng Long nữa, nhưng chúng ta lại vĩnh viễn không chia lìa... Cũng có thể cứu được tử tôn này của chúng ta...” Phương pháp này không phải là do y nghĩ ra được, mà là vị đạo sĩ được gọi là Thu Chí Thủy kia có thể dùng ý niệm báo cho hồn phách của y, Thu Chí Thủy này quả thật không phải là nhân vật tầm thường! *(ừ thì người ta là tác giả, tầm thường thế nào được =.=)*

Xi Vưu ngẩng nhìn Ứng Long, bỗng nhiên than thở, vật đổi sao dời đã là ngàn năm, nếu không phải là bản thân cố chấp, cũng sẽ không hại Ứng Long đến tình cảnh này, y vốn nên ở trên bầu trời! Thân long bay lượn là thân vật mà người người kính sợ, chỉ vì hấn... Vươn tay vuốt ve hai gò má cương nghị của y, tự trách nói: “Ứng Long, ta thật có lỗi với người...”

Ứng Long nhìn thấy Xi Vưu lộ vẻ hối sắc, hân hoan rằng hấn mặc dù đối với mình hiểu lầm thật nhiều nhưng trong lòng vẫn thủy chung có mình, lấy tay che miệng của hấn lại, thâm tình nói: “Không cần phải nói xin lỗi... Ôm ta...”

Động tác nhanh nhẹn bỏ đi quần của Ứng Long, muốn cởi xuống ngoại y của y, lại bị y ngăn lại. “Xi Vưu đừng cởi ngoại y đi, đây là ẩn thân y để tránh khỏi sự truy bắt của thân giới...”

Xi Vưu thấy Ứng Long giờ phút này hạ thân đã lỏa lồ, vật áo trên người mở ra thật rộng, trường

bào nhưng vẫn còn khoác trên người, rõ ràng là cơ thể dương cương như vậy, nhưng lại có một đạo mị sắc nói không ra lời, nhất thời khiến dục hỏa trên người hần hừng hực bốc cháy lên.

7. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 7

Xi Vưu không nén nổi tình cảm đặt bàn tay lên khó hạ của Ứng Long, một phen bắt lấy vật ngọc nhân của y, nơi đó tuy lúc này còn đang chìm trong trầm ngủ, nắm ở trong tay nhưng vẫn có thể cảm nhận được sức mạnh của nó. Xi Vưu không khỏi trên tay lúc nặng lúc nhẹ niết động và bắt đầu vân vê, làm cho vật này trong bàn tay hần nhanh chóng bành trướng lớn mạnh hơn.

“Ừm...” Nhìn vẻ mặt của Ứng Long, đã là chìm đắm bên trong tình dục, hần dứt khoát cúi người xuống, hai tay bắt lấy dương vật đã hoàn toàn đứng lên của Ứng Long nhẹ nhàng cầm nó lên, mái đầu khẽ cúi xuống, thỉnh thoảng dùng miệng ngậm lấy lõi vào đồ sẫm, nhẹ nhàng hấp thụ và dồn ép nó, như nuốt được kỳ trân dị bảo.

“Ừm...” Dưới sự thúc giục của tình dục, Ứng Long lay động cơ thể, đem hai chân hoàn toàn mở rộng, như ẩn như hiện lộ ra mật huyết nộn sắc. Chủ nhân Ngao Triệu của thân thể này mặc dù tính âm, nhưng hậu huyết lại chưa từng bị phá vỡ, vì vậy nơi này còn giữ nguyên ánh sáng màu phần hồng, thoát nhìn hết sức đáng yêu mê người.

Xi Vưu thấy vậy mâu sắc thâm trầm, dục hỏa bên dưới càng tăng lên, liền vươn một tay tại huyết xử của Ứng Long bắt đầu niết nhu, Ứng Long bị đau hừ một tiếng, oán giận nói: “Nhẹ chút, người vẫn thô lỗ như vậy!”

Chỉ có điều lời oán hận của y khi rơi vào trong tai của Xi Vưu lại tựa như đang làm nũng, hần ha hả cười một tiếng, một tay kia càng tiếp tục không ngừng chà xát chuyển động tại dương vật và hai viên cầu bên dưới của Ứng Long.

Xi Vưu thấy Ứng Long đã rơi vào bên trong giai cảnh, thế là hai tay dùng sức nâng hai chân của Ứng Long lên đặt trên vai mình, lại gục đầu lên gốc rễ nơi bắp đùi của Ứng Long, dùng hai tay kéo đôi cánh mỏng căng mọng tròn trịa của Ứng Long ra hai bên, hoàn toàn lộ ra u huyết lúc này còn đang bởi vì bị kích thích mới vừa rồi mà không ngừng mấp máy co rút lại huyết khẩu ngây ngô kia, tựa như cây trinh nữ vừa mới khẽ chạm vào đã kịch liệt co mình lại.

Bị mật huyết này làm cho mê hoặc, Xi Vưu lập tức thè lưỡi ra, đụng vào bên trên cục huyết, ra sức liếm chuyển, còn dùng lực vươn đầu lưỡi về phía vùng đất sâu thẳm chưa từng được hỏi thăm này tìm kiếm. Đầu lưỡi của Xi Vưu mới vừa dò xét tiến vào một chút, nhục luân bên trong động huyết bởi vì sự kích thích mãnh liệt không tự chủ được co lại thật chặt, ấy vậy mà trong giây lát đã sinh sinh kẹp chặt lấy đầu lưỡi của Xi Vưu. Xi Vưu chỉ cảm thấy đầu lưỡi một cơn tê dại, không khỏi bật cười, thật đúng là một cơ thể tuyệt vời! Đầu lưỡi dùng sức quấy trộn mấy cái, ngón tay ma quái ở nơi xung quanh cửa huyết khẽ vuốt ve kích động, nhân lúc cơ nhục của Ứng Long có hơi buông lỏng thì lui đầu lưỡi ra ngoài, mà rất nhanh sau đó, hần lại vươn đầu lưỡi vào trong đó tham dò, không ngừng liếm láp lên mị thịt

bên trong, kích thích đến mức tiếng rên rỉ của Ứng Long càng lúc càng lớn, mà huyết nội cũng đã bắt đầu phân bố ra tận dịch trong suốt ống ánh.

Xi Vưu cảm thấy Ứng Long đã chuẩn bị tốt, mà mình cũng không thể nhẫn nhịn được nữa, nắm lấy tính khí đã sớm trưởng đến phát đau của mình lên, chỉ dừng lại ma sát ở huyết khẩu một chút rồi toàn bộ cắm vào bên trong.

“Ừm... A... Xi Vưu...” Ứng Long cảm thấy thân thể trần trần nóng lên, đã không thể là chính mình được nữa, bị đầu lưỡi giáo hoạt kia ở trước cửa không ngừng trêu đùa, làm hại không thể trấn an được nỗi khát khao ở trong nơi càng thâm sâu hơn, chỉ trông mong một nhiệt vật đến bổ khuyết sưởi ấm, bỗng nhiên một vật nóng cự đại cứng rắn thay thế đầu lưỡi ở trước huyết khẩu chỉ mới ra hiệu gõ gõ đã trùng kích tiến vào.

“A đi ra ngoài!” Ứng Long nhất kinh, cơn đau đớn lần đầu tiên bị tiến nhập nhưng lại làm cho lực khống chế của mình giảm bớt, khiến ý thức của Ngao Triệu chạy ra ngoài. Ngao Triệu như thức tỉnh từ trong mộng, phát giác giờ phút này Xi Vưu chiếm lấy thân thể của Quân Ngọc Hàm đang đem phân thân nhét vào trong cơ thể của mình, y vừa sợ vừa giận, giãy giụa muốn đứng dậy. Xi Vưu cũng phát giác ra được có cái gì đó không đúng, cuống quýt giúp Ứng Long một lần nữa khống chế thân thể của Ngao Triệu, cực đại vùi sâu vào trong cơ thể của Ứng Long cũng không dám làm ra hành động thiếu suy nghĩ, mồ hôi từ trên trán của hắn bắn ra.

“Ừm... Xi Vưu... Có thể động được rồi...” Ứng Long cảm thấy cơ thể này dần thích nghi được với đau đớn, mà một luồng khoái cảm đã lâu không gặp từ trong cơ thể sinh ra, liền uốn éo người làm cho Xi Vưu bắt đầu trừu động.

Nhận được sự cho phép, Xi Vưu tất nhiên *đương nhân bất nhượng*(1) bắt đầu nhảy nhót, Ứng Long chợt cảm thấy cơn khoái cảm trong cơ thể theo động tác trừu động chậm rãi của Xi Vưu càng lúc càng trở nên mãnh liệt, dùng sức thả lỏng cái hông. U huyết này vốn chưa từng được khai phá qua, kể từ đó bên trong lại càng chặt chẽ, sít sao đè ép lên cực đại của Xi Vưu, mỗi một lần ra vào dẫm đạp của Ứng Long đều bị mị thịt bên trong thay phiên ma sát đến khoái cảm liên tục, ý thức của hắn cũng dần mờ mông manh, có thể cảm giác được hồn phách của Quân Ngọc Hàm đang dần trở về khống chế cơ thể của mình. Nhưng sự nóng ướt của u huyết này đồng thời cũng kích thích đến Quân Ngọc Hàm, hắn vốn là người tu đạo chưa từng phá qua tình quan, nay điểm sắc kích tình như vậy ở trước mắt hắn làm sao còn khống chế được chứ, mới định thối lui khỏi cơ thể của Ứng Long, lại bị nội bích của Ứng Long kẹp vào thì đã nhường chủ quyền lại cho Xi Vưu rồi.

(1) *việc nhân đức không nhường ai*

“A... Xi Vưu, mau...” Đôi chân của Ứng Long quắn lên ngang hông của Xi Vưu, nâng người dậy vươn hai tay lên bắt lấy Xi Vưu, một lần đỉnh về phía trước, cuối cùng một lần nữa đem cự vật của Xi Vưu nuốt vào trong huyết động của mình!

Xi Vưu cũng được mà Quân Ngọc Hàm cũng thế, đều dưới sự thúc dục này thì còn quản được điều gì nữa, hai tay thật chặt chế trụ hai vai của Ứng Long, rồi bắt đầu mãnh liệt rong ruổi.

“A a a... Xi Vưu, mau! Mau cùng ta tiến vào bên trong Long Châu!” Nhận ra được cả hai cỗ thân thể đều sắp đến cực hạn, Ứng Long bỗng nhiên nhất khiếu, cuối cùng trả ý thức lại cho Ngao Triệu.

“Ứng Long!” Xi Vưu nhất thanh nô hồng, cũng đem thân thể hoàn lại cho Quân Ngọc Hàm, hai luồng cô phách quần quýt bên nhau rồi cùng nhau bay vào trong bụng của Ngao Triệu.

Mặc dù Ngao Triệu và Quân Ngọc Hàm đều đã khôi phục bốn tôn, nhưng đối diện với tình dục thì sao còn dừng lại được, Quân Ngọc Hàm ôm lấy Ngao Triệu sau khi liên tục mãnh liệt chạy nước rút mấy lần, liền gục ở trên người của Ngao Triệu giật giật, đa phần tinh nguyên chạy thẳng đến nơi thật sâu bên trong u huyết của Ngao Triệu. Ngao Triệu cảm nhận được sự sáng khoái không gì sánh nổi, phân thân bỗng dưng căng thẳng cũng đem trợ dịch vung rắc trên một thân của Quân Ngọc Hàm.

Quân Ngọc Hàm sơ phá tinh quan nhất thời chậm chạp không có khí lực, gục trên người Ngao Triệu từng ngệm từng ngệm thở gấp, gối lên lồng ngực của y, nghe thấy tiếng tim đập không chậm hơn mình của Ngao Triệu, thể nhưng lại nảy ra dục niệm cứ như vậy mà vuốt ve Ngao Triệu không muốn rời đi.

8. Độ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 8

Ngao Triệu giây phút này đã khôi phục được ý thức, mà tràng vu sơn vân vũ mới vừa rồi kia y tuy bị khống chế ý thức, nhưng cũng là thân thân thể nghiệm, tư vị trong đó nếm trải thấu thấu triệt triệt, mặc dù lúc mới tiến nhập có chút đau đớn, chỉ là sau đó... sau đó...

Quân Ngọc Hàm còn bao phủ trên người y, khẽ giật giật, khiến Ngao Triệu nhận ra rằng vật thể của hắn còn đang chôn vùi ở trong cơ thể mình, một hồi phiền muộn xấu hổ, cả giận nói: “Còn chưa dứt!”

Ngao Triệu đương nhiên cảm nhận được vật trong cơ thể không ngừng lớn mạnh, cỗ tình thân thể của bản thân theo cái vật đáng chết không ngừng sưng to lên đó nhạy cảm cũng nổi lên phản ứng, điều này càng khiến y nổi giận hơn. Tuy nói rằng tính háo sắc, nhưng giờ phút này mình là bị người sinh sinh đem đi làm vật thay thế cho nữ tử, lại còn có cái loại phản ứng thật không nên này, quả thực là làm tổn hại đến uy nghiêm Long Vương của y mà!

Trong lòng y vừa phiền vừa tức, hung hãn đẩy Quân Ngọc Hàm ra. Quân Ngọc Hàm rời đi quá mau, tiểu huyết phía dưới còn chưa kịp khép lại, một luồng không khí từ tiểu huyết rót vào trong cơ thể khiến hắn có hơi co rúm người lại, trong lòng lại càng thêm mấy phần phiền muộn.

Quân Ngọc Hàm bị đẩy ra có chút chật vật, gục ở trên mặt đất liền nhìn thấy huyết khẩu đỏ tươi còn chưa kịp khép lại mang theo vài giọt bạch dịch, có một loại mỹ sắc nói không nên lời, lôi kéo dục niệm dưới đáy lòng hắn lại nổi lên mấy phần, cuống quýt đứng dậy xoay người lại

mà sửa sang y phục.

Ngao Triệu thấy hắc xoay người không nhìn mình, trong lòng lại giận dữ. Bị lỗ là y, hắc đây là có ý gì! Rõ là chiếm được tiện nghi lại còn khoe mẽ! Trong lòng y một trận tức giận, nhanh chóng đứng dậy, thể nhưng đôi chân lại mềm nhũn ra, chỉ “Rầm” một tiếng ngã nhào trên đất.

Quân Ngọc Hàm nghe thấy tiếng động hấp tấp xoay người lại, thấy Ngao Triệu vô lực té trên mặt đất, cuống quýt chạy tới đỡ y dậy, nói: “Sao lại bất cẩn như vậy?”

Cái... cái tên này! Ngao Triệu trong bụng tức giận không lời nào tả nổi, hung dữ hất tay của Quân Ngọc Hàm ra, khàn giọng nói: “Cút!”

Quân Ngọc Hàm cảm thấy như thể lòng hảo tâm của bản thân không có hảo báo, nhưng lập tức không còn thấy tức giận, chỉ là mới vừa rồi mặc dù không phải xuất phát từ ý chí của hắc, suy cho cùng vẫn là thân thể của mình khinh bạc y, nói thể nào cũng là hắc không đúng. Thế nhưng bọn họ không phải kiểu gì cũng phải trải qua chuyện như mới vừa rồi sao? Y có cái gì mà tức giận? Nhưng mà Phần Hà Long Vương này lại là nam tử, bị nam nhân đặt dưới thân thì cảm thấy tức giận cũng là bình thường, hắc chỉ có thể lạnh run nói: “Mới vừa rồi cũng không phải xuất phát từ ý nguyện của ta, thể nhưng thật sự xin lỗi Phần Hà Long Vương ngài...”

Ngao Triệu nghe được lời xin lỗi của hắc, trong lòng lại có cảm giác quái dị, xoay người đi không để ý đến hắc nữa, bận bịu nhanh chóng mặc quần áo vào, lặng yên được một lúc lâu mới quay đầu lại nói với Quân Ngọc Hàm: “Hoang hồn của Xi Vương kia đã biến mất rồi, người mau xuống núi nói tin tức này cho những người Miêu kia đi.”

Ngao Triệu sưng sốt một chút, trên mặt nổi nên rạng ửng đỏ, tròng cá nước thân mật mới vừa rồi kia không biết liệu đã mang thai hay chưa. Lại nhớ đến thần đan Thu Chí Thủy cho mình mà y vẫn còn chưa ăn, Thu Chí Thủy từng phân phó đến Lôi Công Sơn phải ăn được này rồi mới hành hoan, chẳng lẽ y còn phải ở lại nơi dã ngoại này với cái tên đạo sĩ gây yếu kia giảng hòa bất thành?

Long Tộc mặc dù nam nữ đều có thể thụ đĩnh, song nam tử hoài đĩnh chung quy so với nữ tử hoài đĩnh thì cực khổ hơn nhiều lắm, chẳng những thời gian mang thai đối với bản thân đĩnh giả hao tổn rất lớn, còn phải không ngừng hấp thu tinh nguyên của một vị phụ thân khác mới có thể an thai. Nói cách khác dù cho y có đĩnh dục, còn phải không ngừng cùng Quân Ngọc Hàm làm chuyện cá nước thân mật, đây chính là chuyện mà y không cam lòng nhất!

9. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 9

Ngao Triệu lấy đan dược từ trong ngực ra, nhìn hết nửa ngày, lại đảo mắt trông Quân Ngọc Hàm, rồi lại cúi đầu nhìn cái bụng của mình, vừa suy nghĩ về tử tội bản thân phạm phải...

Thôi thôi! Dù sao thì bản thân cũng đã bị tên *sấu*(1) đạo sĩ này thượng qua một lần, đạo sĩ kia cũng là vì muốn cứu mình, mà bị con chó cắn nhiều thêm vài cái thì có sao!

(1) *sấu: gây yếu*

Y cắn răng một cái liền nuốt thần đan xuống, nhất thời cảm thấy trong bụng một cơn nhiệt khí sôi trào, cả thân thể theo đó nóng lên, hai gò má của y ửng đỏ nhìn về phía Quân Ngọc Hàm phiền muộn e thẹn nói: “Còn không qua đây!”

Lý trí của Quân Ngọc Hàm lập tức bị thiêu đốt sạch sẽ, nào còn nhớ rõ *tiết dục chi sự*(2) của đạo gia, không nhận được chạm môi hôn Ngao Triệu thật sâu, thưởng thức mật dịch trong miệng Ngao Triệu, ngậm lấy lưỡi của y, hai tay véo nhẹ âu yếm như tiêm trên cơ ngực của Ngao Triệu, vật nam tính đã cứng đến nhô cao kia của bản thân qua lớp vải quần ngăn cách chạm vào đùi trong của Ngao Triệu.

(2) *chuyện kiểm chế tình cảm*

“Ừm...” Ngao Triệu vốn bối vì tính sự kịch liệt lúc trước mà đi đứng vô lực, giờ đây lại thêm Quân Ngọc Hàm hôn sâu đoạt lấy hô hấp, lại càng thêm tê dại trên mặt đất.

Quân Ngọc Hàm thuận thế ngã lên người Ngao Triệu, cả người hắn lúc này cũng trầm ngâm bên trong dâm dục ngập tràn. Hắn vốn là một người tu đạo ngay cả chuyện nam nữ cũng không hiểu, huống chi lại là long dương chi hảo. Ban nãy lần đầu nếm thử trái cấm là do Xi Vưu dẫn dắt, như giờ bảo hắn một mình mình tự diễn chính, hắn liền bối rối vô triệt, cởi quần xuống, hai tay không nhận được chà xát vào mông thịt thật chặt, nhục hành cực nóng thì đang chạm vào trên cúc khấu của Ngao Triệu, rất có xu thế hướng thẳng vào.

Ngao Triệu kinh hãi, tên *sấu* đạo sĩ chắc không phải cứ thế vào thẳng như vậy chứ? Tuy rằng chỗ đó của y đã được yêu qua, nhưng suy cho cùng không giống với nữ tử, mà dù có là nữ tử không làm dịu mà trực tiếp tiến vào cũng bị đau đớn! “Ngu xuẩn! Người xông thẳng vào như vậy sẽ làm bị thương ta!”

“Vậy... Vậy làm sao đây?” Quân Ngọc Hàm luống cuống hỏi.

Ngao Triệu nhìn hắn, trên khuôn mặt kia nét ngây thơ còn chưa hoàn toàn thối lui, hắn lúc trước mặc dù ngạo mạn vô lễ, chung quy chẳng qua là tính tình của tiểu hải tử trẻ tuổi khí thịnh, nghĩ vậy Ngao Triệu nhưng lại đối với Quân Ngọc Hàm có thêm vài phần tâm tư, cũng không bài xích chuyện cùng hắn hành hoan nữa, ngấm lại kinh nghiệm tính sự của y khá là sung túc, thuận tiện dạy hắn vậy. Nếu đã làm y đương nhiên cũng phải hưởng thụ mới được!

“Từ từ vào trong...” Ngao Triệu cởi thượng y của Quân Ngọc Hàm ra, đầu lưỡi tinh xảo trên chọc đảo quanh trên nhũ đầu của Quân Ngọc Hàm, sau đó khẽ vuốt ve nhục hành của Quân Ngọc Hàm, xoa nắn đỉnh đầu phần nộn đỏ tươi.

“Phần hà... Long Vương...” Quân Ngọc Hàm không ngờ rằng Ngao Triệu lại chủ động, hoàn toàn hưởng thụ cảm giác khiến người ta rơi vào cực lạc này.

“Goi ta là Triệu...” Không hài lòng với xưng hô lạ lẫm của hắn, Ngao Triệu thở dốc kháng nghị, Quân Ngọc Hàm lập tức tuân theo mệnh lệnh của y, khẽ gọi lên: “Triệu... Triệu...” *(sao đoạn này cứ có cảm giác điên long đảo phượng)*

Tiếng gọi thanh nhã kia tựa như một dòng thanh tuyến tràn vào lòng Ngao Triệu, mang theo mấy phần ngọt ngào. Y bất giác đem thân thể sát sao áp sát vào Quân Ngọc Hàm, nâng thân ngồi lên trên người Quân Ngọc Hàm, cầm lấy tay của Quân Ngọc Hàm dẫn đến huyết khẩu của mình, mang theo vài phần thẹn thùng nói: “Đầu tiên là dùng ngón tay...”

“Ừm... Triệu...” Quân Ngọc Hàm nghe lời trước tiên đưa ngón tay tiến vào trong huyết động nhỏ hẹp kia, chỉ là mới một ngón tay tiến vào, nhục thịt mềm mại bên trong liền cắn chặt lấy, đóng chặt đến nỗi tựa như không hề còn không gian thừa nữa, khó có thể tưởng tượng nơi chặt chẽ như vậy từng dung nạp lấy cự đại của mình. Nghĩ đến đây, phân thân của Quân Ngọc Hàm lại cứng thêm vài phần.

“Động... động đi...” Ngón tay của Quân Ngọc Hàm tiến vào liền bắt động, điều này khiến Ngao Triệu có hơi ảo não, vốn không muốn mở miệng, giờ không thể nhịn được nữa gầm nhẹ lên một tiếng, tiểu tử ngốc này bộ muốn được chỉ bảo đến cùng chắc!

“Động...” Động kiểu gì? Quân Ngọc Hàm nhớ lại khi đó nhục côn của mình ở trong cơ thể của Ngao Triệu chuyển động như thế nào, liền y như *dạng họa hồ lô*(3) trườn động ngón tay, sau khi được vài cái, lại tự nhiên thêm vào một ngón tay, trong lúc bất tri bất giác đã tăng lên đến ba ngón.

(3) vẽ hồ lô theo mẫu (hồ lô thì dễ vẽ, chắc ý chỉ bạn công chỉ biết làm theo mẫu không có tính sáng tạo)

“Ừm... A...” Ngao Triệu lúc đầu còn có hơi không thích ứng với ngón tay, theo động tác trườn động, dần dần thích nghi được với một ngón, hai ngón thậm chí là cả ba ngón tay, trong cơ thể lại sinh ra khoái cảm, thậm chí còn khát vọng đến một thứ vật thể càng thô càng nóng hơn nữa! “A...”

Tiếng rên rỉ của Ngao Triệu càng lúc càng thêm đậm hoặc, Quân Ngọc Hàm nghe thấy không chịu được nữa, chợt rút ngón tay ra, Ngao Triệu bỗng cảm thấy trong cơ thể một hồi trống không, một cự vật nóng bỏng thừa dịp đâm vào bên trong!

“Triệu! Triệu!” Dương vật mới vừa tiến nhập vào trong u huyết, mị thịt tràn đầy chất lỏng bên trong ngay lập tức bổ nhào tới, chen chúc bủa vây lấy ngoại vật. Chất lỏng theo mỗi lần đè ép mà tiết ra ngoài, ven theo nhục hành truyền ra bên ngoài cơ thể. Quân Ngọc Hàm không có ngôn từ nào có thể diễn tả khoái cảm tiêu dao giờ phút này, hắn ngồi dậy ôm lấy Ngao Triệu, hạ thân hướng lên trên dùng sức thẳng tiến, toàn bộ phân thân sáp nhập vào bên trong rãnh sâu mật huyết của Ngao Triệu.

“A... A a... A...” Ngao Triệu sớm đã quên hết cổ kị gì đó, tận hưởng lạc thú trước mắt chính là con đường tốt nhất! Ngựa đầu phóng dăng rên rỉ, vạt áo trên cơ thể lay động nghênh hợp với sự tiến công của Quân Ngọc Hàm.

“Ha... Triệu...” Quân Ngọc Hàm cảm thấy mật huyết của Ngao Triệu sít chặt ngậm lấy dương vật của mình, sáng khoái không ngừng, hẳn đã không thể nói nên lời, chỉ có thể không nhận được gọi tên của Ngao Triệu.

Ngao Triệu cuồng lãng xoay vặn hạ thân, tựa vào trên vai của Quân Ngọc Hàm mà gặm cắn, hai tay vuốt ve cơ thể trắng nõn của Quân Ngọc Hàm kích tình cào loạn, khiến cho trên lưng của Quân Ngọc Hàm tràn đầy vết long chảo.

“Triệu ” Quân Ngọc Hàm chợt cảm thấy linh lực của mình hoàn toàn tập trung lên trên phân thân, không khởi run lên, đem tinh nguyên rót vào trong cơ thể của Ngao Triệu.

Ngao Triệu lay động thêm mấy cái, cũng đem long dịch phun ra, vô lực gục trên người Quân Ngọc Hàm, cái bụng bằng phẳng thể nhưng trong nháy mắt phồng lên, y chợt cảm thấy bên trong Long Châu vốn là hai luồng cổ khí quán lấy bên nhau, nhưng sau khi Quân Ngọc Hàm rót tinh hoa vào, tất cả luồng khí nhưng lại hợp thành một thể rồi còn kẹp hợp lại cùng với Long Châu, cái bụng dần dần bằng phẳng trở lại. Y biết mình đã thụ thai rồi...

10. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 10

Nói đến Ứng Long và Xi Vưu tuy đã nhập vào bên trong Long Châu nhưng lại chưa hợp làm nhất thể. Bọn họ vốn là muốn trở thành một phần trong linh hồn của tân sinh nhi, hiện giờ không thể dung hợp thì không thể cùng thai nhi đạt thành một thể, mà đan dược của Thu Chí Thủy chính là để giúp bọn họ dung hợp chung lại với nhau. Mặt khác đan dược này còn xen lẫn vào linh khí của Quân Ngọc Hàm – vốn là tiên gia thánh phẩm, khiến cho thai nhi bên trong Long Châu này tất nhiên không giống bình thường!

Ngao Triệu đặt tay lên bụng, cúi đầu tinh tế đánh giá Quân Ngọc Hàm, đạo sĩ này nhìn kỹ cũng không phải là loại thảo nhân muốn đánh như vậy, cái trán thanh tú, mắt tròn mở to, đôi môi đỏ mọng bé nhỏ càng thêm một chút thơ ngây, e rằng tuổi vẫn còn quá nhỏ, không biết liệu đã qua hai mươi chưa. Nhìn Quân Ngọc Hàm diện mục ứng đo, vẻ mặt thờ hờn liên tục, y nhưng lại trong tim trào ra một dòng *kích lưu*(1) cuộn cuộn từ bên trong lồng ngực, cảm giác xa lạ kia khiến cho Ngao Triệu có chút kinh hoàng.

(1) *kích*: *kích động/kích thích*, *lưu*: *dòng nước => kích lưu*: *dòng thác/tình cảm kích động*

Ngao Triệu bất mãn nhìn Quân Ngọc Hàm, bản thân y mới là bị thua thiệt, người này đã chiếm hết tiện nghi rồi còn muốn giả bộ đáng thương, khiến trong lòng y tràn đầy tức giận, hận không thể làm ra một trận cuồng phong thổi hẳn đến tận chân trời góc bể cho rồi, đỡ phải thấy phiền lòng, có điều y sợ là còn cần phải dùng hẳn thêm ba năm nữa! Thời gian

dựng dục của rồng đương nhiên không giống với loài người, long nữ hoài thai cần ba trăm sáu mươi lăm ngày bốn mùa một luân hồi, mà long nam dựng tử cần có thời gian dài hơn, ước chừng là gấp ba lần long nữ. Ba năm dựng dục rồi sinh con, long tử trong bụng nhu cầu đối với linh lực càng lớn, cho nên trăm ngàn năm qua hiếm thấy long nam dựng tử.

Nếu đứa con trong bụng này thật sự có thể cứu tính mạng của bản thân, y cực khổ như vậy cũng là đáng giá, chỉ là không biết hài tử này làm thế nào để cứu một mạng của y đây? Thế nhưng Thu Chí Thủy kia thâm sâu khó dò, lời hắc nói chắc không phải giả...

Quay đầu lại nhìn Quân Ngọc Hàm còn đang ngẩn người, nghĩ đến việc bản thân phải cùng với người này chung đụng ba năm, gợi lên trong lòng y một tư vị khác, phân không rõ rốt cuộc là tư vị gì. Đi chung với hắc hơn một tháng, dĩ vãng cũng chỉ gọi hắc là “đạo sĩ thú” lại còn không biết tục danh của hắc. Đôi môi hơi cọ xát lại với nhau, một hồi mới mở miệng nói: “Đạo sĩ thú, người tên là gì?”

Quân Ngọc Hàm đang cảm thấy ủy khuất chợt nghe Ngao Triệu lại chủ động mở miệng với mình, còn hỏi tên của mình, trong lòng chợt cảm thấy mừng rỡ, cuống quýt nói: “Tại hạ Quân Ngọc Hàm, không biết Phần hà Long Vương...” Lúc này nghe thấy Phần hà Long Vương bảo hắc gọi y là “Triệu”, lại chưa biết toàn danh của y.

Quân Ngọc Hàm gật đầu đáp lại “Được”, lại như nghĩ đến cái gì, không nhin được liếc về phía cái bụng của Ngao Triệu, tiểu tâm dục dục hỏi: “Sao lại mau xuống núi như vậy? Hài tử...” Con người mang thai cần qua một chút thời gian mới có thể biết được, chẳng lẽ long tộc không cần như vậy sao?

Lại thấy khuôn mặt của Ngao Triệu đỏ sẫm, xoay người sang chỗ khác, ác thanh ác khí nói: “Ngu ngốc! Ta cũng không phải là con người, có long tử hay không cảm ứng là biết!” Long tộc không giống với tộc của hắc, Long Châu vừa là nơi tụ tập linh lực vừa là quả trứng dựng tử, bình thường thì Long Châu có thể nhả ra ngoài, nhưng một khi có thai, Long Châu không thể cách ly được khỏi thân thể, cho nên nếu mang thai thường sẽ biết ngay được.

Ngao Triệu vừa suy nghĩ một chút, có một số việc sau này suy cho cùng đều cần phải nói cho Quân Ngọc Hàm, hay là thừa dịp lúc này đã mở miệng thì nói ra luôn: “Nơi này linh khí mặc dù tốt nhưng lại quá mức dày đặc, long tử dễ bị áp bách, cần đổi lại chỗ tu luyện.”

Quân Ngọc Hàm mặc dù không rõ ràng lắm, nhưng cũng hiểu được chút ít, kỳ lạ trường mắt nhìn bụng của Ngao Triệu, khó có thể tưởng tượng rằng nơi đó đã có *tử tự*(2) của hắc. Hắc vốn là đứa trẻ bị vứt bỏ được sư phụ thu dưỡng, sau khi mười lăm tuổi liền vân du tứ hải nhờ vào xem bói cho người khác mà sinh sống, chỉ muốn lấy việc tu thân dưỡng tính sớm ngày đắc đạo thăng thiên, chưa từng nghĩ tới chuyện bản thân cũng sẽ có tử tự, càng không lường được sẽ cùng Phần hà Long Vương trước mặt này chung dục hậu đại, mà nay cư nhiên lại có tử tự, hắc chợt trở nên lo được lo mất, trái tim này điên cuồng nhảy lên rất xuống. Chưa từng trải qua cảm giác cuồng hỉ từng bừng trong tâm này, hắc vừa tràn đầy ưu sầu lo sợ Ngao Triệu và hài tử có sơ xuất gì, cảm giác này thật sự vĩnh viễn không thể lý giải hết! Trước kia thấy những người lân cận làm phụ thân luôn có dáng vẻ thấp thỏm này, chỉ cảm thấy họ quá khoa trương, hiện giờ khiến cho hắc tự thể nghiệm, hắc mới biết được phản ứng như vậy một chút cũng không quá đáng. Nếu không phải là biết được Ngao Triệu không cho

phép, hẳn thật đúng là muốn ôm lấy Ngao Triệu hét to lên rồi!

(2) con nổi dòng

Ngao Triệu ban đầu không rõ, một hồi lâu mới xoay người đi, hất tay của hắn ra liếc xéo hắn nói: “Người đây là rửa ta chắc? Còn không mau xuống núi đi!”

Quân Ngọc Hàm lập tức giống như linh được thánh chỉ, vội vàng đi trước Ngao Triệu, giống như là mở đường, gấp gáp xuống Lôi Công sơn, đem tin tức nói với người Miêu dưới chân núi.

Những người Miêu kia cảm thấy chương khí đã trừ, ôn dịch đã qua, đang một nơi chôn cất thi thể, tuy có tiếng khóc nhưng cuối cùng tai nạn đã qua khỏi thì hỉ nhiều hơn ưu, thấy hai người xuống núi, lập tức bước lên phía trước quỳ lạy, hô to “Ân công”. Ngao Triệu thường thấy *triều bá*(3) cũng không xem là gì, ngược lại Quân Ngọc Hàm có chút không quen được.

(3) lạy châu, làm lễ, thờ phụng

Quân Ngọc Hàm cuống quýt đỡ tộc trưởng dẫn đầu người Miêu dậy, hòa khí nói: “Không cần phải đại lễ thể này, đây là chuyện thuộc bốn phận thôi.”

11. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 11

Người tộc trưởng này rất đổi cảm kích, giữ chặt Quân Ngọc Hàm nói: “Ân công! Nếu như không chê, xin hãy trú lại nhà ta, nhất định ta sẽ hảo sinh cung dưỡng!”

Quân Ngọc Hàm cười nói: “Lão nhân gia khách khí rồi, chúng ta còn có việc gấp cần phải lên đường, không thể ở lâu, vẫn là nên từ biệt thôi.”

“Các ân công muốn đi sao?” Tộc trưởng Miêu tộc có hơi giật mình, lập tức mở miệng níu giữ nói, “Thế nào cũng nên ở thêm mấy ngày nữa chứ, hay là nơi của chúng ta nhỏ, ân công xem không thuận mắt?”

“Lão nhân gia sao lại nói như vậy? Thực sự là chúng ta có chuyện quan trọng, không thể lưu lại được!” Quân Ngọc Hàm lúc nói chuyện nhìn Ngao Triệu ở một bên im lặng không lên tiếng, vừa len lén liếc nhìn bụng của y.

Quân Ngọc Hàm lúc này xem lời của Ngao Triệu như là thánh chỉ, cuống quýt quay đầu lại muốn nói lời cáo biệt với tộc trưởng Miêu tộc, nói: “Lão nhân gia, thực sự là không được đâu, hiện giờ sắc trời đã tối, chúng ta còn phải lên đường, không nhiều lời nữa, hữu duyên thì có thể sẽ gặp lại.”

Tộc trưởng Miêu tộc đánh giá bọn họ, thấy bọn họ quả thật sốt ruột muốn đi, đương nhiên ngưỡng ngừng không giữ họ lại thêm nữa, vội vàng nói lời từ biệt với hai người bọn họ, nhìn theo bóng dáng hai người rời đi, hai người càng lúc càng xa rồi biến mất trong tầm mắt của họ.

Chúng người Miêu đang định trở về nơi của riêng mình, thành linh nghe thấy tộc trưởng của họ quát to một tiếng “Không ổn!”, mọi người nghi ngờ nhìn ông, ông nói: “Ta vừa rồi quên mất hỏi các ân công có gặp tên đạo sĩ tác ác kia không, cũng quên nhắc nhở các ân công đề phòng tên đạo sĩ kia, dù sao tên kia cũng là người Hán, vạn nhất hắn ám toán các ân công thì sao?”

Có người nói: “Tộc trưởng, người quá lo lắng rồi, ân công giỏi như vậy, ác đạo sĩ kia chắc không phải là đối thủ của họ đâu!”

“Chỉ mong là vậy...” Tộc trưởng gật đầu, chắc chắn nếu thật là gặp phải ác đạo sĩ kia, các ân công cũng nhất định có thể thu phục được hắn!

.

Lại nói đến hai người Quân Ngọc Hàm cùng Ngao Triệu tiếp tục đi về hướng tây, hai người đi đến một sơn cốc, trong sơn cốc này *phương thảo tiên mỹ*(1), hoa rơi lả tả, dòng suối nhỏ chảy róc rách, ngũ sắc rực rỡ, đương nhiên đẹp không sao tả xiết, Ngao Triệu cảm thấy nơi này linh lực tụ hợp mà ôn hòa, vô cùng thích hợp để y dưỡng thai, liền quyết định lưu lại nơi đây, Quân Ngọc Hàm đương nhiên không có dị nghị gì.

(1) *hoa thơm cỏ lạ*

Còn Ngao Triệu tuy biết phương pháp dưỡng thai, nhưng bảo y tự mình mở miệng nói cho Quân Ngọc Hàm nghe, tất nhiên không thể mở miệng ra được, trong lòng lại thầm bực mình với việc Quân Ngọc Hàm như có như không tránh né y. Tên đạo sĩ thú vị này có ý gì đây? Y còn chưa ghét bỏ hắn, hắn đã ngược lại ghét bỏ y rồi, đã như vậy, hắn mau cút thật sớm đi, lưu lại chỉ ngại mất của y!

Một người một rỗng, đều có tâm tư, nhưng suy nghĩ đều khó khăn như nhau.

Ngao Triệu là rỗng đương nhiên không cần một bàn đồ ăn nấu nước nóng hổi như người phàm, Quân Ngọc Hàm mặc dù pháp lực cao cường, như thân thể phàm thai vẫn cần thức ăn lót dạ. Hắn đói bụng tất nhiên cần tìm một chút thức ăn, hắn cũng hảo tâm ở giữa núi hái một chút quả dại vừa lấp bụng cho mình, cũng giữ lại cho Ngao Triệu một ít, tuy biết là Ngao Triệu không cần, nhưng trái cây vị ngọt, nói không chừng Ngao Triệu sẽ thích. Không ngờ rằng Ngao Triệu đã không ăn thì thôi lại còn chê cười hắn nói: “Hừ, mấy thứ trái cây rửa nát này chỉ có tục nhân các ngươi mới ăn, ta là Long Quân dưới nước, cần gì những thứ này?”

Dứt lời, y vung tay lên ném trái cây xuống mặt đất làm chúng nát vụn, Quân Ngọc Hàm lâm

vào chán nản, mặc dù cũng chỉ là mấy quả đại nỏ núi rừng nhưng dù sao vẫn là một phen tâm ý của hắc, nào có thể cự tuyệt như vậy? “Ta đã có hảo ý như vậy, người đã lâm vào cảnh ngộ này, còn muốn làm ra vẻ Long Quân cái gì?”

Ngao Triệu nghe vào trong tai, chỉ cảm thấy Quân Ngọc Hàm rõ ràng là đang giấu cợt mình, giờ đây bản thân bị hắc xem như nữ tử còn phải dưng dục hài tử của hắc, hắc đương nhiên trong lòng đắc ý vạn phần, chạy đến trước mặt mình vênh vào tự đắc. Y vốn đang trong lòng không vui, mà nay lại càng thêm giận dữ, cả giận nói: “Nếu không phải là do đạo sĩ thói người thì ta làm sao đến mức này! Ta sa sút như vậy, người bây giờ chắc là vạn phần đắc ý chứ gì!” Bản thân lúc trước còn cảm thấy tên đạo sĩ thói này đáng yêu, thực là con mắt bị vỏ sò dán lên rồi!

Quân Ngọc Hàm không đoán được y cho đến bây giờ còn nhắc đi nhắc lại chuyện này như vậy, ngay cả hắc có lỗi cũng không phải là hắc *chủ thác*(2), hắc cũng có lòng đền bù rồi, mà Ngao Triệu lại chết cũng chối bỏ việc này, lại càng xem ý tốt của hắc như lòng lang dạ sói! Giận dữ đến chán chường, hắc lãnh đạm nói: “Phạm phải thiên điều chính là người không phải là ta, người ngu long này cho đến bây giờ còn không biết hối cải, uống phí ta một lòng giúp người...”

(3) *chủ: đương sự/người chịu trách nhiệm; thác: lỗi/sai lầm*

“Người!” Quân Ngọc Hàm chợt nhớ lúc này Ngao Triệu đã có thai, đương nhiên không có cái gì muốn hắc hỗ trợ nữa rồi, chẳng lẽ là vì cảm thấy hắc không có chỗ gì dùng được, gặp phải hắc thì phiền lòng, muốn đuổi hắc đi không được? Y tên *hỗn*(3) long này, thật đúng là bảo hắc phải dính lấy y không được mà! Quân Ngọc Hàm một cơn hỏa khí dâng trào, nổi giận lên, cảm phẫn nói: “Đi thì đi, dù sao ta đã tương trợ đến mức này, tự giác tâm an lý đắc rồi!” Xoay người liền thật sự rời đi.

(3) *hỗn đồ, dẫn độ, gian dối*

Ngao Triệu thấy hắc rời đi, trong lòng có một vết nứt nhỏ, chợt có cảm giác như hít thở không thông, nhưng thủy chung vẫn cố nén xuống, Quân Ngọc Hàm này vốn là người tu đạo, đương nhiên không coi nặng hài tử! Chỉ sợ đã sớm nảy sinh ý muốn rời đi. Hỗn trưởng! Cho dù không có hắc, y cũng chắc chắn có thể vượt qua cửa ải khó khăn này, y không tin mình còn cần phải nương bộ phàm thai như hắc!

12. Độ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 12

Quân Ngọc Hàm tức giận rời khỏi sơn cốc, theo hướng tây nam mà đi, đến được trấn Hòa Thuận. Trấn Hòa Thuận này lấy tên từ câu thơ “*Vân dừng cát tường, phong xuy hòa thuận*(1)“, địa như kỳ danh, thật khiến cho lòng người *bình nhi khí hòa*(2). Quân Ngọc Hàm đi thấy có hơi mệt mỏi, liền tới một gia trà ven đường để nghỉ ngơi, hắc tùy ý gọi một chén trà, tuy là dừng lại để nghỉ ngơi, nhưng không hề ngắm nhìn sắc trời bây giờ.

(1) dịch thơ: mây bốc lên vận may, gió thổi lên hòa thuận

(2) bình nhi: yên ổn/ổn định; khí hòa: làm cơn tức giận hòa xuống

Ngẫm lại bản thân đã rời khỏi Ngao Triệu được hai ngày rồi, tuy nói hắn bây giờ trong lòng còn tức, nhưng vô luận thế nào trong bụng của Ngao Triệu vẫn có cốt nhục của hắn, bất tri bất giác liền đối với Ngao Triệu có thêm nhiều phần nhớ thương, nghĩ đến y lẽ loi một mình còn bị Thiên Đình đuổi bắt, nếu thật sự xảy ra chuyện gì thì phải làm sao đây...

Hắn xoay người nhìn lên, thật đúng là lấy làm kinh hãi, trên khuôn mặt hiện lên nụ cười giống như hài đồng, cuống quýt đứng dậy kéo người vừa đến nói: “Sư phụ! Sao người lại ở nơi này?!”

Người kia niên kỷ xem qua cũng không lớn lắm, so ra với Quân Ngọc Hàm chênh lệch không đến vài tuổi, làn da hơi đen, con mắt xanh sang sáng, dưới chân đạp mây, vừa nhìn liền biết đạo hạnh thâm hậu, người này chính là sư phụ của Quân Ngọc Hàm, Huyền Trần Tử.

Quân Ngọc Hàm nhìn thấy y đương nhiên rất vui mừng, từ khi hắn mười lăm tuổi từ biệt đến nay đã bảy năm chưa gặp được nhau, trong lòng kinh thán, sư phụ quả nhiên đã đắc đạo, bản thân từ nhỏ theo y, hắn thì lớn dần theo tuổi nhưng lại không thấy Huyền Trần Tử có chút biến hóa nào.

“Có cái gì mà thật ngoài ý muốn? Người ở bên ngoài tu hành đã nhiều năm, lại không thấy có chút tiến bộ nào.” Huyền Trần Tử gặp được Quân Ngọc Hàm lại không có vẻ là ngoài ý muốn như hắn, trên mặt cũng không có nhiều thần tình. Tinh tế đánh giá Quân Ngọc Hàm, chợt sắc mặt biến đổi, dung nhan căng thẳng, nghiêm túc đến mức làm người ta sợ hãi, y đột nhiên xoay người, lãnh đạm nói, “Người đi theo ta đến chỗ không người nói chuyện.”

Quân Ngọc Hàm có chút hồi hộp, theo Huyền Trần Tử đã nhiều năm, đương nhiên hiểu rõ tính tình của y. Y lúc bình thường đối xử với hắn ôn hòa, thi thoảng khi tính tình bộc phát lên lại so với lời đình vạn quân kia còn dọa người hơn. Y vừa mới đột nhiên thay đổi sắc mặt, nhìn sắc mặt kia rõ ràng là điềm báo trước lúc phát giận của y, trong lòng liền bắt đầu hoảng hốt, hắn mới vừa gặp lại Huyền Trần Tử, chưa từng làm cái gì chọc cho y tức giận. Hay là Huyền Trần Tử nhìn tướng mạo của hắn, biết được hắn đã gây đại họa sao?

Hắn tiểu tâm dục dục đi theo sau lưng Huyền Trần Tử, ngay cả tiếng hít thở cũng không dám lớn tiếng, nhắm mắt theo đuôi Huyền Trần Tử đến bên trong một rừng cây không có người nào.

Huyền Trần Tử dừng bước, quay đầu lạnh lùng nhìn chằm chằm Quân Ngọc Hàm, ánh mắt rét lạnh, thẳng khiến trong lòng Quân Ngọc Hàm phát run, qua hồi lâu, y mới mở miệng nói: “Người đã biết lỗi chưa?”

“Đồ nhi biết lỗi!” Quân Ngọc Hàm nghe y hỏi như vậy, lập tức quỳ xuống đất nhận lỗi, thẳm

nghe sư phụ quả nhiên biết hắn đã gây chuyện xấu, tuy biết bản thân chỉ phải nhận một chút hình phạt, thế nhưng hắn cũng không dám có nửa câu cầu xin tha thứ.

“Được, vậy người nói xem người đã sai ở đâu?” Huyền Trần Tử giận quá hóa cười, chỉ là nụ cười có chút âm trầm, khiến cho Quân Ngọc Hàm càng cảm thấy áp bách.

“Con... đồ nhi sai ở chỗ ban đầu không nên đánh cược cùng Phần hà Long Vương, khiến cho y phạm phải họa mất đầu này.” Quân Ngọc Hàm nói thật thành thực, trong lòng hắn hối hận, hối hận ban đầu không nên, nếu không phải vì nhất thời khí phách, thì sẽ không khiến xảy ra những chuyện này, mà giờ đây sẽ càng không dây dưa không rõ với Phần hà Long Vương kia như vậy. Nhớ đến Ngao Triệu, trong lòng hắn càng thêm lộ vẻ phiền não, cũng hy vọng Huyền Trần Tử trừng phạt mình thật nặng, để không cần phải lại nhớ đến những tạp niệm này nữa!

“Cái gì mà Phần hà Long Vương? Người từ khi nào học được cái kiểu dùng mấy thứ bàng môn tà đạo *hỗn hào thị thính*(3) giương đông kích tây này để đối phó với ta!” Huyền Trần Tử nghe thấy Quân Ngọc Hàm nhận lỗi, trái lại càng giận, từng chữ một nghiêng răng nghiêng lợi khiến Quân Ngọc Hàm nghe thấy kinh hãi. Thế nhưng hắn trái nghĩ phải suy, thực sự không nghĩ ra được bản thân mấy ngày gần đây ngoại trừ chuyện này, còn làm sai cái gì. Hắn thành thật nói: “Đồ nhi không hề làm sư phụ mơ hồ, thế nhưng đồ nhi chỉ biết được một chuyện này, quả thật không biết còn có những lỗi nào khác.” Chẳng lẽ hắn không được giúp đỡ Ngao Triệu sao? Hắn phạm là phạm phải sai lầm, nhất định phải đền bù lại, chuyện này không nghĩ đó là lỗi lầm!

(3) nghe nhìn lẫn lộn

Huyền Trần Tử híp mắt nhìn Quân Ngọc Hàm một hồi lâu, ánh mắt dần dần trở nên mơ màng, y cuống quýt xoay người đưa lưng về phía Quân Ngọc Hàm, lạnh lùng nói: “Người dám *tị trọng trứ khinh*(4) với ta! Ta lại hỏi người: ngày đó lúc trước chia tay, ta nhiều lần dặn dò người, ngàn vạn lần không được phá thân đồng tử, một khi phá thân đồng tử nếu muốn tu tiên, chính là khó càng thêm khó, người tại sao lại xem lời của ta như gió thổi bên tai?”

(4) tránh việc nặng bằng cách nói những việc nhẹ

“Tinh khí của người đều tiết hết ra bên ngoài, sắc mặt cũng không được thuần sắc như trước kia, ta đây còn không nhìn ra sao!” Huyền Trần Tử hừ lạnh nói.

Thì ra là như vậy! Vậy là sư phụ không biết chuyện của hắn và Ngao Triệu rồi! Hắn lúc trước cũng quên mất chuyện thân đồng tử, chỉ muốn làm thế nào để bù đắp lỗi lầm bản thân phạm phải sau đó tiếp tục tu đạo, chỉ là bây giờ hắn ngược lại hãm sâu vào trong đó...

Đang do dự không biết có nên nói ra chuyện lúc trước của bản thân với Ngao Triệu hay không, liền nghe thấy Huyền Trần Tử tiếp tục nói: “Thôi vậy! Người mặc dù đã mất thân đồng tử, nhưng người lại thiên tư hơn người, chỉ cần từ nay về sau không đến gần nữ sắc, muốn tu thành chánh quả cũng không phải chuyện khó! Tạm thời bây giờ cùng ta trở về Thái

Hư sơn, dốc lòng tu luyện *một giáp(5)!*”

(5) 1 giáp=60 năm

“Một giáp?” Quân Ngọc Hàm không ngờ rằng Huyền Trần Tử lại muốn mình trở về Thái Hư sơn cả một giáp, vậy chẳng phải là đến lúc hắn xuất quan, hắn với hài tử của Ngao Triệu đều dần dần già đi thành ông lão mất rồi sao?

“Thế nào? Người chê ít ư?” Huyền Trần Tử nhìn hắn, ánh mắt lóe lên.

“Không, đồ nhi này theo sư phụ trở về!” Quân Ngọc Hàm nghĩ lại, cũng vậy, hắn đối với Ngao Triệu đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, dù sao y cũng không muốn thấy mình nữa, chẳng thà đoạn tuyệt như vậy, đường ai nấy đi!

13. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 13

Thái Hư sơn ngụ tại hướng đông nam, cách trấn Hòa Thuận khá xa, Huyền Trần Tử nếu muốn trở về đó đương nhiên là đơn giản, chỉ là Quân Ngọc Hàm đạo hạnh còn thấp, không biết được thuật phi thiên độn địa này, đành phải hành tẩu mà đi. Huyền Trần Tử mặc dù có thể thi phép thuật khiến Quân Ngọc Hàm trong chớp mắt trở về, nhưng y lại cố tình để Quân Ngọc Hàm đi nhiều thêm một chút, để hắn ổn định lại tâm tình, tránh cho đến lúc đó tu đạo lại tẩu hỏa nhập ma.

Thế nhưng đi được bảy ngày, y chỉ cảm thấy Quân Ngọc Hàm càng ngày càng không yên lòng, luôn càng không ngừng quay đầu nhìn lại, đều là vẻ mặt thất hồn lạc phách, y trước đây thật lâu đã từng nhìn thấy, trong lòng y dâng lên một cơn tức giận, Quân Ngọc Hàm này rõ ràng là đang tư niệm một người! Nhất định chính là cái người đã làm hắn mất thân đồng tử kia!

Quân Ngọc Hàm vốn ngồi một chỗ sau khi thấy Huyền Trần Tử đi được mười mấy bước, mới hồi hồn lại, cuống quýt đứng dậy đuổi theo. Hắn rảo bước đi theo phía sau Huyền Trần Tử, bước đi của Huyền Trần Tử so với lúc trước có nhanh hơn lại thêm chút nặng nề. Quân Ngọc Hàm biết Huyền Trần Tử tức giận không rõ, hắn cũng tự biết rõ, bản thân mấy ngày gần đây hồn vía lên mây, cũng khó trách sư phụ lại tức giận. Hắn cũng hận bản thân không kém! Rõ ràng đã hạ quyết tâm không muốn tiếp tục liên quan đến Ngao Triệu nữa, thế nhưng càng đi càng xa, trong lòng hắn nhưng cố tình càng thêm tưởng niệm y, cũng không biết một mình y vượt qua như thế nào. Aiz... mới nói không được nhớ đến y, cố tình trong đầu lại chính là y, lúc đêm khuya yên tĩnh, hắn thậm chí thường mộng lại về mặt của Ngao Triệu khi đó ở trong lòng mình thở dốc không ngừng, rồi còn cả tiếng rên rỉ mê hoặc lòng người kia. Vừa nhớ đến bóng dáng đó, trong lòng hắn bỗng sinh ra tạp niệm vô hạn...

“!” một tiếng, Quân Ngọc Hàm đang thất thần, bỗng nhiên kinh tỉnh mình vừa mới đụng phải cái gì. Định thần nhìn lại, mới phát hiện ra Huyền Trần Tử không biết từ khi nào đã

dừng bước, mà bản thân lại đụng vào lưng của y, trong lòng thầm kêu hồng lét. Hay quá rồi! Không tránh khỏi phải chịu thêm một trận hảo phạt rồi!

Thế nhưng Huyền Trần Tử lại bực bội không lên tiếng, hắn lại nghe thấy từ phía trước truyền đến vài tiếng kêu rên của nữ tử, tựa hồ đang vô cùng đau đớn. Chẳng lẽ là có người bị thương, hắn cuống quýt nhìn về phía trước, liền thấy một phụ nhân bụng lớn đang tựa lên một cây đại thụ, ngồi quỳ trên mặt đất, mồ hôi đầm đìa, ngũ quan đã nhả lại thành một đoàn.

Hắn vội vàng tiến lên đỡ lấy người phụ nhân kia, quan tâm hỏi: “Cô không sao chứ?”

Phụ nhân kia nhìn thấy hai người họ, cũng bất chấp cái gì mà nam nữ hữu biệt, nắm chặt lấy y phục của Quân Ngọc Hàm, tựa như người sắp chết đuối bắt được một cọng cỏ cứu mạng, nằng nết mặt kinh hoảng đứt quãng nói: “Ta, ta... sắp sinh rồi...”

“Cái gì?” Quân Ngọc Hàm nhất thời không cách nào hiểu thấu, kinh ngạc nhìn phụ nhân kia hồi lâu, chỉ là cái tay bắt được hắn đột nhiên dùng lực, phụ nhân kia cả người đều căng cứng lại, lập tức tuôn ra một tiếng rên đau đớn, trợn mắt nhìn cái bụng không ngừng phập phồng của phụ nhân, mới sáng tỏ lời nói của nàng. Phụ nhân này sắp sinh rồi sao?!

Linh ngộ được điều này, hắn cũng trở nên kinh hoảng thất sắc, hắn mặc dù vân du tứ hải đã nhiều năm, yêu ma quỷ quái tất nhiên thấy nhiều, nhưng việc phụ nhân sinh con này thì thật là lần đầu tiên gặp phải, thật đúng là khiến hắn luống cuống tay chân! Hắn bắt lực nhìn Huyền Trần Tử phía trên phụ nhân, nói thế nào thì Huyền Trần Tử cũng là sư phụ của hắn, phải làm gì so với hắn biết được hơn một chút.

“Nhưng... nhưng con không biết...” Quân Ngọc Hàm bình thường mặc dù thanh phong ngạo cốt, một kiểu điệu bộ hung hữ thành trúc, nhưng khi gặp phải chuyện bất lực, liền lộ ra sự sợ hãi thất thố tựa như hải đồng, không khỏi khiến Huyền Trần Tử lộ ra nụ cười hiểm có, y chế giễu nói: “Tiểu tử ngươi bình thường không phải là khoe khoang không có gì là người không làm được sao? Sao lúc này lại không được?”

“Con...” Quân Ngọc Hàm mặt đỏ đến tận mang tai nói không ra lời, lại nghe thấy tiếng phụ nhân kia rên rỉ, cuống quýt cầu khẩn nói: “Là đồ nhi ếch ngồi đáy giếng, chưa từng gặp phải *thế diện*(1), hiện giờ đồ nhi thu hồi lời này, kính xin sư phụ giúp đỡ!”

(1) cảnh đời, các mặt của xã hội

Huyền Trần Tử thu liễm nụ cười trên mặt, biết chuyện sinh hài tử này gấp không được chậm cũng không xong, không cần thận chính là hai mạng sống, y nói một câu “Đắc tội”, liền bỏ quần của phụ nhân kia đi. Phụ nhân kia đau đến chết đi sống lại, nào còn có thể quản được những việc này, chỉ hy vọng hai người họ có thể trợ giúp mình mau chóng thoát khỏi cơn đau đớn.

“Vâng!” Quân Ngọc Hàm nói gì nghe nấy đã quên mất chuyện nam nữ tị hiềm, ôm thật chặt lấy cơ thể của phụ nhân, chỉ thấy tay của Huyền Trần Tử sờ lên cái bụng thật to kia, xoay tròn rồi thi lực lên trên. Phụ nhân trong lòng hần lập tức liên tục kêu thảm thiết, cả cơ thể không chỗ nào là không giãy dụa, lực đạo kia lớn đến mức khiến hần suýt nữa buông tay, làm hần âm thầm giật mình. Nhìn phụ nhân này một dáng vẻ nhu nhược, cư nhiên bởi vì đau đớn mà sinh ra sức lực lớn như vậy, chắc là phải đau đến cực điểm! Mà tiếng kêu thảm thiết liên thanh kia lại càng giống như một ngọn lửa thiêu tâm, ngay cả người qua đường như hần cũng không nhẫn tâm để nàng thừa nhận sự thống khổ như vậy, chỉ mong cho nàng kết thúc cơn đau này thật sớm!

14. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 14

Tiếng kêu của phụ nhân kia dần trở nên thê lương, đến Quân Ngọc Hàm nghe thấy đều thấy tâm kinh đảm chiến, việc phụ nhân này sinh con vốn là thiên chức thiên kinh địa nghĩa, còn đau đớn như vậy, vậy nếu đổi thành nam tử chẳng phải càng hơn mấy phần? Vậy Ngao Triệu y sinh con chẳng phải là sinh mệnh chi ưu sao? Sắc mặt của hần thoáng chốc trở nên trắng bệch, nhìn lại phụ nhân ở trong lòng, khuôn mặt của nàng không ngừng trùng lặp với khuôn mặt của Ngao Triệu, trong lòng nhất thời hoảng loạn vô tự, bên tai đều là tiếng Ngao Triệu gọi mình. Những âm thanh thảm thiết kia tựa như một thanh dao nhọn đục khoét lấy trái tim hần, tâm đau không thể ngừng lại. Ngao Triệu! Hần đột nhiên buông phụ nhân kia ra, liêu lĩnh theo hướng lúc đến chạy đi.

Huyền Trần Tử đang ở trong dụng tâm, không ngờ được rằng Quân Ngọc Hàm chẳng những buông phụ nhân kia ra mà còn chạy đi, phụ nhân này không còn bị đè ép người lập tức loạn động, Huyền Trần Tử cuống quýt rút tay về, đứng lên định đuổi theo Quân Ngọc Hàm, phụ nhân kia đột nhiên bắt lấy chân của y, câu khẩn nói: “Đừng... Đừng đi... Ô...”

Huyền Trần Tử nhìn về hướng Quân Ngọc Hàm biến mất, hơi nhúu mày lại, vừa định hắt phụ nhân kia ra, bỗng nhiên cả người y mềm nhũn bán quy xuống, cả cơ thể từng trận từng trận co giật, y bưng lấy lồng ngực thấp giọng mắng, không ngờ bản thân nhưng ngay lúc này phát bệnh!

Hài tử sơ sinh! Huyền Trần Tử nghe thấy tiếng khóc lóc, tinh thần bị rung động, miễn cưỡng ngẩng đầu lên nhìn mặt trời nơi thiên thượng, cổ sức tự thần tính toán, người ra đời vào canh giờ này chính là vào năm dương tháng dương ngày dương giờ dương! Y quay đầu lại liền nhìn thấy phụ nhân kia vô lực tựa trên thân cây, giữa khổ gian nhuộm máu đang nằm một bé trai làn da xanh tím ánh mắt còn chưa mở đang khóc nỉ non.

Huyền Trần Tử tự lực lại dùng khí đao chặt đứt cuống rốn của bé trai, ôm bé trai lên gắt gao nhìn chòng chọc vào nó, trên mặt dần lộ ra vẻ cười dữ tợn, ánh mắt dần chuyển thành âm độc. Thật là ông trời cũng giúp y! Vốn còn tưởng rằng lại phải như bình thường chịu nhiều khổ cực mới có thể tìm được một bé trai mới ra đời vào năm dương tháng dương ngày dương giờ dương, không ngờ rằng lần này nhưng lại bắt vớ được một người, có được mà chẳng phí công sức!

Người phụ nhân đã mỏi đến cùng cực, không có một chút khí lực nào, thấy Huyền Trần Tử ôm lấy hài tử, cảm kích nói: “Đa tạ đạo trưởng, có thể ôm hài tử lại đây cho ta nhìn được không?”

Huyền Trần Tử cũng không để ý đến nàng, một tay vuốt ve hài tử, một tay giơ lên trên cao, móng tay trên năm ngón tay kia cứ nhiên trong nháy mắt dài ra giống như một lưỡi dao, bén nhọn chói mắt, giống như lệ trào chớp mắt đâm vào lồng ngực của nam anh, “Oa ” chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết của nam anh, ngón tay của y vừa thu lại, kéo ra bên ngoài, cứ nhiên sinh sinh đem trái tim của nam anh móc ra, nhất thời đứa trẻ kia tứ chi chợt co rút mạnh, co quắp thành một đoàn.

Huyền Trần Tử cũng không thèm nhìn đến tử thi của anh hài kia, vung tay lên liền đem thi thể của nam hài vứt đi, ngẩng nhìn trái tim còn đang đập trong tay, liền đưa vào trong miệng, mang theo cả máu nuốt trọn lấy quả tim!

Người phụ nhân làm sao cũng không ngờ được rằng Huyền Trần Tử một khắc trước còn hảo tâm giúp mình đỡ đỡ cứ nhiên chỉ sau một khắc đã đem trái tim hài tử đang sống rành rành của mình đào ra nuốt sống, nàng chỉ cảm thấy trong đầu bỗng trống rỗng, trời đất trước mắt không ngừng chao đảo, hình ảnh Huyền Trần Tử nuốt lấy trái tim kia không ngừng lay động cùng với đất trời lập lờ.

Khí lực của nàng rất lớn, Huyền Trần Tử nhưng nhất thời cũng khó tránh thoát, y mới vừa pháp lực tấn thất, lúc này sức mạnh còn chưa hoàn toàn khôi phục, thể nhưng sau khi nuốt trái tim của đứa trẻ kia, thân thể của y không còn run rẩy nữa, bắt đầu từng chút từng chút nóng lên.

Cảm thấy pháp lực vừa trở lại, y hung hãn đẩy phụ nhân kia ra. Phụ nhân kia cả thân thể bị đẩy ra phía sau, lập tức đụng phải một đại thụ, nàng kêu lên một tiếng, thân thể vô lực trôi xuống, trên thân cây phía sau còn lưu lại là một vùng máu đỏ *xúc mục kinh tâm*(1).

(1) nhìn thấy ghê người

Trên khuôn mặt của Huyền Trần Tử nhưng không một chút biến sắc, y vốn không định lấy tính mạng của phụ nhân này, nhưng nàng ta cố tình nghi quẩn, tự tìm đường chết, chỉ là đứa con của phụ nhân này tựa hồ không hề tâm thường, sau khi y ăn trái tim của nó, chẳng những cả người thư sướng mà cả pháp lực cũng tăng cao, nhưng phụ nhân này rõ ràng chỉ là người tâm thường!

Y xoay người lại nhìn về phía thi thể của nam hài kia, lúc này y bị bệnh cũ khiến cho tinh thần hoảng hốt không nhìn cẩn thận, bây giờ tỉ mỉ nhìn lại nam hài này không giống với anh hài bình thường, làn da xanh tím, thân hình thiên đại, đôi tai dài nhọn, hình dạng cũng có chút giống Sơn Thần.

Chỉ thấy hần sải bước dài xông lên ôm lấy phụ nhân kia không ngừng nói “Phán Nhi” từng tiếng tê tâm liệt phế, Huyền Trần Tử cũng có chút ngoài ý muốn, xem ra nam hài kia là con

của Sơn Thần, bản thân cũng thật đánh bậy đánh bạ! Chẳng qua bộ tộc Sơn Thần này cũng không phải là dễ trêu, y giờ vừa ăn mất trái tim của đứa trẻ kia, vẫn nên mau chóng rời khỏi thì hơn!

Y vừa mới định phi thiên mà đi, liền cảm thấy một cự lực thật mạnh nắm lấy mình, phía sau truyền đến một tiếng nộ hồng: “Trả mạng thê nhi lại cho ta!”

15. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 15

Huyền Trần Tử chợt niệm một câu chú, không khí đột nhiên chấn động, bàn tay của Sơn Thần bị dao động tê dại thoáng buông lỏng Huyền Trần Tử ra, nhưng hắn rất nhanh chóng lại tụ lực lại mà hướng về phía Huyền Trần Tử. Thân thể của Huyền Trần Tử chợt lóe, tránh thoát, bỗng nhiên mở miệng nói: “Không phải là ta giết thê nhi của ngươi, ta cũng đang muốn đuổi theo người đó, lại không ngờ rằng bị ngươi cứ quẩn lấy, hiện giờ thủ phạm chân chính đã chạy mất rồi!”

Trong lòng Huyền Trần Tử nảy sinh ra một kế thoát khỏi Sơn Thần. Cũng không phải là y không đánh lại được Sơn Thần, tuy Sơn Thần nhất thân man lực, nhưng thần lực không tính là mạnh, y muốn đối phó với hắn cũng không phải là việc khó. Chỉ là tộc Sơn Thần này trải rộng khắp nơi, giữa các Sơn Thần mặc dù ít qua lại nhưng vẫn là thông đồng nhất khí, đặc tội với một tên thì không nghi ngờ gì đặc tội với toàn tộc của hắn, chẳng bằng thử xem có thể lợi dụng được gia hỏa nhìn có vẻ không khôn khéo này hay không.

“Nơi này trừ ngươi ra còn có người nào nữa!” Sơn Thần cả giận nói, nơi này ngoại trừ Huyền Trần Tử thì không còn người thứ hai, không phải là y giết, thì là ai giết chứ?

Trong chiếc gương, Thu Chí Thủy không chỉ một gương mặt giết chết phụ nhân mà còn móc ra trái tim của hài tử. Thấy vậy Sơn Thần liền gầm lên giận dữ, vung quả đấm lên đánh về phía chiếc gương, lập tức khiến cho chiếc gương biến mất trong không khí.

Sơn Thần quát: “Tên đạo sĩ kia là ai! Ta muốn giết chết hắn!”

Huyền Trần Tử giả mù sa mưa thở dài nói: “Đạo sĩ kia là sư huynh đồng môn của ta Thu Chí Thủy, hắn tâm thuật bất chính chuyên luyện oai môn tà đạo, thích ăn trái tim của hài đồng, thực không may, tôn phụ nhân nhưng lại gặp phải tên sư huynh đại ma đầu này của ta! Ta tuy có lòng ngăn cản, nhưng lại đến muộn một bước.”

“Thu Chí Thủy? Thu Chí Thủy! Ta phải trả mối thù này!” Sơn Thần miễn cưỡng thông hồng, bắt lấy Huyền Trần Tử mạnh mẽ lay động y nói, “Thu Chí Thủy kia đang ở đâu?!”

“Hắn hành tung bất định, hiện giờ đi về phía đông.” Huyền Trần Tử còn chưa nói xong, liền thấy Sơn Thần kia phi nước đại nhằm hướng đông mà đi. Hắn nhìn theo bóng lưng của

Sơn Thần lạnh lùng cười một tiếng, Sơn Thần này quả nhiên ngu dốt hết như trong truyền thuyết. Có điều vừa lúc cả ngày nay y đang lo lắng đề phòng bị Thu Chí Thủy đuổi theo bắt về, vừa lúc lợi dụng tên Sơn Thần này ngăn cản một hồi! Y xoay người nhìn về phương hướng lúc này Quân Ngọc Hàm biến mất, y hiện tại nên tiện thể bắt Quân Ngọc Hàm trở về, thể nhưng y cũng muốn xem thử rốt cuộc là loại người nào lại có thể khiến cho Quân Ngọc Hàm mà chính y nuôi lớn sạch sẽ tâm như chỉ thủy phải thất thần lạc phách như vậy!

Nói đến Quân Ngọc Hàm một đường tạt tẩu, lộ trình bảy ngày bị hấn rút lại hơn phân nửa, hấn chạy hết ba ngày đường, cuối cùng chạy đến sơn cốc nơi Ngao Triệu đang ở. Chỉ là trong sơn cốc kia tĩnh lặng không một tiếng động, cũng không thấy Ngao Triệu, trong lòng hấn bối rối, liên tục hét lớn: “Ngao Triệu Ngao Triệu người đang ở đâu ”

“Ngao Triệu!” Quân Ngọc Hàm chỉ thấy cơ thể trầm nặng của Ngao Triệu nhưng vừa ngã xuống trong lòng mình, khiến trái tim của hấn cũng bị đè ép xuống. Hấn nhanh chóng xông lên, một phen đỡ lấy Ngao Triệu, mới phát hiện toàn thân y lạnh băng đến dọa người, rõ ràng đã biến ảo thành người, nhưng vẩy rùng trên cơ thể còn chưa biến mất, như ẩn như hiện, chứng minh thân thể y đã suy yếu đến cực điểm.

Ngao Triệu đã thần chí không rõ, trong ba trăm ngày đầu tiên nam tử Long tộc dưỡng thai là quan trọng nhất. Trong ba trăm ngày này long thai trong bụng nếu không được tinh nguyên của một vị phụ thân khác tiếp viện, sẽ khiến cho tinh khí của mẫu thể tổn hại rất lớn, chẳng những thai nhi khó giữ được mà ngay cả mẫu thể cũng ngập ngập nguy cơ! Y không phải là không biết đạo lý này, thể nhưng lại không muốn xuống nước đi cầu Quân Ngọc Hàm, vốn định ý vào linh lực thâm hậu của bản thân mà miễn cưỡng chống đỡ, chỉ cần qua ba trăm ngày thai nhi ổn định, nhu cầu tinh khí đối với sinh phụ không còn lớn như vậy nữa, y đến lúc đó sẽ nghĩ biện pháp khác. Nhưng lúc này chỉ mới hơn mười ngày, y đã cảm thấy tinh khí trong cơ thể mình đã sắp hao mòn hết, Long Châu ở trong người chạy tán loạn, khiến cho y khí huyết nghịch lưu hồn thân phát lạnh, bị bức phải hiện ra long thân!

Mới vừa rồi trong mơ hồ tựa như nghe thấy tiếng hét gọi của Quân Ngọc Hàm, y và hài tử được cứu rồi! Trong lòng y run lên, đã sớm quên đi cơn giận của mình đối với hấn, lập tức dốc hết toàn lực hóa thành nhân hình, chỉ là riêng việc này đã hao tổn hết thể lực của y, thân thể không cách nào chống đỡ liền ngã xuống.

“Ngao Triệu! Ngao Triệu! Người đừng làm ta sợ! Người mau tỉnh lại đi!” Quân Ngọc Hàm bị Ngao Triệu làm cho sợ đến *lục thân vô chủ*(1), hoàn toàn không biết phải làm thế nào, trong lòng vừa là xót xa vừa là hối hận! Hấn thật hận chết bản thân mình! Sao lại có thể lỗ mắng ích kỷ như vậy, hoàn toàn không để ý đến an nguy của Ngao Triệu liền rời đi, chỉ cần nghĩ đến việc cùng y vĩnh sinh không gặp lại, nếu Ngao Triệu chết đi...

(1) *lục thân vô chủ* = hoang mang lo sợ

Không! Sẽ không! Ngao Triệu sẽ không chết! Quân Ngọc Hàm chỉ cảm thấy máu trong người mình đều bị rút sạch, sắc mặt vậy mà so với Ngao Triệu còn tái nhợt hơn mấy phần, hai tay

siết thật chặt lấy thân thể của Ngao Triệu, thậm chí dùng tất cả linh lực cúi đầu hôn lên môi của Ngao Triệu, không ngừng truyền linh khí của mình cho Ngao Triệu. Hắn bắt chấp mọi thứ, trong đầu chỉ còn một ý niệm duy nhất, đó chính là hắn không thể để cho Ngao Triệu chết!

16. Độ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 16

Cơ thể hồn thân phát hàn của Ngao Triệu cảm nhận được một tia ấm áp, Long Châu đang náo loạn trong người yên tĩnh lại được trong chốc lát. Y chậm rãi mở mắt ra, dần dần cảm thấy sức mạnh trong cơ thể nhanh chóng dâng lên, chỉ là tốc độ này tựa hồ nhanh hơn được một chút...

Không... Không đúng! Ngao Triệu đột ngột phát giác ra sự khác thường mà ngoan ác đẩy Quân Ngọc Hàm ra, cả giận nói: “Tên đạo sĩ nhà ngươi, bộ không muốn sống nữa chắc! Vận chuyển chân khí như vậy ngươi muốn hại chết bản thân phải không!” Tên đạo sĩ này còn muốn sống nữa không đây, lại đem tất cả chân khí của mình phát ra, nếu vừa rồi y không kịp thời đẩy hắn ra, để mặc hắn hồ đồ, hắn đã khí tuyệt mà vong rồi!

Không ngờ rằng Quân Ngọc Hàm chẳng những không phản bác mà còn quan tâm mình, Ngao Triệu nhất thời cứng họng, không biết nên phản ứng thế nào, trên khuôn mặt tái nhợt lại hiện lên chút ửng đỏ, có chút không tự nhiên quay đầu đi, cô giả bộ cường ngạnh nói: “Người còn trở lại làm cái gì!”

Quân Ngọc Hàm im lặng nhìn Ngao Triệu, chỉ mới hơn mười ngày không gặp y đã tiêu tụy nhiều như vậy rồi, nếu hắn trở về chậm thêm một chút nữa, thật không biết y và hài tử sẽ như thế nào? Thật sự không muốn nhớ lại hồi ức vừa rồi y nằm trong lòng mình xúc giác lạnh như băng, hắn đến giờ cả người vẫn còn run rẩy, không cách nào đề nén được nỗi hoang mang trước nay chưa từng có. Nhớ lại bản thân lúc trước còn quyết định vĩnh sinh không hề gặp lại Ngao Triệu nữa, thực sự là tàn nhẫn đến cực điểm. Hắn sao có thể lãnh khốc vô tình như vậy để mặc cho y một thân một mình chịu đựng nỗi đau sinh tử, lại còn muốn đem trách nhiệm con cái nặng nề hoàn toàn đặt trên người y chứ. Bình thường hắn miệng toàn nhân nghĩa đạo đức, cứu vớt thương sinh, lại vứt bỏ hài tử của mình không thèm đếm xỉa. Ngao Triệu nói đúng! Hắn thật là sai cả rồi!

Lặng yên được lúc lâu, khiến Ngao Triệu có hơi hoảng hốt nhìn hắn, hắn mới mở miệng ôn nhu nói: “Thật xin lỗi, là ta tên khốn kiếp! Hết thấy đều là lỗi của ta.”

“Người...” Ngao Triệu ngạc nhiên, đạo sĩ thú vị này bị gì vậy? Lại chủ động nhận lỗi?! Mấy ngày không gặp, lại chuyển thành một người khác? Y vươn tay dò lên trán của hắn, không có phát sốt mà, rồi lại hồ nghi nhìn hắn nói, “Người bị trúng tà rồi sao?”

Thế nhưng lại nhìn thấy trong ánh mắt của Quân Ngọc Hàm nhu quang bất đồng với dĩ vãng, khiến cho trong lòng Ngao Triệu có chút bối rối. Chẳng lẽ y bệnh đến hồ đồ rồi? Hay là Quân Ngọc Hàm thay đổi tính tình? Đột nhiên y tình nguyện Quân Ngọc Hàm vẫn không chút khách khí với mình giống như lúc trước, chứ không muốn hắn nhu tình với mình thế

này. Quân Ngọc Hàm như vậy khiến cho y hoảng hốt mà ý loạn, chỉ cảm thấy trái tim “bình bịch” đập lên lồng ngực của mình, khó chịu muốn chết!

Tay của y bưng lên lồng ngực, thử ngừng nhịp tim lại, khiến cho Quân Ngọc Hàm bên cạnh lầm tưởng ngực của y đau, cuống quýt tiến lên trước giúp y xoa ngực nói: “Đau chỗ nào vậy? Ta giúp người xoa?”

Ngao Triệu đột nhiên bị hù dọa, vội vội vàng vàng đẩy Quân Ngọc Hàm, nhảy ra, kinh hoảng nói: “Người! Người đừng có lại đây!” Y đây là xảy ra chuyện gì vậy? Quân Ngọc Hàm dựa vào gần y một chút, tim của y liền giống như không quản được mà mãnh liệt tăng tốc, cả người cũng theo đó nóng lên.

“Người rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?” Quân Ngọc Hàm nhăn mày lại, Ngao Triệu sao là lạ vậy? Chẳng lẽ lúc này hôn mê còn chưa tỉnh xong?

“Ta... Ô...” Ngao Triệu không dám nhìn về phía Quân Ngọc Hàm, sợ tim của mình lại trở nên quái dị. Đang không biết nên nói như thế nào, trong bụng những truyền đến cơn đau đớn quen thuộc, Long Châu lại bắt đầu gây sức ép! Ngao Triệu không khỏi ôm bụng, cả người đều co quắp lại, cái trán thẳng bật ra giọt mồ hôi lạnh to như hạt đậu, thấy vậy Quân Ngọc Hàm cả người khẽ run, tiến lên đỡ lấy Ngao Triệu, lo lắng hỏi: “Ngao Triệu! Người xảy ra chuyện gì vậy!”

“Ta... Ôm ta...” Ngao Triệu lạnh đến phát rét, chỉ mong chui vào lồng ngực ấm áp của Quân Ngọc Hàm, hút lấy nhiệt độ của hắn. Quân Ngọc Hàm ôm chặt lấy thân thể lạnh như băng của y, cố gắng dùng cơ thể của mình sưởi ấm.

Ngao Triệu không ngừng kẻ sát Quân Ngọc Hàm, sườn hông không nhịn được mà sát lấy Quân Ngọc Hàm, khiến cho hai cơ thể đều nổi lên phản ứng. Quân Ngọc Hàm mặt đỏ đến tận mang tai, thầm mắng mình thật là súc sinh, Ngao Triệu đã yếu đến như vậy, bản thân lại còn nổi lên dục niệm với y.

Quân Ngọc Hàm bị trêu chọc đến cả người tràn đầy dục hỏa, trong mê mang bị thiêu đốt sạch ý thức, quả muốn dùng sức áp Ngao Triệu xuống dưới! Hắn vươn tay thăm dò vào trong vạt áo của Ngao Triệu, hai tay dán lên làn da có chút lạnh của y, một tay sờ qua bụng của y, dừng lại ở nơi đó trong chốc lát, đột nhiên như nhớ đến cái gì, phút chốc đẩy Ngao Triệu ra, hét lớn: “Không được!” Hắn nếu tiếp tục nữa tất sẽ làm bị thương hài tử và Ngao Triệu!

17. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 17

Cái gì mà không được? Ngao Triệu bất minh sở dĩ nhìn Quân Ngọc Hàm, đạo sĩ này nếu đã muốn trở lại thì sao còn muốn cự tuyệt mình? Nếu nói hắn đối với y không có cảm giác thì thôi đi, nhưng rõ ràng phân thân của hắn đã cương từ lâu, thể mà giờ lại còn nói không được! Đạo sĩ này đến tột cùng là có ý gì!

Quân Ngọc Hàm không dám nhìn Ngao Triệu, sợ mình không nhịn được mà cưỡng bức y, đứng dậy định rời đi, Ngao Triệu kéo hắn lại nói: “Người đừng đi! Người tên đạo sĩ này đến tột cùng là có ý gì... Ô...”

Nghe thấy tiếng rên rỉ của Ngao Triệu, Quân Ngọc Hàm cuống quýt quay đầu lại, ôm lấy Ngao Triệu, thần sắc lo lắng nói: “Người không sao chứ?”

Ngao Triệu đè bụng lại, cổ nén cơn đau, trước tiên dùng nguyên khí không còn nhiều lắm trong cơ thể đến trấn an Long Châu, chậm chạp vận khí, nhìn về phía Quân Ngọc Hàm chân thành quan tâm đến mình, thở dài một hơi, ngẫm lại nếu muốn đạo sĩ kia chủ động muốn mình là hoàn toàn không có khả năng. Thôi vậy! Dù sao cơ thể này đã sớm bị tên đạo sĩ kia trải qua rồi, hướng chi cuộc sống từ nay về sau cũng không thể thiếu đạo sĩ hắn. Vì hài tử mà cũng vì mình không cần phải nhận lấy sự hành hạ nữa, y liền cố nén xuống khẩu khí này, cho tên đạo sĩ thú này chiếm tiện nghi!

Ngao Triệu nghĩ như vậy, liền chủ động kéo quần của Quân Ngọc Hàm xuống, móc khối lửa nóng ra, lập tức liền khiến cho Quân Ngọc Hàm sợ hết hồn, cả kinh nói: “Người đang làm cái gì?”

Ngao Triệu mặt đỏ tới tận mang tai trừng Quân Ngọc Hàm, động tác công khai như vậy không phải đã quá rõ ràng rồi sao? Tên đạo sĩ này đúng là được tiện nghi lại còn khoe mẽ, đã sớm không còn là xử tử thuần tình còn giả bộ cái gì? “Đạo sĩ thú! Người bớt được tiện nghi lại còn khoe mẽ đi! Hôm đó ở trên Lô Công sơn ngại ngùng của người biến đi đâu hết vậy!”

“Người... Người...” Quân Ngọc Hàm thấy Ngao Triệu cởi quần mình ra, khóa ngồi trên người mình, trong nhất thời không nói được lời nào, hắn tuy đã sớm dục hỏa đốt người, nhưng là lại thủy chung cố nén xuống, làm vậy là vì sao? Không phải là vì y và hài tử sao? Con rồng này lại vẫn chủ động câu dẫn mình! Y cho dù không chú ý đến mình tốt xấu gì cũng phải bận tâm cho hài tử trong bụng mình chứ!

Quân Ngọc Hàm tâm khí vừa lên, lại cưỡng chế Ngao Triệu trên mặt đất, bắt y mặc quần vào, khiến cho Ngao Triệu kinh ngạc nhìn hắn, đạo sĩ này hôm nay rốt cuộc trúng cái tà gì rồi! Hay là do hành hoan cùng mình đối với đạo sĩ kia là nỗi sỉ nhục quá lớn? Y tâm nổi lửa, cũng tràn ngập tức giận, mết cho y còn chủ động! Y vừa hận vừa tức hung hăng đẩy Quân Ngọc Hàm ra, thấp giọng giận dữ hét: “Người cút ngay cho ta!” Nếu không muốn cùng y hành hoan, vì sao còn muốn trở lại? Đến gặp y nói chuyện tiểu lâm sao! Nhưng nhu tình mới vừa rồi trong mắt hắn đến tột cùng là vì sao? Đáy lòng Ngao Triệu nhiều thêm một phần tích tụ.

“Ta chỗ nào mà tùy hứng?!” Ngao Triệu không ngờ rằng Quân Ngọc Hàm còn ngược lại đến chỉ trích mình, trợn to mắt nói, “Người lần này trở lại rốt cuộc là vì sao!”

“Tất nhiên là bồi giúp người dưỡng thai rồi!” Quân Ngọc Hàm nói đến rất đương nhiên.

“Đã như vậy, người vì sao liên tục muốn cự tuyệt cùng ta?” Ngao Triệu không hiểu hỏi, nói

là muốn giúp y dưỡng thai, hành động lại là việc trái ngược.

Quân Ngọc Hàm cau gợn nói: “Vẫn nói long tính dâm, nhưng không ngờ người lại dâm đến vậy, còn không thèm nghĩ cho cơ thể mình! Người phóng dâm như vậy cho dù không bận tâm đến bản thân thể nhược chẳng lẽ không sợ đả thương hài tử sao!” Bản thân vì y mà cố nén xuống, y ngược lại chỉ trích mình, thật là *chó cắn Lã Động Tân*(1) mà!

(1) *ý chỉ làm ơn mắc oán*

Ngao Triệu cảm tức nhìn Quân Ngọc Hàm, hắn nói lời này là có ý gì? Thật cho y là dâm oa dâm phụ gì đó không bằng! Nếu không phải là vì hài tử, hắn thật khi Ngao Triệu y không biết liêm sỉ như vậy ủy thân cho tên đạo sĩ thú vị như hắn sao? Y xấu hổ oán hận nói: “Lời này của người là có ý gì! Nếu không phải là vì hài tử! Ta sao lại chịu... chịu...” Khốn kiếp! Đạo sĩ này thật là hiếp người của đáng (*phải là hiếp rỗng quá đáng chứ nhỉ:v*)! “Người nếu trở lại chỉ để nhục nhã ta, người có thể rút!” Y mặc dù rất sợ chết, nhưng cũng không thể chịu bị nhục nhã xấu hổ như vậy. Nếu muốn y chịu sự vũ nhục của Quân Ngọc Hàm lần nữa, y thà rằng đau chết chứ không nguyện đi cầu hãn!

“Người...” Quân Ngọc Hàm thấy Ngao Triệu đưa lưng về phía mình, cả người trần trụi lay động, tâm liền mềm nhũn lại, thở dài một tiếng, mềm giọng nói, “Ta biết lời nói của ta mới vừa rồi có hơi nặng lời, nhưng người ít nhiều cũng nên vì mình và hài tử mà suy nghĩ, người hiện giờ thân thể sao chịu được chuyện phòng the?”

Quân Ngọc Hàm tiến lên từ phía sau lưng nhẹ đỡ lấy Ngao Triệu, nói: “Đợi đến khi thân thể của người khá hơn một chút... Chúng ta lại... không muộn...” Nói đến chuyện phòng the, hãn rốt cuộc vẫn ngượng đến khó có thể mở miệng.

Ngao Triệu là loại thích ăn mềm không thích ăn cứng, thấy hãn mềm giọng lại, thái độ cũng êm dịu hơn, nghe thấy lời nói của hãn chợt nghĩ đến cách dưỡng thai của loài người và long tộc khác biệt, bưng tỉnh đại ngộ, lặng yên một hồi lâu mới tức giận nói: “Người rốt cuộc có biết phương pháp dưỡng thai của long tộc hay không?”

Hắn là thật tâm cầu giải, nhưng thấy trên mặt Ngao Triệu đỏ ửng một mảnh, oán hận ngó mình, trong ánh mắt kia ba phần mang theo trách cứ bảy phần mang theo xấu hổ, khiến cho tim của hãn đập thành thịch, hạ thể lại có chút nóng lên, cuống quýt nhìn sang chỗ khác.

Ngao Triệu biết mình nếu không nói ra, đạo sĩ thú vị đầu này tuyệt nhiên sẽ không hành hoan cũng mình, cau gợn hồi lâu, mới run rẩy mở miệng nói: “Nam tử long tộc dựng dục hậu đại đương nhiên không giống với nữ tử bình thường, trong lúc mang thai... phải... phải... không ngừng hấp thu... tinh nguyên... của một vị phụ thân khác... mới có thể an thai!”

Lúc nói xong, cả khuôn mặt của Ngao Triệu đã đỏ bừng giống như quả hồng chín mọng.

18. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 18

Quân Ngọc Hàm khó tin nhìn Ngao Triệu, đây là cái phương pháp dưỡng thai gì vậy? Long tộc này thật đúng là dám tính đến triệt để! Mặt cũng không tự chủ đỏ theo, nói: “Người... Người sao... không nói sớm...”

Người bình thường sao nghĩ đến phương pháp dưỡng thai dâm sắc vậy được? Bình thường chẳng phải đều nghĩ hạn chế việc phòng the thì tốt hơn sao! Y nếu không nói thì sao hắn biết được? Thật là làm hại mình đi không ít đường oan uổng, cũng làm hại Ngao Triệu bị thai nhi này hành hạ đến chết đi sống lại! Chỉ là phương pháp dưỡng thai như vậy cũng khó trách Ngao Triệu khó có thể mở miệng, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Ngao Triệu, hắn lại động tâm thêm mấy phần, len lén liếc về phía hạ thân của Ngao Triệu vừa mới bị mình mắc vào phân nửa cái quần, nửa che nửa đây, dâm mỵ, nói không nên lời, khiến hắn chỉ cảm thấy tất cả huyết khí đều dâng lên. Nếu cần phương pháp dưỡng thai kiểu này, vậy nếu hắn tiếp tục nhẫn nhịn nữa là không được rồi!

Ho nhẹ một tiếng, một là để hấp dẫn sự chú ý của Ngao Triệu, hai là tăng thêm can đảm cho bản thân, hắn thuận tiện nghiêng người quan, kéo xuống cái quần của Ngao Triệu. Lúc này thì Ngao Triệu ngược lại nhăn nhó đẩy hắn ra, vốn định muốn nói cái gì, chỉ là trong bụng một trận đau đốn, y lại khom người xuống.

Thấy Quân Ngọc Hàm ăn nói khép nép đến nhún nhường như vậy, Ngao Triệu không nói gì nữa, y cũng vô lực không nói gì được, chỉ có thể để mặc cho Quân Ngọc Hàm kéo thân thể mình lên trên đùi hắn, vô lực dựa vào Quân Ngọc Hàm ngồi xếp bằng trên người hắn.

Ôm lấy thân thể của y, Quân Ngọc Hàm tháo vạt áo của y ra, chiếc áo thân y bên ngoài đương nhiên không thể cởi xuống, mà như nửa che nửa hở, càng thêm câu dẫn người khác. Ánh mắt trong suốt của Quân Ngọc Hàm trở nên âm u, cúi đầu ngậm lấy điểm đỏ trước ngực Ngao Triệu, tinh tế mút lấy.

Ngao Triệu ôm Quân Ngọc Hàm thật chặt, cái mông không nhịn được ma sát lấy hắn, giữa bắp đùi cố gắng kẹp chặt lửa nóng đang nhảy lên kia lại, dẫn nó vào trong cơ thể của mình, khiến cho Quân Ngọc Hàm thiếu chút nữa không chịu đựng được liền trực tiếp xông vào. Tuy rằng đây là phương pháp dưỡng thai, nhưng vẫn không nên thô lỗ mà cẩn thận thì tốt hơn. Hắn liều mạng cố nén xuống, nhịn đến mồ hôi đầm đìa, nhưng động tác vẫn dè dặt thường chậm chạp, không dám sử dụng lực quá lớn, ngược lại khiến cho Long Châu trong cơ thể bất mãn, đập lên Ngao Triệu, khiến Ngao Triệu không thể nhẫn nại được thúc giục Quân Ngọc Hàm: “Người... Mau chút đi... Ô...”

Thấy Ngao Triệu tựa hồ lại đau đốn, Quân Ngọc Hàm đau lòng không thôi, chỉ là sợ quá mức lỗ mạng sẽ đã thương y, lại nghe thấy y thúc giục: “Mau... Ô... Đừng giằng co nữa!”

Hắn hơi do dự, thấy sắc mặt Ngao Triệu lại tái nhợt thêm một chút, trái tim chùng xuống, liền vươn bàn tay về phía hậu huyết của Ngao Triệu, trước tiên là một ngón tay ở tại cửa huyết dò xét, khẽ xoa lên nếp gấp cánh hoa trên cái miệng. Huyết khẩu kia liền như cây trinh nữ bị chạm đến không ngừng hé ra hợp lại, giống như một cái miệng nhỏ ẩm áp đang yêu cầu một cái gì đó, ướt át ngậm lấy ngón tay của Quân Ngọc Hàm. Cơ nóng ướt này lập

tức xông đến trong lòng Quân Ngọc Hàm, khiến côn thịt phía dưới của hắn càng thêm phát trường.

Hắn bị kích thích đến chẳng quan tâm cái gì nữa, lật tay lại hai tay nắm lấy cái mông của Ngao Triệu, nâng lên, khiến cho cúc khẩu của y nhắm ngay cự đại đang ngẩng đầu đứng thẳng của mình, đâm lên lõi vào đang khê mở ra một cái miệng nhỏ, đột nhiên buông lỏng tay khiến cả người Ngao Triệu nặng nề rớt xuống, hoàn toàn nuốt hết nhục hành của hắn.

Thế nhưng Quân Ngọc Hàm lúc này hoàn toàn không còn lý tính, ngay phút chốc tiến vào, hắn liền cảm thấy như được bước vào thiên đường. Vách tường non nớt trong dung đạo và nhục hành dán chặt lấy nhau, kín đến mức không dư một chút chỗ trống nào, mà nhục bích lõi lõm bất bình còn đang không ngừng mấp máy, tựa như vô số cái miệng nhỏ bé đang không ngừng mút lấy xoa bóp phân thân của hắn. Hắn hạnh phúc như thăng thiên, có khi đắc đạo thăng thiên cũng tuyệt nhiên không thể sướng khoái như vậy!

Phân thân tiến vào càng sâu cảm giác càng mãnh liệt, Quân Ngọc Hàm không có nửa khắc nào là muốn dừng lại, theo bản năng nâng hai bắp đùi của Ngao Triệu lên, cả thân thể dùng sức nhấc lên, dường như muốn xuyên qua cả người Ngao Triệu, chợt nghe thấy Ngao Triệu không chịu được “A” một tiếng rên rỉ nên lời.

Quân Ngọc Hàm mau chóng bắt đầu trều động, tốc độ càng lúc càng nhanh, không ngừng mà đánh lên rút ra nội bộ mềm mại của Ngao Triệu, khiến cho nơi thật sâu bên trong không ngừng chảy ra long dịch thơm ngọt. Ngao Triệu đầu tiên vẫn kêu đau vài tiếng, nhưng lúc sau đã “Ưm ưm nha nha” rên rỉ, phối hợp với cơn nước rút từ dưới lên trên của Quân Ngọc Hàm mà giãy dụa cái mông rắn chắc nhưng rất tròn của y.

“A... A a...” Thích ứng với tốc độ trều triệt của Quân Ngọc Hàm, Ngao Triệu không ngừng múa chuyển thân thể, muốn đòi hỏi càng nhiều hơn. Nhục bích chặt chẽ mà đây co dãn không ngừng dồn ép lên phân thân đang nhấp nhô lên xuống kia, khiến nó bỗng nhiên hóa thành mũi tên bắn ra không ngừng đánh về phía hoa tâm của y, khiến hoa tâm kia càng kích xuất thêm nhiều dịch thủy chảy ra, chỉ nghe thấy bên trong mật huyết truyền ra trận trận tiếng va chạm “bành bịch”.

Ngao Triệu bị đâm đến hoàn toàn không còn sức lực chống đỡ, chỉ có thể vui sướng ngửa đầu thét dài. Lúc Quân Ngọc Hàm mãnh liệt va chạm về phía trước, mông của y cũng cố gắng ép xuống, đè ép hoàn toàn không khí giữa hai người ra bên ngoài, khiến cho y và Quân Ngọc Hàm phẳng phất như triệt triệt để để dính chặt với nhau thành một.

“A a... Không... Không được... Hàm... Mau... mau...” Ngao Triệu chỉ cảm thấy phân thân của mình co rút chặt lại, đã đạt đến cực hạn, đột nhiên như trở nên điên cuồng, liều mạng nện vào Quân Ngọc Hàm, cái hông phía dưới lại càng thêm chuyển động với biên độ lớn. Mà Quân Ngọc Hàm cũng điên cùng theo y, càng không ngừng la hét, thô ráp thở gấp, hoàn toàn không để ý Ngao Triệu trên người cào đến phát đau, hai tay nắm chặt lấy cái mông của Ngao Triệu liều mạng trều sáp, dường như muốn đâm chết Ngao Triệu.

Phía dưới của Quân Ngọc Hàm cảm thấy dương huyết của Ngao Triệu đột nhiên co rút

chặt lại, càng thêm trở nên chặt chẽ, càng thêm kịch liệt mút lấy phân thân của mình, chợt thấy một linh lực lớn trong cơ thể hội tụ trên lỗ hổng sắp bùng phát của mình, theo đó hẳn một tiếng cuồng hồng, tinh nguyên mang theo linh lực đút vào cho Long Châu đang chờ tiếp tế.

19. Độ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 19

Ngao Triệu mệt mỏi gục trên người Quân Ngọc Hàm, giữa hai người mồ hôi giao hòa, bôi trơn thân thể của hai người.

“Hô... Có cảm thấy khá hơn chút nào không?” Thở gấp ồm ồm, Quân Ngọc Hàm quan tâm hỏi, bàn tay ngăn cách bởi chiếc trường bào nhẵn nhụi vuốt ve tấm lưng của Ngao Triệu.

“Ừm...” Long Châu nhận được linh lực dần dần trở nên an tĩnh lại, an tâm dừng lại trong bụng của Ngao Triệu. Ngao Triệu chỉ cảm thấy cả người thư sướng, bàn tay du tẩu trên lưng mình của Quân Ngọc Hàm khiến hẳn cả người trần trợn run rẩy, huyết khẩu không ngừng co rút lại nước bọt còn đang nhỏ xuống, khi chặt khi lỏng cần lấy dương cụ còn đang ở trong cơ thể y, khe khằng ngâm nga, khiến cho hơi thở nóng bỏng phun trên cổ của Quân Ngọc Hàm.

Chỉ nghe thấy hô hấp của Quân Ngọc Hàm dần nặng thêm, dương cụ chôn dấu trong cơ thể của Ngao Triệu lại lớn mạnh, mạnh mẽ chống đỡ vững bích dán trên dương vật của hắn, đốt nóng hoa tâm của Ngao Triệu.

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng rên rỉ “Ừm ừm a a”, tiếng thở dốc ồ ồ cùng tiếng da thịt đụng chạm đan lẩn vào nhau, nhuộm đầm cả một sơn cốc, bên trong sơn cốc thật là hoạt sắc sinh hương, xuân quang vô hạn...

Hai người ở bên này phiên vân phúc vũ, lại không biết rằng hết thủy của mình, nhưng lại bị nhìn thấy không còn gì cả! Huyền Trần Tử theo Quân Ngọc Hàm mà đến vạn không ngờ rằng vị đồ đệ luôn lấy một lòng tu đạo để kiềm chế bản thân hiện giờ thể nhưng hoàn toàn trầm mê bên trong dục niệm, mà người khiến cho đồ đệ y quên mình như vậy lại còn là một nam tử!

Dâm long chết tiệt này lại dám câu dẫn đồ đệ yêu quý nhất của y! Y muốn giết người kia! Y giờ phút này hận không thể đem Ngao Triệu thiên đao vạn quả! Nhưng càng khiến y bi ai chính là, Quân Ngọc Hàm lại phản bội y! Hắn sao có thể như vậy! Một y vì để hắn tu thành chính quả hao hết tâm cơ, hắn sao lại có thể như vậy! Hắn sao có thể giống như cha hắn lựa chọn phản bội y!

Y chợt chấn động, đây là ánh sáng của long tử! Y trước kia từng nghe sư phụ nói rằng trong long tộc bất kể nam nữ đều có thể thụ thai, xem ra chuyện này là thật, không ngờ rằng bọn họ đã sớm châu thai ám kết! Vô liêm si! Y muốn đem hai người này băm thây vạn đoạn! Sát khí của y càng nặng, mười móng tay xoay chuyển bỗng nhiên biến thành mười chuôi dao sắc nhọn, đồng thời cấp tốc tiến lên. Chỉ là linh lực phát ra từ thai nhi kia lại khiến y ngây người: thai nhi trong cơ thể của Ngao Triệu này tựa hồ không bình thường.

Tuy nói thể chất của Quân Ngọc Hàm đặc biệt, nhưng hẳn cùng với hài tử của long tộc cũng không thể tạo nên linh lực cường đại như vậy, luồng linh lực này khiến y bỗng nhiên nghĩ đến Xi Vưu. Lúc trước y nhưng lại không tìm được hồn phách của Xi Vưu, chẳng lẽ hồn phách của Xi Vưu đã bị hấp thụ bên trong long thai này? Nhưng sức mạnh này lại không phải là hoàn toàn thuộc về Xi Vưu, vừa pha tạp lại nhiều năng lượng khác nhau. Mà thai nhi tuyệt không đơn giản, mới chỉ lớn như vậy mà đã có linh lực bậc này, đợi đến khi chân chính thành hình chỉ sợ không thể đo lường được, dù cho người đó cũng chưa chắc có thể bì kịp. Nếu có thể nhân lúc long thai còn chưa thành hình mà hấp thụ sức mạnh của long châu, y muốn giết người đó cũng không phải là chuyện gì khó!

Huyền Trần Tử bỗng nhiên quỷ dị cười một tiếng, dừng bước, xoay người rời đi. Y tạm thời để Quân Ngọc Hàm lưu lại với Phần hà Long Vương này. Long thai kia còn nhỏ, sức mạnh hãy còn yếu kém, chờ qua một chút thời gian nữa vào lúc sức mạnh của long thai dần mạnh lên nhưng chưa thành long, y vào giờ dương ngày dương tháng dương năm dương ăn nó, đến lúc đó y chẳng những có thể linh lực tăng lên gấp bội mà còn có thể chữa trị được ác tật trên người, không cần phải phí tâm tìm kiếm bé trai sinh vào giờ dương ngày dương tháng dương năm dương nữa rồi! Đây chưa hẳn là chuyện xấu, y thuận tiện để Quân Ngọc Hàm giúp mình chiếu cố, tạm thời tha cho hắn. Đồ nhi ngoan người cứ ở đây nuôi dưỡng long thai thật tốt, đến lúc, ta tự nhiên sẽ đến tìm người!

Một người một rống hồn nhiên không biết Huyền Trần Tử vừa đánh chủ ý đối với bọn họ, ở bên trong hành hoan tác nhạc không biết mỗi một. Quân Ngọc Hàm kể từ khi biết được phương pháp dưỡng thai của long tộc, liền thở phào nhẹ nhõm, không hề tiết chế dục vọng của mình nữa, đối với Ngao Triệu lại càng thêm đòi hỏi vô độ. Ngao Triệu ban đầu còn có hơi nhần nhần nhó nhó, chỉ là long giả xưa nay tuân theo bản tính, thời gian sau này, y thậm chí còn chủ động hướng Quân Ngọc Hàm cầu hoan, khiến cho Quân Ngọc Hàm muốn ngừng mà không được.

Thế nhưng theo ngày ngày từng chút từng chút trôi qua, Quân Ngọc Hàm trong lòng dần dần sinh nghi vấn. Bản thân mặc dù mỗi ngày đều có tu hành, nhưng luôn cảm thấy linh lực lại dần không bằng lúc trước, cho dù mình đã phá thân đồng tử đạo hạnh khó mà nâng lên, nhưng cũng không đến nỗi linh lực đại suy, thậm chí có khi còn khó khăn để phấn khởi. Điều này thật sự khiến cho trong lòng hắn hốt hoảng, không biết nên làm thế nào cho phải, lại không muốn nói chuyện này cho Ngao Triệu sợ y lo lắng.

20. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 20

Bên trong căn nhà nhỏ tuyết lạnh bao trùm, vách tường lửa rực cháy, hai khối cơ thể nam tính triển miên thành một.

“Ừm... A a a a... A...” Tiếng thở dốc thô cuồng lớp sau càng cao hơn lớp trước, đôi mắt sương mù một mực từ trong khoái cảm ngập đầu này tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào người đang tàn sát bừa bãi trên người y, bên trong đôi môi mỏng cương nghị không ngừng phát ra tiếng thở dốc, biểu lộ khoái cảm của mình cho người khác.

“Hàm... Hàm... A ô... Nhanh lên một chút... A...” Hai khối cơ thể ướt đẫm mồ hôi dán thật chặt lại với nhau, đôi chân rắn chắc thon dài của Ngao Triệu vắt trên thắt lưng của Quân Ngọc Hàm, không nhìn được thốt lên tên của hắn, khoái cảm kịch liệt khiến cho nước mắt trong con ngươi bị bức ra, hồn nhiên lâm vào trong bể dục mà không thể tự thoát ra được, cũng không muốn thoát khỏi đó.

Thân thể luật động kịch liệt, mồ hôi thành giọt từ trên người rướm ra sau đó tản mát chảy xuống xung quanh, hội tụ tại nơi thân thể tương liên càng thêm tình sắc.

“Triệu...” Quân Ngọc Hàm khàn khàn gọi tên Ngao Triệu, phần thân phía dưới cảm nhận được tiểu huyết chắt chẽ đang tập trung hấp thụ lấy mình thật tiêu hồn, nội tâm một trận rung động, một luồng nhiệt lưu cấp tốc tháo chạy xuống hạ thể, bụng dưới một trận co giật, chỉ cảm thấy tất cả tinh lực tụ tập ở trên dục hỏa theo tình nguyên tiết ra, bị nhục huyết đâm mị hấp thu toàn bộ.

Miễn cưỡng bò dậy từ trên người Ngao Triệu, vừa ngã xuống bên cạnh, Quân Ngọc Hàm như trâu mà thở gấp ồ ồ, cả người có chút lạnh, mặt mũi tái nhợt so với Ngao Triệu bên cạnh sắc mặt hồng hào tạo nên sự đối lập rõ nét.

Ngao Triệu yêu thương khẽ vuốt khuôn mặt có chút ảm đạm của Quân Ngọc Hàm. Thật là cực khổ hẳn rồi, y không ngờ rằng nhu cầu của thai nhi trong bụng mình đối với linh lực lại lớn như vậy. Những ngày gần đây y đã cố sức giảm bớt chuyện phòng the, bỗng nhiên thai nhi lại đem linh lực của Quân Ngọc Hàm nghiền ép hết toàn bộ, linh lực đại thất(1) sắc mặt của Quân Ngọc Hàm cũng trở nên khó coi không ít, khiến cho y đau lòng. Có điều hiện giờ đã hoài thai được trên mười tháng, đến hôm nay vừa lúc đầy ba trăm ngày, y lúc này có thể cảm giác được long châu đã an ổn yên tĩnh ở trong bụng mình, sau này nhu cầu đối với linh lực không còn lớn như vậy nữa, Quân Ngọc Hàm cũng không cần cực khổ như vậy nữa. (1) mất với số lượng lớn

Nhưng thấy Quân Ngọc Hàm sắc mặt đã có chút xanh xao, trong lòng y thật sự không đành, tụ lực lại bên trong lòng bàn tay, truyền một chút linh lực vào bên trong đan điền của Quân Ngọc Hàm, hỏi: “Khá hơn chút nào không?”

Bên trong cơ thể được bổ sung thêm một chút linh lực, sắc mặt của Quân Ngọc Hàm tỉnh táo lại, khôi phục một chút khí lực, hắn vội vàng kéo tay của Ngao Triệu ra, nói: “Ta không sao, thân thể của người quan trọng hơn.”

Ánh mắt chuyển đến cái bụng rõ ràng đã hoài thai mười tháng nhưng vẫn bằng phẳng của Ngao Triệu, Quân Ngọc Hàm vươn tay sờ lên cái bụng vô cùng cường tráng kia, dưới lòng bàn tay một mảnh trầm tĩnh không thể cảm nhận được một chút dấu hiệu của sinh mệnh nào, không khỏi sinh lòng hoài nghi hỏi: “Cũng đã mười tháng rồi, sao còn chưa thấy bụng người có chút biến hóa nào vậy?”

“Đã nói tất cả nam tử long tộc chúng ta phải hoài thai ba năm mới sinh, hiện giờ mới chỉ mười tháng làm sao có bụng được! Người gấp cái gì!” Ngao Triệu tức giận nói, đạo sĩ kia cũng đã hỏi bao nhiêu lần rồi mà không thấy phiền chán, không khỏi quá mức sốt ruột, mặc dù y cũng ước gì hài tử sớm ngày xuất thế, nhưng chuyện hoài thai đầu phải muốn gấp là được?

“Ồ... Nếu là con người, mười tháng đã là lúc sinh rồi...” Thái độ của Ngao Triệu khiến cho Quân Ngọc Hàm chỉ cảm thấy tự chuốc lấy nhục, thu bàn tay lại. Là mình nóng vội sao? Ba năm... Hắn thật không biết linh lực có tiếp tục tiêu tán như vậy nữa không, hắn liệu có thể sống qua ba năm hay không, liệu có thể đợi đến khi Ngao Triệu sinh? Nhưng lo lắng như vậy, hắn sao có thể nói cho Ngao Triệu đây?

Linh lực trong cơ thể càng ít, nhu cầu đối với ngũ cốc hoa màu của hắn càng lớn, lượng lương thực vốn có thể dùng trong một tháng lại chỉ chống đỡ được hơn nửa tháng là không còn. Trong lòng hắn một trận bất an, nếu như linh lực hoàn toàn biến mất, làm người bình thường thì thôi, nhưng hắn lại vô cùng lo lắng bản thân có thể vì linh lực tiêu hao hết mà khiến cho tính mạng cũng đột nhiên ngừng lại, nhân sinh trên đời có mấy ai là không sợ chết chứ? Huống chi hiện tại trong lòng hắn đã có điều quyền luyện, lại càng luyện tiếu nhân thể này...

“Bên ngoài gió tuyết lớn, hay là để ta đi.” Ngao Triệu cũng đứng dậy mặc y phục, đề thân thể của Quân Ngọc Hàm ngồi xuống để hắn nghỉ ngơi, hắn hiện giờ linh lực thật ít ỏi sao có thể chịu được băng thiên tuyết địa bên ngoài?

“Người còn phải dưỡng thai đấy.” Quân Ngọc Hàm sắc mặt tái nhợt nhìn bụng của y, càng thêm ôn nhu, mặc dù nơi đó bằng phẳng khiến hắn có đôi khi cũng phải hoài nghi liệu hài tử này có tồn tại hay không.

“Ta không sao, hơn nữa...” Ngao Triệu vừa định giải thích thai nhi của long tộc qua được ba trăm ngày đầu tiên thì không có gì đáng ngại nữa, về sau cũng không cần mỗi ngày bổ sung thêm tinh nguyên của sinh phụ, lại nghe thấy cánh cửa gỗ “kéo kẹt” một tiếng bỗng nhiên bị mở ra, theo đó là một cơn gió tuyết ghen người nghênh diện, một đạo nhân áo đen chợt hiện lên trước mặt bọn họ.

Chỉ nghe Quân Ngọc Hàm một tiếng kinh hô: “Sư phụ?!”

21. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 21

Huyền Trần Tử tính thời gian, lúc này chính là khi long thai hoàn toàn thành hình trước giờ dương cuối cùng, bỏ lỡ canh giờ này sợ rằng sẽ khó hấp thụ được long tử, y nhìn mười tháng chính là chờ khoảnh khắc này! Y nhìn sang Quân Ngọc Hàm, một cái nhìn liền nhận ra được linh lực của hắn trống không. Lạnh lùng cười một tiếng, vậy coi như là sự trừng phạt cho việc hắn dám phản bội mình đi, xem sau này còn dám phản bội y nữa không!

Quân Ngọc Hàm vô cùng giật mình nhìn Huyền Trần Tử, không ngờ rằng Huyền Trần Tử lại tìm đến nơi này, hắn bất giác che trước mặt Ngao Triệu, nghĩ mình nên giải thích cho Huyền Trần Tử thế nào.

“Ngọc Hàm, người còn không qua đây! Chẳng lẽ muốn bị con yêu long này hút hết tinh nguyên mà chết mới biết hối hận sao?” Huyền Trần Tử cười lạnh nói.

Lời vừa nói ra, Ngao Triệu và Quân Ngọc Hàm đều vô cùng giật mình, Huyền Trần Tử đây là có ý gì! “Sư phụ là có ý gì?”

Huyền Trần Tử tiếp tục lãnh đạm nói: “Người và yêu long này sống bên nhau lâu như vậy, chẳng lẽ không có cảm giác được linh lực trên người bị tiêu thất? Đợi đến khi linh lực của người hoàn toàn biến mất chính là ngày người bỏ mạng đấy! “

Huyền Trần Tử nói ra lời này khiến Quân Ngọc Hàm kinh hãi, hẳn quả thật cảm giác được linh lực bên trong đan điền của mình thiếu hụt, lực bất tòng tâm, thế nhưng Ngao Triệu thật sự muốn tính mạng của hắn sao? Hắn... hắn không tin... “Ngao... Ngao Triệu sẽ không cần tính mạng của con...” Chỉ là lời này của hắn lại có phần lo lắng.

“Không ư? Người đã chết đến nơi rồi mà còn khẳng khẳng một mực như thế! Ta sao lại có loại đồ đệ ngu si như người!” Huyền Trần Tử lớn tiếng quát, khiến cho Ngao Triệu trong lòng sinh giận, y gào lên: “Ta mới không cần mạng của Quân Ngọc Hàm! Người tên đạo sĩ thú từ đâu ra dám nói bậy bạ!”

“Yêu long, người có dám nói mình không hút linh lực của Ngọc Hàm không?” Huyền Trần Tử chất vấn, Quân Ngọc Hàm nhìn về phía Ngao Triệu hy vọng y có thể phủ nhận, không ngờ Ngao Triệu nhưng đáp lại một tiếng “Phải”, khiến hắn trong lòng phát lạnh.

“Phải...” Ngao Triệu thấy đáy mắt của Quân Ngọc Hàm thất vọng, y cuống quýt giải thích, “Không phải là ta muốn hút linh lực của người, mà là thai nhi trong bụng chỉ có khi hấp thụ được linh lực của người mới có thể yên ổn được...”

“Thai nhi? Hoang đường!” Huyền Trần Tử đột nhiên cắt đứt lời y, cười lạnh nói, “Ngọc Hàm à, cái lời nói dối vụng về này cũng có thể lừa gạt được người sao? Thiên địa sinh vạn vật, sở dĩ phân ra âm dương, chính là âm dương kết hợp mới có thể tạo nên sinh mệnh *phồn diển*(1) không ngừng, nếu như song dương cũng có thể sinh dục thì còn cần âm tính làm gì? Người là người tu đạo sao có thể không rõ đạo lý này?”

(1) *sinh sôi nảy nở*

Nam tử không thể sinh dục sao? Sư phụ nói quả thật đích xác, hắn ban đầu cũng cảm thấy bất khả tư nghị, chỉ là Thu Chí Thủy kia cũng nói nam tử long tộc nhưng có thể dựng dục sinh tử...

Quân Ngọc Hàm kinh ngạc nhìn bụng của Ngao Triệu, Ngao Triệu mặc dù nói với hắn rằng nam tử long tộc muốn dựng dục hài tử cần ba năm, nhưng nơi đó lại tĩnh lặng đến nỗi làm hắn đối với hài tử này thật sự nảy sinh nghi ngờ. Nếu như song dương cũng có thể dựng tử thì đây chẳng phải là nghịch thiên sao? Mà Ngao Triệu chẳng phải là tội càng thêm tội? Thế nhưng Thu Chí Thủy kia cũng đã nói để Ngao Triệu dựng tử mới có thể cứu lấy một mạng của Ngao Triệu...

“Người đạo sĩ thú này bớt nói nhảm! Song dương dựng tử trong thiên địa này cũng không tính là chuyện hiếm lạ gì! Huống chi long tộc ta được ưu ái, không cần nghịch thiên cũng có thể song dương dựng tử...” Song dương dựng tử không phải là không tồn tại, chẳng qua là thuộc về con đường nghịch thiên, so với âm tính sinh tử không biết phải cực khổ biết bao nhiêu lần. Long tộc y mặc dù bởi vì thủy tổ vốn là vô tính mà gặp may mắn, so với các song dương dựng tử khác đơn giản hơn một chút, nhưng nam tử long tộc so với nữ tử hoài dương vẫn phải cực khổ hơn rất nhiều, cho nên thời gian dài cho đến nay có rất ít long nam nguyện ý thừa nhận loại khổ sở này, y cũng là vận bất đắc dĩ mới phải thừa nhận.

Lời còn chưa xong, đã thấy Huyền Trần Tử đột nhiên thi pháp, nhất thời Ngao Triệu bị quầng đen giữa không trung, một khối cầu màu đen bán cầu bao vây quanh y, từng đạo hắc quang bắn vào trong cơ thể y.

Ngao Triệu chỉ cảm thấy thân thể giống như bị sinh sinh xé rách, càng như có vô số bàn tay đen kiên quyết xé bụng của y ra, đem long châu trong cơ thể y khoét ra! Không thể được! Y sợ hãi giãy dụa, hiện giờ chính là thời khắc mấu chốt nhất để long tử định hình, long châu tuyệt đối không thể rời khỏi cơ thể, nếu không chẳng những thai nhi khó giữ được mà ngay cả mấu thể cũng phải bồi mạng theo!

Nhưng đạo hạnh của Huyền Trần Tử lại vượt xa y, y bất chấp tứ chi bị thiêu cháy, đem tất cả linh lực tụ tập ở bụng đè nén long châu lại, nhưng vẫn tê tâm liệt phế cảm thấy long châu trong cơ thể mình từng chút từng chút bị móc ra, lục phủ ngũ tạng tựa hồ cũng theo đó bị đẩy ra ngoài! Cả người như bị vét sạch, long châu sắp ly thể rồi!

“Không không được Ngọc Hàm ” Ngao Triệu lớn tiếng thảm thiết, đột nhiên khiến Quân Ngọc Hàm đang dãi ra một chỗ thức tỉnh, hần kinh hoàng bất chấp việc bất kính với Huyền Trần Tử, dùng thân thể của mình cản bàn tay thi pháp của Huyền Trần Tử lại, hét lớn: “Sư phụ! Không được!”

22. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 22

Huyền Trần Tử không ngờ rằng Quân Ngọc Hàm ngay vào lúc này lại nhảy ra quấy phá, y không hề đề phòng, linh lực liên tục phát ra chột cắt đứt. Ánh sáng đen vây quanh Ngao Triệu đột ngột biến mất, thân thể của Ngao Triệu nặng nề rơi trên mặt đất, mà long châu vừ bị kéo ra ngoài vẫn còn ở trong bụng của Ngao Triệu trong nháy mắt hiện lên rồi ẩn xuống lại!

Thật may! Thiếu chút nữa y đã mất đi hài tử của y rồi! Ngao Triệu *kiếp hậu dư sinh*(1) bất chấp cả người đau nhức, cuộn lui trên mặt đất, ôm lấy bụng mình thật chặt, đem tất cả linh lực tụ tập lại trên long châu, ý định giúp long thai hoàn thành bước định hình cuối cùng. Lúc này thai nhi hãy còn chỗ hỗn loạn, một khi hình thành thực thể, thai nhi liền có năng lực tự vệ, trừ khi chính y cưỡng ép vận long châu ra, nếu không sẽ không ai có thể làm hại hài tử của y được nữa!

(1) sống sót sau khi bị cướp

Ngao Triệu một lòng che chở thai nhi không nhìn thấy Quân Ngọc Hàm trong nháy mắt khuôn mặt trắng xanh. Mặc dù chỉ là một thoáng ngẩn ngui, nhưng Quân Ngọc Hàm ở bên cạnh lại nhìn thấy rõ ràng, bên trong viên long châu óng ánh trong suốt này ngoại trừ một lượng lớn linh khí hỗn tạp thì chẳng có gì cả, chứ đừng nói đến thứ gì tương tự với bóng dáng của thai nhi! Chẳng lẽ đúng như sư phụ nói, Ngao Triệu đang lừa mình sao?

“Ngao Triệu! Người nói cho ta biết! Vừa rồi có phải là long châu hay không?” Quân Ngọc Hàm bỗng nhiên bước lên một phen bắt lấy cổ áo của Ngao Triệu, cầu khẩn hỏi, cầu xin lời phủ định của y. Mặc dù hẳn biết rõ đó là long châu, nhưng lại đợi Ngao Triệu cho mình một lời phủ nhận, chỉ sợ ngay cả lời lừa gạt y cũng thừa nhận!

Ngao Triệu bị hành hạ đến tỉnh tỉnh mê mê nào biết được tâm tư của Quân Ngọc Hàm, chỉ mơ mơ hồ hồ nghe được hai chữ “long châu”, vô lực gật đầu, chỉ trông mong Quân Ngọc Hàm có thể cùng mình cùng nhau bảo vệ cho long châu, vượt qua được thời khắc mấu chốt này, lại không ngờ rằng Quân Ngọc Hàm nhưng giống như bị đả kích, chán nản buông cổ áo của y ra, bắm vúi lấy một tia hy vọng cuối cùng hỏi: “Vây... Hài tử thì... Hài tử ở đâu?” Ngàn vạn lần đừng nói là ở bên trong long châu, Quân Ngọc Hàm hẳn còn chưa ngốc đến mức cái này cũng nhìn không ra!

“Long châu...” Hài tử đương nhiên là ở bên trong long châu rồi, Ngao Triệu không rõ Quân Ngọc Hàm vì sao lại hỏi như vậy, thế nhưng y đã không còn dư thừa khí lực đi hỏi ngược lại Quân Ngọc Hàm nữa rồi. Vừa rồi mặc dù chỉ trong một chớp mắt, nhưng việc long châu ngoài ý muốn bị kếp ra ngoài cơ thể đối với thai nhi bên trong long châu mà nói đã tổn hại rất nhiều, lúc này y lại không thể kêu Quân Ngọc Hàm bổ sung linh lực, nếu lúc này mà dùng linh lực của Quân Ngọc Hàm chỉ sợ hẳn thật sẽ bị chộc giạn đến chết mất! Chỉ có thể dùng linh lực của mình bảo vệ thai nhi, khiến cho “nó” mau chóng thành hình. Chỉ hy vọng Quân Ngọc Hàm có thể ngăn Huyền Trần Tử lại, đừng để hắn ta đến quấy rối nữa.

Huyền Trần Tử tỉ mỉ quan sát phản ứng của Quân Ngọc Hàm, liền biết hẳn căn bản không biết long thai này trước ba trăm ngày chính là một khối linh khí vô thực thể, âm thầm cười lạnh. Hiện giờ Quân Ngọc Hàm đương nhiên cho là mình bị gạt, mà Ngao Triệu sẽ không phòng bị Quân Ngọc Hàm, để hắn giúp mình một tay, thừa dịp trước khi long thai này hoàn toàn thành hình đoạt lấy linh lực của “nó”! “Ngọc Hàm, chính mắt ngươi tận mắt nhìn thấy, bên trong long châu kia có cái gì! Yêu long này vốn lừa gạt ngươi, ngươi mau giúp sư phụ thu phục con yêu long này!”

Nói xong, Quân Ngọc Hàm bắt đầu hướng Ngao Triệu làm phép. Ngao Triệu liền cảm thấy hắc quang quần chặt người kia một lần nữa bao vây chắc chắn quanh mình, giống như dây leo mang theo kích động lan tràn khắp người y, trói buộc y thật chặt, mà tất cả linh lực của y đều tập trung ở bụng, vốn vô lực ngăn cản, mặc cho hắn quang quý dị xé rách cơ thể của mình. Hài tử lập tức sắp thành hình rồi, lúc này y tuyệt đối không thể phân tán linh lực! Y cầu trợ nhìn Quân Ngọc Hàm, mong chờ hắn có thể giải cứu mình ra.

Nhưng Quân Ngọc Hàm lại quay đầu đi lảng tránh ánh mắt cầu trợ của Ngao Triệu, hẳn rõ ràng hận Ngao Triệu lừa gạt mình, nhưng lại không đành lòng nhìn y chịu khổ như vậy. Nhìn

về mặt đau đớn của y, hắn chỉ cảm thấy trái tim mình cũng đau theo. Trong đầu hắn lúc này đã là một mảnh hỗn loạn, đau đến mức như muốn khiến đầu hắn nổ tung, thật sự không biết mình nên làm thế nào cho phải! Chỉ có thể trốn tránh cái gì cũng không nhìn đến, cái gì cũng không nghĩ đến nữa...

Ngao Triệu đau đến mức mồ hôi lạnh đều chảy vào trong mắt nhưng không cách nào nhắm mắt lại được, một đôi long mục mở thật lớn, khó tin trừng mắt nhìn Quân Ngọc Hàm. Hắn sao có thể vào lúc này mà lâm trận phản chiến! Cho dù đối phương có là sư phụ của hắn đi chăng nữa, chẳng lẽ hắn một chút cũng không nghĩ đến trong bụng này đang chứa đựng hài tử có một nửa linh huyết của hắn hay sao?! Chẳng lẽ... Chẳng lẽ tình cảm suốt mười tháng qua thế nhưng chỉ là một hồi hư ảo?!

“Ngọc Hàm... Ngọc Hàm...” Rên rỉ trầm gọi tên của hắn, Ngao Triệu vẫn chưa từ bỏ ý định, y không tin! Không tin ân ái trước kia chỉ là mộng ảo! Không tin Quân Ngọc Hàm không hề bận tâm đến mình và hài tử!

Khiến cho y tuyệt vọng chính là, Quân Ngọc Hàm đột nhiên lui lại, cứ nhiên lùi lại bên cạnh Huyền Trần Tử, cả người trốn phía sau, không hề nhìn y đến một lần! Y chỉ cảm thấy trong lòng một cơn khí huyết nghịch chuyển, thành linh một ngụm máu tươi từ trong miệng y bắn ra ngoài. Một tiếng rống giận bi phẫn, một trận quay cuồng, y bỗng hóa thân thành một con bạch long khổng lồ, sinh sinh chống lại trời buộc của Huyền Trần Tử!

23. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 23

Bạch long khổng lồ không chỉ chống lại trời buộc của Huyền Trần Tử, mà còn trong nháy mắt khiến cho căn nhà gỗ bọn họ ở suốt gần mười tháng thoáng chốc hơi phi yên diệt. Cái đuôi khổng lồ quét qua, một đồng mảnh gỗ cuộn cuộn nổi lên cùng với bão tuyết bay nhảy khắp trời quây đảo đến *thông thiên hôn triệt*(1). Quân Ngọc Hàm bị vụn gỗ quất vào mặt đau nhói đến không thể mở mắt, không nhìn thấy được bạch long kia trong gió tuyết đau đớn giãy dụa, không nhìn thấy được trong đôi long nhãn đau đến đỏ bừng đối với hắn vô hạn bi hận, càng không nhìn thấy được trong bụng của bạch long một luồng kim quang, đem hắc quang của Huyền Trần Tử đánh trở lại, chấn động khiến cả người Huyền Trần Tử run lên, trong miệng còn dâng lên một cỗ tinh nhiệt, vài giọt máu đỏ từ trong miệng của y từ từ rỉ ra.

(1) *thông thiên*: chông chát, tày trời; *hôn triệt*: hoàn toàn tối đen

Ngao Triệu chỉ cảm thấy bụng mình một cơn quặn đau nóng bỏng, đối lập lại chính là băng hàn khắp người. Giờ phút này y cảm thấy thân thể mình một trận nóng một trận lạnh, trong cơ thể như có thật nhiều sức mạnh đang không ngừng đánh nhau kèm theo căn xé hết nội tạng bên trong y, khiến y bỗng nhiên lại phun ra một ngụm máu tươi, may mà long tử đã thành hình, mà y vốn thuộc loại thủy long, băng tuyết đang vờn bay này mặc dù bất lợi với người nhưng đối với y mà nói nhưng giống như liều thuốc bổ thượng hạng. Thế nhưng nơi đây đã không thể lưu lại được nữa rồi! Mà y cũng không muốn ở nơi thương tâm này dừng lại nữa khắ, y thậm chí không dám nâng mắt nhìn về phía thân ảnh bên cạnh Huyền Trần Tử, chỉ cần nghĩ đến hắn thì Ngao Triệu liền cảm thấy đau đớn trong lòng còn hơn cả vết

thương trên người. Y sống lâu như vậy hôm nay mới biết được cái gì gọi là tan nát cõi lòng!

Thình lình hướng lên trời thét gào một tiếng, Ngao Triệu chỉ cảm thấy đôi mắt càng thêm đau nhói. Có câu nói ‘Làm nam nhi không dễ rơi lệ, nhưng chỉ là do chưa đủ thương tâm’, Ngao Triệu y sống đã ngàn năm tự giác *tiểu ngạo*(2) tình trường, cho đến bây giờ mới phát hiện những người kia cũng chỉ là gặp dịp thì chơi, mà đến khi y thật lòng luân lạc thì hồi báo y chẳng qua chỉ là sự phản bội băng lãnh!

(2) *tiểu ngạo*: cười châm biếm

Bị thương cười một tiếng, đến giờ phút này y mới hiểu được thì ra mình đã yêu rồi, vô số lần hoan ái không chỉ là vì dục, vì hài tử, vì tính mạng, càng là bởi vì thâm tình không nói nên lời trong tâm. Thế nhưng giờ đây hết thảy bất quá cũng chỉ là *lợi khí*(3) đã thương mình, trái tim yếu ớt nghiêm nhiên bị Quân Ngọc Hàm đâm thành một lỗ hổng, chỉ sợ lỗ hổng này khó có thể lấp đầy, khó có thể đắp vá được nữa...

(3) *lợi khí*: vũ khí sắc bén

Không muốn đối mặt với người làm y thương tâm kia nữa, Ngao Triệu nhân lúc Huyền Trần Tử bị hài tử trong bụng mình làm dao động, thần long quấy đuôi một lần nữa hất làn tuyết cuộn cuộn bay lên trời. Thân rồng không hề quay lại mà bay về nơi xa, rồi biến mất không thấy nữa.

Huyền Trần Tử hung hăng chậm chạp lại sức, lau đi vết máu ở khóe miệng, nếu không phải lúc này bị Quân Ngọc Hàm quấy phá, long tử kia đã là vật trong túi của y rồi! Mất đi cơ hội ngàn năm có một này, y đành phải tìm đủ một ngàn nam anh mới sinh vào giờ dương ngày dương tháng dương năm dương mới có thể chữa lành vết thương cũ trên người! Thôi! Y lạnh lùng cười một tiếng, long tử kia thật sự cao minh, tất không phải là vật trong ao, đợi đến lúc long tử sinh ra nhất định sẽ dẫn đến một tràng biến thiên địa, nhất định sẽ cho người kia nguyên khí tổn thương nặng nề, đến lúc đó y lại châm ngòi thổi gió, không tin rằng y không thể báo được thù! “Ngọc Hàm, đi!”

Y lạnh lùng gọi một tiếng, nhưng không thấy Quân Ngọc Hàm đáp lại, cau mày nhìn Quân Ngọc Hàm, chỉ thấy Quân Ngọc Hàm thủy chung ngơ ngác đưa mắt nhìn tuyết trắng bao phủ lên những mảnh vỡ của ngôi nhà gỗ.

Bỗng nhiên, Quân Ngọc Hàm thình lình nhào tới trên nền tuyết, tay không đào đông tuyết kia lên, không ngừng đào xới, ngay cả khi hai bàn tay bị đông lạnh cứng đến phát tím cũng không nhận ra, trong miệng không ngừng niệm: “Ta không tin! Ta không tin!”

Huyền Trần Tử lông mày nhăn chặt lại, tiến lên kéo hắn ra, trách mắng: “Người không tin cái gì! Người điên rồi sao? Lúc này người không khác gì phàm thai, băng tuyết này sẽ phê đi tay người đó!” Hắn hiện giờ linh lực không còn bao nhiêu, vốn không có cách nào ngăn cản được rét lạnh thấu xương, lưu lại nữa cũng vô ích, cần nhanh rời khỏi đây mới đúng!

Quân Ngọc Hàm không biết lấy đâu ra khí lực, đột nhiên tránh thoát khỏi Huyền Trần Tử, lại nhào đến trên mặt tuyết, tiếp tục đào đồng tuyết kia ra. Hắn không tin! Không tin mười tháng này không hề tồn tại, không tin Ngao Triệu chỉ là lừa mình, không tin giữa hắn và Ngao Triệu không còn liên quan gì!

Đột nhiên, bàn tay lạnh thấu lại bị phồng, hắn tính theo phản xạ rút tay về, bàn tay đông lạnh đến tím hồng bị một miếng gỗ vụn lớn xuyên qua, máu tươi còn chưa kịp chảy ra liền bị đông lạnh thành một khối, vụn gỗ cũng vì vậy mà dính ngay tại tay. Sững sờ nhìn tay của mình, hắn đột nhiên cười to: “Ha ha ha không phải là mộng! Không phải là mộng! Ngao Triệu Ngao Triệu ”

Quân Ngọc Hàm sao chống lại được một tát này của Huyền Trần Tử, nhất thời ngã xuống trong đồng tuyết, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm. Lừa gạt ư? Nhưng vì sao biết rõ là lừa gạt, hắn vẫn không muốn rời khỏi Ngao Triệu chứ!

Ngơ ngác lảng lảng nhìn Quân Ngọc Hàm không còn chút máu, Huyền Trần Tử như thay đổi thành một người khác, cố gắng ôm lấy thân thể lạnh lẽo kia, khóc la: “Phỉ Ngạn, Phỉ Ngạn, đừng nhớ đến cái người vô tình kia nữa có được không! Người còn có ta mà! Còn có ta mà!”

24. Độ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 24

Ngao Triệu đã quên mất bản thân làm thế nào rời khỏi sơn cốc hay từ khi nào đã hóa thành nhân hình mà đến được đường cái người tới người đi này, cơn đau trong bụng đã dịu xuống, nhưng cả cơ thể vẫn còn khi nóng khi lạnh, phảng phất như vừa thả mình vào trong hầm băng rồi ngay lập tức lại bị nhúng vào trong chảo dầu, bị dày vò lặp đi lặp lại, trước mắt lúc xanh lúc đỏ, tất cả cảnh vật đều trở nên hư hư thực thực, quá mức không thật! Y đã không phân rõ được cái gì là thật cái gì là giả nữa rồi, chỉ biết bảo vệ thai nhi trong bụng, hai tay nắm lấy y phục của mình thật chặt.

Mờ mờ mịt mịt đi trên đường cái, y hoang mang không biết đi đâu, thân thể đã mệt mỏi hết sức, nhưng không nguyện nhắm mắt lại, chỉ cần vừa nhắm mắt lại, y sẽ nghĩ đến con người vô tình kia mất! Mà chỉ cần nhớ đến người đó, y tựa như con cá mắc cạn không thể hô hấp, cả phổi đều như bị đè ép lại...

Y phục này của y xảy ra chuyện gì? Ngao Triệu mờ mịt cúi đầu nhìn, chỉ thấy lớp ngoại y trên người mình từ từ trở nên trong suốt, một cơn gió thoảng qua, nhất thời hóa thành tro bụi! “Người! Người vừa mới làm cái gì!”

Phụ nhân kia kinh ngạc không nói nên lời, lúc này nàng vừa đổ nước rửa chân không chú ý, liền đổ lên người Ngao Triệu, nào biết ngoại y trông thật hoa lệ này của Ngao Triệu chỉ cần dính nước đã không còn!

“Người vừa làm cái gì!” Ngao Triệu giận dữ nắm phụ nhân lên, sức lực lớn khiến cho cả thân

thể phụ nhân đều nâng lên giữa không trung, khiến cho phụ nhân kinh hãi vạn phần, luôn miệng cầu xin tha thứ nói: “Đại gia, thật xin lỗi! Tiểu nữ tử thật sự không phải cố ý! Thật sự không phải cố ý gội nước rửa chân lên người ngài! Ngài bỏ qua cho tiểu nữ đi mà!”

Nước rửa chân... Nước rửa chân...

“Y phục này ngàn vạn lần không được đụng phải vật ô trọc!” Nhớ đến lời nói hôm đó của Thu Chí Thủy, nước rửa chân này nhưng lại coi là vật ô trọc làm phá pháp, y kinh hoàng dữ tợn vứt phụ nhân kia đi. Làm sao đây! Không có ẩn thân y này chỉ sợ thiên binh thiên tướng sẽ nhanh chóng tìm được mình mất. Y chán nản cười to, “Ha ha ha ” trốn tránh lâu như vậy, ẩn nấu khổ cực như thế, cuối cùng vẫn không thoát khỏi được sao?

Vậy mười tháng khổ cực này của y là gì? Là vì cái gì? Chẳng bằng lúc đầu chết cho sạch sẽ, còn hơn hôm nay giống như phụ nhân phải hoài dưng lại còn mất đi trái tim bị ái tình hành hạ này! Hải tử... Hải tử... Không! Y tuyệt đối không thể bị Thiên giới bắt lại! Vô luận như thế nào, y muốn bảo vệ hải tử của mình, ngay cả khi y chết đi, ít nhất cũng phải để cho cốt nhục của mình sống sót. Ánh mắt của Ngao Triệu thoáng chốc trở nên trong suốt, y không thể lưu lại nơi này nữa rồi, lúc này y nên đi đâu... Đi tìm Thu Chí Thủy! Y phải tìm vị đạo sĩ chỉ điểm sai lầm ngày đó, hẳn nhất định có thể giúp mình bảo vệ thai nhi trong bụng này!

Y chưa đi được bao xa, đã thấy thiên địa đột ngột u ám, điện thiểm trập trập, lôi minh không ngừng, phong vân đột biến, y nhất thời kinh tâm hãi thân, tình thế này y đã gặp nhiều, trước kia y theo thần tướng trên trời đuổi bắt tội thần hay thu phục yêu nghiệt cũng chính là trập trập này, nhưng y không ngờ rằng động tác của thần tướng này lại nhanh chóng vậy, mau như vậy đã tìm được y. Y hung hãn cắn răng, tạm thời không chú ý đến hắc, dốc sức tăng tốc, nhanh chóng chạy về phía Trữ Hóa huyện.

Chợt một đạo sấm sét bổ ngay trên đường đi của y, liền nghe thấy từ phía sau truyền đến một tiếng gầm giận dữ: “Phần hà Long vương, người phạm phải thiên điều, đã là tội không thể chối bỏ, còn không mau chịu trời!”

Người đang nói chuyện kia y không thể nào quen thuộc hơn nữa, đó là Đông Phương Thiên Vương một trong Tứ Đại Thiên Vương, cũng chính là cấp trên trước kia của y, chưa nói đến lúc này y *quả bất định chúng*(1), ngay cả khi một chọi một cũng đã không phải là đối thủ của Đông Phương Thiên Vương rồi. Làm sao đây?! Một tay bất giác che lên bụng mình, trong lòng như có lửa đốt đương nhiên không nói lời nào, bỗng chốc có một người đột nhiên hiện lên trong đầu y, y hung hăng mắng mình một tiếng: Ngao Triệu! Người đừng có ti tiện vậy nữa! Đều đã nước này rồi, lại còn nghĩ đến kẻ phụ lòng kia sao!

(1) số ít không đánh lại được số đông

Y liều mạng ngăn chặn lại nỗi thấp thỏm lo âu trong lòng, nếu đã bị phát hiện hành tung rồi, y liền biến thân bỗng chốc hóa thành cự long, lẩn vào trong thiên vân, cầu mong thoát được.

Đông Phương Thiên Vương được phái đi bắt Ngao Triệu, vốn là trên trời một ngày nhân gian

một năm, hắn định thuận dịp kéo dài thêm chút thời gian cũng không sao cả, ai ngờ Thiên Đế lần này lại hết sức chú ý Ngao Triệu, gây áp lực với hắn muốn hắn nhanh chóng bắt lấy Ngao Triệu, mà hắn chậm chạp không quay về khiến cho Thiên Đình không vừa lòng, trong lòng hắn đã có ác khí. Thật vất vả Thiên Lý Nhân mới vừa dò được nơi ở của Ngao Triệu, hắn cuống quýt dẫn binh mà đến, nhưng Ngao Triệu vẫn muốn phản kháng, trong lòng hắn càng tức giận, cầm lên cây tỳ bà trong tay chọt vung mạnh, nhất thời sóng âm đâm vào tai quanh quần khắp thiên địa, chấn động khiến cho bên dưới vấy rỗng màu bạch kim của Ngao Triệu chậm rãi rỉ ra máu đỏ, thoáng chốc cả thân thể nhuộm màu bán hồng.

Cả người tựa như bị thiên châm vạn châm không ngừng xuyên qua rồi ghim lại, loại gặm đau này khiến y suýt nữa rớt xuống. Y kìm lại cắn chặt hàm răng, coi nhẹ một thân đau nhức, thẳng hướng về phía trước mà lao, y nếu cùng Thiên Vương xung đột chính diện tất nhiên không thể thắng được, chỉ có tiến về trước, chỉ có tìm được Thu Chí Thủy mới giữ được hài tử!

25. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 25

Đông Phương Thiên Vương thấy Ngao Triệu vẫn muốn phản kháng, lửa giận vừa mới bị Thiên Đế khiến trách hoàn toàn trút hết lên người Ngao Triệu, chỉ thấy hắn cầm đàn tỳ bà, phát ra một loại âm thanh chói tai âm sau còn thắng cả âm trước, tạp âm kia ở trong không khí phân hóa xuất ra đạo đạo kim quang, tựa như từng thanh cự kiếm lao thẳng về phía Ngao Triệu.

Xem ra y khó có thể thoát được, chẳng thà trực tiếp đánh cược một lần còn hơn là ngồi chờ chết. Ngao Triệu nghĩ như vậy, miễn cưỡng hóa thành nhân hình, liên tục niệm mấy tiếng chú ngữ, liền thấy trong tay y huyền hóa ra một thanh Thanh Long Thủy Kiếm, đột ngột vung lên rồi đem những âm ba *chiết xạ*(1) bắn về. Đông Phương Thiên Vương không trở tay kịp, ngược lại bị âm ba của mình làm tổn thương, hắn trợn mắt trừng Ngao Triệu nói: “Phần hà Long Vương, ngươi còn muốn phản kháng sao?”

- *Giống như khúc xạ*

Ngao Triệu cười lạnh nói: “Dù sao đều là chết, ta chẳng bằng liều mạng một phen.”

Đông Phương Thiên Vương nhìn thuộc hạ cũ của mình, Phần hà Long Vương này vốn cũng coi như là thuộc hạ đắc lực của hắn, pháp lực cũng rất mạnh, nếu không phải trên người y có huyết thống của Ứng Long thì đã sớm được đề bạt lên trời rồi, nhưng bây giờ lại bởi vì chuyện tạo mưa mà phạm vào tử tội, hắn thấy thật đáng tiếc cho y. Vốn hắn cũng muốn mắt nhắm mắt mở mà tha cho y một lần, nhưng Thiên Đế chẳng hiểu tại sao lại đặc biệt coi trọng tính mạng của y, nhất định phải bắt y về quy án, hắn cũng bất đắc dĩ.

Thấy Ngao Triệu mặc dù đã bị thần binh thần tướng bao vây xung quanh, nhưng thủy chung

vẫn bất khuất cố gắng phản kháng, hấn cũng là võ tướng, trong lòng đương nhiên bội phục, nộ khí trong người dần bay ra ngoài, khẩu khí ngược lại khách khí hơn không ít, nói: “Phần hà Long Vương, ta cũng là phụng mệnh hành sự thôi, đắc tội rồi!”

Ngao Triệu có hơi giật mình nhướn mày, y cũng biết Thiên Vương là bất đắc dĩ, nếu như là mười tháng trước y sợ rằng đã sớm biết điều chịu trối rồi, thế nhưng hiện giờ... Y cười khổ, một tay không dấu vết xoa bụng, y chết cũng không sao, nhưng hài tử này... Ít nhất để y sinh hạ hài tử này đã! Y hướng Đông Phương Thiên Vương cầu xin tha thứ nói: “Ta cũng biết Thiên Vương là phụng mệnh hành sự, thế nhưng liệu có thể tha cho ta hai năm được hay không, hai năm nhân gian bất quá chỉ là hai ngày trên trời, chỉ cần Thiên Vương chịu bỏ qua cho ta hai năm này, đến lúc đó Ngao Triệu sẽ dâng lên cái đầu trên cổ mình!”

Ngao Triệu thâm cả kinh, y tuy phạm phải thiêu điều, thế nhưng đều có nơi tư pháp quản hạt, từ khi nào thì Thiên Đế đã trực tiếp hỏi đến? Xem ra lần này y là lãnh ít dữ nhiều rồi. Nhưng vô luận như thế nào, y cũng muốn liều mạng một phen, lưu lại hài tử này, cũng coi như là hy vọng cuối cùng của y! “Đắc tội!” Cầm lên Thanh Long Thủy Kiếm trong tay, một lần huy vũ, vô số thủy long từ không trung sinh ra, đánh khắp tứ phía, Đông Phương Thiên Vương cũng nghiêm túc, tỳ bà thanh thanh, thần âm không ngừng, chấn kinh thiên địa, thế nhưng khiến hấn chấn kinh chính là pháp lực của Ngao Triệu tựa hồ trong mười tháng này tinh tiến không ít, trong khoảng thời gian ngắn, càng khó phân chia trên dưới.

Trong lúc hai vị thần đánh đến không thể chấm dứt, lại nghe thấy từ trong tầng mây truyền đến một tiếng hét: “Đông Phương Thiên Vương, người còn kéo dài cái gì? Còn không mau mau bắt tội long này lại!”

Ngao Triệu bỗng nhiên phân tâm vừa ngẩng đầu lên, liền thấy một chiếc lưới lớn màu vàng từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt bao vây chắc chắn lấy mình, tấm lưới kia phẳng phất như thông điện, lại như mọc đầy bụi gai, nhất thời quán lấy y đến cả người tê dại, trước mắt một mảnh hắc ám!

Ngọc Hàm

.

.

“Ngao Triệu!” Quân Ngọc Hàm thành linh từ trong bóng tối giật mình tỉnh lại, một hồi tim đập bưng lấy lồng ngực, nhanh chóng quét mắt nhìn bốn phía, phát hiện ra mình không ngờ đã trở lại núi Thái Hư. Thật tốt thật tốt! Chỉ là nằm mơ mà thôi! Hấn thế mà vừa mới mơ thấy Ngao Triệu bị một chiếc lưới lớn màu vàng nhốt lại bắt về Thiên Đình, nếu y bị Thiên Đình bắt lại rồi, chỉ sợ không thiếu được phải đưa lên Trảm Long Thai...

Hấn buồn bã cười, tự mình giễu cợt thâm nghĩ: Quân Ngọc Hàm a Quân Ngọc Hàm, người bị lừa còn chưa đủ thâm hay sao? Còn vẫn nhớ mãi không quên ác long kia! Uống cho người là người tu đạo! Lại cảm không được bỏ không xong như vậy...

Phiền não từ trên giường bò dậy, định nhập định tĩnh tâm, thế nhưng hần vừa nhắm mắt lại liền nghe thấy Ngao Triệu thê lương gọi tên mình, rồi một vùng máu đỏ chợt lóe lên trước mắt. Không được! Khí huyết toàn thân đột nhiên nghịch chuyển, tâm mạch bỗng bị một luồng tử khí lưu động mạnh mẽ xông vào, nhất thời một ngum máu tươi không ngăn được dồn nén ra ngoài.

Hần quen thuộc đi về phía gian phòng của Huyền Trần Tử, chợt nghe thấy “Oa ” một tiếng kêu thảm thiết của anh hài truyền ra từ phòng của Huyền Trần Tử, trong lòng hần cả kinh bất chấp cái gì lễ nghĩa, mạnh mẽ đẩy cửa phòng của Huyền Trần Tử ra, thật sự không thể nào tin vào mắt mình, đây là sư phụ của hần ư!

Chỉ thấy Huyền Trần Tử một tay nắm lấy anh hài đã ngừng thở, một tay cầm lên một trái tim dầm dề máu tươi còn đang đập, đang định đưa vào trong miệng, lại thấy cửa phòng đột nhiên mở ra. Y không ngờ rằng Quân Ngọc Hàm lại đột nhiên xông vào, vô cùng kinh ngạc. Thế nhưng y lúc này đã là tên đã lên dây không thể không bắn, trái tim không dễ có được há có thể lãng phí vô ích, nên ở ngay trước mặt Quân Ngọc Hàm, y liền đem trái tim kia sinh sinh nuốt xuống!

26. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 26

Quân Ngọc Hàm mở to hai mắt nhìn, nói thế nào cũng không thể tin được vào mắt mình! Nếu không phải thi thể của tử anh kia còn nằm trên tay của Huyền Trần Tử, nếu không phải khước miệng của Huyền Trần Tử còn mang theo một vết máu, nếu không phải hần mới vừa tận mắt nhìn thấy, hần nói thế nào cũng không tin được người sư phụ từ nhỏ mình luôn kính ngưỡng lại sinh sinh ăn trái tim của người sống! Còn là anh hài mới ra đời không lâu, y sao có thể nhẫn tâm xuống tay như vậy được! Những nhân nghĩa đạo đức bình thường y dạy hần đâu rồi!

Khuôn mặt hần vốn đã tái nhợt càng thêm trắng bệch, chuyện này đến tột cùng là tại sao! Tại sao có thể như vậy! Ngao Triệu lừa hần, ngay cả vị sư phụ một tay mang mình đi cũng lừa gạt mình, hần chỉ cảm thấy trong nháy mắt tất cả mọi người đều vứt bỏ hần, toàn bộ thế giới đều bị phá vỡ, đến tột cùng người nào có thể tin người nào không thể tin đây, hần đã không phân biệt được mà cũng vô lực phân biệt rồi! Trên thế gian này tràn đầy lừa gạt, người hần tin nhất lại là người lừa hần sâu nhất! Hần còn có thể tin tưởng ai! Còn có ai có thể tin tưởng được đây!

Quân Ngọc Hàm không thể tin được kinh sợ nhìn Huyền Trần Tử, đột nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh từ trong xương cốt dần dần chảy ra, bản thân thể mà sinh sống chung suốt mười lăm năm với người đáng sợ như vậy, còn từng cho rằng y là một anh hùng đỉnh thiên lập địa! Giờ nhìn thấy y hần cảm thấy thật ghê tởm! Đây mới thật sự là vị sư phụ đã dạy cho mình phải hành thiện trừ ác sao?! Không! Y không phải! “Người không phải là sư phụ ta! Người giết sư phụ ta ở đâu rồi!”

Huyền Trần Tử nhìn Quân Ngọc Hàm, lạnh lùng cười, nói: “Ta chính là sư phụ ngươi, Ngọc Hàm, ta bình thường dạy ngươi phải hành thiện không sai, nhưng nếu lúc cần thiết, vẫn phải

hy sinh một vài người vô tội, những đứa trẻ này mặc dù vô tội, nhưng lại có thể giúp ta tu thành chánh quả, đợi đến lúc ta thành công, cái chết của bọn chúng có ý nghĩa rồi!

“Người ” những lời này sao vẫn có người có thể nói ra cho được! Dùng trái tim của những hài tử này tu hành sao có thể thành chánh quả! Chắc chắn sẽ khiến cho y rơi vào ma đạo! “Người tàn nhẫn như vậy sao có thể tu thành chánh quả!”

“Ta tàn nhẫn?! So với tên khốn kia ta không biết đã nhân từ hơn gấp bao nhiêu lần rồi!” Về mặt Huyền Trần Tử đột nhiên trở nên dữ tợn, giống hệt như ác quỷ La Sát.

“Người... Người... Sư phụ! Người mau tỉnh lại đi! Đừng để bị ác quỷ quần thân nữa!” Quân Ngọc Hàm không nhịn được tiến lên lay động Huyền Trần Tử, cố gắng xua đuổi tà ma trong lòng y. Huyền Trần Tử bằng lãnh nhìn y, đột nhiên ánh mắt trở nên mờ mịt, đưa tay vuốt ve khuôn mặt của Quân Ngọc Hàm, ôn nhu nói: “Phỉ Ngạn, vì người, cho dù có đọa nhập ác quỷ đạo ta cũng không tiếc! Người yên tâm, ta nhất định sẽ lấy được Thiên Đế Ngọc Lệnh.”

“Tại sao lại không thể!” Về mặt của Huyền Trần Tử âm tình bất định tựa như khí trời tháng sáu, nói thay đổi là thay đổi ngay, một khắc trước vẫn còn nhu tình vạn phần, lúc này lại là trợn mắt nhìn nhau, “Đều là do tên nghiệt đồ người quấy rối! Uống công ta đối với người một tấm tài bồi, nếu không phải do người quấy phá ta đã sớm hút được hồn phách của Xi Vưu, nếu không phải do người ngăn cản long thai kia đã sớm bị ta hấp thụ rồi! Nếu có thể hút được hai thứ này ta còn cần trái tim của mấy anh hài này sao? Là người khiến cho kế hoạch tâm huyết của ta mất trắng! Nếu không phải do người ta giờ phút này đã có thể lấy được Thượng Đế Ngọc Lệnh rồi!”

“Long thai?” Khuôn mặt Quân Ngọc Hàm trở nên trắng bệch, trợn mắt nhìn Huyền Trần Tử hồi lâu, mới mở miệng hỏi, “Người nói là trong cơ thể Ngao Triệu thật sự có hài tử? Sao lại có thể... Sao lại có thể...” Hắn kinh ngạc hỏi, rõ ràng hắn đã thấy rõ, bên trong long châu rành rành ngoại trừ linh khí thì chẳng có gì cả!

Huyền Trần Tử âm trầm nói: “Sao lại không thể nào?” Bỗng chốc lại trở nên ôn hòa, nói với Quân Ngọc Hàm: “Nếu như Phỉ Ngạn người muốn, ta cũng có thể sinh cho người một hài tử... Tại sao...” Sau đó lại trở nên nộ hỏa khắp người, quát, “Tại sao không phải là tên khốn kia thì không được! Y có cái gì tốt! Có cái gì tốt! Vì y mà ngay cả mệnh sống cũng không cần! Người thấy có đáng không! Có đáng không!”

“Người... Người điên rồi!” Ngoại trừ giải thích kiểu này thì thật sự không còn cách nào khác nói rõ hành động lúc này của Huyền Trần Tử, y lúc giận lúc buồn lúc oán lúc cười, ngoại trừ điên cuồng thì còn là gì nữa!

“Đúng vậy! Ta điên rồi! Ngay từ lúc hai mươi năm trước ta đã điên rồi! Ha ha ha, Phỉ Ngạn người thật tàn nhẫn! Người dù chết những vẫn muốn ta ngày ngày đối mặt với hài tử của người với tên khốn kia!” Huyền Trần Tử đột nhiên cười to, tiếng cười nhưng vô cùng bi thương, “Người cũng biết hài tử này càng lớn càng giống người, mỗi lần thấy nó ta đều nghĩ rằng người trở lại! Nhưng người lại gọi ta là sư phụ... Sư phụ... Ta không muốn làm sư phụ của người!”

“Người...” Huyền Trần Tử nghiêm nhiên là đầu óc rối loạn, Quân Ngọc Hàm không quá rõ ràng y đang nói cái gì, nhưng hẳn bây giờ cần nhất chính là tìm người nói cho hắn biết, Ngao Triệu có thật sự có hài tử của hắn hay không! Nếu như Ngao Triệu chưa từng lừa gạt hắn, vậy... vậy hẳn chẳng phải là đáng tội chết vạn lần sao! Máu khắp người giống như bị rút đến cạn sạch, Quân Ngọc Hàm lão đảo bước ra ngoài. Không được! Hẳn nhất định phải tìm được Ngao Triệu để hỏi cho rõ ràng!

“Người muốn đi đâu!” Huyền Trần Tử sắc mặt lại biến đổi, thành linh thi phép định trụ Quân Ngọc Hàm lại, u ám nói: “Người không được đi đâu hết!”

Nghĩ như vậy, Quân Ngọc Hàm lao lực quần quai, thế nhưng “Vù” một tiếng liền biến mất trước mặt Huyền Trần Tử. Huyền Trần Tử ngạc nhiên trừng mắt, phép thuật mới vừa rồi rõ ràng là thuật xuyên không của tên khốn kia! Y vậy mà quên mất trên người Quân Ngọc Hàm chung quy cũng chảy dòng máu của hỗn đản kia! Tốt! Tốt! Tốt! Y thả cho Quân Ngọc Hàm đi, y cũng muốn thấy khi “Phụ tử” họ gặp mặt, tên khốn kiếp kia sẽ đối mặt như thế nào!

27. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 27

Thân thể như bị thả vào trong lò lửa *tiên luyện*(1) khổng lồ, nóng nực thiêu phỏng, dường như sắp bị đốt đến sạch sẽ. Là ai? Là ai muốn cướp đi long châu của y! Không! Ngọc Hàm cứu hài tử!

(1) *tiên*: rán, chiên; *luyện*: đốt, rèn, nung

Ngao Triệu dốc hết toàn lực mở to hai mắt, đột nhiên giãy dựa đứng lên, lại vô lực ngã xuống, cả cơ thể nặng nề như bị đè dưới Thái Sơn, dù muốn xoay người cũng khó khăn. Hài tử! Hài tử của y! Nhọc nhằn cử động đặt tay lên bụng mình, cảm thấy nơi đó phát ra từng cơn ầm ập, tảng đá trong lòng y thoáng chốc dễ dàng bị mang đi. Thật may! Hài tử vẫn còn!

Ai? Là ai đang nói chuyện! Ngao Triệu miễn cưỡng ngẩng đầu lên nhìn về phía trước. Dưới ánh sáng ít ỏi yếu ớt mà ngầy ngô, có một bóng người màu vàng hờ vô mờ mịt. Không muốn người khác thấy được sự yếu đuối của mình, dốc hết sức mọn chống đỡ thân thể của mình lên, bấm lấy một bức tường đứng dậy, chớp chớp mắt mấy cái, mới miễn miễn cưỡng cưỡng nhìn rõ người kia. Thiên Đế?!

Không tin được vào chính mắt mình, Ngao Triệu thật kinh ngạc, trí óc nhưng lại rõ ràng hơn không ít. Nam tử một thân kim trang, mái tóc buộc trong ngọc quan, tính theo tuổi loài người nhìn qua ước chừng khoảng ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi, vẻ mặt uy nghiêm trước mắt này chính là Thiên Đế quyền vị tối cao trong thiên địa này! Thiên Đế sao lại xuất hiện trước mặt y?!

Đây là nơi nào?! Y từ từ quay đầu đánh giá hoàn cảnh xung quanh. Nơi này mặc dù trước kia y chưa từng đến, nhưng với sự âm trầm như vậy, song sắt ngăn giữa y và Thiên Đế, lệ

khí áp chế linh khí trong cơ thể y, thì có thể suy ra nơi này chính là Thiên lao trong truyền thuyết! Nơi tổng giam trọng phạm của Thiên giới!

Thế nhưng khiến y khó hiểu là, y chẳng những không trực tiếp bị kéo đến trên Trảm Long Thai, ngược lại bị giam trong thiên lao, càng khiến y không giải thích được chính là, trước mặt chính là Thiên Đế đích thân đối diện! Vị trí của y trong tiên ban mặc dù không thấp, nhưng vẫn chưa cao đến mức Thiên Đế đích thân đến thiên lao thăm vấn, huống chi tội của y cũng không có gì để mà thăm vấn!

Thiên Đế tựa hồ nhìn thấu được sự khó hiểu của y, ánh mắt nghiêm nghị nhìn thẳng vào y, khiến cho y cảm thấy từng cơn áp bách và ác hàn theo bản năng sinh ra từ trong cơ thể, đè ép khiến y không thể thở nổi, thậm chí dù mạnh cúi đầu không dám nhìn Thiên Đế cũng có thể cảm thấy được không khí xung quanh mình đang động lại.

“Thần biết tội, chỉ hy vọng Thiên Đế có thể gia hạn cho thần hai ngày...” Ngao Triệu cũng không trông mong vào việc Thiên Đình bỏ qua cho bản thân, thế nhưng vô luận thế nào y cũng muốn để cho cốt nhục trong bụng sống sót! Dứt khoát ngẩng đầu lên, chấp niệm này khiến y trong nháy mắt có được dũng khí đứng vững trước áp lực đối mặt cùng Thiên Đế.

Đôi mắt kiên nghị của y chống lại ánh nhìn lãnh tuyệt của Thiên Đế, cũng khiến cho Thiên Đế có chút ngạc nhiên. Ánh mắt nửa híp lại, tựa hồ đang trầm tư điều gì, trở nên không còn sắc bén như trước nữa. Một lúc lâu lúc y nhìn lại Ngao Triệu, ánh mắt hơi lóe lên, chậm rãi mở miệng nói: “Trẫm nhớ tổ tiên của người từng lập được công lớn, người cũng là kẻ có năng lực, chỉ cần người nguyện ý đem nghiệt thai trong bụng dọa đi, trẫm sẽ xá tội cho người, chẳng những đặc xá tội của người, còn thăng vị cho người làm Thiên long.”

“Cái gì?!” Ngao Triệu hoàn toàn không tin nổi trợn mắt nhìn Thiên Đế, chỉ vì lời nói của Thiên Đế hoàn toàn khiến y quên mất nỗi kính sợ đối với Thiên Đế. Là y nghe nhầm hay Thiên Đế nói nhầm?! Long giả phân ra thành Thiên long và Địa long, địa vị của Thiên long đương nhiên cao hơn rất nhiều so với Địa long. Tổ tiên Ứng Long của y chính là Thiên long, thế nhưng từ sau khi tổ tiên Ứng Long của y chết đi Thiên Đế liền có lệnh: phạm là hậu đại của Ứng Long, không được thăng làm Thiên long. Bắt đầu từ con của Ứng Long, một tộc bọn họ vẫn luôn làm Địa long, bây giờ y thân phạm trọng tội, Thiên Đế chẳng những muốn đặc xá cho tội của y ngược lại còn muốn thăng y làm Thiên long?! Suy nghĩ của vị thần tối cao trước mắt này khiến y một chút cũng không thể hiểu được, càng cảm thấy không thể tượng tưởng nổi!

Thiên Đế cao thâm nhìn Ngao Triệu nói: “Chỉ cần người dọa hài tử này, trẫm chẳng những đặc xá tội của người còn thăng người làm Thiên long, nhưng nếu người không đồng ý, nghiệt thai này cũng sẽ theo người lên Trảm Long Thai. Ngao Triệu, đây là lần đầu tiên trẫm lặp lại một lời nói hai lần, trẫm chính là đã vô cùng xem trọng người.”

Lần này y nghe thấy rõ ràng hơn, y không hề nghe lầm. Nhìn thấy vẻ mặt của Thiên Đế chắc chắn không phải là nói đùa, mặc dù không biết vì sao Thiên Đế lại nói như vậy, nhưng chuyện này quả thật rất mê người, mà y lúc này đã là tù phạm trong lao, cho dù y muốn lưu lại hài tử này, chỉ cần Thiên Đế hạ lệnh, y tùy thời đều có thể rơi đầu rỗng xuống đất, tính mạng của mình còn khó giữ được đương nhiên hài tử này cũng khó bảo vệ, mà hy sinh hài tử

này, chẳng những có thể giữ được tính mạng mình mà còn có thể được thăng quan tấn tước. Phải đọa hài tử này ư...

Nhìn thấu được chút do dự trong lòng Ngao Triệu, khóe miệng của Thiên Đế hiện lên một nụ cười lạnh, y cũng muốn nhìn xem Ngao Triệu hậu đại của Ứng Long huyết thống đã sớm bị hỗn tạp là muốn hài tử này hay yêu tính mạng cùng địa vị của mình hơn!

Thế nhưng Thiên Đế vì sao lại muốn y đọa hài tử này? Y không kinh ngạc việc Thiên Đế biết y đang hoài dự, dù sao với sức mạnh của Thiên Đế dò ra được việc này cũng không phải là chuyện khó, nhưng vì sao lại muốn y đọa thai thì lại hết sức kỳ lạ... Chỉ là y ban đầu muốn hài tử này cứu mình một mạng, hiện giờ hài tử này quả thực sẽ cứu mạng mình... Huống chi phụ thân của hài tử này cũng đã rời khỏi mình. Nghĩ đến lúc Quân Ngọc Hàm đoạn tuyệt rồi đi, y liền sinh lòng hận ý, hài tử mang theo dòng máu tuyệt tình của người kia đáng giá để y vì “nó” mà mất mạng sao?!

28. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 28

Chỉ cần y bức ép long châu này vận xuất ra ngoài, chỉ cần đau đớn một chút thôi hài tử này sẽ không còn, mặc dù đau nhưng cơn đau này nhất định không bằng đau đớn lúc sinh sản... Thật sự phải đọa hài tử này ư? Hài tử đã làm bạn với y suốt mười tháng...

“Ngao Triệu, hãy quyết định nhanh lên, tính nhẫn nại của trẫm có hạn!” Giọng nói của Thiên Đế không hề chấp chừng thúc giục.

Đem tất cả linh lực tụ lại, từng chút từng chút một vận xuất long châu ra khỏi cơ thể, nhưng long châu lại gắt gao bám chặt trong bụng y không chịu rời đi. Y hung ác dùng linh lực kéo tiếp, long châu tựa hồ có chút chấn động, mồ hôi lạnh không ngừng từ trên trán y tóe ra, long châu từng chút một di động, cả người y đột nhiên co quắp lại, cái bụng như có từng trận lửa thiêu đốt, huyết dịch dường như cũng muốn theo long châu bắn ra bên ngoài. Hài tử! Y sắp mất hài tử của y rồi! Ngao Triệu nhắm mắt lại liền thấy được hình ảnh một anh hài máu chảy đầm đìa trường to mắt lên án mình, đôi mắt to đến mức khiến cho y sợ hết hồn hết vía. Y đột nhiên thu pháp lực lại!

Không muốn một tiếng “Không muốn” non nớt tựa như tiếng sấm chấn động ghé vào bên tai y. Đó là hài tử của y! Từng đoạn hình ảnh đứt quãng trong mười tháng lóe lên, mười tháng chờ đợi, mười tháng chịu khổ, còn là mười tháng Quân Ngọc Hàm linh lực hao kiệt! Hẳn dù cho vô tình, nhưng vẫn có nghĩa với y, mỗi lần hẩn chuyển linh lực cho y dù vẻ mặt tái nhợt nhưng chưa từng có một chút lời oán hận nào, dù cho hẩn cuối cùng tuyệt tình với y, nhưng không thể xóa đi được sự chiếu cố của hẩn suốt mười tháng này đối với y, mà ngay cả y cũng vì hài tử này cũng đã trả giá rất nhiều. Hài tử này là do y và Quân Ngọc Hàm cùng nhau dựng dục cùng nhau che chở, hàm chứa của y biết bao tâm huyết và yêu thương! Giờ Quân Ngọc Hàm đã vô tình vứt bỏ “nó”, chẳng lẽ y còn muốn càng thêm quyết liệt bóp chết “nó” hay sao? Đây là hài tử của y! Là hài tử của y và Quân Ngọc Hàm mà! Y từng thề dùng tính mạng của mình để bảo vệ hài tử, y sao có thể vì sợ chết hay vì tính mạng của mình mà giết hài tử này! Nếu như hài tử này chết rồi, cuộc sống của y lúc đó cũng chỉ là một khối

thịt biết đi mà thôi, còn có ý nghĩa gì nữa!

Ngao Triệu đột nhiên mở to hai mắt, dường như bỗng chốc thông suốt đặt hai tay che lên bụng, hướng về phía Thiên Đế quỳ xuống, khẩn cầu: “Ngao Triệu tự biết tử tội, chỉ cầu Đế Thượng thành toàn, để cho thần sinh hạ thai nhi trong bụng!”

Không ngờ được rằng Ngao Triệu lại đột nhiên dừng lại, đưa ra quyết định giống như Ứng Long năm đó, gương mặt như mộc điêu của Thiên Đế cuối cùng cũng hiện một nét cau mày, Ngao Triệu này thật quá không biết điều! Lạnh lùng cười, y thật coi bản thân cao minh, có thể dùng tính mạng của mình đổi lấy mạng cho nghiệt thai này ư?! Quả thật vọng tưởng mà! Y năm đó cho phép Ứng Long, chỉ vì đối với Ứng Long và Xi Vương có một chút kiêng kỵ, nhưng đối với Ngao Triệu, y còn không để vào mắt!

“Ngao Triệu, ngươi đừng có mà rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt!” Ngao Triệu trong lòng run sợ nhìn Thiên Đế trước mắt đột nhiên biến sắc, vẻ mặt âm trầm này khiến y từ trong xương cốt cảm thấy sợ hãi, nhưng nhiều lần mâu thuẫn giãy dụa, y đã toàn tâm toàn ý muốn lưu hài tử lại. Y mặc dù sợ chết, nhưng vì hài tử y không chút lùi bước, lại mở miệng nói: “Thỉnh... thỉnh Đế Thượng thành toàn!”

Nói rồi, y chợt nâng tay lên, đặt tay lên bụng Ngao Triệu. Ngao Triệu chỉ cảm thấy bụng mình như bị độn khí đâm vào, độn khí này đâm càng lúc càng mạnh, đè ép lên nội tạng của y, khiến y đau đớn đến mức muốn nôn mửa!

“Không ” Y hét thảm một tiếng, không tin nổi trừng mắt nhìn bụng mình. Bàn tay của Thiên Đế lại sinh sinh xuyên qua cái bụng, thăm dò vào bên trong khoang bụng của y, ngón tay không có chút nhiệt độ nào ở trong khoang bụng y khuấy đảo, khiến cho y càng cảm thấy ghê tởm, không nịn được bắt đầu nổi lên cơn buồn nôn mãnh liệt. Y giãy dụa muốn nâng tay đẩy bàn tay trong bụng mình của Thiên Đế ra, nhưng cơ thể lại sinh sinh bị định trụ, không có một chút sức lực phản kháng nào!

“Không không ” Y thê lương gào thét, toàn bộ bàn tay của Thiên Đế đều tiến vào bên trong khoang bụng y, một phen bắt lấy long châu, cường ngạnh lôi nó ra ngoài! Không được! Cảm giác đáng sợ này còn thảm thiết hơn lúc y tự vận long châu ra, tàn bạo khiến cho long châu của y sắp bị bóp nát! Cảm thấy long châu của mình từng chút từng chút một vỡ vụn, phát ra tiếng nứt “!”, y tựa hồ có thể nghe thấy được lời gọi thảm thiết tiếng sau cao hơn tiếng trước của con mình, từng tiếng kêu bi thảm kia làm tê liệt toàn bộ thân thể y, khiến cho trái tim y tan nát!

Ý thức bỗng chốc bắt đầu trở nên mơ hồ, trước mắt một vùng tối đen, hài tử của y sắp chết rồi ư? Không được! Không được giết hài tử của y! Ngao Triệu từ đáy lòng phát ra tiếng rít gào cuồng loạn cuối cùng, thành linh một luồng hào quang mạnh mẽ phát ra từ bụng của y, hào quang rực rỡ đến mức khiến cho Thiên Đế cũng không cách nào mở mắt được.

Thiên Đế bỗng chốc kinh hãi rút tay của mình về, trừng mắt nhìn bàn tay. Bàn tay lạnh như băng kia vậy mà xuất hiện vết thương bị bỏng, huyết thủy từ bàn tay của y từng chút từng chút chảy ra, y nhanh chóng dời tầm mắt lên người Ngao Triệu đã rơi vào hôn mê. Quả nhiên

là nghiệt thai! Tuyệt đối không được giữ lại!

Không muốn suy nghĩ tiếp đến đủ loại việc xấu của Huyền Trần Tử, từ nay về sau, hắn chỉ làm theo ý mình không có người sư phụ này, với y ân đoạn nghĩa tuyệt! Trước mắt quan trọng nhất là tìm Ngao Triệu! Hắn tựa hồ vừa mới nghe thấy giọng nói của Ngao Triệu, y đang gọi mình cứu y cùng hài tử của họ! Hắn nhất định phải nhanh chóng tìm ra Ngao Triệu mới được!

Hắn quét mắt nhìn bốn phía, đột nhiên sững sốt, nơi này hình như là Trữ Hóa huyện, hắn sao lại từ núi Thái Hư thoáng chốc đã đến Trữ Hóa huyện vậy?

29. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 29

Đưa mắt nhìn những cảnh vật quen thuộc này, Quân Ngọc Hàm chợt nhớ tới cảnh lần đầu tiên gặp Ngao Triệu, bất tri bất giác đi về phía mình đặt quây trước kia, tâm bỗng hoảng hốt, không ngừng nhớ lại từng ly từng tí giữa mình và Ngao Triệu. Hắn và Ngao Triệu đều là người tâm cao khí ngạo, bởi vì cả hai đều không nguyện ý đặt thể diện xuống nên không ngừng sinh ra hiểu lầm. Thế nhưng trong mười tháng chung đụng này, Ngao Triệu đã vì hắn mà buông xuống rất nhiều... Ngao Triệu như vậy sao có thể lừa gạt hắn! Sao có thể chỉ vì lấy được linh khí của hắn mà ủy thân cho hắn! Cho dù bên trong long châu không có gì đi nữa, hắn sao có thể đối xử tàn nhẫn với y như vậy được, thậm chí ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho y!

Trong đầu không ngừng lặp lại hình ảnh ngày đó Huyền Trần Tử hành hạ Ngao Triệu, sự tuyệt tình của mình khi Ngao Triệu cầu cứu, bị tuyệt trong mắt khi Ngao Triệu rời đi... Hắn thật sự quá khốn nạn! Hắn quả thật không phải người nữa rồi!

Nhưng giờ Ngao Triệu đang ở đâu? Quân Ngọc Hàm lại cảm thấy mờ mịt, hôm đó Ngao Triệu hóa rồng bay mất nhưng không biết đi về hướng nào, biến người mờ mịt hắn làm sao tìm được y đây? Ngưng thần thử tính nhẩm nơi của Ngao Triệu, hắn chỉ cảm thấy cả đầu óc đều căng đến sắp rách ra rồi, nhưng trước sau vẫn không thể dò được chỗ của Ngao Triệu. Hắn hiện giờ pháp lực mỏng manh, không duy trì tính nhẩm được bao lâu, không quá nửa khắc sau, hắn đã mồ hôi ướt đầm y sam, thở hổn hển, dưới chân như nhũn ra, nhất thời không thể duy trì mà ngã ngồi xuống đất.

Hắn tức giận lấy tay vỗ lên đầu mình. Thật là quá vô dụng mà, mới ngưng thần được chút thời gian như vậy mà đã không chống đỡ nổi! Hắn vừa định ngưng thần lại lần nữa, thì nghe thấy từ phía sau truyền đến một giọng nói lạnh lạnh: “Người tiêu hao nhiều tinh lực như vậy, cần thận kiệt lực mà suy.”

Hắn mạnh mẽ quay đầu lại, kinh hỷ nói: “Đạo hữu! Không ngờ rằng ta còn có thể gặp lại

huynh!” Quân Ngọc Hàm còn nghĩ rằng Thu Chí Thủy xuất quỷ nhập thần, chỉ sợ cả đời này khó gặp lại được nữa, không ngờ rằng lại ở nơi cũ trọng phùng, trong lòng vạn phần kích động. Thu Chí Thủy này pháp lực cao thâm, nhất định có thể giúp hắn tìm được Ngao Triệu!

“Đạo hữu! Liệu có thể một lần nữa ra tay cứu giúp!” Quân Ngọc Hàm một phen bắt lấy Thu Chí Thủy, sắc mặt lo lắng, lại thấy Thu Chí Thủy khẽ mỉm cười, đẩy hắn ra nói: “Người và Phần hà Long Vương mỗi người một ngã rồi ư?”

“Ta...” Nhắc đến Ngao Triệu, Quân Ngọc Hàm không biết nên giải thích như thế nào với Thu Chí Thủy, suy nghĩ lại lâm vào trong vô vàn hồi hận. Thế nhưng lúc này hồi hận cũng không thể giải quyết được gì, chỉ bằng đem tất cả mọi chuyện nói cho Thu Chí Thủy, cầu hắn có thể giúp mình tìm Ngao Triệu! Nghĩ như vậy, Quân Ngọc Hàm liền đem toàn bộ mọi chuyện xảy ra trong mười tháng nói với Thu Chí Thủy, đương nhiên là tính lược bớt những *triền miên phi tắc*(1) giữa mình và Ngao Triệu.

(1) *sâu triền miên*

Thu Chí Thủy thở dài nói: “Người thật là hồ đồ! Long nam hoài thai đương nhiên khác biệt, ba trăm ngày tụ linh, ba trăm ngày tụ hình, ba trăm ngày tụ thần, một trăm chín mươi ngày còn lại bụng mới dần dần lớn lên, biểu hiện ra bên ngoài. Trước khi thành hình, long thai chính là một luồng linh khí vô hình vô trạng! Tính ra hôm đó vừa lúc là ngày long thai thành hình, cũng may khi ấy long thai kịp thời thành hình, nếu để cho Huyền Trần Tử được như ý, chỉ sợ cả thiên địa đều gặp một trường bạo kiếp rồi!”

Thu Chí Thủy lại một tiếng thở dài, hắn tuy có tâm giúp đỡ, thế nhưng những việc này đều là kiếp số, hắn không thể nhúng tay vào quá nhiều. Mà long thai kia trước khi đến lúc chào đời còn một đoạn đường dài đằng đằng, kiếp nạn nặng nề. Tính mạng của Ngao Triệu và long thai kia có thể giữ được hay không còn phải xem tạo hóa...

Nghe được lời giải thích của Thu Chí Thủy, sắc mặt Quân Ngọc Hàm trở nên khó coi hơn. Hắn quá thật là hồ đồ đến cùng cực, ngu muội đến cùng cực mà! Hắn thành linh quý xuồng trước mặt Thu Chí Thủy, thành thật nói: “Mọi chuyện đều là lỗi của ta, kính xin chân nhân chỉ điểm, ta nguyện lấy tánh mạng mình chuộc tội cho Ngao Triệu.”

Thu Chí Thủy cuống quýt đỡ hắn dậy, cười nói: “Đạo hữu nói quá lời, chỉ sợ Ngao Triệu kia cũng không nguyện để ngươi chết đi, mà để ta tính xem...”

Thu Chí Thủy bấm ngón tay tính toán, đột nhiên khuôn mặt biết sắc, hét to một tiếng “Không tốt!”, Quân Ngọc Hàm ở bên cạnh nghe thấy trong lòng run sợ, sợ hãi tiến lên trước kéo vạt áo của Thu Chí Thủy, vội vã hỏi: “Xảy ra chuyện gì! Ngao Triệu đã xảy ra chuyện gì rồi sao?!”

Võ nhẹ bờ vai của hắn, Thu Chí Thủy gật đầu, nói với hắn: “Ngao Triệu mặc dù hiện giờ vùi lấp trong thiên lao, nhưng vẫn chưa cần lo lắng đến tính mạng, ngươi nếu muốn cứu hắn cần phải làm sớm.”

Đường như biết được tâm sự của Quân Ngọc Hàm, Thu Chí Thủy trấn an nói: “Người không cần ưu sầu. Người thiên tư hơn người, chỉ vì nhiều chuyện cơ duyên mà phần lớn linh lực trong cơ thể bị phong ấn chắc chắn, nếu ta phóng thích linh lực của người ra, người đương nhiên dễ dàng lên trời xuống đất. Có điều người phải biết rằng người bây giờ còn chưa hoàn toàn thoát khỏi phàm thai, giờ phóng thích ra lượng linh lực này đối với thân thể của người tạo gánh nặng quá lớn. Nếu người dùng linh lực quá độ, cơ thể này sẽ xuất hiện dị dạng, nghiêm trọng đến mức thậm chí có thể đi đời nhà ma!”

Lúc này đương nhiên việc cứu Ngao Triệu quan trọng hơn, hắn sao còn quản được bản thân, dứt khoát gật đầu nói: “Ta đã hiểu, chỉ cần có thể cứu Ngao Triệu và hải tử, dù có tan xương nát thịt ta cũng nguyện ý!”

Thu Chí Thủy gật đầu, đi quanh Quân Ngọc Hàm hai vòng, trong miệng không ngừng thầm thì chú ngữ, ngay lập tức từ tay hắn phát ra một đạo ánh sáng vây quanh Quân Ngọc Hàm. Quân Ngọc Hàm chợt cảm thấy trong cơ thể tựa như có một vài nơi bị kiểm soát được đả thông, một luồng linh lực mạnh mẽ tựa như dòng nước suối trào ra, đan điền trong nháy mắt được lấp đầy, thậm chí có cảm giác trào ra! Hắn thật sự giật mình, không ngờ rằng trong cơ thể mình lại có loại linh lực lớn như vậy, nhưng hắn hiện giờ đã không rảnh suy nghĩ những vấn đề này nữa, lúc này chuyện duy nhất hắn muốn làm chính là đi cứu Ngao Triệu!

30. Độ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 30

Thu Chí Thủy thấy linh lực trong cơ thể của hắn đã được kích xuất, lại nói: “Với linh lực của người hiện giờ muốn lên Thiên Đình đương nhiên không phải nói chơi, chỉ là người chung quy không thuộc tiên ban, sợ rằng khó mà đến được cửa ải Thiên Môn. Người đến Nam Thiên môn để lại hạt giống này, sau đó sẽ có người đến giúp người.”

Nói xong, hắn từ trong ngực lấy ra một viên châu nho nhỏ giống như hạt giống cho Quân Ngọc Hàm, nói: “Người đó sẽ dẫn người đi tìm Phần hà Long Vương...”

Hắn quay đầu nhìn Quân Ngọc Hàm nói: “Ta cũng không tiện bồi người lên trời, tạm thời tiễn người một đoạn đường vậy!”

Quân Ngọc Hàm chợt cảm thấy một luồng ánh sáng hoàn toàn bao vây chắc chắn lấy mình, trong phút chốc ánh mắt thật khó mở ra, đợi đến lúc hắn có thể mở mắt lại, xung quanh đã là một màn mây khói, sương trắng mờ mịt, xa xa là một tấm biển to lớn sừng sững cao chót vót, bên trên viết ba chữ “Nam Thiên Môn” đỏ rực thật to, một vài người giống như thần tướng đang canh giữ ở cửa, xem ra hắn đến Thiên Môn rồi!

Từ trong ngực lấy ra hạt giống Thu Chí Thủy đưa mình, đặt lên mặt đất, hạt giống này vừa mới một chốc đã biến mất không thấy. Hắn đang buồn bực thì thấy một bóng người đột nhiên hiện ra trước mặt hắn, trong lòng hắn cả kinh, đột nhiên lui lại mấy bước mới nhìn rõ được người đó. Người này mái tóc đen nửa buộc lại, khuôn mặt hẹp dài, tiên khí hiện rõ, trên thân thể tỏa ra một làn thanh hương.

Người đó thấy hần, có hơi giật mình, rồi gọi một tiếng “Quân Phỉ Ngạn”. Quân Ngọc Hàm trong lòng buồn bực, cái tên này Huyền Trần Tử cũng từng gọi qua, chẳng lẽ mình và “Quân Phỉ Ngạn” này diện mạo giống nhau đến vậy sao? Người này cũng họ Quân, chẳng lẽ có quan hệ gì với mình? “Ta không phải là Quân Phỉ Ngạn gì đó, không biết Quân Phỉ Ngạn trong lời của thượng tiên là người thế nào?”

“Ồ...” Người đó như có điều suy nghĩ nhìn hần, mới nói, “Thu huynh bảo người tìm ta có việc gì?”

“Đúng vậy! Chỉ cầu thượng tiên mang ta đến thiên lao cứu Ngao Triệu ra, thượng tiên có muốn mạng của ta ta cũng nguyện ý!” Quân Ngọc Hàm khấn khiết nhìn người đó, người nọ tinh tế đánh giá hần hồi lâu, nhẹ nhàng đẩy hần ra, khẽ thở dài, mới nói: “Một chữ tình không biết hại bao nhiêu người bao nhiêu tiên... Ta đã biết, người hãy đi theo ta.”

Cảm giác u lạnh ẩm ướt và cơ thể nóng cháy khiến Ngao Triệu lúc lạnh lúc nóng, có chút *hôn ngạc*(1), trong mơ mơ hồ hồ dường như nghe thấy được một nam một nữ ở đâu đó đang nói chuyện. Thính giác của y chưa hoàn toàn khôi phục, chỉ nghe được đứt quãng.

(1) *hôn*: hôn mê, bất tỉnh; *ngạc*: ác mộng

Giọng nói của nam nhân kia hình như là Thiên Đế, chỉ nghe thấy y âm lạnh hỏi: “Nàng đang làm cái gì?” Giọng nói của nữ nhân kia thì tinh tế nhu hòa lại vô cùng êm tai, uyển chuyển nói: “Vết rách lại nhiều thêm rồi... Tay của người không sao chứ... Giờ *thân*(2) cũng sắp đến rồi, người nên mau chóng rời đi thôi...”

(2) *chường* 15-17h

Sau một hồi tiếng vang thưa thớt, bốn phía khôi phục lại sự yên lặng trầm tĩnh. Hải tử! Hải tử của y! Ngón tay cứng ngắc khẽ nhúc nhích, cả thân thể tựa như bị chặt đứt gân cốt không cách nào nhúc nhích được, buộc phải hao hết toàn bộ sức mạnh tụ thần lại cảm nhận long châu trong bụng. Thật tốt quá! Hải tử vẫn còn ở trong bụng! Y không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cả trái tim thả xuống, ý thức vừa tản ra lại một lần nữa lâm vào bên trong một mảnh tối đen...

Quân Ngọc Hàm đi theo phía sau người nọ, khi đi đến trước một gốc thần thụ thì nghe người nọ niệm một tiếng “Mở”. Trên thân cây thần kia nhưng mở ra một cánh cửa, đi qua cánh cửa không ngờ rằng bên trong thân cây lại có một động thiên khác, trong u ám chỉ có ánh sáng nhàn nhạt, quanh co như một mê cung khổng lồ. Người nọ dặn dò một tiếng bảo hần theo sát ngài, rồi không lên tiếng nữa mà đi vào sâu bên trong.

Đi một lúc lâu lại thấy một cánh cửa, đi xuyên ra ngoài, Quân Ngọc Hàm liền thấy một cánh cửa sắt cao lớn, xám xịt mà lạnh lẽo, hoàn toàn xa lạ với Thiên Giới cả tổng thể đều sáng ngời. Coi giữ trước cánh cửa kia là một *Bệ Ngạn*(3) vĩ đại, cái miệng khổng lồ mở ra như thể sắp nuốt chửng vạn vật, khiến cho Quân Ngọc Hàm chỉ mới nhìn thấy gã đã cả người phát run.

(3) *ngục thất*

Người nọ dừng chân, nói với Quân Ngọc Hàm: “Đây là đại môn thiên lao.”

Người nọ nhìn Quân Ngọc Hàm một cái, lại nhìn về phía đại môn kia, trầm thuật nói: “Người linh lực tuy mạnh, cũng khó mà xông vào được thiên lao này. Ngay cả Bệ Ngạn trước mắt này, người cũng không phải là đối thủ của hắn, huống chi nếu kinh động đến hắn, chỉ sợ đến lúc đó càng dẫn đến thêm nhiều thiên binh, đừng nói là cứu người, một mình người đã bỏ mạng trước rồi.”

31. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 31

“VẬY... Kính xin thượng tiên chỉ giáo.” Quân Ngọc Hàm thành khẩn nhìn người nọ, hắn mặc dù không biết gì về người này, song thần thái hiền hòa của người này khiến người ta không tự chủ được mà tín nhiệm dựa vào hắn.

“Không cần gọi ta là thượng tiên, gọi ta là Lâm được rồi, chưa nói đến việc Thu huynh bảo người tìm ta, chỉ nói người là đồ đệ của Huyền Trần Tử, ta cũng sẽ giúp người.” Lâm nói, chú ý đến cơ thể Quân Ngọc Hàm đột nhiên cứng ngắc, khi nói đến Huyền Trần Tử thì vẻ mặt của hắn có chút cổ quái, nghĩ thầm hắn có lẽ đã biết được chuyện xấu nơi Huyền Trần Tử, khe thở dài, “Sư phụ người mặc dù đã làm nhiều chuyện xấu, nhưng y bản tính không xấu, chỉ là yêu đến quá sâu đậm mới có thể làm đường lạc lối...” Nhớ đến nét trong veo của Huyền Trần Tử khi mình lần đầu tiên gặp y, hắn không nhịn được thở dài, chữ tình này thật đúng là liều độc được độc nhất trên thế gian, một khi dính phải nó thì ngay cả thần tiên lạnh lùng cũng khó mà điều khiển được bản thân nữa, quả là nếu trời có tình thì trời cũng già...

Lâm cười nhạt, nói: “Chuyện của sư phụ người người không cần lo lắng, lại nói sư huynh của y sẽ không thể không quan tâm đến y, thế nhưng người và Phần hà Long Vương này chỉ sợ là...” Chỉ sợ là một đoạn nghiệt tình, khó mà có được thiện quả! Lâm không nhịn được lại một tiếng cảm thán.

“Bất luận như thế nào ta cũng phải cứu Ngao Triệu ra ngoài, nếu ta vô năng cứu y thì dùng tính mạng bồi y!” Ngao Triệu hiện giờ bị nhốt ở đây từ đầu đến cuối đều là lỗi của hắn, dù phải liên lụy đến tính mạng đi nữa, hắn cũng phải làm!

Lâm nhìn vào sự kiên định trong mắt hắn, trong mắt ẩn chứa ý cười thành thật, không được *thiện chung*(1) thì có là gì, yêu thương nhau như vậy đã là đủ rồi, có được phần tâm ý

cho nhau này thì chết có gì đáng sợ? Đặt mình vào trong hoàn cảnh của người khác, bất luận thể nào hấn cũng sẽ giúp đỡ họ đến cùng! “Người có thấy cái chìa khóa đeo bên hông của Bệ Ngạn đó không? Ta đi lên trước chuốc cho Bệ Ngạn kia say, người hãy nhân cơ hội này lấy trộm chiếc chìa khóa đi vào, thể nhưng lệ khí bên trong thiên lao rất nặng có thể kiềm chế linh khí trong cơ thể, người phải cẩn thận không được dùng lực! Tìm thấy Phần hà Long Vương thì phải lập tức ra ngoài, không thể lưu lại quá lâu!”

(1) chết già

Quân Ngọc Hàm gật đầu, liền thấy trong tay Lâm không biết từ lúc nào đã nhiều thêm hai chiếc hồ lô, cười cười đi về phía Bệ Ngạn kia, mở miệng nói: “Bệ Ngạn huynh, đã lâu không gặp, có khỏe không?”

Bệ Ngạn nhìn thấy Lâm cũng không hề sinh lòng phòng bị, cười nói: “Còn không phải cứ vậy sao, Lâm lão đệ sao đệ lại rảnh rỗi đến đây? Gần đây thể nào rồi?”

Lâm khẽ cười nói: “Đệ còn không phải giống huynh sao, huynh canh giữ thiên lao đệ canh giữ thần mộc, đều không thú vị y như nhau.”

“Đúng vậy đấy!” Bệ Ngạn thở dài nói, y cũng là rỗng, dù nói địa long không bằng thiên long, nhưng sao biết được thiên long như y cả ngày phải canh giữ trước cửa lao u ám này, ngày này qua ngày khác, chẳng có chút thú vui gì nhưng lại không thể rời đi, có chỗ nào tiêu diêu tự tại hơn địa long chứ: “Cuộc sống này thật đúng là khiến cho người ta buồn bực đến phát hoảng!”

“Nếu chúng ta đều buồn bực giống nhau, không bằng uống một chén với tiểu đệ đi!” Lâm nho nhã cười một tiếng, rồi đưa một bình hồ lô cho Bệ Ngạn. Bệ Ngạn này cái gì cũng tốt, khuyết điểm duy nhất chính là yêu rượu, y đã lâu chưa uống được giọt rượu nào, hôm nay có rượu đưa đến tận cửa, y dĩ nhiên không hề cự tuyệt, hướng chi ai cũng biết rượu này là ngự dụng mà Lâm chuyên ủ riêng cho Thiên Đế, hương rượu này đương nhiên tuyệt hảo vô cùng!

Vừa mở ra, quả nhiên là rượu ngon, y cười ha ha nói: “Rượu ngon! Lâm lão đệ đệ đúng là không tiếc của!”

Bệ Ngạn càng vui vẻ, gật đầu lia lịa nói: “Đương nhiên rồi!” Không đợi Lâm mở uống, y đã không nhịn được uống trước vài ngụm lớn. Hương vị của rượu này quá ngon thật khiến y khó mà rời tay, một hơi liền đem rượu trong hồ lô uống sạch sẽ. Lâm rót một ít rượu trong hồ lo của mình qua cho y, không bao lâu thì thấy cả khuôn mặt Bệ Ngạn đỏ bừng, cả người cũng bắt đầu choáng đi. Lâm thấy đã đến lúc, liền ra dấu tay với Quân Ngọc Hàm đang nấp trong bóng tối.

Quân Ngọc Hàm trộm cầm chiếc chìa khóa của Bệ Ngạn đã say có chút không minh mẫn, liền xông thẳng vào đại lao. Vừa mới vào thiên lao, hấn liền cảm nhận được luồng áp lực vô tận, cả người bỗng thấy trầm nặng hơn gấp mười lần, hô hấp cũng trở nên khó khăn hơn rất nhiều. Chỉ mới nghĩ đến Ngao Triệu còn đang thân phận bị giam trong một thiên lao ác liệt

thể này, tim của hắn liền trở nên căng thẳng, không biết mấy ngày nay không có tinh nguyên của mình bổ cấp, long thai kia có hành hạ Ngao Triệu hay không!

Trong lòng càng thêm ưu lo, hắn thẳng hướng đi về phía nơi sâu nhất trong thiên lao. Thiên lao tuy lớn, nhưng vì ít người mà nơi này dù to rộng nhưng lại trống trải vắng lặng, hắn đi chưa được bao nhiêu liền thấy Ngao Triệu mình đầy thương tích gục trên mặt đất, không hề nhúc nhích cũng không thấy rõ được khuôn mặt. Cả trái tim hắn như sắp xông ra khỏi cơ thể, chẳng hề quan tâm đến điều gì nữa, phát ra một tiếng gọi *tê*(2) tâm: “Ngao Triệu ”

(2) *xé rách*

” Ngao Triệu ” hắn bất chấp khí ngược áp bức, mạnh mẽ lao đến, một phen ôm lấy thân thể suy yếu của Ngao Triệu, hoảng sợ bị thương điên cuồng gào thét nói: “Ngao Triệu Ngao Triệu ” Ngao Triệu đừng hù dọa hắn như vậy! Đừng để hắn chưa kịp bù đắp gì cả mà cứ như vậy khiến hắn *ấm hận chung thân*(3)!

(3) *ngậm hận đến cuối đời*

32. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 32

“Ngao Triệu người đừng làm ta sợ!” Quân Ngọc Hàm ôm thật chặt lấy cơ thể rét run của Ngao Triệu, nhiệt độ thân thể này thấp đến nỗi đủ khiến cho trái tim hắn sắp nhanh chóng ngừng đập, hắn thật là hận không thể giết mình! Mọi chuyện đều là lỗi của hắn! Người đáng chết là hắn chứ không phải là Ngao Triệu!

Thật là ấm áp... Ngao Triệu chỉ cảm thấy thân thể lúc nóng lúc lạnh của mình nhờ vào ngoại lực mà dần trở nên ấm áp thoải mái, không nhịn được mà muốn nhiều hơn, dần dần thân thể cử động theo bản năng kề sát nguồn sưởi ấm áp kia, hai tay chủ động ôm lấy, Ngọc Hàm

Bỗng nhiên, Ngao Triệu lập tức như viên đạn mở mắt ra, không thể tin tưởng nhìn cái người giờ phút này vẫn đang hết sức chuyên chú đưa chân khí cho mình thật sự là Ngọc Hàm! Cái tên này bộ không muốn sống nữa chắc! Thân thể không còn cứng nhắc vắt vờ vươn tay đẩy Quân Ngọc Hàm ra, hung hãn trừng hắn, cả giận nói: “Người thật là không muốn sống nữa sao!” Lúc trước y suy yếu Quân Ngọc Hàm cũng đưa chân khí vào như vậy, hắn bộ không sợ bản thân khí kiệt thân vong chắc! Huống chi nơi này là thiên lao, tràn ngập khí áp chế linh lực, cường chế vận khí như vậy chỉ càng gia tốc tiêu hao linh lực trong cơ thể mà thôi! Một hắn còn tự cho là mình bất phạm, ngay cả đạo lý căn bản như vậy mà còn không rõ sao?

“Ngao Triệu! Người tỉnh rồi!” Quân Ngọc Hàm vui vẻ nói, ngăn chặn lại cảm giác choáng váng do linh lực hao tổn quá độ, tiến lên ra sức ôm lấy Ngao Triệu, niềm vui đánh mất mà có lại được này khiến ánh mắt của hắn ướt át, ôm lấy y thật chặt, cái đầu không ngừng cọ cọ vào cổ của y, lẩm bẩm nói, “Thật tốt quá! Thật tốt quá!”

Ngao Triệu sững sờ, có chút không nở mặc hấn cọ vào mình. Thế nhưng nơi này dù sao cũng là thiên lao, hấn sao lại xuất hiện ở đây? Hấn có biết ngay cả thần tiên tự xông vào thiên lao đã là tử tội hay không, càng đừng nói là một phạm nhân như hấn! Nếu lúc đầu hấn tuyệt nhiên như vậy, hôm nay vì sao lại liều chết đến đây? Nhớ tới những việc này, Ngao Triệu cứng rắn quyết tâm, đẩy Quân Ngọc Hàm, lãnh đạm nói: “Người đến đây làm gì?”

“Đương nhiên là đến cứu người! Người mau đi cùng ta, nhanh chóng rời khỏi đây thôi!” Quân Ngọc Hàm nhớ đến lời dặn dò của Lâm, cuống quýt đỡ lấy Ngao Triệu, Ngao Triệu nhưng lại không lĩnh tình hất tay hấn ra, cứng đầu nói: “Giữa ta và người đã sớm không còn quan hệ gì nữa! Ta không cần người cứu!”

“Đã lúc này rồi, người đừng có tùy hứng nữa! Không suy nghĩ cho mình, cũng nên suy nghĩ cho hài tử chứ!” Quân Ngọc Hàm lo lắng nói, nơi này dù sao cũng là nơi thị phi, không thể lưu lại quá lâu! Ngay cả Ngao Triệu đối với mình có tức giận có căm hận, cũng nên suy nghĩ cho mình trước mà rời khỏi đây.

“Hài tử!” Ngao Triệu cảm nhận được long châu, nhẹ nhõm thở phào. Thật may! Hài tử không có chuyện gì! Thế nhưng long châu đã bị hao tổn, không thể chịu được tổn thương nào nữa! Nhìn Quân Ngọc Hàm vẻ mặt đang cuống cuống, lúc trước không phải là hấn hoài nghi sự tồn tại của hài tử sao? Không phải là nghe theo lời của sư phụ hấn, nhận định mình là yêu long sao? Không phải là cảm thấy mình muốn lấy mạng hấn sao? Bây giờ cần gì phải đến đây cố làm ra vẻ? Chỉ cần nghĩ đến sự tuyệt tình của hấn ngày đó, trái tim y vẫn không ngăn được mà nhói lên, sự chua xót lan tràn bên trong thân thể...

Nghĩ vậy, liền mặc cho Quân Ngọc Hàm mang mình ra khỏi thiên lao, đợi đến khi một người một rống ra đến cửa, Bộ Ngạn đã hoàn toàn lặn trên mặt đất ngủ say sưa. Lâm đang canh giữ trước cửa, thấy bọn họ đi ra thì thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó trách cứ nói: “Không phải ta đã dặn phải nhanh sao? Sao lại chậm như vậy? Phải biết rằng nếu bị phát hiện, các người dù có mọc cánh cũng khó thoát!”

“Lâm tiên bối, thật có lỗi, là ta làm chậm trễ thời gian!” Quân Ngọc Hàm cuống quýt nói xin lỗi, Ngao Triệu không được tự nhiên quay đầu đi, Lâm nhìn bọn họ, có chút trong lòng đã rõ, nghĩ là giữa một người một rống này còn có gì đó ngượng ngịu cản trở hoãn, nhẹ lắc đầu vài cái, nói: “Các người mau đi theo ta, nơi này không nên ở lâu.”

Một người một rống đi theo Lâm đến con đường rời khỏi Thiên Đình, Lâm sau khi đưa bọn họ ra khỏi Thiên Môn, liền nói: “Ta chỉ có thể đưa các người đến đây, nhân lúc còn chưa bị phát hiện mau trốn đi, từ nay về sau phải tự mình bảo trọng!” Thế nhưng chân trời góc biển có nơi nào là Thiên Đế không tìm được đây? Thật chỉ có thể xem vận mệnh của bọn họ thôi!

“Đa tạ Lâm tiên bối!” Quân Ngọc Hàm vội vàng quỳ xuống đất khấu tạ, lại bị Lâm một phen đỡ dậy, hấn uyển chuyển cười nói: “Không cần đại lễ này, dù sao ta cũng có chuyện cần cầu Thu huynh, giúp các người cũng là đáp lại, các người mau chóng rời đi, đừng ở đây mà bà bà mụ mụ nữa, ta cũng không thể rời đi quá lâu, hãy cứ từ biệt thôi!” Lâm một tiếng cảm thán, xoay người rời đi, chỉ nguyện trời xanh thành toàn cho người hữu tình cuối cùng có thể bên nhau, mà hấn nếu đã giúp họ thì đã sớm chuẩn bị tâm lý thật tốt rồi, bọn họ nhất định phải vượt qua, chớ phụ nỗi khổ tâm của hấn!

Sau khi từ biệt Lâm, Quân Ngọc Hàm và Ngao Triệu nhanh chóng xuống khỏi Thiên Giới trở lại nhân gian, xuyên qua tầng mây, sau khi đặt chân xuống liền đánh giá xung quanh, kinh ngạc phát hiện đúng là sơn cốc ban đầu bọn họ dưỡng thai.

Ngao Triệu nắm chặt tay lại lặng yên chăm chú nhìn mảnh gỗ trên đất, thật lâu không nói lời nào, cho đến khi Quân Ngọc Hàm không chịu được do dự mở miệng nói: “Ngao Triệu... Ta...”

“Quân Ngọc Hàm, ta và ngươi từ giờ hãy phân li thôi, Ngao Triệu ta cảm kích ân cứu mạng của ngươi, ngày nào đó nếu có thể sống sót, tất có trọng tạ cho ngươi!” Ngao Triệu nhưng cắt đứt lời hân, trầm ổn nói, thần thái hờ hững kia không khỏi khiến Quân Ngọc Hàm hoang mang.

33. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 33

Quân Ngọc Hàm trừng nhìn Ngao Triệu, hy vọng có thể từ trên nét mặt của y nhìn ra chút vết nứt, nhưng khiến hắn thất vọng chính là sự kiên định trong ánh mắt của Ngao Triệu hoàn toàn không nói đùa, hắn hoảng sợ tiến lên cứng rắn xoay người Ngao Triệu lại, cứng ngắc nói: “Ngao Triệu, ngươi chớ đùa như vậy! Lúc trước là ta không đúng, ta tự biết sai rồi, nhưng ngươi cũng không nên tùy hứng, bây giờ ngươi một thân một mình làm sao tránh được sự đuổi bắt của Thiên Giới, hưởng chi... hưởng chi hài tử trong bụng ngươi cũng cần hấp thụ linh lực của ta mà! “

Ngao Triệu thẳng tắp nhìn sâu vào trong đôi mắt đang nhìn y, dường như đang tìm kiếm gì đó trong đôi mắt kia, nhìn thẳng được hồi lâu, mắt y càng thêm cay đắng, hất tay của Quân Ngọc Hàm ra, chậm rãi mở miệng nói: “Ngươi yên tâm, đã qua ba trăm ngày, hài tử này đã thành hình dạng, đối với tình nguyên của sinh phụ không còn bắt buộc nữa.” Tuy thiếu đi tình nguyên của sinh phụ linh tính của hài tử này có thể sẽ yếu đi, nhưng y tâm ý đã quyết, mà hài tử này cũng sẽ ứng thuận không trách mình.

“Trách nhiệm? Đối với ngươi ta thủy chung chỉ là trách nhiệm thôi sao?” Ngao Triệu xoay người đưa lưng về phía hắn, lại nhìn những mảnh vỡ rối loạn còn sót lại, bị khổ tích lại khiến y hít thở không thông, những mảnh vụn này tựa như trái tim của y. Y vừa mới trầm tư rất lâu, trầm đọng tất cả mọi chuyện giữa mình và Quân Ngọc Hàm, đến khi hắn vừa rồi chính miệng nói, bản thân y đối với hắn quả nhiên chỉ là trách nhiệm, mỗi một niềm hạnh phúc chẳng qua chỉ là mình cảm nhận, đối với Quân Ngọc Hàm mà nói bất kể là khổ hay là ngọt cũng chỉ là trách nhiệm! Từ đầu đến cuối đem tâm lâm vào bên trong rốt cuộc chỉ có mình y!

Bi ai quay lại nhìn Quân Ngọc Hàm, hắn quả thật rất tốt, mặc dù có chút cổ chấp cao ngạo, nhưng thật sự là người tốt, lúc đầu tuy là hắn đánh cuộc với mình nên mình mới phạm phải thiên điều, song mọi lỗi lầm thủy chung là ở y, hắn chỉ là giật ra mà thôi, nhưng lại dụng tâm hao hết linh lực giúp mình. Lần này hắn thậm chí còn mạo hiểm xông vào Thiên Đình để cứu mình, cho dù hắn từng rời khỏi mình, nhưng cũng chẳng thể trách hắn tuyệt tình, hắn đối với mình vốn là vô tình, sao lại là tuyệt tình đây? Là y không quản được trái tim mình, không nhận được mà trầm mê bên trong lòng tốt của hắn...

Đã đủ rồi! Y từng cảm thấy những việc Quân Ngọc Hàm làm tất cả đều là tất nhiên, chỉ là trong bất tri bất giác đã yêu, vì hấn mà nhưng nhớ. Y vừa nghĩ rất rõ ràng rồi, một lần trải qua cánh cửa sinh tử này, y hiểu được bản thân lúc này tùy thời đều có nguy hiểm bỏ mạng, Quân Ngọc Hàm vốn không hề liên quan đến Thiên Đình, tội không trách hấn, y cần gì phải tiếp tục lời hấn xuống nước? Nếu hấn đã đối với mình vô tình thì không thể tốt hơn nữa rồi, mình và hấn phân ra cũng không còn vướng bận... thật sự là không còn một chút liên quan nào... “Quân Ngọc Hàm, những chuyện này vốn là chuyện của Thiên Giới, không liên quan gì đến người phàm! Người đừng có tự cho là đúng mà giao du với kẻ xấu nữa! “

“Người... Dù cho có nói thế nào ta vẫn có trách nhiệm!” Quân Ngọc Hàm cảm thấy Ngao Triệu trước mắt thật không bình thường, nhưng hấn không biết phải nói thế nào, chỉ cảm thấy Ngao Triệu như vậy khiến hấn rất khó chịu, ngực giống như bị cái gì đó chặn lại, thật sự rất sợ.

“Trách nhiệm... Người không có trách nhiệm đối với ta!” Ngao Triệu nói đến đau buồn, không nhận được lại nhìn hấn, ôm lấy một chút hy vọng cuối cùng hỏi, “Quân Ngọc Hàm, người ở cạnh ta trừ trách nhiệm còn có gì khác không?” Tâm của y trở nên vô cùng mâu thuẫn, rõ ràng đã hạ quyết định không dẫn Quân Ngọc Hàm vào trong những thị phi này nữa, nhưng thủy chung vẫn hy vọng hấn đối với mình hữu tình, dù là một chút nhạt nhòa...

“Ta...” Quân Ngọc Hàm bị hỏi đến ngẩn người, hấn chưa từng suy nghĩ đến vấn đề này, trong lúc nhất thời không đáp lại, hấn không phân rõ được cảm thụ trong lòng là thế nào. Kể từ khi Ngao Triệu gặp chuyện không may đến nay, hấn chỉ cảm thấy hai người đã bị trói lại với nhau, việc ở cạnh nhau là thiên kinh địa nghĩa, chưa từng có chút nghi ngại về tâm tình của mình đối với Ngao Triệu. Hấn trừ trách nhiệm ra còn có gì? Trong lòng có cái gì đó lần mò không ra lặp đi lặp lại lóe lên, nhưng hấn mãi vẫn không bắt lấy được! “Ta... Ta đối với người luôn là thẹn, hưởng chỉ hài tử trong bụng người cũng là cốt nhục của ta!”

Nói tới nói lui, trước sau vẫn là trách nhiệm a... Cuối cùng đau thương nhìn hấn, chậm chạp xoay người sang chỗ khác, nhắm mắt lại thật chặt, không để cho ưu thương trong mắt tràn ra ngoài. So với tổn thương ly biệt, sự vô tình của Quân Ngọc Hàm đối với mình càng làm tâm của y tan nát, không chút chập chờn nói: “Ta đã mệt rồi, cũng đã chán ghét rồi, ta và người từ giờ từ biệt, Quân Ngọc Hàm, cáo từ!”

“Ngao Triệu ” Chán ghét rồi? Cái gì mà chán ghét rồi? Là chán ghét mình sao? Không! Một cơn đau lòng không rõ, thấy Ngao Triệu nhưng xoay người rời đi, Quân Ngọc Hàm trở nên càng bối rối bất an, đang muốn tiến lên đuổi theo, đột nhiên cảm thấy ngực đau thắt, hồn thân vô lực tê liệt trên đất, thì ra là hấn bởi vì lúc trước ở trong thiên lao cường chế chuyển khí, vừa rồi chịu đựng một phen, bây giờ cũng khó duy trì được nữa, tứ chi cạn hết khí lực té trên đất, khó mà ngoi dậy khỏi mặt đất, chỉ có thể không ngừng la lên: “Ngao Triệu... Ngao Triệu...” Ngao Triệu đừng đi! Hấn không muốn Ngao Triệu đi!

Nghe thấy từ phía sau truyền đến một tiếng “!”, giống như là tiếng ngã nhào, nhớ đến lúc trước Quân Ngọc Hàm ở thiên lao hao tổn sức mạnh, càng hưởng chỉ hấn vốn là phàm thể, ngây người ở Thiên Giới lâu như vậy áp lực đối với thân thể tất nhiên không cần phải nói, bây giờ mới ngã xuống đã coi như là lợi hại rồi hấn hấn là không sao đâu... Nhận xuống khát khao quay đầu lại, chỉ sợ vừa quay đầu lại thì khó mà rời đi được nữa, lại ngoan tâm thẳng hướng về trước mà đi, nếu hài tử này có thể bình an sinh hạ, y sẽ đến gặp Quân Ngọc Hàm

lần cuối cùng, đem hài tử này phó thác cho hần! Bảo trọng nhé! Ngọc Hàm!

34. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 34

“Ngao Triệu... Ngao Triệu...” Thân thể vô lực co quắp trên mặt đất, Quân Ngọc Hàm không ngừng gọi tên Ngao Triệu, cảm phần không nhúc nhích được, chỉ có thể mặc cho bóng dáng thon dài của Ngao Triệu từng chút một biến mất khỏi mắt mình, giọng nói dần trở nên khàn khàn, hần vẫn không ngừng mà la lên, như thể cho rằng Ngao Triệu đã biến mất vẫn có thể nghe thấy được. Chỉ là khi hần không còn sức phát ra tiếng nữa, đáp lại hần là một sơn cốc trống rỗng, khiến hần nhận ra sự thật rằng Ngao Triệu đã rời đi!

Ngao Triệu! Người con rồng ngọc này! Mau trở lại cho ta!

Hần chỉ cảm thấy tim mình dường như đang treo một ngọn núi thật nặng nề vốn không cách nào nhảy lên được, không khí trong người tựa hồ cũng đi theo Ngao Triệu mất rồi, hần hoàn toàn không thể hô hấp, sâu trong đáy lòng có cái gì đó không ngừng dao động, hần nhưng một chút cũng không thể nắm lấy được. Một vài bóng dáng mơ mơ hồ hồ ở nơi nào đó chập chờn. Đó là gì vậy? Tựa như hần chỉ cần bắt được những thứ kia là có thể bắt được Ngao Triệu, nhưng vô luận hần có tụ thần hay cố gắng thế nào đi nữa, trước sau vẫn không cách nào bắt được. Đến tận cùng là phải ra sao, người mới có thể trở lại bên cạnh ta! Ngao Triệu

Tiếng gì vậy! Thiên Đế cả người chợt giật mình, tựa hồ có giọng nói nào đó xuyên thấu mà đến, ở bên tai y như dòng điện giật qua không lưu lại dấu vết gì, khó mà nắm lấy. Giọng nói kia nhưng có chút giống với giọng nói của người đó, sao có thể vậy được? Người đó vốn không thể nào phát ra âm thanh được nữa, bởi vì...

“Đế Thượng, có chuyện gì sao?” Giọng nói dường như lo lắng kéo y từ trong suy nghĩ tỉnh lại, nhìn lại Thiên Hậu vẫn đang ở bên cạnh mình, vẻ mặt ngưng lạnh của y không có bất kỳ biến hóa nào, chỉ quay sang tựa đầu, nhìn xuống kẻ phản bội đang quỳ gối kia người trông coi thần mộc, Lâm!

Lâm quỳ trên mặt đất, qua một tầng sa nặng nề, nhìn bóng dáng mờ mờ lung lung của Thiên Đế, cũng không ngờ được lại bị phát hiện nhanh như vậy, không biết Quân Ngọc Hàm và Ngao Triệu sao rồi, chỉ mong bọn họ không có chuyện gì...

“Thần mộc chi thủ, người có biết tội của người không?” Giọng nói không có sinh mạng của Thiên Đế xuyên qua màn sa, quanh quẩn trên đại điện băng lãnh.

Chết có gì đáng sợ? Chết ngược lại là một loại giải thoát, đem bản thân từ trong trói buộc chết lặng và bất đắc dĩ này thoát ra ngoài! Hần không hối hận khi giúp Quân Ngọc Hàm bọn họ, hần chỉ mong rằng Thu Chí Thủy đủ trợ giúp Huyền Trần Tử giải thoát được từ trong chấp niệm, khôi phục sự trong suốt y vốn có. Hần biết trong lòng y sớm đã tràn đầy hình ảnh của người khác, hần không cầu tình yêu của y, chỉ cầu y có thể không còn đau khổ nữa...

“Thần biết tội, nguyện lấy cái chết tạ tội.”

“Chết?” Khóe miệng của Thiên Đế vẽ ra nụ cười tàn khốc, khiến cho Thiên Hậu bên cạnh y cũng không nhịn được mà rùng mình, “Người mặc dù quả thật đáng chết, nhưng trăm niệm chiến công dĩ vãng của ngươi, chỉ phạt ngươi vĩnh viễn trông giữ dưới đáy thần mộ không được ra ngoài.”

Lâm đột nhiên ngẩng đầu trừng nhìn người thống trị phía sau tấm màn che kia, sự tối tăm dưới đáy thần mộ vĩnh viễn không thấy được mặt trời sự cô độc không âm thanh không ánh sáng, vĩnh viễn không nhìn thấy mặt trời như vậy vốn so với chết càng đáng sợ hơn nhiều! Hắn trừng mắt hồi lâu, lại biết quyết định của Thiên Đế căn bản là không thể thay đổi, không nói lời nào nữa, lẳng lặng lui về sau, lưu lại một mảnh trầm tĩnh.

“Đế Thượng...” Thiên Hậu buồn bã nhu mì nhìn người thống trị cao nhất Thiên giới, kéo bàn tay bị thương của y qua, dùng linh lực của mình chữa trị cho vết thương giống như bị đốt cháy kia, chỉ là vết thương đó nhưng không có chút khởi sắc.

Thiên Đế rút tay mình về, nhíu mày nhìn vết thương, lạnh lùng cười, xem ra y đã quá khinh thường Ngao Triệu kia rồi! “Nàng đi hạ lệnh, nhất định phải mang Ngao Triệu kia về Thiên Đình, dù có là thi thể!” Tốt nhất là thi thể, như vậy y mới có thể an tâm.

“Đế Thượng...” Khuôn mặt thanh lệ của Thiên Hậu lại thêm một tia u sầu, vì sao y vẫn còn chấp mê bất ngộ như vậy?

“Có nghe thấy không?” Cho dù là Thiên Hậu, y cũng không có một tia ôn tình nào, Thiên Hậu khe thở dài, y cho đến bây giờ vẫn luôn chấp mê bất ngộ như thế, bất luận là nàng hay người đó thủy chung không thể thay đổi được y, cái chết của người đó thật đúng là không đáng giá...

Cảm thấy bên cạnh không còn người nào khác nữa, trên tay của Thiên Đế vận ra một vầng hào quang, một khối *ngọc giác*(1) dài trong suốt mang theo hào quang màu vàng dần dần hiện ra, y trầm mê nhìn ngọc kia, thế nhưng đột nhiên “?” một tiếng, nhưng có một mẩu ngọc vụn từ trên rơi xuống, nhìn kỹ thêm nữa trên miếng ngọc này hiện lên một vài vết tích mảnh nhỏ...

(1) *ngọc ghép thành đôi*

35. Độ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 35

Ngao Triệu mờ mịt bất tri bất giác đã du dương được hơn một tháng, đã là lúc xuân về hoa nở, dường như khắp nơi đều là không khí vui mừng, hoàn toàn không hề hợp với y. Một tháng này y dạo chơi nơi nào mà nên đi nơi nào, và nơi nào có thể tránh được sự đuổi bắt của

Thiên Giới?

Cuộc sống đã quen có Quân Ngọc Hàm ở bên cạnh, đột nhiên một mình nhưng trở nên có chút không quen, y kinh ngạc quay đầu lại, mình chẳng biết từ khi nào đã trở lại Trữ Hóa huyện, con đường phồn hoa này cũng đã không còn là người là vật như trước nữa. Nơi khi trước Quân Ngọc Hàm bày quán đã trống rỗng vắng vẻ, khiến y cảm giác như thấy thiếu gì đó, si ngốc đứng trên bãi đất trống đó hồi lâu, đột nhiên nhớ đến cảnh mình và Quân Ngọc Hàm lần đầu gặp nhau, nụ cười đặc ý trên khuôn mặt hắn trong mắt y lại hết sức chói mắt, bây giờ nghĩ lại thật đúng là *oan gia bất tụ* ⁽¹⁾.

(1) *oan gia không tụ hợp được*

Không khỏi cất tiếng cười, lại cảm thấy trong lòng chua xót, không muốn tiếp tục suy nghĩ về Quân Ngọc Hàm nữa, quay đầu đi về phía ngoại thành. Đi đến bờ sông Phần, trong lòng y lại sinh cảm thán, con sông này y đã sống bao nhiêu năm qua, nói một chút cũng không quyến luyến là không thể nào, không biết những Phần hà Thủy tộc từng được y che chở kia liệu có vì liên quan đến y mà bị liên lụy hay không, không biết Quy Thừa tướng theo y bây giờ có còn mạnh khỏe hay không? Thử trở về xem xem...

Y đi đến trước trác án, ngồi lên vương tọa từng thuộc về mình, hai mắt mê mông nhìn đại sảnh trống vắng, dường như là nhớ lại những cảnh khinh ca mạn vũ dĩ vãng, tướng lãnh dưới trướng cười cười nói nói, y thì kiêu ngạo mà uống rượu ngon, thỉnh thoảng lại lên tiếng vài câu...

“Vương thượng! Vương thượng! Ngài đã trở lại!” Một giọng nói kích động làm tiêu tan hồi ức của y, y quay đầu nhìn lại, cũng rất kinh ngạc, kêu lên: “Quy Thừa tướng!”

“Có thể khi sinh thời gặp lại được Vương thượng thật sự là quá tốt rồi!” Quy Thừa tướng nhìn thấy y liền lộ ra vẻ vô cùng kích động, ông thật không ngờ rằng mình khi còn sinh thời lại có thể gặp lại Ngao Triệu, từ sau ngày Ngao Triệu rời đi đại quân Thiên binh Thiên tướng hùng hổ xông vào hoàng cung, hung thần ác sát tìm kiếm khắp nơi, ông liền cho rằng Ngao Triệu đã bị bắt lên Thiên Đình rồi! Ban đầu cũng là lỗi của ông! Nếu không phải ông hồ đồ khuyên Vương thượng hạ mưa nhiều một chút, sẽ không mang đến cho Vương thượng họa sát thân, cũng sẽ không có thế cảnh Phần hà Thủy tộc điều thú tán hiện giờ, tất cả lỗi đều là do ông!

Ông mặt tuôn đầy nước mắt quỳ xuống đất thỉnh tội nói: “Vương thượng, đều là lỗi của cự thân, cự thân thẹn với Vương thượng!” Nếu có thể, ông nguyện dùng tính mạng của mình để đổi lấy mạng của Vương thượng!

“Chuyện này không thể trách người, Quy Thừa tướng, sai là ở ta, nếu không phải do ta nhất thời tức giận tranh giành, cũng sẽ không mang đến cục diện nơi đây hiện giờ...” Ngao Triệu một tiếng thở dài, nếu mình không gây ra chuyện này, mình và Quân Ngọc Hàm sẽ là tình cảnh như thế nào? Liệu sẽ có giao tập không? Hắn là không có nhĩ, y thuộc dạng nhất định không chịu thua, bại bởi Quân Ngọc Hàm sợ rằng dù có phải đuổi theo hắn đến chân trời góc biển cũng phải làm phiền chết hắn! Nghĩ đến đây, y không khỏi cảm thấy buồn cười.

“Aiz... Kể từ sau khi Vương thượng gặp chuyện không may, trừ cụt thân, bọn họ đều đã rời đi rồi, đều đi tìm thủy vực khác kiếm sống rồi...” Quy Thừa tướng buông một tiếng thở dài, thời điểm Vương thượng phong quang, bọn Thủy tộc tên này tên nọ xô nhau bon chen, bây giờ Vương thượng phạm tội rồi những Thủy tộc này liền vô tình rời đi, thật đúng là lòng người dễ đổi thay! Thế nhưng Vương thượng sao bây giờ lại trở về? Chẳng lẽ là... Ông vui mừng hỏi: “Thiên đế đã khoan thứ cho Vương thượng rồi sao? Vương thượng lại được trở về trông coi sông Phần ư?”

“Không...” Ngao Triệu nhìn ánh mắt mong đợi của Quy Thừa tướng, thật sự không đành lòng nói cho ông biết chuyện mình còn đang phải chạy trốn trời chết, chỉ sợ là *triều bất bảo tịch*(2), thậm chí người nói chuyện với y chỉ sợ cũng dễ dàng gặp chuyện không may, xem ra nơi này y không nên ở lâu, tránh hại phải Quy Thừa tướng! “Quy Thừa tướng, ta và người từ biệt từ nay.”

(2) *được bữa nay lo bữa mai/tình hình vô cùng nguy cấp*

“Cái gì? Vương thượng, người còn muốn đi sao?” Quy Thừa tướng thất kinh hỏi, Vương thượng sao lại muốn đi nữa rồi? Chuyện này đã qua được một năm, nếu Vương thượng hiện giờ không có chuyện gì, không phải là chuyện này đã qua hay sao?

Ngao Triệu đương nhiên không giải thích khúc chiết trong đó, gật đầu nói: “Quy Thừa tướng, chỉ sợ ta và người sau này sẽ không gặp lại nữa, người hãy bảo trọng!”

“Vương thượng...” “Ngao Triệu! Trốn đi đâu!” Quy Thừa tướng mới định gọi Ngao Triệu, lại nghe thấy từ cửa lớn truyền đến một tiếng gào thét, Ngao Triệu nhìn kỹ lại, chỉ thấy một người một đầu tóc lam được ngọc trâm búi lên cao, mắt xanh như biển, thân hình thon dài, một thân lam tinh chiến bào, bích châu trong tay hàn quang u lãnh, chính là Thủy Đức Tinh Quân của Thiên Đình.

Ngao Triệu cau mày lại, lần này là phái Thủy Đức Tinh Quân đến đối phó với mình ư?

36. Độ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 36

Thủy Đức Tinh Quân không nói hai lời, vận khởi Thủy Bích Châu trong tay, liền thấy từ bên trong trào ra mấy cột nước rồi hóa thành băng kiếm nhất tề bắn tới. Ngao Triệu đẩy Quy Thừa tướng ra, còn mình thì chặt vật xoay người, miễn cưỡng tránh thoát. Y cũng không mở miệng nói gì, hai tay hợp lại, Thanh Long Thủy Kiếm chợt lóe hiện lên, hóa thành mấy con thủy long, sinh sinh chặn băng kiếm lại.

Hai người đánh nhau, phép thuật đều thuộc tính thủy, nếu muốn thắng thì phải xem pháp lực của ai mạnh hơn. Bàn về địa vị ở Thiên giới tất nhiên Thủy Đức Tinh Quân cao hơn Ngao Triệu nhiều, hẳn đương nhiên có chút xem thường Ngao Triệu, không hề dốc hết toàn lực. Ngao Triệu không dám xem thường, cơ thể y không còn so được với trước, cũng không

thể kiên trì trong thời gian dài, cần phải mau chóng sớm giải quyết Thủy Đức Tinh Quân mới được, mặc dù y cũng không dám chắc có thể thắng hay không.

Hắn cau mày thoáng nhìn qua vết thương không nhẹ của mình, không ngờ rằng phép thuật của Ngao Triệu lại cao như vậy. Nhớ đến y có huyết thống của Ứng Long, cũng là mình coi thường y, hắn liền toàn tâm toàn ý đối phó, Bích Thủy Châu đột nhiên hóa thành một dải nước thật dài, xoay tròn cuộn lên, không ngừng vây quanh lấy Ngao Triệu.

Ngao Triệu kinh hãi trừng mắt nhìn dải nước càng lúc càng siết chặt lại, ngay cả Thanh Long Thủy Kiếm trong tay cũng không cách nào chém đứt được! Dải nước bao vây thật chặt lấy y, dường như có vô số đôi tay bằng nước từng chút từng chút bóp lấy, siết cả thân thể của y đến sắp không thở nổi, y càng dẩy dụa dải nước kia ngược lại càng siết chặt! Không khí xung quanh y càng lúc càng ít, hô hấp càng lúc càng khó khăn, lượng không khí không còn nhiều lắm trong phổi không ngừng bị ép ra ngoài...

“Vương thượng!” Quy Thừa tướng thấy Ngao Triệu dần chống đỡ hết nổi, trong lòng vạn phần lo lắng, thân thể già cỗi dùng kinh lực đâm vào Thủy Đức Tinh Quân, mà Thủy Đức Tinh Quân chỉ búng một ngón tay liền hất ông văng ra, ông nằm trên đất khó khăn đứng dậy. “Vương thượng ”

Dải nước càng lúc càng trói chặt, thân thể của Ngao Triệu sắp sửa méo mó đi, bụng lại càng bị đè ép nghiêm trọng, Long Châu trong cơ thể cũng bị thu hẹp không gian sinh tồn của mình, không thoải mái mà kháng nghị.

Không được! Y quyết không thể vào lúc hài tử còn chưa sinh ra đã bị bắt về được! Ngao Triệu ngay khi ý thức bắt đầu trở nên hư vô đột ngột giật mình tỉnh lại, một luồng khí ấm áp từ trong đan điền sinh ra, y hung hăng cắn răng, vài luồng hào quang từ trong cơ thể của y phát ra, chợt đánh văng dải nước, y không chống đỡ được nữa quỳ rạp xuống đất, không ngừng thở dốc, miễn cưỡng chống đỡ thân thể, cầm lấy Thanh Long Thủy Kiếm.

“Thật không ngờ rằng ngươi lại ngoan cố như vậy.” Thủy Đức Tinh Quân hoảng sợ thu hồi Bích Thủy Châu, lông mày khẽ chau lạnh lẽo nói, chỉ là trong lời nói nhưng có một chút sự bội phục Ngao Triệu, hắn ban đầu xem y chỉ là một con dâm long, nhưng vẫn có chút thực lực, vẻ thấy chết mà không sờn này lại khiến hắn sinh lòng kính nể, chỉ tiếc hắn không hề mềm lòng, muốn trách chỉ có thể trách y ban đầu quá mức ngu muội phạm vào Thiên điều, chết cũng là đáng đời!

Tiếp tục vận khởi Bích Thủy Châu trong tay, thủy châu lập tức huyền biến ra càng nhiều dải nước, từ bốn phương tám hướng không một chút khe hở đánh úp về phía Ngao Triệu.

Mới vừa rồi đánh văng một dải nước đã dùng hết toàn lực rồi, Ngao Triệu thô suyễn nửa quỳ trên mặt đất, mắt thấy dải nước sắp sửa quần lên lại, y nhưng không còn chút sức lực chống đỡ nào, bất giác đặt tay lên che bụng. Làm sao đây? Y nên làm sao đây! Ngọc Hàm

“Ngao Triệu! Ngươi không sao chứ!” Quân Ngọc Hàm lo lắng lao đến đỡ Ngao Triệu dậy,

bàn tay nâng lên lập tức cảm giác được y cả người đổ mồ hôi, thấy y cắn chặt răng lại, muốn một mực chống đỡ, không khỏi thêm một trận đau lòng. Rõng ngốc này! Nếu không phải hần kịp thời chạy đến, y sợ là đã xảy ra chuyện rồi! Hơn một tháng này, hần tìm kiếm Ngao Triệu khắp nơi, chỉ là lượng linh lực khổng lồ phóng thích ra hần hoàn toàn không thể điều khiển được, lúc linh lúc mất linh, lần cuối cùng này thật vất vả mới có thể điều không chế, dò xét ra được Ngao Triệu ở nơi này liền vội vã chạy tới, không ngờ rằng khi đuổi đến đã là cục diện mạo hiểm như thế này!

“Có thêm một trợ thủ sao? Thật đúng là lợi hại, trong lúc thân mang trọng tội thể mà cũng có thể câu dẫn được người khác sao!” Thủy Đức Tinh Quân đứng vững lại, cười lạnh nhìn Quân Ngọc Hàm, “Ta xem ngươi cũng là người tu đạo, một thân linh lực này ngày sau nhất định sẽ tiền đồ vô lượng, vinh danh tiên ban, đừng vì tội long này mà tự hủy tiền cảnh.”

Quân Ngọc Hàm không thèm nghe lời của hần, bảo vệ đem mình che chở trước Ngao Triệu, cảm giận nhìn hần, khiến cho hần cười càng lạnh hơn, hay cho một kẻ ái mộ khăng khăng nhất mực! Hần đã hảo tâm khuyên bảo mà không nghe, như vậy thì đừng trách hần không khách khí!

37. Độ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 37

Quân Ngọc Hàm căng thẳng nhìn Thủy Đức Tinh Quân, nếu nói hần một chút cũng không sợ là không thể nào, dù sao Thủy Đức Tinh Quân là Thượng tiên pháp lực cao cường, hần mặc dù tự tin về thần toán của mình, nhưng hồ đầu phép thuật như bây giờ, hần một chút phân thắng cũng không có. Thế nhưng hần không muốn chùn bước, vô luận như thế nào hần vẫn phải bảo vệ Ngao Triệu!

“Quân Ngọc Hàm... Ta và ngươi đều không phải là đối thủ của hần... Chạy là thượng sách!” Ngao Triệu khoát lên người Quân Ngọc Hàm, miễn cưỡng đứng dậy, ghé vào bên tai của hần nói, thân thể y đã không nhìn được, một mình Quân Ngọc Hàm đối phó với Thủy Đức Tinh Quân quả thật vô cùng miễn cưỡng.

Quân Ngọc Hàm vội vàng giơ tay lên *dĩ linh hóa thuấn*(1), tạo ra ở phía trước mình và Ngao Triệu một tấm khiên sáng khổng lồ, cường ép ngăn cản thủy long giương nanh múa vuốt. Thủy long liên linh bị tấm khiên sáng chặn lại, khó mà xông tới được nữa, đột nhiên mở cái miệng rộng lớn có thể cắn nuốt được mọi vật ra nuốt luôn tấm chắn, thậm chí còn nuốt trọn luôn một cánh tay của Quân Ngọc Hàm, cả long thể quay quanh cánh tay của hần, trong nháy mắt hóa thành băng trụ, đem toàn bộ cánh tay của Quân Ngọc Hàm đông cứng không nhúc nhích được!

(1) dùng linh lực làm tấm chắn

“Ồ...” Quân Ngọc Hàm thử vận khí giải khai hàn triệt băng trên tay mình, nhưng không có một chút địa chấn nào phát ra, cơn rét lạnh kia ngược lại càng xuyên thấu qua cánh tay hần chui vào trong cơ thể...

“Quân Ngọc Hàm... Người không sao chứ!” Ngao Triệu rối loạn kéo tay của Quân Ngọc Hàm qua, cánh tay thâm băng giá kia cứng rắn mà thẳng tắp không giống như thân thể máu thịt, khiến cho y sinh lòng kinh hãi!

Mặc dù phá được tầm chắn của Quân Ngọc Hàm, Thủy Đức Tinh Quân lại nhất thời sững sờ, vừa rồi chẳng lẽ là hấn nhìn nhầm? Mặc dù không quen với *quang thuần*(2) của Quân Ngọc Hàm, nhưng phép thuật kia lại là thứ ít người biết trong thiên địa, người duy nhất có được thủ pháp này mà hấn biết chính là

(2) *tấm khiên phát sáng*

“Người làm gì đấy!” Hấn đang suy nghĩ, lại không biết từ lúc nào Quy Thừa tướng đã ôm lấy chân của hấn, cũng không biết ông lấy đâu ra được sức mạnh, như con rắn cuộn lấy đập thề nào cũng không rớt!

“Vương thượng! Chạy mau! Chạy mau!” Quy Thừa tướng cắn chặt răng chịu đựng sức đá của Thủy Đức Tinh Quân hướng xuống mình, đánh chết cũng không buông tay ôm thật chặt lấy chân của Thủy Đức Tinh Quân. Ông đã là lão già lụ khụ không còn dùng được nữa, chết cũng không có gì đáng tiếc! Nhưng vô luận như thế nào, ông cũng phải vì Vương thượng tận hiến chút sức lực!

“Quy Thừa tướng...” Ngao Triệu không ngờ rằng Quy Thừa tướng sẽ dùng một chiêu này, nhất thời cũng ngây ngẩn cả người.

“Chạy mau a! Vương thượng! Mau dẫn Vương thượng chạy trốn đi!” Vương thượng nhất định phải chớp lấy thời cơ chạy trốn! Cái thân thể không còn dùng được này của ông chỉ có thể vì Vương thượng tranh thủ thêm một chút thời gian mà thôi! Hy vọng Quân Ngọc Hàm này có thể bảo vệ được Vương thượng! Cầu khẩn thoáng nhìn qua Quân Ngọc Hàm, lại đưa mắt nhìn Ngao Triệu, Vương thượng tuy là Vương thượng, nhưng là người ông chăm sóc từ bé đến lớn, Vương thượng ở trong tim ông không chỉ là chủ tử của ông, mà cũng là hài tử của ông!

Không ai có thể dự liệu được Quy Thừa tướng lại dùng đến một chiêu tự sát này chỉ để Ngao Triệu tranh thủ một chút thời gian ngắn ngủi, bất kể là Quân Ngọc Hàm hay Thủy Đức Tinh Quân đều hoàn toàn gốc gác đại ra!

“Quy Thừa tướng ” Trơ mắt nhìn Quy Thừa tướng tự sát trước mặt mình, Ngao Triệu không cách nào ngăn được sự đau đớn trong lòng, không nhịn được phát ra tiếng rên rỉ khi mất đi thân nhân!

Một tiếng gâm bi thương của Ngao Triệu nhưng thức tỉnh Quân Ngọc Hàm, bây giờ không phải là lúc để sững sờ! Hấn không thể để cho Quy Thừa tướng hy sinh một cách vô ích! Ôm lấy người Ngao Triệu, lướt qua Thủy Đức Tinh Quân bị huyết nhục vây quanh, nhah chóng chạy ra ngoài!

Quy Thừa tướng! Ta quyết sẽ không cô phụ phó thác của ông! Ta sẽ dùng tính mạng để bảo vệ Ngao Triệu! Ở trong lòng thâm hạ quyết tâm, Quân Ngọc Hàm bế Ngao Triệu lên phi nước đại, chỉ còn lại bọt nước văng ra tung tóe...

Thủy Đức Tinh Quân nhận ra bọn họ đã rời đi, đột nhiên cả kinh, hai tay hợp lại, nhin xuống cái mùi máu thịt, Bích Thủy Châu bắn ra ánh sáng khắp tứ phía, liền khiến cho cái lồng từ huyết nhục mà Quy Thừa tướng dùng mạng đổi lấy trong nháy mắt chấn động, chỉ thấy bên trong Long cung trầm tịch, máu xen lẫn với nước nhuộm đầm vào nhau, thịt nát nổi lên bên trên, rồi dần dần nặng nề lắng lại trên mặt đất, ảm đạm kể về một sinh mạng đã biến mất.

“Lão rùa chết tiệt!” Thế nhưng bọn chúng cũng không khỏi quá mức coi thường hắn, cho là như vậy có thể vậy khốn được hắn sao? Ngu xuất! Chẳng qua chỉ nhiều thêm một tính mạng bị uống phí mà thôi! Hắn lần này đuổi theo, sẽ cho bọn chúng đẹp mắt!

“Thủy Đức Tinh Quân...” Hắn đang định đuổi theo, lại bị một giọng nói vang vọng chặn lại, hắn vừa quay đầu lại đã thấy một nam tử tóc đỏ cao lớn đứng ở đó, trên người mặc chiến bào màu đỏ, trong tay cầm theo hạt châu giống như hắn nhưng lại là màu đỏ. Hỏa Đức Tinh Quân! Y sao lại xuất hiện ở nơi này! “Người sao lại đến đây? Chẳng lẽ là muốn cứu tình nhân cũ của người sao!” Hắn hừ lạnh một tiếng, không có chút khách khí nào, hắn cùng với Hỏa Đức Tinh Quân ở Thiên giới có thể nói là xung khắc như nước với lửa, chỉ cần vừa thấy mặt nhau thì chưa từng có nửa câu dễ nghe nào.

Hỏa Đức Tinh Quân chỉ nhìn hắn một cái, nhưng không hề ăn miếng trả miếng giống như bình thường, cảm thán hỏa táng cho thi thể không trọn vẹn của Quy Thừa tướng, giúp ông thuộc về nơi thủy vực này, mới mở miệng nói: “Thiên Hậu phải ta cùng người truy kích Phần hà Long Vương.”

“Y... Không phải là tình nhân cũ của ta, mọi chuyện cũng chỉ là ta một bên tình nguyện thôi...” Hỏa Đức Tinh Quân yếu ớt trả lời, nếu thật có thể trở thành tình nhân của Ngao Triệu thì có bảo y thịt nát xương tan y cũng cam lòng, chỉ tiếc trong mắt Ngao Triệu thủy chung không hề có y! Cay đắng cười, si luyện quay đầu lại nhìn thoáng qua Long cung tiêu điều này, chủ nhân của nơi này đã mất nhưng y mãi không cách nào quên được sự huy hoàng từng có của nơi đây, “Đi thôi, ta tự biết chừng mực, sẽ không để công tư không phân biệt được đâu.”

—oOo—

Thông tin bên lề:

Hỏa Đức Tinh Quân, Thủy Đức Tinh Quân: Đây là hai trong số các vị thần thuộc Cửu Diệu tinh quân, bao gồm:

Thái Dương tinh quân: vị thần trông coi Mặt Trời

Thái Âm tinh quân: vị thần trông coi Mặt Trăng

Thái Bạch tinh quân: vị thần trông coi Sao Kim, cũng là Thái Bạch Kim tinh

Mộc Đức tinh quân: vị thần trông coi Sao Mộc

Thủy Đức tinh quân: vị thần trông coi Sao Thủy

Hỏa Đức tinh quân: vị thần trông coi Sao Hỏa

Thổ Đức tinh quân: vị thần trông coi Sao Thổ

La Hầu tinh quân: vị thần trông coi thực tinh La Hầu

Kế Đô tinh quân: vị thần trông coi thực tinh Kế Đô

38. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 38

Quân Ngọc Hàm ôm lấy Ngao Triệu thoát ra khỏi sông Phần, thẳng hướng chạy về phía Tây Nam, một cánh tay của hắn đã cứng ngắc đến không thể nhúc nhích được, mà bằng hàn trên cánh tay này từng chút từng chút một chui vào bên trong xương sống của hắn, rồi lại từ trong xương sống thẩm tràn ra từ trong cơ thể, khiến cả người tựa như bị ném vào trong khối băng vậy, tứ chi nhưng đang dần dần mất đi tri giác, loạng choạng vài cái, hắn thiếu chút nữa đã mất thăng bằng phải kéo theo Ngao Triệu té xuống đất.

Hắn cúi đầu thoáng nhìn qua Ngao Triệu trong lòng mình, Ngao Triệu bởi vì hao tổn lúc nãy mà giờ phút này đang nhắm mắt dưỡng thần tụ tập linh khí che chở cho Long Châu, hắn bây giờ không thể dừng lại cũng không thể quấy nhiễu đến Ngao Triệu được, càng không thể bỏ mặc Ngao Triệu lại phía sau! Hắn phải chạy thật nhanh về phía trước, nhất định phải mang Ngao Triệu tránh thoát được sự đuổi bắt của Thủy Đức Tinh Quân mới được! Bằng nghị lực của bản thân, Quân Ngọc Hàm mặc dù tầm mắt dần trở nên mờ hồ, cả thân thể đều đã rét lạnh đến run rẩy phát cứng, cước bộ bên dưới nhưng chưa từng ngừng nghỉ.

Đột ngột đẩy Quân Ngọc Hàm ra, nhảy ra khỏi lồng ngực của hắn, ép bản thân xoay người sang chỗ khác, người lạnh nói với Quân Ngọc Hàm: “Người không cần xen vào việc của người khác nữa! Hôm đó ta đã nói rất rõ ràng với người rồi, giữa ta và người đã không còn gì để nói nữa, ân oán đã dứt, người không cần phải vướng mắc không rõ với ta nữa!”

Trong thoáng chốc mất đi sức nặng trong tay, ý thức đã mờ hồ của Quân Ngọc Hàm liền mất đi động lực chống đỡ, căn bản là không hề nghe được Ngao Triệu đang nói cái gì, thân thể

không cách nào chống đỡ được “Rầm” một tiếng trực tiếp té ngã xuống đất!

Nghe thấy từ phía sau vang lên một tiếng động nhưng ngay sau đó lại lâm vào tĩnh mịch trầm muộn, khiến cho Ngao Triệu dùng tâm tư cứng rắn đưa lưng về phía Quân Ngọc Hàm cho chút lo lắng, không nhận được xoay đầu lại, chỉ thấy Quân Ngọc Hàm toàn thân cứng còng nằm trên mặt đất, bao quanh toàn thân tựa hồ là một tầng sương nhàn nhạt, khiến cho y đột nhiên kinh hãi, xông thẳng đến ôm lấy Quân Ngọc Hàm, dò thăm mạch đập của hắn đúng là yếu ớt khiến người ta hoảng hốt! Khối thân thể này bằng lạnh đến nỗi hoàn toàn mất hết nhiệt độ của con người, trên làn da còn phủ thêm một tầng sương nhàn nhạt, giống như có một luồng hàn khí từ trong cơ thể tùy thời xuyên ra, y đột nhiên nhớ đến chiêu Thủy Long mà lúc nãy Thủy Đức Tinh Quân sử dụng, trái tim nhất thời chìm xuống đáy cốc!

Chết tiệt! Y sao có thể trì độn như vậy chứ! Thế mà lại không nghĩ đến hậu quả một chiêu này của Thủy Đức Tinh Quân! Con thủy long kia không phải là thủy long đơn thuần, nó có tên là Toàn Cốt Băng Long, tên như ý nghĩa một khi long thể tiếp xúc được với thân thể sẽ xuyên qua huyết nhục chui vào bên trong xương cốt, sau đó hàn khí sẽ từ từ ở trong mạch máu khuếch tán ra, khiến người sinh sinh bị kết thành băng, cho dù có ở dưới nắng gắt cũng phải chết rét!

Thấy Quân Ngọc Hàm cả người phát run, đôi môi hoàn toàn không còn huyết sắc, y thật sự lòng như lửa đốt. Làm sao đây! Y tuyệt đối không thể để cho Quân Ngọc Hàm chết được! Vừa mới nghĩ đến việc Quân Ngọc Hàm vô cùng có khả năng chết trong lòng mình, cả người y cũng phát run theo. Không! Y không muốn Quân Ngọc Hàm chết!

Ngọc Hàm! Vô luận thế nào ta cũng sẽ không để ngươi chết!

Y bây giờ không được phép sợ hãi! Trước hết cần nghĩ cách làm người Quân Ngọc Hàm ấm áp hơn mới được! Liều mạng buộc mình tỉnh táo lại, y nhớ cách đây không xa có một suối nước nóng, vốn là nơi y hay dùng để dưỡng thương tu thân, nếu là đối với Quân Ngọc Hàm hiệu quả nhất định sẽ tốt!

Ngày này năm trước, Ngao Triệu thường cùng Thủy tinh hoặc Địa tiên hoan hảo của mình dạo chơi nơi đây uống rượu mua vui, thế nhưng hôm nay trái tim y chỉ có Quân Ngọc Hàm nhưng không lòng dạ nào thưởng thức những cảnh đẹp này, cẩn thận cõi từng kiện xiêm y bị đông lạnh đến cứng ngắc của Quân Ngọc Hàm ra, đặt thân thể trần trụi của hắn vào trong vùng nước cạn, chỉ để lộ ra cái đầu.

Dòng nước ấm áp dường như ngăn cản sự khuếch tán của băng hàn trong cơ thể Quân Ngọc Hàm, chỉ là rét lạnh đã hình thành kia nhưng thật lâu không tiêu tan, thân thể Quân Ngọc Hàm không hề ấm áp lên mấy. Theo thời gian từng chút từng chút chậm lại, Ngao Triệu càng thêm sốt ruột, dứt khoát cởi luôn y phục của mình, dán cả người mình đến, không ngừng ma sát lên cơ thể lạnh trầm trọng của Quân Ngọc Hàm, hoàn toàn không quan tâm đưa linh lực của mình liên tục không ngừng truyền vào trong người Quân Ngọc Hàm...

Cho đến khi Long Châu vì mệnh mẽ kháng nghị việc xói mòn linh lực trong mẫu thể mà không ngừng quay cuồng, y mới khó nhọc dừng lại, ôm thật chặt lấy thân thể

đã có chút ấm lên của Quân Ngọc Hàm.

Thế nhưng thành linh, cả người y chấn động, kinh ngạc trừng mắt nhìn Quân Ngọc Hàm chưa mở mắt ra, nhưng ngay sau đó lại một hồi quẩn bách, thì ra Quân Ngọc Hàm dù chưa thanh tỉnh nhưng thân thể dưới sự ma sát không ngừng, phân thân bên dưới theo bản năng nổi lên phản ứng, thế mà lại cứng thẳng đâm lên người Ngao Triệu!

39. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 39

Ngao Triệu lập tức lúng túng một chỗ không biết làm sao cho phải, liếc trộm Quân Ngọc Hàm, giờ phút này hắn còn đang nhắm chặt mắt lại, cả người không ngừng run rẩy, mặc dù so với bay nãy đã ấm áp hơn không ít, nhưng trước sau vẫn thấp hơn nhiệt độ bình thường, nếu cứ tiếp tục như vậy thì cho dù Quân Ngọc Hàm không chết, cái thân thể này cũng không khác gì phế nhân... Không được! Y tuyệt đối không thể cứ mặc kệ vậy được, cần phải bức bằng độc trong cơ thể của Quân Ngọc Hàm ra mới được! Nhưng nên làm sao đây nói không chừng theo dự vọng phát tiết ra, tất cả hàn khí kia cũng sẽ bức ra khỏi cơ thể...

Ngao Triệu do dự thoáng nhìn qua Quân Ngọc Hàm, thâm nghĩ thôi thì tạm thời thử một lần, dù sao thì *tử mã đương hoạt mã y*(1) thôi! Hai tay liền vươn về phía phân thân của Quân Ngọc Hàm, từ từ trượt xuống, mãi cho đến gốc rễ của nhục hành, hăng hái nắm chặt lại, rồi lại từ từ lướt qua hành thân trắng kiện quay lại phần đỉnh, sau đó hai tay nắm chặt lại ra sức xoay tròn.

(1) dịch: chữa ngựa chết thành ngựa sống -> biết rõ sự tình không thể cứu vãn nhưng vẫn ôm hy vọng sửa chữa

Cực vật của Quân Ngọc Hàm càng lúc càng sưng to, trên lối vào không nhận được phân bố ra chất lỏng trong suốt, chất lỏng kia bằng lạnh thấu xương, nhỏ giọt trên tay của Ngao Triệu khiến cho y suýt nữa bị đông cứng đến nỗi phải buông tay ra, cả người theo đó mà run rẩy mấy lần, ngay cả nước dịch chảy ra cũng lạnh thấu thể này, chắc hẳn trong người Quân Ngọc Hàm càng lạnh hơn nhiều.

Tâm sinh yêu thương, Ngao Triệu cúi đầu, lặn vào trong ôn tuyến, một ngụm ngậm lấy dự vọng của Quân Ngọc Hàm, khí lạnh phía bên trên khiến cả hàm răng của y cũng cứng lại, nhưng y không nguyện nhả ra, thận trọng từng chút từng chút một liếm lên, dùng khoang miệng ấm áp của mình sưởi ấm cho hắn.

Khoảng một khắc sau, bằng dịch ở lối vào liên tục không ngừng làm cho miệng của Ngao Triệu lạnh buốt đến tê dại, đầu lưỡi không cách nào nhúc nhích được. Ngao Triệu nhẫn hàng lông mày lại nhả phân thân của Quân Ngọc Hàm ra, cực vật kia rõ ràng đã trưởng đại đến cực điểm gần kề phát tiết, nước dịch chảy không ngừng, nhưng lại chậm chạp không chịu phóng thích ra. Quân Ngọc Hàm dường như có vẻ khó chịu, da thịt khắp người đều đông cứng lại, chẳng lẽ miệng của mình không đủ ấm áp nên không cách nào lôi kén băng kia ra?

Lo lắng nhìn ngũ quan của Quân Ngọc Hàm sắp sửa dính chùm lại với nhau, Ngao Triệu vươn ngón tay dò xét hậu đình của mình, trước huyết khẩu cảm thụ nhiệt độ bên trong của mình một chút, cắn răng rồi chợt đứng phắt dậy dang chân ngồi lên người Quân Ngọc Hàm, một tay đỡ lấy cự đại của Quân Ngọc Hàm, một tay mở cục huyết của mình ra, hít một hơi thật sâu rồi hoàn toàn ngồi lên

Lạnh quá! Bên trong khô nóng giống như bị một chiếc gậy bằng băng đột ngột cắm vào, kiều nhục còn chưa kịp chuẩn bị sẵn sàng đã co rút lại khóc lóc muốn chạy trốn khỏi cái vật đáng sợ quá mức rét lạnh kia! Cả người Ngao Triệu không ngừng đấu tranh, ngăn chặn ý niệm muốn bứt ra trong đầu mình, ôm thật chặt lấy cơ thể lạnh như băng của Quân Ngọc Hàm, im lặng ngồi yên không một chút nhúc nhích.

Quân Ngọc Hàm mơ mơ màng màng đột nhiên cảm thấy bộ phận yếu ớt nhất của mình được một luồng ấm áp khổng lồ bao vây lấy, một dòng nhiệt từ đáy lòng sinh ra, đuổi đi băng sương trong máu, thân thể dần dần ấm lên. Thật thoải mái... Thật ấm áp... Hắn còn muốn nhiều hơn nữa! Nhiệt độ nóng bỏng này khiến cho hắn trở nên tham lam, thân thể dần cử động được theo bản năng dùng sức đâm lên phía trên, một hơi liền đưa toàn bộ nhục hành vào trong mật động của Ngao Triệu, rồi vô tình bắt đầu trườn động, cũng từng bước gia tăng tốc độ.

Khúc băng cứng thẳng vô tình tra tấn nhục bích mềm mại của Ngao Triệu, y đau đớn đến mức hoàn toàn không có chút khoái cảm nào, một cơn hàn ý thẳng hướng ép vào thật sâu bên trong nội tạng của y, sự tàn nhẫn này giống như tra tấn khi bị thụ hình vậy. Ôm thật chặt lấy Quân Ngọc Hàm, đột nhiên y cảm thấy cả người dường như bị ngấm vào trong nước đá, vài dòng tên băng từ dục vọng chôn trong cơ thể y bắn vào nơi thật sâu trong u cốt của y, khiến cho cả người y đều trở nên lạnh đến tê dại, cứng ngắc ngồi yên, hàm răng lạnh đến nỗi không ức chế được mà run lên. Thế nhưng đáng ăn mừng là, cơ thể mà y đang ôm ấp sau khi xuất tinh thì một thân băng hàn đã lui đi, bắt đầu dần dần nóng lên, trái tim treo lơ lửng của y cuối cùng cũng hạ xuống được rồi.

“Người... Người tỉnh rồi... Cảm thấy khá hơn chút nào không?” Băng tinh trong cơ thể khiến cho y đột nhiên giảm xuống vài độ, đôi môi trắng bệch run rẩy, mở miệng cũng trở nên khó khăn.

“Ta không sao!” Quân Ngọc Hàm cảm giác được băng hàn trong cơ thể mình dường như đã chuyển dời hết sang người của Ngao Triệu, đau lòng ôm lấy thân thể y, ma sát rất nhỏ, “Người đồ rồng ngốc này...” Sự đau lòng trong lời nói kia ngay cả người trì độn cũng nghe hiểu được, Ngao Triệu mặc dù bị mắng, nhưng trong lòng lại nảy ra một tia ấm áp, vô lực gục lên người Quân Ngọc Hàm, ma sát sưởi ấm cho nhau.

Quân Ngọc Hàm ôm lấy thân thể y, tham lam hít ngửi mùi hương trên người y, chia lìa hơn một tháng này hắn sắp bị bóng dáng của Ngao Triệu hành hạ đến nỗi điên rồi, phân thân chôn trong cơ thể y lại bắt đầu biến cứng lên, sưng tấy mở ra hợp bích của Ngao Triệu.

Lửa nóng hoàn toàn trái ngược với lúc nãy khiến Ngao Triệu phát ra một vài tiếng rên rỉ, bích đạo bị đông cứng đến chết lạnh lập tức tham lam nhào tới cực nóng kia đòi lấy nhiệt độ cứu vớt! Ngao Triệu trái lại không được hào phóng như trước, nhăn nhó muốn rời đi, lại bị

Quân Ngọc Hàm kiểm lấy thật chặt.

Bất chợt chống lại ánh mắt trong suốt mà kiên định của Quân Ngọc Hàm, nơi mềm mại nhất trong lòng trực tiếp bị ánh mắt này đánh gục, xúc động nhìn nhau, không còn bị khổng chế nữa cúi đầu hôn lên đôi môi nhớ nhung kia...

40. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 40

Quân Ngọc Hàm không chút do dự đáp lại nụ hôn nóng bỏng của Ngao Triệu, đầu lưỡi nhô nhưng tham dò vào trong miệng của Ngao Triệu, không ngừng đòi lấy cam lộ trong miệng y, bàn tay hơi lạnh ngâm vào trong làn nước ấm, chọc ghẹo dục vọng chưa cương lên của Ngao Triệu, từ từ trêu chọc đùa nghịch phần túi phía dưới của y, cái bụng trơn nhẵn thỉnh thoảng lại kề sát áp lên phần thân của Ngao Triệu, khiến nó không chịu được mà ngạo nghễ đứng lên.

“Ừm...” Ngao Triệu phát ra một tiếng rít gấp rút, đột nhiên kẹp chặt dừng đạo lại, hăng hái cắn lấy cự vật của Quân Ngọc Hàm, khiến hắn hít một hơi thật dài buông tha cho đôi môi của y, hai tay đặt dưới hai khối thịt tròn vo trên cái mông y vô nhẹ mấy cái, ngón tay linh hoạt nhẹ nhàng xoa bóp lên nơi kết hợp, cảm nhận nếp nhăn của bông cúc bị mình mở ra không ngừng khép chặt lại, mị thịt non mềm bên trong thỉnh thoảng lại cắn lên lửa nóng của hắn.

Quân Ngọc Hàm liên tục không ngừng đút vào, thịt va chạm cùng thịt, không ngừng văng ra bọt nước màu trắng, theo những lần ra vào của Quân Ngọc Hàm, nước ấm bị dẫn vào trong cơ thể của Ngao Triệu, mà mị bích tươi đẹp kia không ngừng phân bố ra dịch nóng, tràn ngập giữa tường thịt và cực nóng của Quân Ngọc Hàm, bị đè ép bồi trơn cho nhau.

“A a... Ngọc Hàm... Mau... Nhanh hơn nữa... A...” Ngao Triệu không ngăn được sự kích tình, ôm lấy cổ Quân Ngọc Hàm, chủ động ở trên người Quân Ngọc Hàm lên xuống, giây dựa vòng eo kiện mỹ, y đã phân không rõ nước dịch trong cơ thể rốt cuộc là do nhục bích sinh ra hay là do Quân Ngọc Hàm dẫn vào, mà một ít nước dịch trong lúc bọn họ không ngừng ra vào đập vào nhau tạo ra tiếng vang “bành bạch” dâm mỹ, rồi lại cùng với lúc Quân Ngọc Hàm thối lui ra ngoài, bị chảy ra khỏi cơ thể, nhuộm đầm suối nước nóng, vì nước khói từ từ dâng lên mà tăng thêm vài phần tình sắc.

Giá lạnh của nhau bởi vì sự kích tình mà đã sớm bị đuổi đi, toàn thân của hai người đều toát ra mồ hôi nóng hổi, trên đỉnh đầu nam tính đỏ bừng như *mã não*(1) của Ngao Triệu cũng chảy đầy ra luống dịch khoái nhạc, không cần có nước, cúc huyết trầm mê kia cũng không tự chủ mà phát ra tiếng gào thét sắc dục, hưởng chi cộng thêm với nước càng khiến âm sắc ngượng ngùng này truyền rộng ra.

(1) *mã não (đá Agat): một loại đá dùng làm đồ trang sức, có màu đỏ (đương nhiên)*

Tay của Ngao Triệu không ngừng lưu lại vết cào trên lưng của Quân Ngọc Hàm, dùng lực

kéo cái đầu đang dán lên ngực y của Quân Ngọc Hàm ra, thô lỗ cắn lên môi hắn, đồng thời hạ thân chủ động phản kích, khi Quân Ngọc Hàm mãnh liệt đâm lên phía trước, cái mông cũng ra sức ép xuống dưới, khiến cho cự vật hoàn toàn tiến vào bên trong, càng tăng thêm khoái cảm không gì sánh được cho cả hai.

“A ừ... Ngọc Hàm... Ngọc Hàm...” Không ngừng gọi lên tên của Quân Ngọc Hàm, trận hoan ái này không nhìn thấy được ngày mai, có lẽ một khắc sau khoái cảm chìm ngập này sẽ biến thành lịch sử vĩnh hằng, mà chính bởi vì vậy nên y trở nên cơ khát, càng đem khoái cảm này phát huy lâm li đến tận cùng, hạnh phúc của y không phải ở trong quá khứ lại càng không phải ở trong tương lai, mà chính là vào giây phút này! Cũng chỉ duy có giây phút này! Nếu phải hủy diệt, vậy mang theo sự khoái nhạc này rời đi y cũng đã túc hỉ rồi!

“Triệu... Triệu...” Người tu đạo vốn không được trầm luân, nhưng hắn đã trầm luân rồi, thế nhưng trong lòng hắn không có một chút hối hận nào, hắn chưa từng hối hận khi cứu Ngao Triệu, lại càng không hối hận khi đã phá hủy con đường tu tiên của mình, hối hận duy nhất của hắn chính là cuộc đánh cược trẻ con kia, nếu như không có vụ đánh cược đó thì sẽ không có mây mưa khắp trời hôm nay, hắn càng không có khả năng ôm được Ngao Triệu. Nếu thời gian quay ngược lại cho hắn chọn lựa lại lần nữa, hắn tựa hồ cũng không biết nên lựa chọn như thế nào... Chỉ là thời gian chung quy vẫn không quay ngược lại, hắn càng không muốn đi nghiên cứu những cảm xúc rối loạn này.

Cứ như vậy, cuộc chiến xác thịt kẻ sát nhau này kéo dài hồi lâu, một người một rống chìm đắm trong hoan lạc nguyên thủy nhất quên đi tội lỗi của mình, quên đi sự đuổi bắt của Thiên Đình, quên đi tiền cảnh đã không còn rõ, giữa đất trời chỉ còn có nhau, trong mắt trong tâm của họ cũng duy chỉ có nhau...

Lúc này phía dưới Quân Ngọc Hàm chỉ cảm thấy mật huyết của Ngao Triệu càng trở nên chặt chẽ hơn nữa, lực độ mót vào càng thêm kịch liệt, hắn cũng không tiếp tục nhẫn nại nữa, đem linh lực trong đan điền tụ tập trên xạ khẩu, mang theo tinh hoa tặng hết cho Ngao Triệu...

Cả hai đều phát tiết ôm lấy nhau, cảm thụ trái tim chỉ vì nhau mà đập, tiếng thở dốc ồ ồ khuấy động khiến khói trắng hỗn độn...

“Các người đều đã chết đến nơi rồi, lại còn rảnh rỗi ở đây tăng tụ với nhau ư!” Chợt một tiếng giễu cợt lạnh lẽo đánh tan vong tình của họ, bỗng nhiên xuyên qua làn sương khói nhìn về phía phát ra âm thanh, chính là Thủy Đức Tinh Quân đuổi theo mà đến, mà phía sau hắn lại có thêm một người tóc đỏ, Ngao Triệu sững sờ đây chẳng phải là Hỏa Đức Tinh Quân giao tình rất tốt với y hay sao?!

41. Độ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 41

Một người một rống bồi rối vội vã tách ra, kéo y phục trên bờ xuống qua loa mặc vào, rồi đề phòng trường mắt nhị vị Thần Quân này.

Thủy Đức Tinh Quân hừ lạnh một tiếng, nói: “Thường nói long tính dâm dăng, xem ra quả thật không hề giả!” Nói xong, hần quay đầu lại nhìn Hỏa Đức Tinh Quân, lại thấy trên khuôn mặt hơi đen của Hỏa Đức Tinh Quân hiện đầy vết đỏ ửng, cúi đầu không nói, hần không khỏi lại buồn bực hừ một tiếng. Bọn họ chỉ lưu lại Long Cung sông Phần trong chốc lát, liền đuổi theo đến đây, chỉ là trên đường Hỏa Đức Tinh Quân này lẽ mà lẽ mề, khiến bây giờ mới đến nơi, lại không ngờ rằng vừa mới chạy tới đã thấy cảnh tượng tục tũ ban nãy, thấy vậy hần và Hỏa Đức Tinh Quân cũng có chút lúng túng! Mà hai người này cũng quá tự tại tại mà, còn rảnh rỗi ở đây phiến vân phúc vũ, có điều lại ngoài ý muốn thoát khỏi Toàn Cốt Băng Long mà lúc trước hần hạ trên người Quân Ngọc Hàm.

Ngao Triệu không nói gì, thoáng nhìn qua Hỏa Đức Tinh Quân, lại lo lắng cùng Quân Ngọc Hàm nhìn nhau, hai người y và Quân Ngọc Hàm đối phó với Thủy Đức Tinh Quân đã đủ khó khăn rồi, bây giờ lại thêm một Hỏa Đức Tinh Quân nữa, thật sự là *hào vô thần toán*(1) mà! Mặc dù y và Hỏa Đức Tinh Quân giao tình không tệ, nhưng đối phương giờ phút này là phụng mệnh Thiên Đế đến đây bắt mình thì sao có thể hạ thủ lưu tình? Chỉ là không biết Hỏa Đức Tinh Quân có thể nể mặt giao tình lúc trước mà trì hoãn một chút thời gian hay không, hai năm dưới nhân gian chỉ là hai ngày ở Thiên thượng, y chỉ hy vọng có thể sinh hạ hài tử trong bụng mà thôi!

(1) hào vô thần toán: đại loại là ngoài dự kiến, không định liệu được

Hỏa Đức Tinh Quân nhìn y, vừa phức tạp thoáng nhìn qua bụng của y, thật lâu không nói, vẫn là Thủy Đức Tinh Quân cười lạnh nói: “Tội long, ngươi muốn trì hoãn thời gian sao? Đừng có đấu tranh vô nghĩa nữa! Thiên Đế có lệnh, tốc tốc truy bắt ngươi về quy án, bọn ta đương nhiên là không thể nhân nhượng!” Lời còn chưa dứt, Bích Thủy Châu trong tay đã bắt đầu tụ lực.

Ngao Triệu cắn răng, thành linh khụy hai đầu gối xuống, cầu khẩn nói: “Kính xin nhị vị Thần Quân thành toàn, không phải là Ngao Triệu muốn trì hoãn thời gian... Chỉ là... Chỉ là trong bụng của ta đã có hài tử, đợi đến khi ta sanh hạ được thử tử, muốn chém muốn giết hay gì cũng được!”

“Ngao Triệu!” Quân Ngọc Hàm lập tức tiến lên muốn đỡ Ngao Triệu dậy, Ngao Triệu lại không chịu, hần liền quỳ xuống cùng y, nhìn về phía bọn họ cầu xin, nói: “Thỉnh nhị vị Thần Quân thành toàn!” Thu Chí Thủy kia đã nói hài tử này có thể cứu một mạng của Ngao Triệu, chỉ cần hai vị Tinh Quân này không đuổi giết bọn họ nữa, để cho Ngao Triệu sinh hạ hài tử này, đến lúc đó một nhà bọn họ đều được cứu rồi!

“Ngươi nói cái gì?!” Thủy Đức Tinh Quân giật mình trừng mắt nhìn Ngao Triệu, nhưng ngay sau đó quát lớn, “Hoang đường! Phần hà Long Vương y là dương tính chi thể, sao lại có con được?!”

“Nếu chuyện này là sự thật, ngươi có gia hạn cho bọn họ không?” Hỏa Đức Tinh Quân đột nhiên mở miệng hỏi.

Thủy Đức Tinh Quân trừng nhìn y, y sao cũng phụ họa thuyết phục rồi vậy?! Chớ nói dương

tính sinh con là nghịch lễ trời, riêng việc ám kết châu thai giữa tiên và người cũng đã phạm phải Thiên điều rồi, mặc dù không đến mức chết nhưng cũng đã là trọng tội! “Chưa nói đến song dương sinh tử là hoang đường, riêng việc nhân tiên thù đồ nghiêm cấm thông hôn đã là *minh văn*(2) của Thiên Đình, cho dù có hài tử cũng là nghiệt thai! Đương nhiên là không thể lưu lại! Phần hà Long Vương y đây là tội càng thêm tội! Càng phải lập tức tróc nã quy án!” (*diễn hình tiên nghiêm túc đây mà*)

(2) quy định rõ ràng

“Nói như vậy, người cho dù thế nào cũng không bỏ qua cho họ?” Hỏa Đức Tinh Quân cau mày hỏi, liền thấy Thủy Đức Tinh Quân gật đầu nói: “Đây là tất nhiên! Chẳng lẽ người mềm lòng? Đừng quên lời người nói lúc trước... Huống chi Phần hà Long Vương y và người của y có hài tử người không phải là càng nên cấm hận tận xương sao?” Nếu hấn ở vị trí của Hỏa Đức Tinh Quân, hấn đương nhiên giết Quân Ngọc Hàm trước tiên rồi! Ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía Quân Ngọc Hàm, khiến Quân Ngọc Hàm không khỏi rung mình một cái.

Chú ý đến sát khí của Thủy Đức Tinh Quân, Ngao Triệu bảo vệ Quân Ngọc Hàm, cắn răng nói: “Người Tinh Quân muốn bắt chỉ có ta, hấn nhưng chỉ là một phạm nhân, không hề liên quan đến chuyện này! Kính xin Tinh Quân bỏ qua cho hấn!”

“Người điên rồi phải không! Người cái tên đạo sĩ ngu ngốc! Thiên Đình há có phải là nơi cho người biện giải! Người đi bắt quá cũng chỉ là nhiều thêm một người chết mà thôi! Đừng có ngớ ngẩn nữa!” Ngao Triệu vội vàng kéo hấn qua nói.

Quân Ngọc Hàm cầm tay y, kiên nghị nói: “Cho dù Thiên Đình không đồng ý lấy tính mạng của ta để đổi lấy tính mạng của người, ta sao có thể sợ chết mà bỏ mặc người và hài tử!”

“Ngọc Hàm...” Ngao Triệu cảm động nhìn Quân Ngọc Hàm, chợt thấy cổ họng tắc nghẹn, nhất thời không nói ra lời.

“Các người thật đúng là tình thâm ý trọng, vậy ta đây thành toàn cho các người!” Thủy Đức Tinh Quân lạnh lùng cười nói, liền nâng Bích Thủy Châu trong tay lên cao trong không trung, tụ thể mà phát!

42. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 42

“Người ” Đột nhiên Thủy Đức Tinh Quân không thể tin quay đầu lại trừng nhìn Hỏa Đức Tinh Quân, chỉ là hấn vừa mới phát ra một tiếng “người” liền “Rầm” một tiếng ngã trên mặt đất không nhúc nhích được. Thì ra không biết từ lúc nào, Hỏa Đức Tinh Quân đã âm thầm ra chiêu, nhân lúc Thủy Đức Tinh Quân chưa chuẩn bị, một chiêu đánh ra khiến hấn hôn mê.

Đối với biến hóa đột ngột xuất hiện, Ngao Triệu và Quân Ngọc Hàm cũng trợn mắt há hốc

mồm, không hiểu gì nhìn Hỏa Đức Tinh Quân, đợi y cho bọn họ một lời giải thích. “Hỏa huynh, huynh...”

Hỏa Đức Tinh Quân đè nén xuống sự đố kỵ trong lòng, trừng mắt nhìn hai người, y và Ngao Triệu quen biết nhau đã mấy trăm năm, chưa từng thấy đối phương dễ chịu với ai như vậy, càng đừng nói đến chuyện ủy thân cho người khác! Hôm nay y chẳng những ủy thân cho Quân Ngọc Hàm, còn dùng thân thể dương tính đứng tử, tuy đã sớm biết được chuyện tình, nhưng khi y tận mắt nhìn thấy, y vẫn không thể nhịn được lửa giận trong lòng, y thật muốn một mối lửa thiêu chết Quân Ngọc Hàm cho rồi! Nhưng y không thể cũng không có quyền này, bất luận là về tư hay là công! Y đều không hề có quyền này!

“Hỏa huynh, bất luận là thế nào, ta vẫn cảm ơn huynh!” Ngao Triệu được Quân Ngọc Hàm đỡ dậy, nói lời cảm ơn. Y và Hỏa Đức Tinh Quân mặc dù một là Địa tiên một là Thiên thần, từ xưa đến nay Thiên thần vốn xem thường Địa tiên, khinh thường lui tới chỗ Địa tiên, nhưng Hỏa Đức Tinh Quân lại không hề như vậy, quan hệ với y rất tốt còn kết bái làm huynh đệ, ở trong lòng y vẫn luôn kính ngưỡng Hỏa Đức Tinh Quân. Bất kể sự tương trợ này của đối phương có mục đích gì đi nữa, y vẫn cảm kích khôn cùng!

“Người không cần nói tạ ơn, ta cũng chỉ là phụng mệnh hành sự, nếu Thiên Hậu có lệnh muốn ta giết các người, ta cũng sẽ nghe theo giết không tha!” Lời nói của Hỏa Đức Tinh Quân không mang theo chút tình cảm nào, khom người nâng Thủy Đức Tinh Quân lên, liền đi về phía ngược với Ngao Triệu, đi được vài bước bỗng nhiên dừng lại, dừng một chút mới nói, “Ngao Triệu, hãy bảo trọng!”

“Dù có như thế nào, ta vẫn cảm kích Hỏa huynh vạn phần, trong lòng Ngao Triệu ta, Hỏa huynh vĩnh viễn là đại ca của ta!” Mặc dù Hỏa Đức Tinh Quân không nhìn thấy, Ngao Triệu vẫn khom người thật sâu bày tỏ cảm kích, nhưng lại không nhìn thấy vẻ mặt của Hỏa Đức Tinh Quân.

Hỏa Đức Tinh Quân nghe thấy y nói vậy cả người ngược lại trở nên cứng ngắc, y hung hăng nắm chặt tay lại. Ngao Triệu à Ngao Triệu! Ta thà rằng không làm đại ca của người! Người có biết mỗi khi người xưng ta là đại ca, trong lòng ta đau đớn thế nào không!

Sáu trăm năm trước khi Ngao Triệu vừa mới nhậm chức Phần hà Long Vương, được Thiên Đế triệu kiến, một đuôi bạch long dù là Địa long nhưng vô cùng cao ngạo, thân thể bạc trắng đâm xuyên qua *tế nhật kiên vân*(1), khiến cho y đứng gần đó từ khi ấy đến giờ không thể quên được một mặt bạch sắc này. Biết rõ giữa bọn họ không thể nào có kết quả, y vẫn không thể khắc chế được mà tiếp cận đối phương. Vốn đánh đối được một tiếng đại ca của người đó, y hẳn nên hài lòng rồi, ấy vậy mà trái lại trái tim của y càng thêm ê ẩm! Biết người đó phạm phải giới luật của Trời, y đau khổ vì người đó nỗ lực cầu tình giành giật bảo vệ một mạng của đối phương, vì thế còn bị Thiên Đế trừng phạt trong vòng một năm không được rời khỏi phủ đệ của mình. Mà đợi đến khi Thiên Hậu đến tìm y nói cho y biết người đó bây giờ nhưng lại thấy thân nam nhi mang nặng cốt nhục của người khác, sau nỗi khiếp sợ chính là ruột gan đứt thành từng khúc, nhưng có ai hiểu được đây?! Nếu sớm biết riêng có phương pháp này có thể cứu người đó một mạng, y cũng nguyện ý vứt bỏ tất cả mà bồi đối phương lưu lạc thiên nhai! Thật muốn nói cho Ngao Triệu biết, y cũng có thể không để ý đến Thiên điều, không để ý đến hậu quả, không màng đến tính mạng để bảo vệ đối phương, chỉ cầu trong lòng Ngao Triệu có một chút về mình! Chỉ là bây giờ tất cả đều đã quá muộn rồi...

(1) *tế nhật: che lấp mặt trời; kiên vân: đám xuyên qua bóng mây*

Mà khi vừa nhìn thấy giữa y và Quân Ngọc Hàm tình ý tương nùng, đều vì nhau mà không màng đến tính mạng, giấc mộng của y hoàn toàn tan vỡ, trái tim của võ nát theo Y thật hận! Hận trong lòng Ngao Triệu hoàn toàn không có mình! Hận Quân Ngọc Hàm lại dễ dàng chiếm được trái tim của Ngao Triệu mà y tha thiết mơ ước suốt sáu trăm năm! Càng hận bản thân ngay từ đầu trong lòng do dự không dám chọc giận thiên uy xuống phạm bảo vệ Ngao Triệu!

Nhiều lần tự hỏi vì sao lại nguyện ý nhận lấy nhiệm vụ mất đầu này, cho dù là theo lời của Thiên Hậu, Thiên giới sắp có một tràng kịch biến, nhưng bây giờ đương đạo vẫn là Thiên Đế, sự việc của tương lai có ai có thể biết được đây? Y bây giờ một khi bị bắt về Thiên Đình vẫn khó tránh khỏi cái chết, nhưng y vẫn không chút do dự tiếp nhận. Y thật sự có thể từ bỏ được đoạn nghiệt tình này không? Đáp án đã rất rõ ràng rồi!

Đưa mắt nhìn Hỏa Đức Tinh Quân rời đi, Ngao Triệu và Quân Ngọc Hàm tất nhiên không biết được phiên muộn trong lòng Hỏa Đức Tinh Quân, chỉ thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng đã tránh thoát được khỏi một cuộc đấu sinh tử! Phải một lần nữa quay lại Lôi Công sơn sao? Cả hai nhìn nhau, nhưng ngay sau đó kiên định gật đầu, không giống như trước kia, lần này đến núi Lôi Công, trong lòng Ngao Triệu không hề có một chút do dự nào!

43. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 43

Một người một rống lo lắng đề phòng chạy theo lộ trình suốt một tháng, cuối cùng cũng chạy đến dưới chân núi Lôi Công. Nhìn thấy Lôi Công sơn, Ngao Triệu và Quân Ngọc Hàm rốt cuộc cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm, may mà trong một tháng này không có truy binh nào khác đuổi theo nữa, bọn họ không muốn bị ai phát hiện ra, liền bỏ qua Miêu trại lúc trước từng đến, trực tiếp chạy thẳng đến núi.

“Ngao Triệu mau lên thôi! Phía trước chính là Lôi Công sơn rồi!” Quân Ngọc Hàm hưng phấn nói, suốt một đường kinh hoàng khiếp sợ này, cảm giác một tháng chưa được ngủ qua một giấc trọn vẹn nào, tinh thần của hắn đã mỗi một đến cực độ, cũng may ngay bây giờ sắp được nghỉ ngơi rồi! Vì vậy hắn không nhận được có hơi vội vàng nôn nóng.

“Nhưng mà, Ngao Triệu ngươi lúc trước có nói, núi Lôi Công này linh khí quá nặng không thích hợp cho thai nhi...” Quân Ngọc Hàm lo lắng nhìn bụng của Ngao Triệu, nhớ lại lời nói lúc trước của y.

“Không sao đâu, Long thai này đã qua được ba trăm ngày đầu tiên, đã mạnh hơn trước đây rất nhiều, linh khí nơi này mặc dù quá nặng, nhưng vẫn có thể chống đỡ được.” Ngao Triệu cười nói, nhưng trong lòng lại che giấu sự thật với Quân Ngọc Hàm. Linh khí quá nặng này quả thật sẽ khiến cho thai nhi cảm thấy khó chịu, hơn nữa Long Châu lúc trước phải chịu đựng tổn hại, e rằng khó mà chịu được sự hành hạ này. Thế nhưng y sẽ tụ tập lại hết tất cả linh lực bảo vệ cho Long Châu, trung hòa một chút linh khí của Lôi Công sơn, mặc dù khiến

cho y phải chịu đại tổn, nhưng lại có thể bảo vệ được thai nhi. Cẩn thận cảm ứng Long Châu trong cơ thể, y ôn hòa cười, sống chết bây giờ đối với y đã không còn quan trọng nữa, chỉ cần hài tử này không có chuyện gì, y có chết cũng nhắm mắt!

“Vậy thì thật tốt!” Quân Ngọc Hàm gật đầu, sau đó chạy lên trên núi, đột nhiên hắn cảm thấy được có cái gì đó không đúng, thành linh đẩy Ngao Triệu sang một bên, nói thì chậm nhưng chuyện xảy ra lại nhanh, ngay sát na hắn đẩy Ngao Triệu ra, một quang cầu lập tức đánh trúng cánh tay trái của hắn!

“Ngọc Hàm! Người không sao chứ!” Ngao Triệu kinh hãi nhìn đạo bào thanh sắc của Quân Ngọc Hàm thoáng chốc bị nhiễm thành màu đỏ sẫm, một vùng huyết thủy dưới cánh tay trái không ngừng lan rộng ra, y sợ hãi tiến lên đỡ lấy hắn.

“Không sao đâu...” Mặc dù trên miệng nói không sao cả, nhưng chân mày nhíu chặt và gò má tái nhợt của hắn đều nói rõ thương thế của hắn rất nặng, Ngao Triệu một trận đau lòng, trừng mắt nhìn kẻ đánh lén, liền thấy một người xung quanh là một chiếc vòng lửa màu thanh lam âm u, thân trên trần truồng bên dưới mặc một chiếc quần dài màu xám đậm, quần ngang hông là một con mãng xà màu đen tuyền, dưới chân mang một đôi giày màu đỏ thiết đó là thần Trường Ấc thiết diện vô tư nhất trong truyền thuyết!

Ngao Triệu không khỏi kinh hãi, Trường Ấc thần này vô tâm vô phỉ, pháp lực so với Thủy Đức Tinh Quân còn cao cường hơn, ra tay càng thêm vô tình tàn nhẫn! Y và Quân Ngọc Hàm ngay cả Thủy Đức Tinh Quân còn không đối phó được, chớ nói đến vị Trường Ấc thần trước mặt này! Thế nhưng cho dù đánh không lại y cũng phải thử một lần!

Đè nén xuống nỗi sợ hãi trong lòng, Ngao Triệu che người phía trước Quân Ngọc Hàm, trong tay vận ra hai con thủy long liền trực tiếp cộng kích về phía Trường Ấc thần. Thần Trường Ấc kia nhưng không hề để vào mắt, đứng yên ở đó không trốn cũng không tránh, mặc cho hai con thủy long kia trực tiếp đâm vào người mình. Thủy long kia lập tức hóa thành một vũng nước trong vắt, mà hắn nhưng không một chút thương tổn, chỉ nghe hắn gầm lên giận dữ: “Tội long, còn không mau nhận tội! Vậy thì lấy mạng đền tội đi!”

Hắn phi thân lên, hai tay tập kích Ngao Triệu, lòng bàn tay sinh ra ngọn lửa u minh, hai tay đánh lên ngực của Ngao Triệu. Ngao Triệu lão đảo lui về phía sau một bước, thân thể vừa trượt xuống liền vô lực quỳ rạp dưới đất, chỉ cảm thấy trái tim như bị lửa đốt, ngọn lửa kia không hề nóng mà là u lạnh cùng cực, rõ ràng đang bị thiêu đốt nhưng khiến cho y trực giác toàn thân phát lạnh, dường như sinh sinh chết rét! Sắc mặt không khỏi trở nên xanh tái, mồ hôi lạnh giống như con suối vỡ tung tuôn thẳng ra!

“Ngao Triệu!” Quân Ngọc Hàm bất chấp thương thế của mình, tiến lên muốn kéo hai cánh tay xanh như sắt kia của Trường Ấc thần ra. Thần Trường Ấc nhưng không thèm nhìn hắn một cái, đánh thép vung tay lên, hắn liền bị ném ra xa mười trượng! Lập tức như cảm thấy xương cốt toàn thân đều sắp long ra thành từng mảnh, khó mà bò dậy khỏi mặt đất!

“A a ” Chỉ nghe thấy Ngao Triệu hét lên hai tiếng thảm thiết, máu tươi nóng rực theo xích sắt giống như nước suối tuôn ra giữa không trung, khiến cho Quân Ngọc Hàm té ngã trên

đất cả trái tim theo đó như bị đâm xuyên thành cái洞 lớn!

“Ngao Triệu!” Hắn phát ra một tiếng bi hồng, nhìn Trùng Ấc thần, nhưng không có chút lòng thương hại, hai tay nắm lên hai đầu xích sắt, ném Ngao Triệu đang hấp hối lên giữa không trung, thân thể mềm nhũn của Ngao Triệu tựa như con rối gỗ bị treo lên, huyết thủy nhuộm đầm thân thể của Ngao Triệu! Trong lòng hắn vừa đau đớn vừa căm phẫn, hai mắt không khỏi căng lên đến đỏ bừng, đột nhiên tự lực, giọng nói như hồng chung xuyên qua hai tai của Trùng Ấc thần: “Ngao Triệu ”

—oOo—

Thông tin bên lề:

Trùng Ấc thần: một vị trong cặp Hộ pháp phổ biến thường được thờ tụng là Khuyển Thiện và Trùng Ấc (ngoài ra còn một số vị thần Hộ pháp khác). Thần Khuyển Thiện (còn được gọi là ông Thiện) thường tô mặt trắng, nét mặt thanh thản, tay cầm viên ngọc thiện tâm, là báu vật của Phật tử, khích lệ mọi người noi theo. Thần Trùng Ấc thường tô mặt đỏ, nét mặt thần giận dữ, lăm lăm vũ khí để trừng trị kẻ ác tâm như răn đe mọi người lánh xa con đường dẫn đến sa ngã. Well, đương nhiên hình dáng thần thì mỗi nơi mỗi khác, nhưng ý nghĩa của các vị thần nói chung vẫn là vậy.

44. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 44

Không được làm hại Ngao Triệu của hắn! Dù là thần cũng vậy là ma cũng thế, bất kể là ai cũng không cho phép tổn thương Ngao Triệu của hắn!

“Buông Ngao Triệu ra ” Theo thân thể dần bị nhuộm đỏ của Ngao Triệu, hai mắt Quân Ngọc Hàm cũng giống như bị máu tươi nhuộm thẫm, đỏ ngầu trùng mắt nhìn Trùng Ấc thần, sự tức giận vô cùng tận từ trong lòng bộc phát ra, tràn ngập khắp người, theo sự dâng lên của cơn tức, trong cơ thể như có một luồng sức mạnh khổng lồ không hề nghe theo sự khống chế của hắn, giống như con ngựa thoát cương không ngừng phát ra ngoài cơ thể, ở bên ngoài tạo thành từng vệt sáng kinh người. Hắn đột nhiên nhảy lên, bay lên giữa không trung, phẫn nộ chăm chăm nhìn Trùng Ấc thần.

Hắn chỉ là phàm thai sao lại có được pháp lực mạnh mẽ như vậy?! Hào quang không ngừng bắn ra này lại khiến cho Trùng Ấc thần chưa từng sợ hãi cũng phải kinh sợ rồi! Hơn nữa pháp lực này pháp lực này làm hắn cảm thấy thật quen thuộc, không khỏi khiến hắn nhớ lại một vị tôn giả không thể nghĩ đến Thiên Đế, người thống trị tối cao trong Thiên giới hiện giờ! Nhưng Quân Ngọc Hàm trước mắt này chưa thoát khỏi phàm thai, sao có thể có quan hệ với Thiên Đế được?

Quân Ngọc Hàm càng căm tức nhìn hắn, không thèm trả lời vấn đề của hắn, chợt từ hai tay hóa ra hai thanh quang đao, bỗng nhiên chém xuống, nhất thời chặt đứt sợi xích sắt thô to

trong tay Trùng Ấc thần, như mũi tên lao đến, ôm lấy Ngao Triệu vì mất đi lực kéo mà rơi xuống.

Mà đôi mắt với Ngao Triệu, tất cả khí thể sắc nhọn của hắn đều thu lại, vẻ mặt trở nên nhu hòa, thật cẩn thận đặt y xuống đất, nhìn thấy y cả khuôn mặt giống như bạch ngọc trong suốt không có một chút vết huyết sắc, y phục trên người đều bị xé nát, thiết liên thô to vô tình đâm xuyên qua hai vai y, hòa trộn với máu thịt, thấy vậy tim hắn phảng phất như bị xích sắt đâm xuyên qua vậy! Giây phút này trong đầu hắn chỉ có một ý niệm duy nhất bất kể là thần hay ma, phạm là tổn thương đến Ngao Triệu, quyết không tha thứ! Hắn phải khiến cho kẻ dám làm tăng thêm vết thương trên người Ngao Triệu phải hoàn trả gấp bội!

Không để ý đến Trùng Ấc thần đang ngăn người, khẽ nói với Ngao Triệu: “Chịu đựng một chút, ta giúp người lấy khóa sắt ra...”

“Bảo vệ hài tử...” Thần trí của Ngao Triệu đã không còn được rõ ràng nữa, trong mơ mơ hồ hồ nghe thấy giọng nói dịu dàng của Quân Ngọc Hàm, chợt vươn tay tóm lấy y phục của hắn, lo lắng ní non, “Bảo vệ hài tử... Bảo vệ hài tử...”

Trong lòng Quân Ngọc Hàm không khỏi nổi lên cơn chua xót, ánh mắt thoáng có chút mơ hồ, một tay đặt lên bụng của Ngao Triệu, chậm rãi truyền chân khí vào trong người y, ôn nhu an ủi: “Không sao cả... Hài tử không có việc gì...”

Lời nói dịu dàng không ngừng bên tai giống như dòng thanh tuyến xoa dịu trái tim lo lắng của Ngao Triệu, bàn tay nắm chặt lấy Quân Ngọc Hàm từ từ thả ra, cảm nhận được hơi ấm không ngừng trên bụng, đôi môi trắng bệch của y thoáng cong lên.

Thấy Ngao Triệu đã hơi thả lỏng, Quân Ngọc Hàm lại đưa ánh mắt lên khóa sắt trên đầu vai của Ngao Triệu, thần kinh của hắn lại căng thẳng, run rẩy vươn tay chạm lên, hắn mặc dù không nỡ để cho Ngao Triệu chịu khổ, nhưng đau dài không bằng đau ngắn, hắn nhất định phải nhanh chóng lấy khóa sắt này ra mới được! Nhắm mắt lại thật chặt, hạ quyết tâm, thỉnh linh kéo sợi xích sắt kia, ra sức lôi ra ngoài.

“A ” Xích sắt đi vào thể nào thì đi ra thể đó, mà trong lúc lôi ra còn ma sát lên vết thương vẫn đang chảy máu, đau đớn kia còn hơn cả lúc bị xuyên vào! Một lần nữa gặp phải cơn đau thấu xương này, Ngao Triệu lại phát ra tiếng hét thảm thiết, bàn tay mới vừa rơi lỏng đột ngột lại tóm lấy y phục của Quân Ngọc Hàm, sức lực lớn đến mức xé nát bộ y phục! Khiến cho Quân Ngọc Hàm chỉ cảm thấy như có một thanh kiếm cùn không ngừng mài lên trái tim của mình!

Trùng Ấc thần vẫn khó tin trừng mắt nhìn sợi xích sắt trong tay mình. Sao lại có thể vậy được?! Đây chính là xà linh được chú nhập từ huyền thiết ngàn năm mà chế tạo thành xích sắt, ngay cả thần khí trên trời cũng khó mà cắt đứt, hôm nay lại bị một người phạm dúng tay chặt đứt! Đây tuyệt đối không phải là người bình thường! Cảm thấy ánh mắt sắc bén của Quân Ngọc Hàm, hắn đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Quân Ngọc Hàm dường như hoàn toàn biến thành một người khác, mà đối với ánh mắt uy nghiêm lạnh như băng kia hắn lại càng hoảng hốt đây rõ ràng chính là đôi mắt của Thiên Đế! “Người ” đến tột cùng là có quan hệ

gì với Thiên Đế!

Hắn chợt nhíu mày lại, cẩn thận quan sát kỹ Quân Ngọc Hàm, người này tuyệt đối không phải là Thiên Đế, hoặc là hóa thân của Thiên Đế, nếu không Thiên Đế sẽ không phải mình xuống đuổi giết bọn họ! Mà Thiên Đế vô cùng có khả năng là không biết đến sự tồn tại của người này! Chuyện này quá mức kỳ quái, hắn phải lập tức trở về Thiên Đình bẩm báo mới được!

Xoay người định rời đi, lại nghe thấy Quân Ngọc Hàm quát to: “Chạy đi đâu!”

Một cú tung người, đột ngột chặn lại phía trước Trừng Ác thần, hai tay chợt tụ lực sinh ra một đôi quang đao, sinh sinh xuyên qua hai vai của Trừng Ác thần. Hắn muốn bắt người này phải hoàn trả cho Ngao Triệu! Trừng Ác thần nhất thời không tránh kịp, “A” một tiếng kêu đau, quang đao nhất thời khảm vào bên trong vai của hắn, theo hai tay của Quân Ngọc Hàm kéo lại, dòng suối đỏ lập tức phun ra, đầu vai nhất thời sinh ra hai lỗ thủng không nhỏ!

“Ồ ” Trừng Ác thần không chống đỡ được, ngã xuống đất, nhưng Quân Ngọc Hàm không hề có ý định bỏ qua cho hắn, đuổi sát theo, quang đao lập tức ngăn trên cổ họng của Trừng Ác thần, khiến cho trái tim như thiết thạch của hắn cũng phải run rẩy, kinh hãi nói: “Người có biết thí thần là tội ác tày trời, phải rơi vào địa ngục A Tỳ hay không!”

Quân Ngọc Hàm nhưng mặt không thay đổi trừng hắn, hoàn toàn không để ý đến lời nói của hắn, giương đao quang trong tay lên, mắt thấy sắp sửa đâm xuyên qua lồng ngực của Trừng Ác thần. Mà trong một thoáng khi ánh sáng lạnh treo giữa không trung kia, hắn đột nhiên cảm thấy chân khí trong cơ thể tự chém giết lẫn nhau, một trận đánh sâu vào trong tim mạch của hắn, chấn động đến cả người hắn cũng trở nên chết lặng!

45. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 45

Quang đao trong tay ào ạt biến mất, tầm mắt trở nên mơ hồ, cả người hắn nghiêng về phía trước, nửa khụy xuống, chỉ cảm thấy hoàn toàn không khống chế được chân khí trong người, xung quanh rối loạn, cơ thể hoàn toàn không cách nào bao bọc được luồng sức mạnh đó cứ như sắp sửa bị nổ tung vậy! Không. Không được! Hắn quyết không thể ngã xuống vào lúc này được, nếu hắn ngã xuống rồi, ai sẽ đến bảo vệ Ngao Triệu đây!

Trừng Ác thần bị trọng thương, không để ý điều gì, hơn nữa hắn bị sức mạnh và đôi mắt của Quân Ngọc Hàm chấn trụ, tất nhiên không nhận thấy được sự khác thường của Quân Ngọc Hàm, hoảng hốt chỉ còn chuyện quan trọng hơn cần bẩm báo với Thiên Đế, không muốn lưu lại thêm nữa, nếu tiếp tục lưu lại cũng không có gì tốt đẹp. Thấy Quân Ngọc Hàm tựa hồ đột nhiên thay đổi ý định không giết mình, hắn che vết thương của mình không dám liếc nhìn Quân Ngọc Hàm thêm nữa, liền cười mây rời đi.

Nhận ra được hắn đã rời đi, Quân Ngọc Hàm không nhin được nữa, trước mắt một mảnh tối

đen liền ngã xuống đất! Hơi thở cường đại dần yếu đi, phảng phất tựa như đã chết...

Trùng Ấc thần che vết thương vội vàng chạy về Thiên Đình, lại không ngờ rằng còn chưa đến Thiên Môn, đã thấy Thiên Đế một mình một người đứng sừng sững trong đám mây, tựa hồ như đang chờ đợi mình. Hắn thật có cảm giác được sủng mà kinh, cuống quýt bước lên quỳ một chân xuống nói: “Tham kiến Đế Thượng!”

Nhìn vết thương của hắn, Thiên Đế có chút giật mình, đánh giá hắn hồi lâu, chân mày khẽ động dậy, không nặng không nhẹ nói: “Thương thế của ngươi không hề nhẹ, Phần hà Long Vương kia thật là có bản lĩnh.”

“Thần không phải là bị Phần hà Long Vương gây thương tích, mà là bị một đồng bọn của y làm bị thương... Thần có một chuyện bẩm báo với Đế Thượng!” Trùng Ấc thần nói.

“Đồng bọn?” Giọng nói của Thiên Đế bất giác cao lên, một hồi lâu lại đột nhiên cười lạnh, tiếng cười kia làm cho da đầu hắn không khỏi rụt rè. Chẳng lẽ Đế Thượng cho rằng hắn đang kiểm soát chuyện hành sự bất lực ư? Có điều hắn cư nhiên bị một người phạm đánh cho trọng thương, đúng là thật mất mặt, sau khi bẩm báo Thiên Đế xong, hắn sẽ đến nơi tư pháp nhận tội ngay! “Không phải là thần muốn gỡ tội, nhưng đúng là người này thật bất thường!”

“Người muốn bẩm báo cái gì?” Thiên Đế hí mắt lại, bí hiểm nhìn Trùng Ấc thần. Y mới vừa rồi còn đang nghỉ ngơi bên trong tấm cung, nhưng đột nhiên cảm nhận được một luồng sức mạnh cường đại, sức mạnh đó quá mức giống với mình, giống đến nỗi khiến y vô cùng chấn động! Khiến y phải nghĩ đến một người: một người duy nhất có thể gần với mình như vậy trong thiên địa này, mà người đó lại là tai họa ngầm lớn nhất trong lòng y, sự tồn tại của hắn là tuyệt đối không được chấp nhận! Y năm xưa giao hắn cho Huyền Trần Tử, rồi vây Huyền Trần Tử trên núi Thái Hư, chính là để người đó không bị phát hiện ra!

Suy nghĩ một chút, âm khí trên người y càng sâu. Hừ! Huyền Trần Tử kia quả nhiên không tin được mà! Chỉ tự trách mình nhất thời mềm lòng, buông tha cho bọn chúng! Quả thật vốn nên ngay sau khi sự thành phải giết hết bọn chúng mới đúng! Nếu không phải vẫn luôn có chút kiêng kỵ với sự phụ của Huyền Trần Tử, y đã không để lại nhược điểm này rồi! Lại càng không đến tình hình để cho cái nhược điểm kia hôm nay đến quấy rầy mình!

“Người gây trọng thương cho thần là một phạm thai... Chỉ là linh lực của hắn rất mạnh mẽ không phải là người tu đạo bình thường có thể có được, hơn nữa linh khí của hắn...” Trùng Ấc thần tuy rằng thẳng thắn nhưng bàn về điều này vẫn có chút do dự, không biết nên nói với Thiên Đế như thế nào, sợ bản thân mạo phạm Thiên Đế.

“Rất giống linh giác của trẫm, đúng không?” Thiên Đế khó có được vẻ mặt ôn hòa hỏi, mà nụ cười nhìn như tốt đẹp đó chẳng biết tại sao lại càng làm cho hắn kinh hồn táng đảm, cả người bị đè nén đến không thể nhúc nhích được, chỉ có cái cổ cứng ngắc gật mấy cái, nhỏ giọng hỏi: “Thần cảm thấy chuyện này thật sự rất kỳ hoặc, cần phải điều tra thật rõ mới được...”

“Ồ? Điều tra cái gì?” Khóe môi của Thiên Đế kéo ra nụ cười mỉm, y vốn sau khi phái Thủy Đức Tinh Quân hạ phạm, lại không yên tâm tiếp tục phái Trừng Ác thần đuổi bắt Ngao Triệu, nguyên nhân có hai: một là Trừng Ác thần xưa nay ra tay luôn kiên quyết không lưu tình, hai là Trừng Ác thần đủ ngu đủ trung mọi chuyện đều hỏi báo lại với mình mà sẽ không có chút giấu diếm gì. Chuyện hôm nay chỉ cần đổi lại một người hơi thông minh một chút, quyết sẽ không đến đây bám báo với mình như vậy... Có điều Trừng Ác thần này quá mức cổ hủ, chỉ sợ cũng không giữ lại được nữa rồi...

“Điều tra...” Trừng Ác thần cảm thấy hàn khí đến từ trên người Thiên Đế càng lúc càng nặng, đột nhiên nói không ra lời, môi hơi lạnh chảy hồi lâu, mới thốt ra mấy chữ, “Điều tra hắn tại sao lại có linh lực như vậy...”

“Trẫm lại hỏi ngươi, nếu là người có địa vị cao nhưng không tuân theo Thiên điều tư thông với hạ giới, nên xử trí như thế nào?” Nụ cười của Thiên Đế càng thêm hài hòa hơn, Trừng Ác thần nhìn nụ cười kia nhưng cả người lạnh buốt, hay là do vết thương của mình nên mới cảm thấy lạnh như vậy? Thiên Đế đã hỏi như vậy, hắn tất nhiên thẳng thắn: “Cho dù là quyền vị cao đến đây, phạm vào Thiên điều chính là phạm tội, quyền vị càng cao lại càng tự mình phạm pháp, đương nhiên nghiêm trị!”

“Rất tốt! Không hổ là Trừng Ác thần!” Thiên Đế đột nhiên thu lại nụ cười, lạnh nhạt nói, “Vậy nếu người phạm pháp là trẫm thì sao?”

“Cái gì?” Trừng Ác thần không tin nổi trừng to mắt nhìn.

46. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 46

Thiên Đế uy nghiêm mặt không chút thay đổi, vốn không giống như đang nói đùa, mà Trừng Ác thần cũng không nghĩ rằng Thiên Đế xưa nay luôn khó gần có thể nói đùa với mình! Trong đầu hắn hiện lên một linh quang, nhớ tới luồng linh lực cực lớn kia của Quân Ngọc Hàm, mặc dù diện mạo của hắn ta và Thiên Đế khác biệt một trời một vực, thể nhưng khí thể của ánh mắt kia lại vô cùng giống Thiên Đế, nếu nói hắn ta là con của Thiên Đế tư thông cùng hạ giới thì dù không là tử tội, nhưng cũng đủ để kéo xuống khỏi vị trí Thiên Đế rồi! Thật sự khó mà tin nổi vị Thiên Đế dùng sự nghiêm khắc để kiềm chế bản thân khiến hắn vạn phần kính ngưỡng này lại tự mình phạm tội!

Nhìn nổi khiếp sợ và hoài nghi trong đôi mắt của Trừng Ác thần, sự thâm trầm trong đôi mắt của Thiên Đế càng thêm sâu thẳm, trong màu đen nhánh kia không nhìn thấy được một chút ánh sáng, cảm giác âm u đến mức khiến Trừng Ác thần không rét mà run. Thiên Đế cười lạnh nói: “Vẫn nói Trừng Ác thần vô tâm vô phế *vô úy*(1), xem ra cũng chỉ là nói quá sự thật.”

(1) *vô úy*: không biết sợ

Thiên Đế khinh thường hừ một tiếng, tên ngốc ngu muội! Kế tiếp y nên đi tìm Huyền Trần Tử thôi! *(từ đoạn sau xưng Thiên Đế là hắn nhé)*

Huyền Trần Tử đang ở trên núi Thái Hư tĩnh tu, thì cảm thấy có người đến thăm, đối phương cũng không hề có ý thu liễm hơi thở, thậm chí có chủ tâm để bị y phát hiện, mà hơi thở này là người đó! Mặt mày Huyền Trần Tử chợt dữ tợn, lửa giận bắt diệt trong lòng lại quay cuồng dâng lên, chân khí trong cơ thể nhất thời rẽ lối tấn công chạy thẳng lên đầu, một ngụm máu tươi đỏ sẫm nhiễm đỏ đạo bào, y vô tình lau đi vết máu trên miệng, mở cửa phòng đi ra ngoài, thì thấy một bóng dáng màu kim hoàng đưa lưng về phía y đứng yên dưới cây hòe trước cửa bóng dáng đó cho dù có hóa thành tro bụi y vẫn nhận ra được! Hi Huyền!

Y đang còn lo chưa luyện được hóa hậu thì không cách nào lên trời tìm được hắn, hắn thì ngược lại! Đưa đến tận cửa! “Hi Huyền! Giao Thiên Đế ngọc lệnh ra đây!”

Nghe thấy từ phía sau truyền đến tiếng mở cửa, một chưởng phong sắc bén lập tức đánh úp về phía hắn, Thiên Đế chỉ hơi nghiêng người rồi nhanh chóng né đi, hắn chậm rãi quay đầu lại, nhìn về phía ánh mắt của Huyền Trần Tử đã sớm không còn trong suốt như lúc trước mình từng gặp, một thân trọc khí kia khiến hắn nhìn thấy đột nhiên bật cười, nói: “Huyền Trần Tử không ngờ rằng người thật sự bước lên ma đạo, sư phụ người hắn là trực xuất người khỏi sư môn rồi nhỉ.”

Huyền Trần Tử nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta có bị trực xuất khỏi sư môn cũng không liên quan gì đến người! Người mau giao Thiên Đế ngọc lệnh ra!” Dứt lời, móng tay đột nhiên hóa thành vuốt nhọn, tựa như lãnh kiếm tỏa ra ánh sáng thanh u dưới ánh mặt trời, ra tay nhắm ngay vào trái tim của Thiên Đế.

Thiên Đế chỉ phất tay một cái đã đánh văng y ra, thờ ơ nói: “Đừng nói người bây giờ còn chưa luyện thành ma công, cho dù người ăn đủ một ngàn trái tim thuần dương hoàn toàn ma hóa cũng không phải là đối thủ của trẫm. Trẫm tới đây chỉ muốn hỏi một câu: hài tử của Quân Phi Ngạn kia ở đâu?”

“Người không thăm con người sao?” Huyền Trần Tử cười gằn nói, gương mặt vốn thanh nhã đã hoàn toàn biến mất trở nên dữ tợn, “Ta còn định dẫn nó lên Thiên Đình tìm thân thích đó!”

“Ta sao biết được! Hay là người còn có chút thiện tâm với con của người, phong ấn lúc trước không hoàn chỉnh, bị nó nhất thời phá tan, ha ha ha ” Huyền Trần Tử đột nhiên phá lên cười, “Có điều người xác định con của người chưa bỏ được một thân phàm thai kia có thể thừa nhận được linh lực mạnh đến như vậy không? Nếu hắn dùng sức quá độ nhưng sẽ là tan xương nát thịt đấy!” Y đắc ý nhìn Thiên Đế, hy vọng mang đến cho hắn một chút đau khổ, chỉ là ánh mắt của Thiên Đế thủy chung vẫn luôn băng hàn đến mức không mang theo chút nhiệt độ nào.

Thấy Thiên Đế đến lúc này vẫn còn lạnh lùng, trong lòng y nhất thời tràn ngập phần hận. Tên khốn kiếp này sao có thể có thái độ như vậy chứ! Trên người Quân Ngọc Hàm suy cho cùng vẫn chảy dòng máu của hắn và Quân Phi Ngạn đấy! Hắn ta cứ thế mà không thèm để ý đến sống chết của Quân Ngọc Hàm ư? Y ban đầu mặc dù vì nhất thời tức giận, muốn Quân Ngọc Hàm lên Thiên Đình vạch trần gốc gác của hắn, nhưng không muốn Quân Ngọc Hàm chết đi, dù sao Quân Ngọc Hàm là cốt nhục duy nhất của Quân Phi Ngạn!

Nếu không phải là Quân Ngọc Hàm liên tiếp phản bội, y cũng không muốn tuyệt tình với Quân Ngọc Hàm! Y vốn định để cho Quân Ngọc Hàm tu đạo thành tiên, phá tan phong ấn mà Hi Huyền hạ cho hắn đạt lấy linh lực cực đại, sau đó giúp mình đoạt lấy Thiên Đế ngọc lệnh, cũng muốn để hắn ta nếm nỗi bi thảm chết dưới tay con trai mình, chỉ là y vẫn chưa định nói cho Quân Ngọc Hàm rằng Thiên Đế là người nào của hắn! Mà sự phản bội của Quân Ngọc Hàm khiến cho y sinh lòng thù hận, thế là y thay đổi chủ ý, y nhất thì bán hội khó có thể báo thù được rồi, thế nhưng một khi thân phận của Quân Ngọc Hàm bị vạch trần, như vậy vị trí Thiên Đế của Hi Huyền sẽ khó mà giữ được. Mọi khổ tâm nỗ lực của hắn ta không phải là vì cái đế vị này ư? Chỉ cần mất đi đế vị, hắn ta nhất định sẽ sống không bằng chết!

47. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 47

Y vốn nên âm thầm giám thị Quân Ngọc Hàm, chỉ là y hiện giờ đang ở trên biên giới tu luyện, không chậm trễ được, chỉ cần đột phá qua được cửa ải này, y không cần phải sợ cái gì nữa rồi! Cho dù có bị sư phụ trục xuất sư môn, cho dù có thành ma, cho dù phải đối địch với muôn dân thiên hạ, chỉ cần giết được người trước mắt, chỉ cần có thể cứu Phi Ngạn, y đều không quan tâm!

Trừng mắt thù hận nhìn Thiên Đế, Huyền Trần Tử ngoan độc bất lực lao đến xé nát hắn, móng nhọn đột nhiên thoát cái đánh úp về phía Thiên Đế.

Thật là quá sức kỳ quái! Hắn thế mà đột nhiên không tìm thấy được hơi thở của Ngao Triệu và người đó, cứ như thể bọn họ đột nhiên biết mất khỏi thiên địa vậy! Chẳng lẽ thật sự có cao nhân nào đó ở giữa căn đường ư? Là ai đây? Sư phụ của Huyền Trần Tử sao? Không... Không thể là lão ấy được! Hư Vô tôn giả nhất định không thể nào xen vào việc của người khác... Có điều còn một người nữa... Chẳng lẽ là hắn ta?! Vô cùng có khả năng! Hắn quên bém mắt cái nhân vật số một chuyên xen vào việc của người khác này! Thế nhưng hiện giờ mình không tiện xung đột với hắn ta được!

Không sao! Long thai kia đợi đến lúc hoàn thiện còn cần hai năm, hắn không tin mình không tìm được bọn họ! Hiện giờ không tìm được bọn họ cũng có lợi cho hắn, linh giác mà người đó biểu hiện ra quá sức giống với mình, ngay cả tên ngu ngốc như Trừng Ác thần cũng phát hiện ra, chứ đừng nói tới những tên có chút trí tuệ! Mỗi quan hệ giữa hắn và người đó không thể để bị kẻ khác biết được!

“Sao ta biết được! Con của ngươi thì ngươi phải hỏi mình chứ!” Huyền Trần Tử hừ lạnh nói, Quân Ngọc Hàm tuy rằng là hài tử của Quân Phi Ngạn, nhưng rốt cuộc vẫn là nhi tử của tên hỗn đản này! Vừa nghĩ tới việc mình nuôi nhi tử của cừu nhân nhiều năm như vậy, trong

lòng y quả thật là một ngục ác khí!

“Nhi tử của trẫm? Trẫm không có nhi tử, tên yêu ma nhà ngươi bót ở đây yêu ngôn hoặc chúng! Hôm nay trẫm sẽ thu phục ngươi!” Bầy tay bắt lấy Huyền Trần Tử của Thiên Đế chột ra sức, “A ” Huyền Trần Tử kêu lên một tiếng thảm thiết, lập tức cảm thấy xương cổ tay của mình trong nháy mắt hoàn toàn biến thành phần vụn!

Huyền Trần Tử đau đến nỗi mồ hôi đầm đìa, bàn tay bị Thiên Đế chế trụ thật chặt kia đau đến tột cùng mà mắt dần đi tri giác, thế nhưng y không có chút giãy dụa nào không khiến cho Thiên Đế sinh lòng đề phòng, chỉ thấy y ngoài dự tính dùng cánh tay có thể động đây kia thỉnh thoảng đánh lên lồng ngực, không để Thiên Đế kịp khó hiểu đã đột ngột xoay người lại phun một ngục máu đen lên người Thiên Đế

Bởi vì khoảng cách quá gần, Thiên Đế không tránh kịp, liền bị phun máu đen lên mặt, vũng máu đen tanh tưởi như mực kia lao thẳng vào trong con ngươi của hắn, tỏa ra lửa thiêu cay độc, một trận đỏ một trận đen trước mắt đau đến nỗi hắn đột nhiên thả tay Huyền Trần Tử ra, hai tay ra sức dụi dụi con mắt càng lúc càng đau của mình.

“Ngươi ” Hắn thật là sơ sót! Lại không nghĩ tới chuyện Huyền Trần Tử sẽ dùng chiêu ác độc thế này! Thế nhưng cho dù cả hai mắt của hắn nhất thời không nhìn thấy gì, Huyền Trần Tử này há có thể là đối thủ của hắn! Vô luận như thế nào, hôm nay hắn nhất định phải lấy tính mạng của Huyền Trần Tử! Hắn đã thả cho y quá lâu rồi! Mặc dù đáp ứng với Quân Phỉ Ngạn sẽ không làm khó bọn Huyền Trần Tử, nhưng chuyện này vẫn luôn làm hắn suốt hơn hai mươi ngày ở Thiên Giới luôn luôn cảm thấy mắc nghẹn, cuộc sống hàng ngày không được yên ổn! Mà sự thật chứng minh, hắn lưu lại bọn họ thật đúng là thất sách, cũng chỉ mới hai mươi ngày đã thất cho hắn phiền toái lớn như vậy! Tiếp tục lưu lại nữa chỉ sợ hậu họa khôn lường!

“Không ngờ rằng đường đường là Thiên Đế chẳng những không nhận con của mình, lại còn không tuân thủ lời hứa giết người giết khẩu!” Y chưa bao giờ cho rằng ngục quân tử này sẽ tuân thủ lời hứa, y chỉ là vì Phỉ Ngạn mà thấy không đáng!

“Trẫm không hề không tuân thủ lời hứa, trẫm đã nói chỉ cần các ngươi không gây trở ngại cho trẫm, trẫm đương nhiên sẽ không làm khó các ngươi, là các ngươi quá không biết tốt xấu thôi.” Thiên Đế cười lạnh nói, nếu như không phải cảm nhận được người đó, hắn nhất thì bán hội sẽ không tìm đến Huyền Trần Tử, có lẽ để y còn có thể sống lâu thêm một chút, tử lộ này là y tự tìm, vậy thì đừng trách hắn không tuân thủ lời hứa!

Ngay cả khi biết mình sớm muộn gì cũng phải đối mặt với quang đao này, đột nhiên nhìn thấy chân thực, Huyền Trần Tử cũng không nhịn được lui về sau nửa bước, sự sợ hãi bản năng sinh ra từ đáy lòng. Thiên Giới chi Thần đều biết Thiên Đế có một đôi quang đao cực kỳ lợi hại, nhưng chưa ai từng thấy qua, chỉ vì những kẻ từng nhìn thấy quang đao này cho dù là thần hay ma đều đã sớm hồn phi phách tán nhìn thấy đao này chú định là phải chết!

Huyền Trần Tử! Ngươi sợ cái gì! Từ dưới đáy lòng Huyền Trần Tử hò hét, bước một bước lớn về phía trước. Y và Hi Huyền sớm muộn gì cũng có một trận đấu, mặc dù lúc này hãy

còn hơi quá sớm, nhưng Hi Huyền bây giờ hai mắt không thấy gì là cơ hội khó có được, chỉ sợ sau này sẽ không còn cơ hội tốt như vậy nữa! Chết thì sao nào? Hơn hai mươi năm nay y sống không bằng chết, nếu không phải là vì nhận sự nhờ vả của Phỉ Ngạn, nếu không phải là để cứu Phỉ Ngạn ra, y đã sớm mất đi ý nghĩa sống còn rồi!

Hung hăng cắn răng, dồn tất cả sức mạnh vào trong bàn tay có thể cử động, một tia chớp màu đen không ngừng lớn mạnh. Bản thân dốc hết toàn lực cũng không phải là đối thủ của Hi Huyền, huống chi mình hiện giờ thần lực bị phong ấn ma công chưa luyện thành, y đánh cược tất cả dồn lên một chiêu này, nếu trúng, y chết cũng không nuối tiếc!

48. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 48

Tia chớp thành linh giương lên đen tuyền tựa như cự long, Huyền Trần Tử bình trụ hơi thở, bất chợt nhảy lên, thẳng tắp lao về phía Thiên Đế, nơi tia chớp kia lướt qua, không khí trong suốt bị ma sát tạo thành tiếng “xẹt xẹt” chói tai, nhiệt độ phát ra liên tục cuốn lấy thêm càng nhiều không khí tạo thành phong đao bén nhọn, xoay tròn lao ra tựa như binh lính tiền trạm tiên phong tấn công Thiên Đế.

Mà Huyền Trần Tử không hề để ý đến lời châm chọc kia, nhìn đúng khe hở mà lúc Thiên Đế vung đao tạo thành, nhân cơ hội phát ra luồng điện bão tố, đẩy toàn bộ lưu quang trong tay ra ngoài, đánh thẳng vào tim Thiên Đế

Luồng điện kia kích đến kinh thiên động địa mạnh đến chí cực, mà diện tích tác động lại rất lớn, vốn không chứa một kẽ hở, thẳng tắp rơi xuống Thiên Đế, tựa như cầu tuyết khổng lồ áp bách đè lên. Huyền Trần Tử thấy Thiên Đế còn chưa kịp né tránh, sắp bị cuồng điện kia đánh lên! Thành linh ngay tại chỗ đột nhiên dâng lên một làn sương khói hình trái nắm lan tràn! Bão cát phân phát bí mật mang theo vụn đá bắn tung tóe quấy nhiễu làm y khó mà mở mắt ra, sức gió lớn đến mức chính cả người khởi xương như y cũng suýt bị quét đi!

Dần dần, tốc độ gió giảm xuống, cát đất lắng lại, đợi đến khi tất cả đều tan thành mây khói, thì thấy nơi Thiên Đế từng đứng bởi vì kinh điện mà tạo thành một cái hố khổng lồ, trong cái hố kia đá vụn bùn lầy pha trộn với nhau không còn thấy được nguyên trạng, lại càng không hề nhìn thấy Thiên Đế! Y hao hết thần trí cảm nhận, nhưng không cảm nhận được chút nào hơi thở của Thiên Đế đã hoàn toàn biến mất khỏi thiên địa rồi!

Bỗng chốc mừng rỡ, y thậm chí không tin được tiếp tục cảm nhận khí của Thiên Đế, thật sự không còn! Không ngờ rằng chỉ đơn giản như vậy đã đạt được! Hi Huyền kia nhất định là bị lôi điện của y đánh đến hải cốt vô tồn rồi! “Ha ha ha Hi Huyền người cũng có ngày hôm nay!”

Y cuối cùng cũng giết được Hi Huyền rồi! Giác mộng suốt hai mươi năm nay của y rốt cuộc đã thành sự thật rồi!

Chỉ là Thiên Đế ngọc lệnh biến mất cùng Hi Huyền, Phỉ Ngạn cũng biến mất theo... Y giết Phỉ Ngạn rồi! Y rốt cuộc vẫn không cứu được Phỉ Ngạn! Thế nhưng không sao cả, vậy thì y sẽ đi theo Phỉ Ngạn, dù cho có trở thành hạt bụi giữa vũ trụ, có thể ở bên cạnh Phỉ Ngạn, y cũng cam tâm tình nguyện!

Thân thể sử dụng hết tất cả pháp lực mất đi sự chống đỡ của tín nhiệm chán nản ngã trên mặt đất, nằm tĩnh lặng giữa đất trời, y thậm chí ngay cả sức lực tự sát cũng không còn, y bây giờ tựa như tấm thi thể chỉ còn một hơi thở, chờ đến khi y khôi phục lại một chút khí lực sẽ chấm dứt quãng đời... Kết thúc... Tất cả đều đã kết thúc rồi...

Gương mặt dữ tợn dần dần trở nên bình thản, thậm chí mang theo một nụ cười trẻ con, mí mắt mệt mỏi đã không cách nào chống đỡ được nữa vội vã muốn khép lại...

Đột nhiên một đôi giày ngọc xuất hiện trước đôi mắt đang dần khép lại của y, khiến y khiếp sợ mở to hai mắt nhìn, hoảng sợ cố sức ngẩng đầu nhìn lên, thì thấy Thiên Đế lông tóc vô thương đứng vững vàng trước mặt mình, trên khuôn mặt lãnh khốc nhiều hơn một nét cười giấu cợt. Sao lại có thể như vậy?! “Người ”

“Huyền Trần Tử ơi là Huyền Trần Tử, trẫm còn tưởng rằng người giỏi hơn ít nhiều, nhưng người vẫn luôn trì trệ ngu ngốc như vậy!” Thiên Đế chế giễu cười nói. Thật là quá sức ngu xuẩn mà, y thật sự cho là loại phép thuật trình độ này có thể dồn mình cận kề cái chết ư? Y không mở to mắt ra mà xem hắn là ai! Hắn chỉ trong nháy mắt hơi thi triển thuật xuyên không là dễ dàng tránh được! Hắn còn tưởng rằng Huyền Trần Tử này chịu nhiều đau khổ như vậy, ít nhất có học được thông minh một chút, kết quả kẻ ngu xuẩn vẫn là ngu xuẩn, vốn không cách nào trở nên thông minh hơn được!

“Người người giết ta sẽ không sợ sự phụ ta sao? Còn cả sư huynh ta...” Dưới tình thế cấp bách, Huyền Trần Tử đột nhiên nhớ lại trong thiên địa này có hai người có thể khiến Thiên Đế kiêng kỵ, lúc đầu Hi Huyền sợ dĩ bỏ qua cho mình ngoại trừ vì Quân Phỉ Ngạn bỏ mệnh để cứu, càng chủ yếu là vì cô kỵ Hư Vô Tôn Giả sư phụ của y. Hư Vô Tôn Giả kia là huynh đệ sinh đôi với Nguyên Thủy Thiên Tôn, cùng với Nguyên Thủy Thiên Tôn sinh tại trong Hỗn Độn, pháp lực đương nhiên cao hơn Hi Huyền, chỉ là ông không đoái hoài đến chuyện Thiên giới, hành tung lại càng phiêu miểu bất định, y sợ dĩ được ông thu làm đồ đệ cũng là cơ duyên xảo hợp...

Chỉ là từ lúc y bắt đầu ăn tim người luyện ma công, y liền bị Hư Vô Tôn Giả đuổi ra khỏi sư môn, y đối với Hư Vô Tôn Giả và sư huynh của y Thu Chí Thủy cũng có hận hận bọn họ không ra tay cứu Quân Phỉ Ngạn! Vốn rất không muốn đề cập lại đến bọn họ, nhưng cũng hy vọng hai người này có thể làm Thiên Đế kinh sợ, để mình có thể dưỡng sức, tìm cơ hội báo thù!

“Người đã hoàn toàn ma hóa, trẫm giết người, Hư Vô Tôn Giả cũng nên cảm kính trẫm thanh lý môn hộ giúp lão!” Thiên Đế nói thật bình thản, tựa như hiên ngang lẫm liệt.

Quang đao lạnh như băng chậm rãi tiến đến gần Huyền Trần Tử, y biết bản thân đã *vô lực hồi thiên*(1), thế nhưng trong lòng thật sự rất hận! Y thật không cam lòng! Không cam lòng

chết như vậy! Không cam lòng để cho tên khốn này đắc ý như vậy! Hận!

- *vô lực xoay chuyển trời đất*

49. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 49

Huyền Trần Tử phòng mắt bạo người trừng nhìn Thiên Đế, trong đôi mắt kia sự căm hận và không cam lòng nhất thanh nhị sở, chỉ hận khối thân thể không còn dùng được này hoàn toàn bất động, chỉ có thể mặc người chém giết!

Máu độc trong mắt đã qua, Thiên Đế chậm rãi mở mắt, rõ rệt nhìn thấy sát ý cùng hận ý trong mắt Huyền Trần Tử, trên mặt hiện lên một nét cười lạnh, vô tình giương quang đao lên, ngay sát na rơi xuống, thỉnh linh một thanh trường kiếm lượn vòng đâm trúng quang đao kia. Thiên Đế hoảng sợ quay đầu nhìn lại, không biết từ lúc nào ở nơi xa đã xuất hiện hai người, chính là Thu Chí Thủy và Sơn Thần!

Thiên Đế híp mắt lại nhìn hẩn, bản thân thậm chí ngay cả chuyện bọn họ đến từ lúc nào cũng không biết được, lệ khí trong mắt chợt lóe lên, gương mặt băng hàn trừng nhìn Thu Chí Thủy và Sơn Thần.

Sơn Thần là địa tiên địa vị không cao đương nhiên không nhận ra được Thiên Đế, song khí thế uy nghiêm kia khiến thân thể khổng lồ của hắn chấn động không nhin được lui lại sau mấy bước, ánh mắt không dám nhìn thẳng.

Thu Chí Thủy làm bộ như không hề thấy vẻ âm trầm của Thiên Đế, bước lên hành lễ đơn giản mỉm cười nói: “Thật không ngờ Đế Thượng lại vì thiên hạ thương sinh suy nghĩ như vậy, tự mình đến đây trừ ma đầu kia. Thế nhưng ma đầu kia suy cho cùng cũng từng là đồng môn của ta, sư phụ ta thật hy vọng có thể tự mình nghiêm trị ma đầu này, mong rằng Đế Thượng thành toàn.”

Thiên Đế âm lạnh cười, đây là lấy Hư Vô Tôn Giả ra dọa mình sao? Thu Chí Thủy này thật đúng là càng ngày càng không đặt mình vào mắt mà! Lần trước y cảm nhận được người đó hư không tiêu thất đích thị là cái tên đạo sĩ thú vị thích xía vào chuyện người khác Thu Chí Thủy này ở trong đó giở trò, hôm nay hắn xuất hiện ở đây, y lại càng cảm thấy đúng là hắn ngầm đối đầu với mình, chỉ là y hiện giờ quả thật không nên vạch trần ngay trước mặt Thu Chí Thủy, y lạnh lùng mở miệng nói: “Được, trăm nể mặt Hư Vô Tôn Giả, có điều ngay cả Hư Vô Tôn Giả cũng không thể bao che cho đồ đệ của mình.”

“Đây là đương nhiên, sư phụ ta sớm đã căm hận y vạn phần, quyết sẽ không lưu nửa phần tình cảm.” Thu Chí Thủy cười hì hì nói, vị sư phụ kia hành tung bất định lại không thích quản việc, ban đầu cũng chỉ đuổi Huyền Trần Tử ra khỏi sư môn, giờ thì càng chắc chắn sẽ không quản mấy chuyện nhàn rỗi rồi, chỉ là từ ngữ thể hiện vẫn phải cần.

“Thế thì tốt, vậy trăm sẽ giao ma đầu cho người.” Thiên Đế lạnh lùng thoáng nhìn qua Huyền Trần Tử không nhúc nhích nằm trên mặt đất, tạm thời tha cho tính mạng của y, với bộ dạng bây giờ của y nhất thời bán hội cũng khó gây ra rắc rối gì được, ngay cả khi có Thu Chí Thủy hỗ trợ, y không tin Thu Chí Thủy sẽ công khai đối lập với mình, chỉ cần giải quyết xong Ngao Triệu và người đó, thì y không còn gì để cố kỵ nữa rồi, lúc này cứ cho bọn họ hả hê đi!

Chế trụ cơn giận dồn nén trong lòng, Thiên Đế xoay người rời đi, bóng dáng màu vàng thoáng chốc đã biết mất ngay trước mặt bọn họ.

“Người... Người nói mới vừa rồi là Thiên Đế ư?!” Sơn Thần trừng Thu Chí Thủy, thấy đối phương gật đầu, vẻ mặt của hắn càng hoảng sợ hơn, nửa tin nửa ngờ vốn có đối với Thu Chí Thủy lập tức biến thành ngưỡng mộ, thật sự không ngờ được Thu Chí Thủy lại rất quen thuộc với Thiên Đế đến vậy, mà Thiên Đế tựa hồ cũng phải cho hắn mấy phần mặt mũi. Mà Thiên Đế cũng muốn diệt trừ Huyền Trần Tử, xem ra quả thật là hắn lúc đầu bị Huyền Trần Tử lừa gạt, cừu nhân của hắn quả nhiên là Huyền Trần Tử! Hắn phải báo thù cho thê nhi của mình!

“Người người chẳng những giết thê nhi ta mà còn lừa gạt ta! Ta đây phải tính sổ với người!” Giơ nắm đấm lên sắp sửa đánh tới Huyền Trần Tử đang hấp hối nhưng lập tức lại bị Thu Chí Thủy ngăn lại, hắn mở to mắt trừng Thu Chí Thủy, lớn tiếng nói: “Tiên sinh, ban đầu là ta không tốt đã hiểu lầm tiên sinh, đợi đến khi ta giải quyết xong cừu nhân này, nhất định sẽ nhận lỗi với tiên sinh!”

“Khoan đã, ma đầu kia tuy rằng tội đáng chết vạn lần, nhưng kính xin các hạ nể mặt ta một chút, tạm thời lưu lại tính mạng cho ma đầu này.” Cho dù Huyền Trần Tử đã thương vô số người tội đáng chết vạn lần, nhưng hắn đã đáp ứng Lâm sẽ lưu lại tính mạng Huyền Trần Tử, hơn nữa Huyền Trần Tử bởi vì luyện ma công mà đoạt mạng người, hồn phách của những người đó bị ô nhiễm theo Huyền Trần Tử nên không thể siêu sinh, cần làm cho Huyền Trần Tử tinh lọc thả ra hồn phách của những người này mới được.

“Tại sao!” Sơn Thần nghi ngờ trừng Thu Chí Thủy, cả giận nói, “Hay là đúng như lời Đế Thượng nói, người và ma đầu kia vốn là đồng môn, người có tâm che chở cho y!”

Thu Chí Thủy than thở lắc đầu, đầu óc của vị Sơn Thần này thật đúng là đơn giản! “Không phải vậy, ta cũng là suy nghĩ cho thê nhi đã chết của người thôi, người bị y giết giống như linh hồn bị ma giết không được an bình, cần lưu lại ma đầu kia để tinh lọc linh hồn của bọn họ, những quỷ hồn này mới có thể được giải thoát khỏi đau đớn.”

“Thì ra là vậy! Là ta hiểu lầm tiên sinh!” Nghe Thu Chí Thủy giải thích, Sơn Thần hiểu rõ gật đầu, rồi ngượng ngùng gãi gãi đầu, nói, “Là ta lỗ mãng, chỉ là như vậy chẳng phải là tiện nghi cho ma đầu kia sao?”

“Các hạ có điều không biết, cái chết chưa chắc đã là sự trừng phạt độc ác nhất, có đôi khi sống không bằng chết.” Thu Chí Thủy yếu ớt cười, trấn an Sơn Thần, “Nếu các hạ tin ta, thì hãy giao ma đầu kia cho tại hạ xử lý, hơn nữa nơi này hiện giờ bởi vì sát khí của ma đầu kia quá nặng, với thân thể hiện tại của các hạ thật sự không nên ở lâu.”

Dư quang liếc nhìn về phía cái bụng lồi lên của Sơn Thần, một là vì suy nghĩ cho Sơn Thần, hai là để đuổi Sơn Thần đi, trong chuyện này quá mức phức tạp còn liên quan đến Thiên giới, hắn vốn không muốn quản nhiều, nếu không phải hắn từng đáp ứng Lâm lại có nghĩa tình đồng môn với Huyền Trần Tử, chuyện *tranh hôn thủy* (1) này hắn đành phải tranh thôi.

(1) *hôn thủy: nước đục (dịch cả cụm là giao du với kẻ xấu)*

Trên khuôn mặt màu xanh của Sơn Thần có thêm vài sắc đỏ, sát khí nơi này quả thật khiến hắn cảm thấy có chút khó chịu, chỉ là chuyện bên này đã giải quyết được rồi, còn một chuyện khác của mình thì... Nặng nề thở dài một hơi, phải giải quyết chung quy vẫn phải giải quyết... Thôi! Bất kể là gì cũng là lỗi ở mình trước, dù sao phải đối mặt thì dứt khoát đối mặt đi! Mặc dù không thể tự tay mình đâm cừu nhân, trong lòng cũng có đáng tiếc, nhưng Thu Chí Thủy này thoát nhìn thật sự rất giỏi, mà ma đầu kia tựa hồ cũng không còn mấy hơi thở nữa, hắn cứ giao ma đầu kia cho Thu Chí Thủy vậy! “Tạ ơn tiên sinh, vậy thì chúng ta từ biệt tại đây, sau này sẽ gặp lại!”

Đôi mắt tiến bước Sơn Thần, Thu Chí Thủy đi về phía Huyền Trần Tử vẫn nằm trên mặt đất không thể nhúc nhích, thở dài một tiếng gọi: “Sư đệ...”

Tuy được cứu một mạng, thế nhưng Huyền Trần Tử vẫn như trước trợn mắt nhìn lại, y mới không tin Thu Chí Thủy lại tốt bụng như vậy! Hắn nhất định là có tính toán khác! Hắn đừng hòng mong là mình sẽ cảm kích hắn, đợi sau này tốt hơn, ma công đại thành nhất định phải khiến tất cả những người này chết không tử tế!

50. Độ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 50

“Huyền, chỉ cần người chịu dưỡng thai thật tốt, chuyện Thiên Đế ngọc lệnh ta sẽ giúp người...” Là ai? Là ai đang nói chuyện vậy? Giọng nói kia thật ôn nhu mà trong sáng ấm áp, khiến người ta không nhịn được chỉ muốn lặng yên nằm ở đó nghe hắn nói chuyện.

“... Người muốn... hài tử này... như thế ư?” Lần này là ai vậy? Hoàn toàn khác với giọng nói lúc trước, trong uy nghiêm mạng theo lạnh lẽo, khiến cho người ta muốn *kính nhi viễn chi*(1), bọn họ đang nói cái gì?

(1) *kính trọng từ xa, không thể gần gũi*

“... Cuộc đời này nếu có thể có được một hài tử của ta và người, ta dù có chết cũng không tiếc.” Giọng nói kiên định nhưng không mất đi sự ôn nhu làm người nghe cảm động không thôi...

Đột nhiên mở hai mắt ra, Quân Ngọc Hàm liền thấy Ngao Triệu đang nhú chặt lông mày lại, trong ánh mắt đều là vẻ lo lắng, khiến hắn bất giác vươn tay vuốt lên, thế nhưng thân thể

thật trầm nặng, chỉ giờ tay thôi cũng khó khăn.

“Ngọc Hàm! Người tỉnh rồi!” Ngao Triệu vui mừng nắm chặt lấy tay của Quân Ngọc Hàm, đưa bàn tay lạnh như băng áp lên khuôn mặt cũng không ấm áp hơn của mình, ma sát qua lại sưởi ấm cho nhau. Thật là trời xanh phù hộ! Quân Ngọc Hàm cuối cùng đã tỉnh!

“Ta... xảy ra chuyện gì vậy?” Đầu óc của hắn có hơi choáng váng, hắn chỉ nhớ rõ chiếc khóa sắt khổng lồ của tên thần Trùng Ấc đáng ghét kia sinh sinh xuyên qua người Ngao Triệu. “Ngao Triệu! Người không sao chứ!” Nhớ lại sự tàn khốc của Trùng Ấc thần đối với Ngao Triệu, trái tim của hắn thắt lại thật chặt, bỗng chốc dâng lên sức lực bò dậy, căng thẳng kiểm tra Ngao Triệu.

“Đạo sĩ ngốc... Ta không sao...” Cái tên ngốc này! Lại có thể lo lắng đến y trước tiên sau khi tỉnh lại, y không thể che giấu được sự cảm động trong lòng, ánh mắt chợt trở nên ướt át, đẩy Quân Ngọc Hàm ra ngưỡng ngừng quay đầu đi chỗ khác, che giấu cảm động trào ra của mình.

Quân Ngọc Hàm nhưng cương quyết quay y lại, đến khi kéo mở y phục của y thấy hai vai y đã khép lại bắt đầu kết vảy, không còn đáng ngại nữa, hắn mới dần nhẹ nhõm thả tâm xuống, trấn an nói: “Không ngờ vết thương nặng như vậy, thế mà người sắp khỏe lại rồi, pháp lực của người thật là tăng lên nhiều!”

“Người thật đúng là ngốc mà...” Ngao Triệu liếc nhìn Quân Ngọc Hàm đang ngờ vực, thở dài nói, “Người đã hôn mê hơn một tháng rồi, người có biết hơn một tháng qua ta ngày đêm lo lắng...”

Trong lời nói có hơi tắc nghẽn, không muốn nói thêm gì nữa, Ngao Triệu xoay đầu đi, không muốn để lộ những cảm xúc ngũ vị kia ra ngoài, y sợ bản thân một khi không nhận được sẽ đánh mất sạch mặt mũi trước mặt Quân Ngọc Hàm.

Nhưng không nén nổi nhớ lại, nhớ tới hôm đó sau khi y bị trọng thương hôn mê, từ từ tỉnh lại, hai vai tựa như lửa cháy khiến cả thân thể của y đều như bị đặt bên trong lò bát quái vậy, nóng bức không chịu nổi, y hốt hoảng thở dốc, nghỉ ngơi được chừng nửa ngày mới bắt đầu khắp nơi tìm kiếm Quân Ngọc Hàm. Mà khiến cho y tê tâm liệt phế chính là, y thật vất vả bò dậy khỏi mặt đất nhưng thấy Quân Ngọc Hàm không chút nhúc nhích nằm cách đó không xa, cơ thể kia quá mức trầm tĩnh, yên tĩnh đến mức giống như đã chết vậy! Tâm sợ hãi hoảng hốt run rẩy thân thể từng chút từng chút một dịch tới, khi đó y thật sự hận chết sự vô dụng của bản thân!

Mà khi y thật vất vả bò đến bên cạnh Quân Ngọc Hàm, vươn tay về phía hắn, trong khoảnh khắc đó thể nhưng hoàn toàn không dò được mạch đập của Quân Ngọc Hàm! Ý thức được Quân Ngọc Hàm có thể chết đi, y thật sự cảm thấy đau đến nỗi không muốn sống, ngay sát na đó trong đầu sinh ra ý niệm đi theo Quân Ngọc Hàm, không hề suy nghĩ nhiều định đâm Thanh Long Thủy Kiếm về phía mình. Cũng may lúc y đang định tự sát, Long Châu kịch liệt nhảy lên, khiến y một trận khó chịu thả Thanh Long Thủy Kiếm xuống, mà đợi đến lúc đau đớn giảm đi, y đột nhiên cảm nhận được một tia hơi thở của Quân Ngọc Hàm.

“Ta hôn mê đã lâu như thế ư?!” Quân Ngọc Hàm giật mình hỏi, hắn chỉ nhớ rõ khi đó trong lòng mình phần nộ, một luồng sức mạnh cường đại dâng lên, hắn không còn để ý đến gì nữa chỉ muốn trả lại những vết thương của Ngao Triệu gấp bội, mà sau đó luồng sức mạnh kia càng lúc càng không chịu sự khống chế của hắn nữa, đợi đến khi đuổi Trùng Ác Thần đi, hắn chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh hắc ám rồi chết ngất, nhưng không ngờ bản thân vừa bất tỉnh đã là một tháng!

Tỉ mỉ quan sát Ngao Triệu, thấy y gầy đi không ít, sắc mặt cũng hơi tái nhợt, sợ là trải qua hơn một tháng này thật cực khổ, hắn đau lòng lại tự trách nói: “Đều là ta không tốt, khiến người lo lắng rồi!”

51. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 51

“Người đã tỉnh thì tốt rồi...” Nhớ lại tình cảnh khi đó, y đến bây giờ vẫn còn sợ hãi, cả người run rẩy không nhìn được ôm lấy Quân Ngọc Hàm vào trong lòng.

“Ngao Triệu...” Quân Ngọc Hàm sưng sờ, cảm nhận được sự run rẩy của y, ôm ngược lại y, cũng là hắn không tốt, rõ ràng là muốn bảo vệ y, nhưng ngược lại để cho Ngao Triệu chăm sóc hắn lại khiến y lo lắng hốt hoảng, hắn thật đúng là vô dụng mà! Vô luận như thế nào mình nhất định phải tu luyện nhiều hơn, bảo vệ Ngao Triệu mới được!

“Ha ha ha ” Ngao Triệu tất nhiên không chút khách khí phá lên cười, cười đến mức khiến Quân Ngọc Hàm càng thêm quần bách, cả khuôn mặt đỏ bừng rất đáng yêu, quay đầu đi có chút thẹn quá hóa giận hung ác nói: “Không được cười!”

Ngao Triệu nhìn ngấm nét đỏ ửng trên mặt Quân Ngọc Hàm, khó có khi nhìn thấy Quân Ngọc Hàm bình thường ngạo kiết đòi mạng lại có một mặt trẻ con như vậy, cười đến càng vui vẻ, cho đến khi Quân Ngọc Hàm xấu hổ tới nỗi xoay người định rời đi, y mới kéo hắn lại nói: “Người vừa mới tỉnh lại thân thể còn hư nhược nên cứ ngồi đi, ta đi tìm cho người chút quả đại lột dạ.”

“Ta không sao, người cứ ngồi đi!” Quân Ngọc Hàm đề Ngao Triệu lên chiếc giường đá bên cạnh, mặc dù thân thể hắn còn chưa khỏi hẳn, nhưng hắn đã khiến Ngao Triệu chăm sóc hơn một tháng, hiện giờ còn làm phiền Ngao Triệu, thật sự là đã thương lòng tự tôn của hắn mà!

“Người...” Nhìn Quân Ngọc Hàm chân nam đá chân chiêu hư nhược đi ra ngoài, Ngao Triệu bắt đầu dĩ lắc đầu, cái tên đạo sĩ ngốc này còn mẹ nó sĩ diện hơn cả mình, nhưng cố tình chính là cái tên cứng đầu này lại khiến cho người cao ngạo như bản thân yêu, thế nhưng tình cảm của hắn đối với mình là như thế nào? Là yêu hay là trách nhiệm? Y trước kia tình nhân vô số, cũng hận nhất là những tình nhân so đo với mình yêu hay không yêu, hôm nay thật sự yêu rồi, mới biết được trong mắt tình nhân không dung được nửa hạt sạn...

Là do mình phụ quá nhiều người, trời xanh mới phái tên đạo sĩ ngốc này đến trừng phạt y

ư? Nhưng mình hiện giờ có tư cách gì mà nói chuyện yêu đương đây? Bất đắc dĩ cười, Ngao Triệu cảm thấy bản thân quả thực có hơi mệt mỏi, suốt hơn một tháng qua y dồn tất cả linh lực ngưng tụ ở bụng, thân thể đã không khác gì người phạm lại còn phải cực khổ chăm sóc Quân Ngọc Hàm, cơ thể quả thật là hơi không chịu nổi...

Đến khi Quân Ngọc Hàm mang về một ít quả đại, đã thấy Ngao Triệu hơi nhăn hàng mày đang ngủ, tựa hồ giấc ngủ cũng không yên ổn, hẩn thoáng thở dài, mấy ngày nay thật sự làm khó y rồi...

Đặt trái cây trong tay xuống, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt không hề bóng loáng của Ngao Triệu, sau khi trải qua nhiều mưa gió như thế, khuôn mặt Ngao Triệu cũng lầy dính một chút phong sương, hai má gầy đi rất nhiều khiến góc cạnh của khuôn mặt càng thêm cứng cáp, nổi đau và thương tiếc nhàn nhạt dưới đáy lòng vốn không cách nào xóa đi, lại dời ánh mắt lên bụng Ngao Triệu, nơi đó vẫn luôn bằng phẳng, thế nhưng trong lòng hẩn không còn nghi ngờ cũng không hoài nghi hải tử mà Ngao Triệu dùng cả tính mạng để bảo vệ có tồn tại hay không.

Nhìn cái bụng bằng phẳng kia, trên mặt hẩn hiện lên nụ cười ngọt ngào và cả sự kiêu ngạo khi làm phụ thân, hải tử này tương lai nhất định sẽ là nhân vật kiệt xuất! Trải qua nhiều mưa gió như vậy, mà nó vẫn có thể bình an vô sự, cái gọi là đại nạn không chết tất có hậu phúc, nó đã trải qua nhiều trắc trở như vậy, nhất định tương lai sẽ đạt được trăm phúc!

“Ừm... Người về rồi?” Ngao Triệu ngủ rất nông, lúc Quân Ngọc Hàm đi vào y đã tỉnh lại, chỉ là quá mức mệt mỏi không muốn mở mắt, nghỉ ngơi hồi lâu mới nửa mở mắt ra hỏi.

“Ừ.” Quân Ngọc Hàm khẽ lên tiếng, hẩn đã lấp đầy bụng, thân thể khôi phục không ít, thế nhưng nét tái nhợt trên mặt Ngao Triệu vẫn không tiêu tan, khiến trong lòng hẩn có chút lo lắng, “Người... không sao chứ?”

“Ta có thể có chuyện gì đây?” Ngao Triệu lấp liếm cười nói, không muốn Quân Ngọc Hàm nhận ra sự hư nhược của bản thân, càng không muốn nói cho Quân Ngọc Hàm rằng Lôi Công sơn này hôm nay là nơi dung thân duy nhất của bọn họ, nhưng lại đang dần dần kéo sụp thân thể của mình. Ánh mắt hơi mang theo mờ ảo nhìn Quân Ngọc Hàm, sắc mặt của hẩn tốt lên an ủi y rất nhiều, thế nhưng tên đạo sĩ gầy gò này lại càng thêm gầy rồi, khiến y bất giác lo lắng trở lại, cũng là y làm hại... “Quả đại trên núi có thể lột dạ sao? Có cần xuống núi mua ít lương thực không?”

“Quả đại là tốt lắm rồi, không cần xuống núi mua lương thực, hưởng chi hiện giờ thời kỳ chính trị không bình thường, chúng ta vẫn cần thận một chút thì tốt hơn.” Hẩn vốn là người tu đạo, nhu cầu đối với thức ăn cũng không cao, hưởng chi bọn họ bây giờ đang chạy trốn, càng không được có nửa điểm sơ hở. Ánh mắt lại đặt lên bụng Ngao Triệu, Thu Chí Thủy nói hải tử này có thể cứu Ngao Triệu một mạng, nhưng không biết cứu pháp ra sao, hai năm sau bọn họ thật sự có thể không còn bị Thiên Đình đuổi bắt nữa ư? Suy nghĩ một chút, chân mày hẩn không khỏi nhíu lại, khuôn mặt không che dấu được thân sắc lo lắng.

“Đang nghĩ gì vậy?” Tay của Ngao Triệu xoa lên chân mày của hẩn, sự bất bình ở nơi đó

khiến hần trông không thoải mái, thử vuốt lên nơi đó, cũng nghĩ lướt qua chuyện sâu trong lòng Quân Ngọc Hàm.

“Cái đó... Cái đó... Hải tử thật sự không còn cần linh lực của ta nữa sao?” Quân Ngọc Hàm hỏi đến mặt đỏ tía tai, thấy Ngao Triệu quăng ánh mắt nghi vấn tới, lại càng giấu đầu lòi đuôi giải thích, “Ta... ta chỉ là quan tâm hải tử thôi...”

“Có thể được tiếp liệu linh lực tất nhiên không thể tốt hơn, nhưng mà thân thể của người chịu được sao?” Ngao Triệu lo lắng nhìn Quân Ngọc Hàm, có thể được Quân Ngọc Hàm bổ sung linh lực, đối với thai nhi và cả mình đều có lợi, chỉ là hiện giờ Quân Ngọc Hàm có thể chịu được việc linh lực tiết ra ngoài ư?

“Nói chung là không sao.” Nghe thấy lời này tựa như được Ngao Triệu mời gọi vậy, Quân Ngọc Hàm cúi đầu hôn lên môi Ngao Triệu, ngón tay gầy gò nhanh chóng tham dò vào trong vạt áo của Ngao Triệu.

52. Độ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 52

Quân Ngọc Hàm vừa mút lưỡi Ngao Triệu, vừa dùng hai tay gạt bỏ lớp y vật cản trở trên người Ngao Triệu, bụng ngón tay lạnh như băng không nặng không nhẹ từ lồng ngực của Ngao Triệu dời xuống từng chút từng chút một miêu tả phía dưới, đối với khối thân thể quá sức quen thuộc này, hần đương nhiên biết nơi nào là điểm mẫn cảm của Ngao Triệu, bụng ngón tay chỉ hơi nhẹ nhàng ma sát lên những khu vực ái muội này, khiến cả người Ngao Triệu cũng bắt đầu có phản ứng.

Ngao Triệu thở dốc vươn tay về phía Quân Ngọc Hàm, giúp hần cởi bỏ y phục trên người, thân thể tinh luyện dán lên thân hình gầy gò của Quân Ngọc Hàm, ma sát lẫn nhau, không ngừng gia tăng nhiệt độ, châm ngòi dục vọng trên cơ thể của nhau.

“Đã sớm không còn đau nữa rồi.” Ngao Triệu cười nói, chỉ cần hải tử và Quân Ngọc Hàm không có chuyện gì, cho dù trên người có thêm vết thương khác, y cũng không thấy đau.

Quân Ngọc Hàm lặng yên nhìn y, bỗng chốc cúi đầu thấp xuống, tựa như dã thú bị thương liếm láp vết thương vậy, khẽ liếm lên vết sẹo trên người Ngao Triệu. Vết thương mặc dù không đau, nhưng vẫn còn hơi ngứa, bị Quân Ngọc Hàm liếm như vậy khiến Ngao Triệu cảm thấy một cơn mát lạnh, cũng rất thoải mái, không nhịn được phát ra tiếng thở nhẹ hưởng thụ, lồng ngực không ngừng phập phồng, khiến Quân Ngọc Hàm cảm nhận được trái tim đang đập dữ dội của y.

Bị y lây nhiễm, nhịp tim của Quân Ngọc Hàm cũng không ngừng tăng tốc, ngón tay bắt giắc chuyển đến huyết động đã lâu không được dòm ngó của y, ra hiệu ở trước cửa gỗ vài cái, rồi ngón tay linh hoạt chui vào bên trong, liền nghe thấy Ngao Triệu “A” một tiếng, cả người căng cứng lại, cắn chặt lấy ngón tay đã tiến được nửa đoạn vào trong người mình, cơn nóng

của nơi bên trong con đường truyền thẳng vào trong đầu óc của Quân Ngọc Hàm, đổi lấy tiếng thở gấp thô ráp trầm trầm của Quân Ngọc Hàm.

Sự tiến nhập lâu ngày không gặp khiến Ngao Triệu ít nhiều không thích ứng được, nhưng y nhanh chóng dần dần thả lỏng cơ thể, tự động thu hợp lại con đường, giống như một cái miệng nhỏ nhắn từng chút từng chút một hút ngón tay vào nơi thật sâu, không ngừng làm Quân Ngọc Hàm cảm nhận được nhiệt độ và sự chặt chẽ bên trong, từng tầng thịt ngọc ngậy thỉnh thoảng lại thay phiên nhau cạo qua ngón tay của hắn, kể về sự mị hoặc của huyết bích.

Quân Ngọc Hàm không chịu nổi qua loa cầm rút ngón tay mấy cái rồi kéo ra bên ngoài, nắm lấy thắt lưng của Ngao Triệu kéo xuống thấp, đồng thời cũng nâng cái mông mình lên cắm dương vật vào thật sâu trong cốc huyết.

“A...” Đột ngột bị lấp đầy khiến Ngao Triệu phát ra một tiếng ngâm gọi thật dài, hai tay không khỏi ôm thật chặt lấy Quân Ngọc Hàm, Quân Ngọc Hàm nằm ở trên người y bị huyết động nóng khô kia kích thích đến nỗi hoàn toàn vứt bỏ lý tính, hung hăng cắm cực đại vào tận đáy, không ngừng mài sát đỉnh đầu lên dương tâm trong cốc huyết Ngao Triệu.

“A a... A...” Ngao Triệu run rẩy lắc lư thân thể, nơi mẫn cảm nhất không ngừng nóng lên hầm hập, từng cơn khoái cảm như nước thủy triều tuôn ra, mang theo ngọt ngào mà y mong đợi cùng trào ra, khiến y có cảm giác hít thở không thông, người như ngâm trong nước càng ôm chặt lấy Quân Ngọc Hàm, cái mông cũng điên cuồng xoay chuyển.

Hai tay Quân Ngọc Hàm đỡ lấy Ngao Triệu, theo sự đóng đưa của Ngao Triệu lay động theo, hai tay đặt lên trên hai cánh hoa tròn vênh của Ngao Triệu, vuốt ve mông Ngao Triệu phối hợp với dao động trước sau của y, ánh mắt thâm thúy si mê dừng trên khuôn mặt y, vui vẻ thưởng thức vẻ mặt dâm dăng của Ngao Triệu vì mình mà lộ ra sự thỏa mãn tiêu hồn, cũng khiến Quân Ngọc Hàm hưng phấn hơn, không khỏi đặc ý càng thêm nhanh chóng không ngừng cắm nhục kiếm nóng bỏng vào nơi sâu trong cốc huyết của Ngao Triệu.

“A... Ừm a...” Thân thể Ngao Triệu không ngừng giãy dụa, mỗi lần Quân Ngọc Hàm đều đâm chạm vào trướng dương tâm của y, khiến y phát ra tiếng thở dốc kích động hơn, không khỏi bởi vì kích tình mà thất thân, tiếng thở dốc phát ra từ trong miệng càng lúc càng lớn.

Đột nhiên, Quân Ngọc Hàm kéo thắt lưng của Ngao Triệu thẳng dậy, để cho Ngao Triệu trèo lên tự ngồi thẳng trên nhục kiếm của mình, khiến cho vật to lớn tiến vào càng triệt để hơn, mũi kiếm thẳng tắp đâm trúng nơi sâu nhất của y, trên chọc y càng phát ra tiếng la hét: “A... A... Rất sâu... Ngọc Hàm... quá sâu... A...”

Quân Ngọc Hàm hưởng thụ thở dài một tiếng, hai tay vây quanh đỡ lấy cái mông của Ngao Triệu, từng chút từng chút một đem dương vật nặng nề đâm vào trong cốc huyết của Ngao Triệu. Vách tường thịt nóng ướt trong huyết động mềm mại của Ngao Triệu càng không ngừng mấp máy đè ép phân thân của Quân Ngọc Hàm, khiến cho Quân Ngọc Hàm càng ra sức đâm nhục trụ lên, đồng thời hắn cũng hạ thấp cái mông của Ngao Triệu xuống, khiến cho cự vật mỗi một lần đều cắm vào sâu vô cùng tận trong u cốc của Ngao Triệu.

“A, a ” Dưới sự cuồng trùu mãnh sáp của Quân Ngọc Hàm, một luồng tinh hoa của rồng không ngừng phun ra từ phân thân của Ngao Triệu, nhục bích bị kích động kịch liệt ngộ nguyê co rút lại, kiềm chế dương vật của Quân Ngọc Hàm thật chặt, khiến cho đầu đỉnh của hắn truyền đến trậ trậ khoái cảm tê dại, khiến cho Quân Ngọc Hàm cũng không nhin được nữa mà muốn buông thả. Thế nhưng hắn sinh sinh đề xuống dục vọng này, chỉ vì hắn còn không nở nhanh như vậy đã phải rời đi hậu huyết chặt chẽ ấ áp mà ấ ướt kia của Ngao Triệu.

Ngao Triệu ánh mắt ngậ nước nhìn Quân Ngọc Hàm, đôi môi đỏ mọng khê mở kia khiến y không chịu được sự hấp dẫn hôn lên, mà khi y dâng môi lên, Quân Ngọc Hàm lập tức vươn đầu lưỡi vào trong miệng Ngao Triệu, như một con rắn quấn trọn lấy lưỡi Ngao Triệu, từng hớp từng hớp hấp thu dòng cam lộ chảy ra từ miệng y. Mà bàn tay cũng không nhàn rồi chạy lên trên lồng ngực Ngao Triệu về nặn nhũ tiêm ứa máu đứng thẳng, một tay kia thì đưa đến nơi họ tiếp hợp, ngón tay trêu chọc không ngừng vuốt ve cửa huyết vẫn còn bị bảo kiếm của mình đâm vào, đặc ý cảm thấy phân thân của Ngao Triệu một lần nữa gắng gượng đứng dậy đâm lên bụng mình, lại bắt đầu hung hăng thực hiện động tác đóng cọc...

53. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 53

“Thả ta ra thả ta ra Thu Chí Thủy! Người muốn giết ta thì cứ giết đi!” Huyền Trần Tử nằm trên mặt đất cả người co giật, dùng hết sức lực cuối cùng rống lên. Chết tiệt! Không thể ăn được trái tim thuần dương, hàn khí trên người y lập tức không ngừng trào ra, cả người không cần được mà vô lực run rẩy, giống như toàn thân bị đặt bên trong hàn băng ngàn năm vậy, nhưng hận nhất chính là y bị kết giới vây khốn, không thể ra ngoài tìm kiếm trái tim thuần dương! Thu Chí Thủy cái tên tiểu nhân hèn hạ này! Y biết ngay hắn ban đầu cứu mình không có hảo tâm gì mà! Giờ thì giam y bắt y phải thừa nhận cơn đau đớn khi hàn khí phát tác này, Thu Chí Thủy kia nhất định là đặc ý vạ phần! Thu Chí Thủy! Đợi đến khi ma công của y đạt thành, y quyết sẽ không tha cho hắn! Huyền Trần Tử đỏ ngầu hai mắt hung hăng phát thệ.

Đối mặt với giới phòng của Huyền Trần Tử, nàng chỉ lạnh nhạt cười, cái tính nết ai cũng không tin của Huyền Trần Tử này giống hệt người đó, khê thở dài: “Cũng đúng, nếu biết hồi cải, thế gian này sao lại có nhiều chất niệm như vậy? Mà ta cũng không có quyền chỉ trích người, người lưu lạc đến bước đường này, ta vẫn có chút ít trách nhiệm.” Nàng nhẹ nhàng vung tay lên, Huyền Trần Tử nhưng cảm thấy thân thể ấ áp hơn không ít, không còn khó chịu như vậy nữa.

“Người đến tốt cùng là ai?!” Nữ tử này có thể trì hoãn đau đớn trên người y, nhất định cũng có chút lai lịch, thế nhưng lời của nàng, y nghe không hiểu nửa câu, sự thương hại trong mắt càng khiến y không thoải mái, Huyền Trần Tử y chưa bao giờ cần người khác thương hại! Thương hại như vậy đối với y chẳng khác gì vũ nhục!

“Ta là ai đối với người không quan trọng, ta chỉ hỏi người một câu, người có muốn được tự do lần nữa không?” Nữ tử hỏi, thấy trên mặt Huyền Trần Tử nhiều thêm vài phần do dự, nàng nói tiếp: “Ta có thể giúp người trừ bỏ kết giới này, cũng nói cho người biết một đường tắt sớm ngày công thành.”

“Cái gì?” Huyền Trần Tử kinh ngạc nhìn nàng, nữ tử này đến tột cùng là có địa vị gì? Là địch hay là bạn?

“Người phải ăn đủ một ngàn trái tim thuần dương, lại không biết phải đợi đến ngày tháng năm nào, mà thiên hạ có một vật có thể giúp người không cần trái tim thuần dương, cũng có thể luyện thành đại công.” Nữ tử nói đến dự hoặc, Huyền Trần Tử không khỏi có chút động tâm hỏi: “Là vật gì?”

“Nhật chi tâm, đương nhiên là trái tim thuần dương khó lường nhất trên thế gian này.” Nữ tử không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của Huyền Trần Tử, tiếp tục nói, “Ta biết với công lực hiện giờ của người muốn đạt được trái tim thái dương, tất nhiên còn khó hơn lên trời, nhưng người có biết đương sơ Hậu Nghệ bắn rơi chín mặt trời, chín mặt trời kia dù đã chết, nhưng trái tim của họ vẫn còn, bị phong tàng bên trong Cửu Xuyên, với bản Minh kính của người, muốn tìm được chín trái tim này cũng không phải là việc khó.”

Nói xong, nàng bắn ngón tay làm kết giới của Thu Chí Thủy đột nhiên biến mất, điều này khiến Huyền Trần Tử hết sức giật mình, có thể phá được kết giới của Thu Chí Thủy nếu không phải là pháp lực cao hơn hẳn, thì chính là biết được điểm yếu của kết giới mà hẳn bố trí, thế nhưng người có pháp lực cao hơn Thu Chí Thủy trong thiên địa này đã ít, huống chi còn cao hơn hẳn so với hẳn, ngoại trừ Hư Vô Tôn Giả, y thật sự rất khó nghĩ ra được ai khác, nữ tử này đến tột cùng là người phương nào?!

“Người không cần phải nghi ngờ ta là ai, người vẫn nên mau chóng rời đi thôi, đợi đến lúc Thu Chí Thủy trở lại, chỉ sợ người khó mà rời đi.” Nữ tử nhẹ nhàng cười, xoay người lại không hề để ý đến Huyền Trần Tử còn đang vông hoặc, trong một sát na liền biến mất ngay trước mặt Huyền Trần Tử. Huyền Trần Tử nhìn chằm chằm nơi nữ tử biến mất, nữ tử này thật là kỳ quái, mà tác phong sai sử của nàng cũng có vài phần tương tự với Thu Chí Thủy...

Đợi đến khi Thu Chí Thủy từ bên ngoài trở lại, thì cảm thấy dị tượng trong phòng, quả nhiên, hẳn vào trong gian phòng lúc đầu nhất Huyền Trần Tử, nào còn bóng dáng của y đâu? Hẳn nhú mào, Huyền Trần Tử nhất định không thể một mình phá vỡ kết giới này, mà trên thế giới người có thể phá vỡ được kết giới của hẳn đã ít lại càng ít, cho dù ngay cả Thiên Đế cũng không phá được...

Hắn tỉ mỉ bắt đầu điều tra, người phá kết giới rõ ràng vô cùng quen thuộc với thuật bố trí của hẳn, mà có thể biết được điểm yếu kết giới hẳn dựng nên, theo hẳn biết chỉ có hai người, một là sư phụ hẳn Hư Vô Tôn Giả, người thứ hai chính là chẳng lẽ là nàng? Thế nhưng nàng ấy sao lại muốn thả cho Huyền Trần Tử chạy? Trong đầu Thu Chí Thủy mơ mơ hồ hồ hiện lên một chút ý niệm, tâm tư không khỏi trầm xuống, xem ra tất cả bọn họ đều bị sắp đặt rồi!

54. Độ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 54

Bên trong Thiên cung, bốn vách tường sáng lấp lánh, soi ảnh huyễn mục, chỉ là trong giữa mệnh môn sự phú lệ khí thể, lại có điểm điểm tích tích u hàn, *vân sa*(1) nặng nề phủ lên ngọc sàng, không thấy rõ người đang nhắm mắt dưỡng thần trên giường.

(1) *vân*: mây, *sa*: chăn/màn/vải

Thiên Hậu xuyên qua tầng tầng *la sa*(2), ngồi bên mép giường, tinh tế dò thám Thiên Đế đang nhắm mắt. Nàng gả cho y trước khi y trở thành Thiên Đế, để gả cho y mà nàng đã bỏ qua rất nhiều, chỉ tiếc rằng trong lòng y, nàng cũng chỉ là một con cờ để y trèo lên để vị. Nàng từng ngốc nghếch cho rằng cho dù y không thương nàng như chính nàng thương y sâu đậm, nhưng vẫn sẽ có một chút thương xót đối với mình. Chỉ tiếc nàng đã sai lầm! Sai đến thái quá rồi! Lúc Quân Phỉ Ngạn xuất hiện, cảm xúc trong nội tâm nàng hết sức phức tạp, nàng không biết nên hận Quân Phỉ Ngạn hay nên thông cảm cho hắn. Nàng có lúc thậm chí mong đợi rằng Quân Phỉ Ngạn có thể hòa tan được một chút trái tim lãnh khốc của y, chỉ ít như vậy còn có thể chứng minh y có chút tình, là vì những gì mình làm chưa đủ để y động tâm. Nhưng khiến nàng hoàn toàn thất vọng chính là, bất luận là nàng hay Quân Phỉ Ngạn đều không thể khiến y có một chút xúc động, trái tim như sắt đá của y không thể lay động.

(2) *la*: lưới/màng lọc; *sa* (chú thích 1)

Nàng chưa từng hận Quân Phỉ Ngạn, bởi vì nàng và hắn đều đáng thương như nhau, bọn họ đều yêu đến quá ngốc quá si, mà tầm si tình của Quân Phỉ Ngạn lại còn hơn cả mình, chỉ là sự trả giá cho phần nhân tình này thật sự không hề đáng giá, không biết Quân Phỉ Ngạn nếu biết y hôm nay ngay cả cốt nhục của mình cũng không buông tha, lúc đầu liệu có nguyện ý hy sinh?

“Vậy ư?” Thiên Đế ngồi dậy khỏi giường, đôi mắt đen như mực khóa chặt thật lâu nhìn nàng, không nhìn ra được một chút tâm tình, một lúc lâu sau mới nói, “Tốt nhất là như vậy...”

“Huyền...” Nàng không nhịn được khẽ gọi tên y, ý định muốn nói lại thôi trong mắt rất rõ ràng, bao nhiêu lần nàng muốn mở miệng hỏi, trong lòng y liệu có tình yêu? Cho dù tình yêu đó không phải là cho mình...

“Mặc dù nàng là Thiên Hậu, lễ nghi vẫn không thể bỏ, sao có thể gọi thẳng tục danh của trẫm?” Thiên Đế hàn uy nói, cho dù đối với Thiên Hậu y cũng không có bao nhiêu nhu tình, phần uy nghiêm này khiến Thiên Hậu nhìn thấy thật muốn khóc, nhưng cuối cùng vẫn nhẹ nhàng mà cười: “Là thần thiếp không đúng.”

Thiên Đế không nhìn nàng thêm nữa, lại nhắm hai mắt lại, trầm tịch đậm đặc quấn quanh thật lâu giữa bọn họ, Thiên Hậu không nhịn được lại có chút buồn cười. Mấy ngàn năm phu thê, cho dù tính theo thời gian Thiên đình là mấy ngàn ngày cũng không phải là một khoảng thời gian ngắn, bọn họ chung sống lâu đến vậy, ngoại trừ chất vấn nhưng ngay cả một câu nói cũng không thể nói ư? Đến tột cùng là bi ai của nàng hay bi ai của Hi Huyền đây?

Thế nhưng Thiên Đế không cảm nhận được nội tâm nhấp nhô của Thiên Hậu, sau sự trầm mặc thì không chút phập phồng hỏi: “Nghe nói nàng phái Hỏa Đức Tinh Quân hạ phạm? Không biết là vì chuyện gì?”

“Thần thiếp... chỉ là bảo y giúp Thủy Đức Tinh Quân sớm ngày đem Phần hà Long Vương tróc nã quy án mà thôi.” Thiên Hậu cười đến thật miễn cưỡng, ở trong lòng không nhịn được buông một tiếng thở dài. Y rốt cuộc vẫn chưa từng tin mình, có đôi khi nàng thật muốn hỏi y ở bên nhau trường cửu như vậy, y đã từng có chút tín nhiệm nào với nàng không! Phàm nhân nói nhất dạ phu thê bách dạ ân, chẳng lẽ giữa bọn họ còn không thể bằng một đôi phu thê phàm nhân bình thường nhất hay sao?!

“Vậy sao?” Thiên Đế lạnh lùng cười, thái độ kia khiến trên khuôn mặt ôn nhu như nước của Thiên Hậu có chút tức giận, thế nhưng nàng sinh sinh nén xuống sự tức giận này, mềm mỏng cười nói: “Đúng mà, nếu Đế Thượng không thích, thần thiếp triệu hồi y về.”

“Chuyện liên quan đến Ngao Triệu, nàng còn điều gì chưa nói cho trẫm không?” Thiên Đế không trả lời vấn đề của nàng tiếp tục hỏi, Thiên Hậu vẫn trước sau giữ vững nụ cười trả lời: “Những gì thần thiếp tính ra được đều đã nói với Đế Thượng rồi, đương nhiên không thể còn chút gì giấu diếm.”

“Vậy sao... Nàng lui xuống đi, mau triệu hồi Thủy Đức Tinh Quân và Hỏa Đức Tinh Quân, bảo bọn họ tốc tốc quay về, rồi đến gặp trẫm.” Thiên Đế mặt không thay đổi nói, khiến Thiên Hậu không đoán ra được tâm tư của y, khẽ đáp lại, rồi đi ra ngoài, không nhìn thấy sau khi nàng đi, trên mặt Thiên Đế xuất hiện một tia u lạnh.

Nhìn bóng dáng Thiên Hậu rời đi, y cười lạnh, nàng thật sự cho rằng những thứ mờ ám mà nàng giấu y đó y không hề phát hiện ra chút gì sao? Một thân dính đầy troc khí phạm trần không cần đoán cũng biết nàng đã xuống nhân gian. Mặc dù y không biết nàng hạ phạm có mục đích gì, nhưng nếu đã giấu diếm y, đương nhiên không phải là chuyện gì tốt. Thế nhưng nàng giấu diếm quá sâu, y cũng khó có thể dò xét ra cái gì, chẳng bằng hạ thủ trên người Hỏa Đức Tinh Quân... Uyển Nhược ơi là Uyển Nhược, nếu ngay cả là nàng, chỉ cần là người hai lòng với trẫm, trẫm dứt khoát sẽ không tha thứ!

Hai tay hợp lại, ngọc lệnh trong suốt lấp lánh chậm rãi xoay tròn hiện ra trong lòng bàn tay, trong màu vàng mang theo sự rực rỡ *thấu lục*(3) khiến Thiên Đế nhìn đến mê si, chỉ là từng chút vết rách hẹp dài kia trên bề mặt của ngọc lại khiến khuôn mặt như nham thạch của y rốt cuộc có một chút biến hóa...

(3) *thấu*: *thăm thấu/xuyên qua*; *lục*: *sắc xanh*

55. Độ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 55

“Ai?” Nhận ra có kẻ xông vào, trong nháy mắt Thiên Đế thu hồi Thiên Đế ngọc lệnh, hàng mây nhả chặt khôi phục sự bằng phẳng, mặt như tạc đá, trang nghiêm mà lãnh đạm, thần uy không thể xâm phạm.

“Hỏa Đức Tinh Quân, Thủy Đức Tinh Quân tham kiến Đế Thượng!” Hai bóng dáng một đỏ một xanh sóng vai tiến vào điện đường, nhất tề quỳ xuống hành lễ nói, chính là Hỏa Đức Tinh Quân và Thủy Đức Tinh Quân cùng nhau ngậy người ở nhân gian suốt ba tháng.

Hỏa Đức Tinh Quân và Thủy Đức Tinh Quân hai mặt nhìn nhau, thật sự khó mà đoán được tâm tư của vị tối cao trong chúng thần, thân thể cao lớn của Hỏa Đức Tinh Quân hơi run rẩy, là chuyện của mình bị phát hiện rồi sao? Thế nhưng sao Thiên Đế không trực tiếp hạ lệnh nhốt mình vào trong Thiên lao, mà lại muốn cho triệu kiến mình?

Đã sớm biết trước sự tình cũng có lúc phải thật sự đối mặt, trong lòng y lại nhiều hơn một chút sợ hãi và không bỏ được, chỉ mới ba tháng ngắn ngủi, nhưng bản thân y đã thay đổi rất nhiều, mà người làm mình thay đổi cũng chính là đối thủ trước kia của mình... Y nhẹ nhàng thở dài, đứng lên, cảm giác được Thủy Đức Tinh Quân nắm thật chặt lấy tay mình, cho hắn một ánh mắt an ủi, kéo tay hắn xuống, ổn định lại tâm tình, thẳng tắp đi về phía Thiên Đế, dừng ở bên ngoài sa màn gần Thiên Đế.

“Gần thêm chút nữa.” Thiên Đế thản nhiên nói, ngữ điệu rõ ràng đậm mạc như nước nhưng lại khiến Hỏa Đức Tinh Quân ngay cả sống lưng cũng cảm thấy lạnh lẽo, thân thể trước nay vẫn nóng rực của y trong nháy mắt tựa như bị hơi lạnh ướt của hàn thủy đập lên, da đầu từng đợt co giật, song y lại không cách nào cãi lại mệnh lệnh của Thiên Đế, chỉ có thể xuyên qua tấm sa mờ hồ, trực tiếp đối diện với Thiên Đế.

Bớt đi tầng tầng sa màn, đây chính là lần đầu tiên y cách Thiên Đế gần đến như vậy, chỉ là mất đi sự che giấu của màn sa, ánh mắt của Thiên Đế so với trong tưởng tượng càng làm y cảm thấy đáng sợ, đôi mắt đen như mực không nhìn thấu được kia ánh lên bóng dáng của mình, thình lình cả kinh, y nhìn thấy trong đôi mắt hắc mai đó một khối xương trắng dày đặc, hoảng sợ đến mức không khỏi muốn lui lại, song cả người cứ như thể bị đóng đinh trên mặt đất không cách nào nhúc nhích được. Y há to miệng, trong cổ họng lại không phát ra được một chút âm thanh nào. Thiên Đế muốn y!

Mà Thủy Đức Tinh Quân vẫn luôn quỳ một chỗ đối mặt với sự tĩnh mịch bên trong màn che nồn nóng như nước sôi trào, bất an trong lòng không ngừng khuếch tán. Đến tột cùng là có chuyện gì vậy, mọi thứ cũng quá mức yên tĩnh rồi! Cảm giác yên lặng đến mức không có một chút sinh mạng, ngay cả màn vải nhẹ nhàng nhất cũng phá lệ trở nên trầm nặng, trầm muộn từng chút buông thả trên mặt đất bất động!

Hỏa! Ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì! Mồ hôi lo lắng không ngừng từ trên trán hắn ứa ra ngoài, bất an buồn bực sắp làm hắn hít thở không thông, rốt cuộc rất lâu sau đó, hắn thấy tầng tầng sa màn tung giạt! Mà cùng lúc đó hắn lại nghe thấy một tiếng khiển trách của Thiên Đế: “Hỏa Đức Tinh Quân! Người thật to gan! Dám cả gan hành thích trẫm!”, tiếp theo là một màu đỏ xuyên qua tầng tầng sa màn trần truồng đâm vào mắt hắn!

“Hỏa!” Mạnh mẽ bay vọt lên, trực tiếp xông vào bên trong dày đặc màn che kia, chỉ thấy một bóng dáng màu đỏ hấp hối nằm trên mặt đất, con người đỏ đến chói mắt có chút rời rạc, tất cả mọi thứ trong người đều như bị lấy sạch, hẩn mất đi toàn bộ suy nghĩ!

“Hỏa!” Liều lĩnh ôm lấy khối thân thể vô lực kia, trông mắt màu lam của hẩn đột nhiên trở nên đỏ ngầu, hoàn toàn quên sạch lễ nghĩa quân thần mà trường Thiên Đế, Bích Thủy Châu bên cạnh theo bản năng trực tiếp công kích về phía Thiên Đế.

Chỉ thấy Thiên Đế lạnh lùng cười, nhẹ nhàng nhấc tay lên, liền ngừng Bích Thủy Châu kia lại, bức nó về bên cạnh Thủy Đức Tinh Quân, nhẹ giọng nói: “Thủy Đức Tinh Quân, người thay trầm chế trụ nghịch thần này.”

Hỏa Đức Tinh Quân vô thần nhìn Thủy Đức Tinh Quân không hề nghe thấy lời của Thiên Đế, đầu óc bên trong thân thể dần dần băng lạnh nhưng trở nên tỉnh táo dị thường, xem ra Thiên Đế không hề muốn trị tội Thủy Đức Tinh Quân. Cũng tốt, hẩn vốn không hề liên quan đến chuyện này, hẩn là hảo thần của Thiên Đế, đương nhiên không thể có quan hệ gì với nghịch thần như mình...

Chấp rập chút sức lực cuối cùng, đẩy Thủy Đức Tinh Quân ra, y lung lay người đứng dậy, khó khăn nhúc nhích đôi môi, từng chữ từng chữ trầm trọng nói: “Ta... Ta... Thủy Đức Tinh Quân... Người... Ta hận người...”

Hỏa Đức Tinh Quân đột nhiên si ngốc cười. Tên ngốc nghếch này! Hẩn chẳng lẽ không biết lúc này Thiên Đế toàn tâm toàn ý muốn y chết hay sao? Hẩn còn quan tâm y như vậy mà không sợ liên lụy đến tính mạng của mình! Đủ rồi! Hết thấy đều đủ rồi! Y sống hơn nghìn năm, nhưng duy chỉ có ba tháng này mới chân chính là sống, mà có ba tháng này cuộc đời y đã tước hỉ rồi! Y thật sự cảm kích phần thâm tình này của hẩn đối với mình, chỉ là sau khi y lãng phí hơn ngàn năm y đã không còn thời gian đáp lại tình yêu này nữa rồi, không đáp lại được, Thủy... Thế nhưng thần tiên không có gì cả chỉ có thời gian, mà thời gian là liều thuốc tốt nhất liều thuốc quên lãng tất cả, cuối cùng sẽ có ngày tình cảm của Thủy đối với mình bị thời gian chôn vùi...

Cả người lao vào trong lòng Thủy Đức Tinh Quân, cuối cùng cảm nhận nhịp đập dữ dội của trái tim Thủy Đức Tinh Quân, trước khi chết có thể còn nghe được tiếng tim đập tốt đẹp này, trời cao coi như đối xử với y không tệ rồi! Lặng yên cười, ghé vào bên tai Thủy Đức Tinh Quân, dùng tâm thanh chỉ có duy nhất Thủy Đức Tinh Quân nghe thấy nói: “Người đồ ngu xuẩn này! Người cho rằng ba tháng này ta vì sao phải ủy thân cho người? Ta chẳng qua là vì Ngao Triệu thôi! Mỗi lần bị người... bị người đối xử như vậy... ta hận không thể giết người!”

Còn muốn nói gì đó, thế nhưng khối thân thể này đã đạt đến cực hạn, y vẫn khó khăn chống đỡ, quay đầu lại nhìn Thiên Đế, trong đôi mắt lạnh lẽo kia y chỉ thấy hài cốt của mình, y cười một tiếng, cả người chấn động, đem phần linh lực cuối cùng bám vào trên Diễm Hỏa Châu, Diễm Hỏa Châu kia đột nhiên hóa thành cầu lửa bùng cháy lao về phía Thiên Đế!

Mà trong chớp mắt Thiên Đế giơ tay lên, hỏa cầu kia đột nhiên bị dập tắt, tựa như ngọn lửa

sinh mệnh của Hỏa Đức Tinh Quân, vô thanh vô tức dập tắt. Vô lực tựa đầu lên bờ vai của Thủy Đức Tinh Quân, Thủy Đức Tinh Quân thậm chí còn chưa kịp cho y cái ôm cuối cùng, cơ thể không còn sinh mạng đã hóa thành điểm điểm huỳnh quang, theo cơn gió nhẹ biến mất bên trong hoa điện trống rỗng.

Mất đi nhiệt độ trong tay, Thủy Đức Tinh Quân theo đó ngã nhào trên đất, khí lực bên trong thân thể hoàn toàn bị rút sạch, chỉ có thể lặng im gào thét: Hỏa! Trở lại! Thà rằng người chỉ yêu Ngao Triệu! Thà rằng người hận ta! Thà rằng người giết ta! Chỉ cần người sống! Chỉ cần người sống thật tốt! Hỏa sao người có thể tàn nhẫn như vậy! Sao có thể trừng phạt hãn như vậy! Khiến cho hãn trải qua cuộc đời sống không bằng chết như thế!

Theo ánh đom đóm biến mất, sinh mệnh của hãn cũng lặng lẽ biến mất theo. Không có Hỏa sẽ không có Thủy...

56. Độ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 56

Thiên Đế thờ ơ nhìn mọi việc, nhìn Thủy Đức Tinh Quân mất đi hồn phách ngơ ngác ngồi dưới đất, làn môi dưới khê mở, con ngươi như mực nhìn vào đôi lam nhân trống rỗng, môi mồm khê mở nói: “Toàn bộ lỗi lầm đều do Ngao Triệu, Hỏa Đức Tinh Quân là vì Ngao Triệu mà chết, người phải báo thù cho Hỏa Đức Tinh Quân mới đúng.”

“Hỏa là vì Ngao Triệu mà chết... Đều là do Ngao Triệu... Đều là do Ngao Triệu...” Tựa như một con rối mất hồn lặp lại tiếng ni non, đột ngột ánh mắt tan rã của Thủy Đức Tinh Quân thoát chốc ngưng tụ, lam nhân như biển sâu u lam gần như đen đặc, hãn chợt bật dậy khỏi mặt đất, mặt mày dữ tợn nói: “Đều là do Ngao Triệu! Ngao Triệu! Ta giết người!”

“Giết Ngao Triệu! Giết Ngao Triệu!” Giờ phút này trong lòng Thủy Đức Tinh Quân không thể dung bất kỳ thứ gì được nữa, trong đầu hãn chỉ có một ý niệm: đó chính là giết Ngao Triệu! Hãn muốn giết Ngao Triệu báo thù cho Hỏa Đức Tinh Quân! Bóng dáng u lam gào thét chạy thẳng đến Lôi Công sơn!

Thiên Hậu vẫn canh giữ ở cửa thủy chung lo lắng nhìn vào trong điện, không phải là nàng cho rằng Hỏa Đức Tinh Quân phản bội mình, chỉ là Thiên Đế xưa nay đa nghi mà cảnh giác, tính tình của Hỏa Đức Tinh Quân lại ngay thẳng e là sẽ bị Thiên Đế nhìn ra cái gì, nhưng nàng lại không dám xông vào, nếu nàng đi vào lúc này chỉ sợ sẽ càng làm cho Thiên Đế nghi ngờ hơn thôi.

Nàng đang lo lắng, thì thấy Thủy Đức Tinh Quân điên cuồng lao ra, nhưng không hề nhìn thấy Hỏa Đức Tinh Quân, nàng vội vàng kéo Thủy Đức Tinh Quân lại, hỏi: “Hỏa Đức Tinh Quân đâu?” Nhưng khi nàng đối diện với đôi mắt chết chóc không có linh hồn của Thủy Đức Tinh Quân, nàng bỗng nhiên kinh tâm, Thủy Đức Tinh Quân sao lại trúng thuật *Khô Lỗi*(1) chứ? Thuật Khô Lỗi này là thuật điều khiển thân thể, thể nhưng vị thần có thần lực cao thâm như Thủy Đức Tinh Quân không thể dễ dàng trúng thử thuật này mới đúng, trừ khi...

(1) con rồi

“Giết Ngao Triệu!” Trong mắt Thủy Đức Tinh Quân vốn không có gì khác, hấn hung hăng hất tay Thiên Hậu ra, rồi thẳng hướng chạy về phía trước.

Thiên Hậu nhất thời không kịp phản ứng, sững sờ trừng mắt nhìn bàn tay vừa mới chạm lên Thủy Đức Tinh Quân, sự bi ai truyền đến từ bàn tay đó thật sự quá sức mạnh mẽ, cứ thế liên đới khiến tâm của nàng cũng rung động theo! Cái gọi là đau thương còn hơn tâm chết, người chết tâm đương nhiên dễ dàng bị thao túng nhất, cũng khó trách Thủy Đức Tinh Quân bị khống chế!

Nhận ra được Thủy Đức Tinh Quân đã chạy xa, nàng cuống quýt mở miệng hét lớn: “Thiên binh thiên tướng mau ngăn cản Thủy Đức Tinh Quân lại!”

“Ai dám cản hấn? Thủy Đức Tinh Quân là phụng mệnh của trẫm.” Giọng nói vô tình của Thiên Đế truyền đến từ phía sau, y bí hiểm nhìn Thiên Hậu, nói: “Thiên Hậu vào đi.”

Thiên Hậu lặng yên theo sát phía sau Thiên Đế, đi vào điện phủ có chút rét lạnh, ngay cả ánh mắt của nàng dù không tốt cũng thấy được vết máu loang lổ trên mạn sa kia, bàn tay hơi lạnh nhẹ nhàng chạm lên vết máu lưu lại, rõ ràng đã khô khốc, nhưng nóng rực đến nỗi khiến nàng không dám đụng vào rồi lại không thể không chạm vào. Đó là máu của Hỏa Đức Tinh Quân!

“Cứu Thủy Đức... Xin hãy cứu Thủy Đức...” Điểm sáng đã tan biến nhưng vẫn còn tàn lưu để lại chấp niệm duy nhất, khi ngón tay của Thiên Hậu lướt qua vết máu, cố niệm cuối cùng của Hỏa Đức Tinh Quân không ngừng lặp lại trong đầu Thiên Hậu, bỗng chốc trái tim không khỏi cảm thấy chua xót, ánh mắt không tự chủ bắt đầu trở nên mơ hồ, vết máu ảm đạm không ngừng trùng lặp với gương mặt bị thương của Hỏa Đức Tinh Quân. Là nàng đã hại Hỏa Đức Tinh Quân! Chỉ vì nàng nhìn thấu được sự ái muội giữa Thủy Đức Tinh Quân và Hỏa Đức Tinh Quân, cùng với phân tình của Hỏa Đức Tinh Quân dành cho Ngao Triệu, vì vậy nàng lợi dụng phân nhân tình này, lệnh Hỏa Đức Tinh Quân đi ngăn cản Thủy Đức Tinh Quân, kết quả lại là hại chết Hỏa Đức Tinh Quân vừa khiến Thủy Đức Tinh Quân trúng thuật Khôi Lỗi! Mà thuật Khôi Lỗi này một khi trúng phải, thì không cách nào cởi bỏ được, lúc cởi bỏ chính là thời khắc tử vong! Sống như vậy chẳng khác gì đã chết!

“Tại sao... Tại sao lại bày thuật Khôi Lỗi với Thủy Đức Tinh Quân!” Thiên Hậu run rẩy người, ngàn năm qua lần đầu tiên chất vấn Thiên Đế, giết chết chí ái ở trước mặt hấn đã là chuyện tàn khốc nhất, lại còn muốn lợi dụng thể xác mất đi linh hồn của hấn, chuyện như vậy thật sự tàn nhẫn đến cực điểm! Y dù cho vô tình nhưng sao có thể lãnh khốc đến mức độ này!

“Tại sao?” Thiên Đế giật giật lông mày, y sở dĩ không xử lý sạch vết máu, là cô ý để cho Thiên Hậu biết được mọi chuyện xảy ra ở nơi này. Y còn tưởng rằng nàng sẽ trước sau như một lặng yên lui xuống, không ngờ rằng nàng sẽ chỉ vì chuyện nhỏ này mà không hề ẩn nhẫn nữa, thật đúng là làm hấn kinh ngạc, “Trẫm cũng chỉ là đang giúp Thủy Đức Tinh Quân một phen thôi.”

“Người thật sự quá sức đáng hận! Người không yêu thì thôi đi, người thể mà còn muốn dùng những chân tình này như công cụ để sai sử!” Nàng thật sự không chịu nổi nữa bị hống thành lời, y lợi dụng tình yêu của nàng và Quân Phỉ Ngạn đối với y, giờ thì lợi dụng chữ si của Thủy Đức Tinh Quân đối với Hỏa Đức Tinh Quân! Mà trên con đường trèo lên để vị, cũng cố địa vị đã hy sinh biết bao cái tình như vậy rồi lại chết đi bao kẻ si tình! Y chẳng những không có trái tim, còn muốn sinh sinh vậy bắn chữ tình *chân chí*(2), rõ ràng không lưu một chút *tịnh thổ*(3)!

(2) *chân thành tha thiết*

(3) *tịnh thổ = niết bàn*

“Trẫm đáng hận? Trẫm lợi dụng tình cảm?” Thiên Đế lạnh như băng cười nói, những chuyện này Uyển Nhược nàng cũng làm không ít, từ khi nào thì đại nghĩa lẫm nhiên nổi dậy vậy? “Trẫm so với Thiên Hậu nàng, vẫn còn kém hơn rất nhiều, nàng không chỉ nhìn ra chấp niệm của Thủy Đức Tinh Quân đối với Hỏa Đức Tinh Quân, cả si của Hỏa Đức Tinh Quân đối với Ngao Triệu, nên mới có thể phái Hỏa Đức Tinh Quân đi trước ngăn cản Thủy Đức Tinh Quân hay sao?”

Thiên Hậu bị hỏi ngược lại á khẩu không trả lời được, y quả thật nói không sai, bản thân không phải không tàn khốc giống như y, ngay cả chuyện Quân Phỉ Ngạn nàng cũng không thiếu một chút vị trí trong đó, còn có cả Huyền Trần Tử...

Nhìn Thiên Hậu suy sụp, Thiên Đế tuyên bố nói: “Nàng đừng tưởng rằng trẫm không biết nàng đang làm ra những chuyện gì! Nàng đừng có làm rối thêm chuyện nữa, đối với nàng không có chút lợi lộc gì. Từ nay về sau, nàng ngoan ngoãn mà ở trong Cửu Tiêu Cung này cho trẫm, yên ổn mà làm chức Thiên Hậu của nàng, nếu không đừng trách trẫm không khách khí!”

Ngụ ý chính là muốn giam lỏng nàng sao? Thiên Hậu nâng đôi mắt sương mù nhìn Thiên Đế, con người quen thuộc mà xa lạ trước mắt này, lúc đầu sao mình lại có thể yêu y chứ? Y nói đúng, chính nàng cũng không hề thanh cao hơn y bao nhiêu, bọn họ đều là người có tội! Nếu nguyên nhân mọi việc do nàng gây nên, thì hãy để nàng chấm dứt đi!

57. Độ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 57

“Con à, con phải ngoan, không được hành hạ cha của con đâu đấy!” Giọng nói ôn nhu mang theo một chút sự hân hoan, niềm hạnh phúc không che dấu được kia hết sức thấm đẫm lòng người, khiến người ta không nhịn được muốn cười khê cùng người đó. Nhưng mà một người cha ư? Hắn đột nhiên nhớ đến Ngao Triệu, nghĩ đến chuyện con mình nên xưng hô với Ngao Triệu như thế nào, hắn cũng không khỏi nở rộ nụ cười vui vẻ.

“Hừ!” Âm thanh đậm mạc kia dường như đè nén cơn tức giận trong lòng hừ lạnh, khiến

người ta không được tự nhiên. Hắn bất an giật mình, một bàn tay ấm áp liền nhẹ nhàng vuốt ve lên tựa như đang an ủi hắn, nhiệt độ truyền đến từ lòng bàn tay kia khiến cả người hắn cảm thấy thoải mái lạ thường, bất an trong lòng tựa hồ cũng được dẹp xuống...

“Xảy ra chuyện gì vậy? Ngọc Hàm? Ngọc Hàm?” Ngao Triệu vội vàng nói, y đang ngủ, chợt nghe thấy Quân Ngọc Hàm hét lên, y bị đánh thức, thì thấy Quân Ngọc Hàm trợn to đôi mắt vô thần, cả người đầy mồ hôi lạnh vùng vẫy đôi tay, y một phen nắm chặt lấy tay Quân Ngọc Hàm, lo lắng gọi tên Quân Ngọc Hàm.

“Ngao Triệu?” Quân Ngọc Hàm bình tĩnh lại, nhìn Ngao Triệu quan tâm đến mình, hắn chợt kéo Ngao Triệu vào trong lòng, cơ thể phập phồng ôm thật chặt lấy Ngao Triệu, trấn an nỗi bất an trong lòng. Từ sau khi hắn tỉnh lại thì không ngừng mơ thấy bản thân ở trong vực sâu, xung quanh tràn đầy nước làm đôi mắt không cách nào mở ra được, bên tai không ngừng nghe thấy cuộc đối thoại của hai người kia, cứ mãi cách quãng, chỉ biết chủ nhân của giọng nói lãnh khốc kia tên là “Huyền”, những thứ khác không nghe được quá rõ ràng, chỉ là vừa rồi hận ý đối với hắn trực tiếp truyền đến trong đầu hắn, khiến hắn không khỏi sợ hết hồn hết vía! Còn cả đôi mắt tràn ngập sự căm ghét, càng làm hắn thêm sợ hãi!

Đột nhiên như nghĩ đến cái gì, hắn chợt đẩy Ngao Triệu ra một chút, nghiêm túc nhìn Ngao Triệu, lớn tiếng hỏi: “Ngao Triệu, ta hỏi ngươi, ngươi muốn hài tử này chỉ để vì bảo vệ tính mạng sao?”

Đối với chất vấn đột ngột xuất hiện của Quân Ngọc Hàm, Ngao Triệu khó phản ứng kịp sống sờ một chỗ, hắn sao lại đột nhiên hỏi câu này vậy? Hắn nói lời này là có ý gì?! Trong lòng đột nhiên sinh ra tức giận, y oán hận đẩy Quân Ngọc Hàm ra, bực mình đến nỗi nói không ra lời! Y nếu như chỉ để bảo vệ tính mạng của mình, thì ngay từ lúc Thiên Đế dụ dỗ, đã không còn đưa trẻ này rồi! Y nếu như chỉ để bảo vệ tính mạng cũng sẽ không dồn tất cả linh lực cho hài tử này như bây giờ, mà không chú ý bản thân càng ngày càng hư nhược! Vì hài tử này y đã sớm không hề để ý đến sinh tử nữa, mấy phen cũng vì “nó” mà suýt mất mạng, thể mà hắn còn chất vấn y như vậy! Hoàn toàn chính là triệt triệt để để hoài nghi mình!

“Ngao Triệu?” Quân Ngọc Hàm nhìn bóng lưng của Ngao Triệu đang tức giận, mới vừa rồi miệng hắn đúng là không tốt mà, tự trách ôm lấy Ngao Triệu, ôn nhu ân hận: “Thật xin lỗi, mới vừa rồi là ta không đúng... Ta chỉ là... ta chỉ là... gặp ác mộng thôi...” Nỗi căm hận trong mộng kia quá mức sâu sắc, đã xâm nhập vào tận trong xương tủy của hắn, khiến hắn đến giờ vẫn không nhận được run rẩy.

“Cũng chỉ là mơ thôi, ngươi đồ đạo sĩ ngốc này!” Ngao Triệu cũng cảm nhận được sự sợ hãi phát ra từ nội tâm Quân Ngọc Hàm, không khỏi thở dài nói. Có thể làm cho tên đạo sĩ kiêu ngạo này sợ hãi như vậy, hết tốt cùng là cơn ác mộng nào? “Mộng này đáng sợ đến vậy sao? Mộng chẳng qua là mộng, ngươi đừng quá để vào trong lòng...”

Quân Ngọc Hàm tựa đầu vào trong cổ Ngao Triệu, nhẹ nhàng lắc đầu, giấc mơ này không đáng sợ, chỉ là nó quá sức chân thật, còn cả sự căm ghét trần trụi kia, tựa như đau đớn khi bị phụ mẫu ruột thịt căm hận, khiến hắn phá lệ bối rối...

“Hừ! Ngao Triệu! Cuối cùng cũng tìm được người!” Một giọng nói âm trầm chẳng biết từ lúc nào đột nhiên xông vào giữa bọn họ, khiến họ kinh hoảng thất sắc nhìn về nơi phát ra âm thanh. Thủy Đức Tinh Quân?! Sao hắn lại xuất hiện ở đây?!

Ngao Triệu cau mày nhìn Thủy Đức Tinh Quân, hơn ba tháng trước Thủy Đức Tinh Quân bị Hỏa Đức Tinh Quân mang đi, y còn tưởng rằng hắn sẽ không đuổi giết đến đây, sao hiện giờ Thủy Đức Tinh Quân lại xuất hiện trước mặt họ vậy? Chẳng lẽ Hỏa Đức Tinh Quân xảy ra chuyện gì?! “Người làm gì Hỏa huynh rồi?!” Nếu Hỏa Đức Tinh Quân vì y mà xảy ra chuyện gì, y sẽ áy náy suốt đời!

“Ngao Triệu! Ta giết người! Ta muốn người đền mạng cho Hỏa!” Thủy Đức Tinh Quân vốn không thèm quan tâm đến câu hỏi của y, Bích Thủy Châu trong tay bay lên không trung, không để cho Ngao Triệu hỏi thêm gì, hai con hắc long khổng lồ sinh ra từ Bích Thủy Châu, lấp kín cả sơn động, khiến cả tòa núi cũng rung động theo! Bốn con mắt rồng đỏ rực, toàn thân đen đặc mà đục ngầu, tỏa ra cái mùi khiến người ta kinh tởm, hai tiếng gầm thét xông thẳng ra!

58. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 58

Khí thể của Hắc Long này còn thắng cả Băng Long ngày đó ở sông Phần, khiến tâm tư của Quân Ngọc Hàm càng trở nên trầm xuống, thể nhưng lúc này vô luận thể nào hắn cũng không thể lùi bước, hai tay giơ lên cao, dồn tất cả linh lực hội tụ thành tám khiên ánh sáng bán tròn, sinh sinh đón nhận Hắc Long khí thể hung ác này!

Khiên sáng cùng Hắc Long va chạm kịch liệt, dẫn đến cả tòa núi đều hơi bị chấn động, bên trong sơn động lại càng thiên toàn địa chuyển, lôi minh trận trận, hoa lửa ma sát vào nhau kịch liệt, đập mở đỉnh chớp nham thạch, núi đá như mưa rơi xuống trên đầu bọn họ, chỉ chít dày đặc nện lên người hắn, hắn có hơi đau đớn nhíu chặt chân mày, nhưng lúc này hắn tuyệt đối không thể có một chút buông lỏng!

Áp lực càng lúc càng lớn khiến tay của Quân Ngọc Hàm trận trận tê dại, hắn đã sắp chống đỡ không nổi nữa, nhưng một khi mặc kệ để Hắc Long công kích tất sẽ làm bị thương đến Ngao Triệu, mà sơn thạch rơi xuống càng lúc càng nhiều, cái sơn động này sắp sửa bị bịt lại, tiếp tục như vậy hắn và Ngao Triệu cũng sẽ rất nguy hiểm!

Trên trán một trận đau nhói, chất lỏng ẩm ướt chảy xuống từ trán của hắn, rơi vào trong mắt hắn nóng bỏng đến nỗi hắn không cách nào mở mắt ra được, phải nhắm mắt lại thật chặt, càng thêm không cách nào thấy rõ thể cục phía trước!

Không được! Bất luận thể nào hắn nhất định phải dẫn Ngao Triệu đến nơi an toàn mới được! Ngay lúc khó khăn ngàn cân treo sợi tóc của Hắc Long kia, chớp mắt khiên sáng vỡ tan, cả người hắn nhào tới đè lên người Ngao Triệu, chấp niệm mạnh mẽ chiếm cứ toàn bộ suy nghĩ của hắn!

Một trận va đập kịch liệt đâm lên phần lưng của hắn, dường như có một cái miệng khổng lồ cắn xé toàn bộ phần thịt trên lưng hắn, nhưng hắn còn chưa kịp cảm nhận cơn đau đớn, không khí xung quanh kịch liệt rung chuyển, như có một cơn lốc bao vây thật chặt lấy họ, phong tốc cực nhanh, hắn chỉ biết ôm chặt lấy Ngao Triệu, mặc cho phong đao kia cắt qua người mình, thân thể hắn đột nhiên vọt lên không trung, mà trận gió kia đột nhiên biến mất, tiếp theo cả người đột ngột mất đi trọng tâm té ngã xuống đất.

Hắn ôm thật chặt lấy Ngao Triệu, vươn tay loạn xạ lau đi máu tươi trên đôi mắt mơ hồ, vội vàng vàng hỏi Ngao Triệu trong lòng mình: “Ngao Triệu, ngươi không sao chứ!”

“Ta không sao, có sao là người mới đúng... Nơi này là?!” Ngao Triệu đột nhiên kinh ngạc nhìn quanh bốn phía, nơi này là sơn cốc lúc trước y dưỡng thai! Bọn họ trong chớp mắt đã dịch chuyển đến nơi này, chẳng lẽ là thuật xuyên không trong truyền thuyết, mà phép thuật kia ngay cả trong các Thiên Thần cũng ít người am hiểu... Quân Ngọc Hàm chỉ là một phạm nhân sao lại biết thứ thuật này?! Hơn nữa lúc này hắn còn có thể kháng trụ lại hai con Độc Long kia của Thủy Đức Tinh Quân, bậc pháp lực này ngay cả ở Thiên giới cũng coi như là một cao thủ nhất đẳng, trước kia mặc dù linh lực của hắn cũng được xem là vô cùng tốt trong số phạm nhân, nhưng vẫn không lợi hại được như bây giờ. Nhưng giữa y và hắn chỉ mới biệt ly hơn một tháng, đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì?!

“Nơi này sao? Sao chúng ta lại đến nơi này!” Quân Ngọc Hàm cũng kinh ngạc nhìn khắp bốn phía, bọn họ sao lại đột nhiên đến chỗ này?

“Là người thi pháp, sao tự nhiên lại hỏi ta?” Ngao Triệu cười hỏi, mặc dù không quá rõ ràng, thế nhưng rốt cuộc tránh được một kiếp thật cũng không phải chuyện xấu gì.

Yên lòng, hắn liền cảm thấy cả người dường như tan rã, lưng lại càng giống như bị lửa thiêu đốt, ý thức cũng dần bắt đầu trở nên mơ hồ...

“Ngọc Hàm! Ngọc Hàm!” Ngao Triệu giật mình nhận ra sự khác thường ở Quân Ngọc Hàm, tiến lên đỡ lấy thân thể đột ngột mềm xuống của hắn, mà bàn tay chạm vào lưng hắn thoát chốc rụt về, chỉ thấy trên tay mình dính đầy độc huyết màu đen, thì ra mới vừa rồi Quân Ngọc Hàm bị Hắc Long kia đánh trúng! Y hoảng sợ lật lưng Quân Ngọc Hàm lại, thì thấy cả tấm lưng gồ ghề hết như bị lửa thiêu, máu thịt bên trong ứa ra, không phải là màu đỏ mà là màu đen so với màu đỏ càng thêm *xúc mục kinh tâm*(1)! Mà bên trong một vùng màu đen không bằng phẳng kia, y dường lại loáng thoáng thấy được màu trắng!

(1) *nhìn thấy ghê người*

“Ngọc Hàm ” Người ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì!

Bỗng chốc vận khí trong tay rót vào trong cơ thể Quân Ngọc Hàm, chỉ là bên tai không ngừng truyền đến tiếng rên rỉ của Quân Ngọc Hàm, sự đau đớn trong âm thanh kia khiến trái tim y cũng đau theo. Làm sao bây giờ?! Linh lực của y hiện giờ thật sự không đủ để chữa thương, sợ rằng khó có thể bức ra độc tố trong người hắn...

Ánh mắt ngưng tụ trên tấm lưng khó coi của Quân Ngọc Hàm, y không thể suy nghĩ nhiều thêm nữa, y đặt tâm sang một bên, rồi cúi đầu xuống, không chút ghét bỏ nào đem miệng chạm lên tấm lưng hết sức buồn nôn, từng tắc từng tắc một dùng miệng hút máu đen của hắn ra, cho đến khi nhìn thấy màu đỏ...

59. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 59

“Ồ...” Thân thể nóng rực tựa hồ dần dần mát mẻ trở lại, nhưng cơ thể dán trên người mình lại vô cùng lạnh băng, khiến hắn không tự chủ dựa vào, truyền đi nhiệt độ của mình...

“Ngọc Hàm! Người tỉnh rồi!” Ngao Triệu vui mừng kéo hai tay Quân Ngọc Hàm về phía mình, hút máu độc trên lưng Quân Ngọc Hàm ra, cho đến khi màu máu biến thành đỏ trở lại, y lúc này xé y phục của mình thật cẩn thận giúp Quân Ngọc Hàm băng bó kỹ vết thương, rồi cứ như vậy vẫn vuốt ve Quân Ngọc Hàm, không để ý đến cảm giác văng đầu hoa mắt càng lúc càng nghiêm trọng của mình, cuối cùng cũng đợi được đến lúc Quân Ngọc Hàm tỉnh lại!

Vẫy vẫy cơn choáng đầu, Quân Ngọc Hàm định thần nhìn Ngao Triệu, mới phát hiện sắc mặt Ngao Triệu càng tái nhợt hơn cả mình, đôi môi phát tím gần thành màu đen, mà bàn tay cầm lấy tay của mình lại càng lạnh băng đến dọa người, hắn lập tức chống người dậy, cẩn thận kiểm tra cho Ngao Triệu, quan tâm hỏi: “Người xảy ra chuyện gì rồi!”

“Ta không sao...” Ngao Triệu suy yếu cười nói, nhưng thân thể nghiêng ngả ngã xuống gục lên người Quân Ngọc Hàm – vốn không tốt hơn y chút nào. Quân Ngọc Hàm cuống quýt đỡ lấy y, bất chấp bản thân, mạnh mẽ vận khí không ngừng truyền linh khí trong người mình vào trong cơ thể Ngao Triệu! Đè nén máu tanh không ngừng quay cuồng dâng lên trong lồng ngực, biết rõ nếu cứ cưỡng ép cố gắng dồn xuống, bản thân rất có thể sẽ đi đời, nhưng lúc này sao còn có thể quan tâm được nhiều như vậy! Vui mừng nhận thấy thân thể dưới cánh tay mình bắt đầu dần dần có sức sống, trên khuôn mặt trắng thuần của hắn không khỏi hòa tan một nụ cười yên tâm.

Linh khí âm áp sung nhập khắp người, Ngao Triệu cuối cùng kéo dài được hơi thở, cảm giác được Quân Ngọc Hàm không biết sống chết cố đưa linh khí vào người mình, y cuống quýt hất bàn tay đang đặt trên bụng mình ra, tên đạo sĩ ngu ngốc này lúc trước mất nhiều máu như vậy lại trúng độc, giờ thì còn truyền lượng lớn linh lực cho mình, rõ ràng là không muốn sống nữa mà! “Ngu xuẩn! Người không muốn sống nữa chắc!”

Quân Ngọc Hàm không nói gì nhìn Ngao Triệu, nhìn dung nhan tái nhợt của Ngao Triệu và cả khuôn mặt ảnh ngược của mình không đẹp hơn y bao nhiêu trong đôi mắt kia, hắn không khỏi buồn cười, ôm lấy người Ngao Triệu, cười nói: “Hai người chúng ta đều là lũ ngốc không muốn sống! Người cũng không khá hơn ta bao nhiêu!”

Thân thể hư nhược khó mà sử dụng được thêm sức lực, Quân Ngọc Hàm vô lực gục bên cạnh Ngao Triệu, nghiêng đầu lẳng lặng nhìn khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của Ngao Triệu, ngón tay run run xoa lên làn da trở nên khô ráp của y, ngón tay qua lại dạo chơi, nếu như có thể

vĩnh viễn nhìn kỹ Ngao Triệu thế này, cũng là sự may mắn của nhân sinh rồi!

Thân thể Ngao Triệu cũng trống rỗng không muốn nhúc nhích, y xoay đầu lại, cùng Quân Ngọc Hàm bốn mắt nhìn nhau, xung quanh là cái gì đã không còn quan trọng nữa, quan trọng là Quân Ngọc Hàm hiện tại đang nằm bên cạnh mình, xúc cảm của ngón tay lạnh như băng, nhưng lại chân thật đến nỗi khiến y không khỏi cảm động, thậm chí gần như xúc động phiền muộn muốn khóc lên. “Ngọc Hàm...”

“Ừ?” Quân Ngọc Hàm mỉm cười đáp lại, ngậm chứa nhàn nhạt sủng nịch, phảng phất như cả hai chỉ là một đôi tình lứa bình thường, khiến Ngao Triệu rốt cuộc hỏi ra nghi vấn chôn sâu dưới đáy lòng suốt thời gian dài: “Ngọc Hàm... Tình cảm người đối với ta đến tột cùng là như thế nào?”

Cảm giác thân thể dưới bàn tay mình hơi cứng ngắc lại, hẩn nhẩn hai mắt xoay đầu đi, không chút tiêu cự mờ mịt nhìn về phương xa, chậm rãi nói: “Ta từ nhỏ đã lớn lên trên Thái Hư sơn, ý niệm duy nhất trong đầu chính là tu đạo thành tiên, sau khi mười bốn tuổi xuống núi ta cũng chỉ nghĩ đến chuyện hành thiện trừ ác hỗ trợ cho tu hành, *tâm vô bàng trụ*(1), lúc trước khi đánh cuộc với người xông vào đại họa, ta cũng chỉ là muốn lập công chuộc tội... Cho đến sau khi cùng người ở trên núi Lô Công có... có loại quan hệ này, rồi lại có hài tử, ta liền bất tri bất giác bận tâm đến người, chăm sóc người và hài tử chính là trách nhiệm *nghĩa vô phần cố*(2) của ta, cũng là trách nhiệm nặng nề không thể chối từ...”

(1) *tâm vô bàng trụ* = không chuyên tâm => *tâm vô bàn trụ* = rất chuyên tâm (????)

(2) *đạo nghĩa không cho phép chùn bước*

“Tội là ta phạm phải, không liên quan đến người...” Ngao Triệu thấy Quân Ngọc Hàm không gạt bừa quay đầu lại nhìn mình, y khẽ thở dài, thành thực mà nói, “Không phải là ta tức giận mà nói, từng câu đều là lời thật lòng của ta, trước kia mặc dù trong lòng ta cũng hối tiếc, nhưng trải qua nhiều chuyện như vậy, ta đã cẩn thận tự cân nhắc, người cũng chỉ là một phạm nhân, ngay cả khi có thể thấy được Thiên cơ thì thế nào đây? Phạm tội chính là ta, cũng là ta quá mức ích kỷ dám kéo người xuống nước, mà chuyện cho đến bây giờ, người vì ta làm nhiều như vậy, ta sao lại nhẫn tâm để người vong mệnh thiên nhai chung với ta, thậm chí là uống cho tính mệnh!”

60. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 60

Quân Ngọc Hàm nhìn y thật sâu, rồi lại quay đầu sang chỗ khác, đầu tựa lên thảm cỏ trên đất, quần bách nói: “Trách nhiệm lúc này của ta đã không còn giống với trách nhiệm lúc trước nữa, ta lúc này ở bên cạnh người không phải là trong lòng có thẹn với người, mà là... mà là ta chỉ cảm thấy chăm sóc người là chuyện *trách vô bàng thái*(1), bất kể ban đầu có như thế nào, ta chỉ biết là mạng của ta bây giờ đã là của người rồi, có thể bảo vệ người, vì người mà chết chính là chuyện so với việc ta đắc đạo thành tiên còn hạnh phúc hơn vạn lần! Cho dù... Cho dù chúng ta không còn bị Thiên giới lòng bắt nữa, người cũng không còn tội thân,

ta vẫn muốn ở bên cạnh người, có thể... có thể vĩnh viễn ở bên cạnh người...”

(1) bụng làm dạ chịu/không thể đổ trách nhiệm cho người khác

Nói đến đây, Quân Ngọc Hàm không còn nói được nữa, hắn may mắn rằng mình không đối mặt với Ngao Triệu, độ nóng trên mặt ngay cả chính hắn cũng biết mặt mình đã đỏ đến mức độ nào rồi!

Mặc dù hắn chưa nói gì đến tình yêu, thế nhưng lời nói vừa rồi so với bất cứ lời ngon tiếng ngọt nào càng làm y động tâm hơn, tên đạo sĩ ngốc này từ nhỏ đến lớn chỉ học được đạo tu hành, đối với chuyện yêu đương thì tinh khiết hết như một tờ giấy trắng, muốn hắn nói cái gì mà “Tình” này “Yêu” kia, sợ rằng bảo hắn hàng yêu trừ ma còn dễ hơn nhiều. Thế nhưng có một câu “Có thể bảo vệ người, vì người mà chết chính là chuyện so với việc ta đắc đạo thành tiên còn hạnh phúc hơn vạn lần” kia, và cả tâm nguyện muốn cùng mình vĩnh viễn bên nhau, cuộc đời này của y đã túc hỉ rồi. Có thể được người mình yêu đối xử như vậy so với việc hắn nói một tiếng “Ta yêu người” còn làm y xúc động hơn, lời nói hơi ngốc nghếch chất phác này chính là lời thề non hẹn biển đáng trân quý nhất của y!

Đủ rồi! Có được những điều này như vậy đã là đủ rồi! Cuộc đời này của y không còn nuôi tiếc! Nếu thật sự có thể thoát tội, y nguyện ý buông tha cho long thân này trở thành một người bình thường, cùng Quân Ngọc Hàm *trường tương tư thủ*(2), cùng nhau sinh lão bệnh tử! Thế nhân đều nói làm thần tiên thật tốt, chỉ vì không hiểu được chân tình của thế gian này. Thần tiên có gì mà tốt? Cho dù có thể trường sinh bất lão, nhưng lại phải bỏ qua thất tình lục dục, như một cái xác không hồn trống rỗng sống qua ngày, vô tâm vô tình mà sống, thì sao có thể so được với những người yêu nhau chân thành hiểu nhau gần mấy chục năm, mà mấy chục năm như vậy còn hơn xa cuộc sống hơn ngàn năm nhàm chán! Có câu chỉ nguyện làm uyên ương không nguyện làm tiên! Cái gọi là thần tiên tình lữ, thần tiên cũng chỉ là tu sức, trọng điểm ở tình thực chất tại lữ, có được chân ái, thần tiên hay không thần tiên thì có sao đâu?

(2) đại loại như ‘nắm tay nhau đến bạc đầu’ (chắc vậy)

“Ngọc Hàm...” Ngao Triệu ẩn tình nhìn Quân Ngọc Hàm, nghiêm túc nói, “Nếu thời gian quay ngược lại, cho phép ta lựa chọn thêm một lần nữa, ta vẫn nguyện ý phạm vào Thiên điều, chỉ vì như vậy mới có thể cùng người có đoạn tình này, mà có được đoạn tình này, cùng người có chung cốt nhục, ta ngay cả chết cũng đáng! Cho dù chết, có hài tử này, máu của chúng ta cũng vĩnh viễn hoàn tan vào nhau!”

“Ngao Triệu... Triệu...” Quân Ngọc Hàm hai mắt ướm đầm cùng Ngao Triệu nhìn nhau, nếu có thể lựa chọn một lần nữa, hắn sẽ không đánh cược với Ngao Triệu! Cho dù Ngao Triệu không hối hận, nhưng hắn thủy chung chỉ muốn Ngao Triệu vui vẻ mà sống, dù cho đau lòng, dù cho trong lòng Ngao Triệu không hề có hắn nữa, chỉ cần có thể ở bên cạnh trông coi Ngao Triệu, hắn đã thỏa mãn rồi!

Vươn tay nắm lấy tay Ngao Triệu, không nói gì nữa, chỉ là nhìn nhau, hạnh phúc chưa hẵn là cần ngôn ngữ, gần nhau không nói gì như vậy, tâm ý tương thông, cũng đã là hạnh phúc, mà

đối với bọn họ hiện giờ chính là hạnh phúc lớn nhất! Tương lai có đi về phương nào, bọn họ không biết, có lẽ là trọng sinh càng có thể là tử vong, ngay cả khi không được thiên trường địa cửu, thế nhưng từng có thời khắc này, từng được ôm nhau, bọn họ còn có thể yêu cầu xa vời gì nữa đây?

Một người một rồng nằm ở nơi đây vừa là nghỉ ngơi cũng là để gần nhau, cố ý xem nhẹ những nguy cơ rất có thể sẽ nhanh chóng xảy đến, mà bọn họ quả thật không có cơ hội tạm nghỉ được bao nhiêu, chỉ mới yên tĩnh trải qua bốn ngày, Thủy Đức Tinh Quân đã lại tìm đến.

Mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng Ngao Triệu khi đối mặt với Thủy Đức Tinh Quân, vẫn cảm thấy thật không cam lòng. Thủy Đức Tinh Quân trước mắt thật sự rất cổ quái, cứ như thể bị khống chế tâm trí vậy, bất luận mình có nói cái gì với hắn, hắn đều bịt tai không nghe thấy, duy nhất trong miệng nói lên chính là giết mình! Mặc dù y rất muốn biết Hỏa Đức Tinh Quân đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng từ miệng của Thủy Đức Tinh Quân y không cách nào thăm dò ra được!

Thế nhưng đừng nói mình hiện giờ trọng thương chưa lành, cho dù là lúc lông tóc không chút hao tổn gì cũng không phải là đối thủ của Thủy Đức Tinh Quân, bọn họ bây giờ sợ rằng chỉ có một con đường chạy trốn mà thôi. Hắn nghĩ đến thuật xuyên không mà mình nghiên cứu suốt mấy ngày nay, mặc dù hắn còn chưa hoàn toàn nắm chắc, nhưng ít nhiều cũng có chút hiểu biết, tạm thời thử một lần xem sao!

61. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 61

Quân Ngọc Hàm bỗng nhiên lao lên một phát bắt lấy Ngao Triệu, trước khi Ngao Triệu còn chưa kịp có phản ứng gì, hắn chợt nhắm mắt tự thân, trong đầu cô chấp chỉ có duy nhất một suy nghĩ là mang theo Ngao Triệu rời khỏi đây ngay bây giờ!

Ngao Triệu ngạc nhiên lờm Quân Ngọc Hàm, đạo sĩ ngốc này bị cái gì vậy? Giờ mà giữ chặt lấy y, nếu Thủy Đức Tinh Quân tấn công thì phải làm sao?! Nhưng y còn chưa kịp mở miệng, chỉ cảm thấy xung quanh mình cuộn cuộn nổi lên trận gió lốc, cảnh vật xung quanh theo đó bắt đầu trở nên mơ hồ, cơn gió này duy trì hồi lâu, gió thổi mạnh làm mắt y không mở ra được, đợi đến khi gió thổi yếu bớt, mắt y chậm rãi mở ra, cảnh vật xung quanh lại hoàn toàn thay đổi, mà còn không hề thấy Quân Ngọc Hàm!

“Ừ...” Quân Ngọc Hàm miễn cưỡng chống đỡ cơ thể, cả người cứng ngắc, không khí trong phổi dường như không đủ phải thở gấp ồm ồm. Phép thuật kia mặc dù tốt, nhưng cực độ hao tổn linh lực, càng tạo thành gánh nặng thật lớn đối với cơ thể hắn. Hắn hiện giờ chỉ cảm thấy vết thương vừa khép lại trên lưng lại bị vỡ, không ngừng rỉ máu ra bên ngoài.

Nhận ra được sự mỏi mệt của hắn, Ngao Triệu đỡ lấy thân thể hắn, đặt hắn chậm rãi nằm xuống, đau lòng nói: “Ngọc Hàm, ngươi cứ nghỉ ngơi cho tốt, nhất thì bán hội này Thủy Đức Tinh Quân hắn sẽ chưa tìm tới được đâu.”

“Ha ha... không sao... Ta cơ bản đã nắm giữ được phương pháp này, hắc không cần phải lo lắng Thủy Đức Tinh Quân nữa rồi...” Quân Ngọc Hàm từ từ nhắm mắt lại nằm trong lòng Ngao Triệu, hắc quả thật quá mệt mỏi, phải nghỉ ngơi cho tốt.

Ngao Triệu yêu thương khẽ chạm lên dung nhan lúc ngủ tựa như trẻ sơ sinh kia của Quân Ngọc Hàm, cái gọi là thuật xuyên không, chính là trong nháy mắt di chuyển đến một nơi khác, tức là chỉ xuyên qua không gian, mặc dù trông thì đơn giản, nhưng cũng là một chiêu thần thuật cực kỳ tiêu hao pháp lực, Quân Ngọc Hàm sau khi thi phép thì cảm thấy cực độ mệt mỏi là chuyện đương nhiên. Ngọc Hàm, cực khổ người rồi... Cứ nghỉ ngơi cho tốt nhé...

Thế nhưng thời gian nghỉ ngơi ông trời ban cho họ thật là ít ỏi, thân thể Quân Ngọc Hàm còn chưa hoàn toàn khôi phục, Thủy Đức Tinh Quân đã âm hồn bắt tán một lần nữa đuổi đến, khiến Quân Ngọc Hàm phải tiếp tục thi phép, mà trong thời gian hơn một năm tiếp theo, bọn họ cơ hồ đều trải qua như vậy.

Thế nhưng vô luận thế nào, hắc bây giờ vẫn không thể xảy ra chuyện gì được! Chỉ ít hắc phải bảo vệ Ngao Triệu bình an, chỉ ít phải giúp cho con của bọn họ an toàn sinh hạ!

Khi hắc lại một lần nữa đối mặt với Thủy Đức Tinh Quân, biết rất rõ thân thể mình đã không còn cho phép sử dụng thuật xuyên không kia nữa, hắc vẫn một lần nữa nắm lấy tay Ngao Triệu đi đến một nơi mà mình có thể quen thuộc cũng có thể xa lạ, đợi đến khi hắc mở mắt ra, hắc khẽ mỉm cười, không ngờ lần này thế mà lại đến bên ngoài Trữ Hóa huyện, bọn họ thật đúng là có duyên với Trữ Hóa huyện!

Ngao Triệu cũng cười, nói: “Chúng ta thật đúng là có duyên với Trữ Hóa huyện, không ngờ chúng ta còn có thể trở lại chốn cũ lần nữa...” Lần này lại đến Trữ Hóa huyện, trong lòng không khỏi có điều cảm thán, lại càng nghĩ đến cố sông Phần hà của mình, nghĩ đến Quy Thừa Tướng vì mình mà hy sinh, chợt có chút *cận hương tình khiếp*(1), đau thương thở dài nói: “Ta thật không phải là một Long Vương tốt, chẳng những không thể che chở cho thủy vực mà mình quản hạt, thậm chí còn làm liên lụy đến những người bảo vệ ta... Là ta thật có lỗi với bọn họ...”

(1) vừa yêu vừa e sợ khi gần quê hương

Quân Ngọc Hàm lây nhiễm sự bi thương của y, trong lòng cũng phiền muộn, vừa định an ủi y, nhưng chợt cảm thấy chân khí trong người một trận tán loạn, huyết khí tiết ra ngoài, có chất lỏng nào đó chậm rãi chảy ra từ trong mũi mình, hắc vươn tay quệt qua, thì thấy trên tay mình một mảnh đỏ au, trong lòng một trận kinh hãi, cuống quýt xoay người sang chỗ khác, giấu diếm nói: “Ta đi tìm chút đồ ăn.”

Ngao Triệu đáp một tiếng được, đang định nói mình cùng đi với hắc, nhưng đột nhiên khựng lại, y kinh hoàng trừng nhìn chỗ đất Quân Ngọc Hàm đã đứng, trên mặt đất màu vàng kia là một vũng máu đỏ trông rất bắt mắt!

Quân Ngọc Hàm miễn cưỡng đi được một chút khoảng cách, thở hồng hộc nhìn lên đại thụ

bên cạnh, thử ngăn chặn dòng máu hoàn toàn mất đi khổng chế trong người, thể nhưng huyết thủy kia cứ như muốn nhanh chóng thoát ra khỏi thân thể hần vậy, men theo móng tay không ngừng nhỏ giọt xuống, hần buồn rầu giơ tay mình lên cao, đôi tay bị màu đỏ tươi không ngừng rỉ ra nhuộm thật khó coi, mặc dù đây không phải là lần đầu tiên, thể nhưng lần này còn nghiêm trọng hơn cả lúc trước. Phải làm sao đây?!

Tình huống thân thể mình bây giờ tuyệt đối không thể để Ngao Triệu phát hiện được, hần nhìn bùn đất vàng đến độ có hơi nám đen bên cạnh, gặt đầu, cắm tay vào trong đất bùn kia, mặc cho đất bùn dơ bẩn kia che phủ rơi trên bàn tay đỏ sẫm dọa người của mình, qua một lúc lâu, hần mới rút tay ra, nhìn đôi tay đã không nhìn thấy được màu sắc nguyên thủy của mình mới hài lòng gặt đầu đứng lên xoay người định rời đi, nhưng lại thấy Ngao Triệu đang đứng cách đó không xa, hàm quang trong mắt sâu xa nhìn mình, hần cuống quýt chạy đến, ánh mắt úp mở nói: “Sao ngươi cũng đến đây?”

62. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 62

Ngao Triệu không nói gì kéo hai tay dính đầy bùn của hần qua, tuy màu đỏ đã bị che lấp, thể nhưng mùi máu phát ra tươi xuyên thấu qua lớp bùn đất thì sao có thể che dấu được? Y chưa xốt nhìn đôi tay này, nhẹ nhàng hỏi: “Sao lại để bị bẩn thế này?” Giọng điệu rất nhạt, nhưng tràn đầy sự sùng nịch và đau lòng tan chảy.

“Đúng rồi... Vừa định tìm đồ ăn thì lại...” Quân Ngọc Hàm chột dạ nói, không dám nhìn ánh mắt của Ngao Triệu, sợ bị y phát hiện ra cái gì, lại thấy Ngao Triệu dùng vạt áo của mình dường như đang đối xử với chỉ bảo, cẩn thận lau sạch hai tay của mình, từng chút từng chút một lau đi vết bẩn trên tay hần, bình thần nói: “Đừng để bị bẩn thế này nữa...”

Chỉ là bàn tay đang không ngừng run rẩy kia đã bán đứng sự kích động trong lòng lúc này của y! Tên đạo sĩ ngốc này! Chẳng lẽ đến giờ còn muốn gạt y ư? Nếu không phải y vừa mới nhìn thấy một ít bãi máu không yên tâm đuổi theo, thì hoàn toàn không biết được thân thể Quân Ngọc Hàm đã suy yếu đến mức độ này rồi! Y sao có thể hồ đồ như vậy! Quên mất Quân Ngọc Hàm cũng chỉ là phàm thể, phép thuật càng mạnh càng gây sức ép lớn đối với thân thể của hần, bị buộc không ngừng sử dụng phép thuật vĩ đại, chỉ sợ thân thể hần hiện giờ đã là *thiên sang bách khổng*(1) rồi! Đều là lỗi của y!

(1) ngàn vết lở loét

Vươn tay nhẹ nhàng xoa lên đầu hần, mái tóc đen bóng loáng trước kia chẳng biết tự lúc nào đã trở nên cực kỳ khô khan, chảy xuống theo ngón tay của y, một nùi tóc trắng mắc giữa kẽ tay y, đột nhiên rút tay của mình về, nắm thật chặt lấy những sợi tóc trắng kia, Ngao Triệu không thể khổng chế được nữa, nước mắt như mưa trút xuống, có lẽ không cần đợi đến khi Thiên Giới ra tay, Quân Ngọc Hàm sẽ bởi vì thân thể này tiêu hao quá độ, suy kiệt mà chết!

“Ngươi sẽ không sao!” Ngao Triệu trừng mắt nhìn hần, kiên định nói, Quân Ngọc Hàm nhất định sẽ không gặp phải chuyện gì không may! Chỉ cần bọn họ cố gắng chịu đựng thêm nữa

năm nữa, đợi đến khi hài tử ra đời, bọn họ sẽ không sao nữa rồi! Nhưng thân thể của Quân Ngọc Hàm hiện tại thật sự có thể chịu đựng được nữa năm ư? Y không biết... Không! Lúc này y sao có thể suy nghĩ lung tung! Ngọc Hàm *cát nhân tự có thiên hạ*(2), nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì đâu! “Ngọc Hàm... Đến bờ sông Phần đi dạo với ta một chút nhé...” Y cần tĩnh tâm lại!

(2) đại loại như ở lành gặp lành

“Được...” Quân Ngọc Hàm khẽ lên tiếng, dìu dắt nhau đi về phía sông Phần cách đó không xa, hiện giờ đang là đầu tháng chín, ngọn nguồn nước sông Phần đang lúc sung túc, thể nước chảy xiết đổ ra biển, trông thật nhộn nhịp!

Đã vào thu, khí trời thoáng lạnh, Quân Ngọc Hàm đặc biệt sợ lạnh hơi co ro lại, Ngao Triệu cảm thấy thân thể hần run rẩy, kéo hần ngồi xuống, chăm chú vuốt ve lên cơ thể phát lạnh của hần, hai gò má tinh tế ma sát lên cổ của y, lắng lắng nghe tiếng nước chảy của sông Phần, bọn họ đều đã mỗi một, dường như sự yên bình vào giờ phút này đối với bọn họ mà nói đã là sự hưởng thụ tuyệt nhất.

Làn gió mát mẻ đối với Quân Ngọc Hàm lúc này lại hết như cơn gió lạnh trong mùa đông giá rét, hần run rẩy nghiêm trọng, sau đó cả người thối lui dính sát vào lồng ngực của Ngao Triệu, chỉ là hần đột nhiên đụng phải cái gì, ngơ ngác sửng sốt một chút, đột nhiên xoay người nhìn Ngao Triệu, trừng xem cái bụng y, hai tay không thể tin sờ soạng lên đó, bởi vì bị hai tay hần đè ép, trên bụng Ngao Triệu rõ ràng hiện ra một độ cong cũng không tính là quá lớn, khiến trên mặt Ngao Triệu có hơi đỏ ửng.

“Người có bụng này?!” Quân Ngọc Hàm mặt mày hớn hỏ nói, hần còn nghĩ bụng của Ngao Triệu sẽ không lớn lên nữa chứ! Lại thấy Ngao Triệu cau giận xấu hổ quay đầu đi, hung hãn trả lời: “Hiện giờ đã qua chín trăm ngày, thai nhi đã cố định xong, hình thể lớn dần, cái bụng này nổi lên cũng là bình thường! Có gì mà buồn cười!”

“Ta đang vui vẻ mà... Ta còn tưởng rằng cái bụng này của người sẽ không nổi lên nữa đấy...” Quân Ngọc Hàm trẻ con hiềm thấy dán cả đầu lên cái bụng còn chưa quá lớn của Ngao Triệu, ngây ngô cười. Ngao Triệu vốn muốn đẩy hần ra không nhịn được đặt tay lên người hần, dung túng mặc hần dính chặt lên cái bụng làm mình cảm thấy khó xử kia. Từ sớm, y đã chú ý đến sự biến hóa của bụng mình, tuy rằng rất mong đợi hài tử này, nhưng giờ giống hệt một bà bầu bụng to lên, y vẫn cảm thấy trên mặt vô quang, lại càng không muốn Quân Ngọc Hàm phát hiện ra sự biến hóa của thân thể mình, nhưng lúc này nhìn khuôn mặt ảm đạm không chút máu của Quân Ngọc Hàm hiện lên vẻ hạnh phúc, y sao có thể nhẫn tâm quấy rầy? Cũng chỉ đành tùy hần, trên mặt cũng nở lên nụ cười nhân nhật.

“Nó hiện giờ đã là một sinh mệnh hoàn chỉnh, hoạt động gân cốt cũng là chuyện bình thường thôi.” Ngao Triệu cười nói, gần đây y đã cảm nhận được sự máy thai kịch liệt, đương nhiên chẳng có gì lạ, mà mặc dù Long thai hiện giờ còn đang ở trong bụng, cũng đã có cảm tri, thậm chí còn có ký ức mơ hồ! Hài tử này tương lai nhất định sẽ vô cùng tuyệt vời, mấy ngày nay Quân Ngọc Hàm không cách nào truyền cho nó linh lực, nó liền rút sạch linh khí trong người mình, Ngao Triệu cảm thán mà nghĩ.

“Không ổn không ổn!” Đang định tiếp tục thân mật với thai nhi, Quân Ngọc Hàm lại nghĩ đến một cái gì đó, đột nhiên đứng dậy không dám dính lấy Ngao Triệu nữa, vẻ mặt nghiêm túc liên lụy đến Ngao Triệu cũng không nhận được nhíu mày hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Ta như thế này lỡ đề lên hài tử thì sao đây?” Quân Ngọc Hàm nghiêm trang nói, lại thấy Ngao Triệu phì cười một tiếng, rồi ngay sau đó phá lên cười ha hả, cười đến nỗi làm hắn không hiểu nổi, “Có cái gì mà buồn cười?”

“Đây là hài tử, đâu có phải là bánh bao! Đề một chút đã bẹp!” Ngao Triệu liếc xéo hắn một cái, sự chế giễu trong mắt không chút nào che dấu, khiến Quân Ngọc Hàm sinh xấu hổ, run lấy bầy nói: “Vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn!”

Cẩn thận ôm lấy Ngao Triệu từ phía sau, bàn tay khô gầy như củi đặt lên bụng Ngao Triệu, nhẹ nhàng xoa lên, thân mật nói: “Triệu, người nói hài tử này là nam hay nữ? Nên đặt tên gì thì tốt đây?”

63. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 63

“Ừm... Là một long tử.” Long khí lộ ra của hài tử này tạo nên cảm giác là một nam hài khỏe mạnh. Tựa vào trong lòng Quân Ngọc Hàm, Ngao Triệu cũng bắt đầu trầm tư, mấy ngày này bận rộn chạy trốn chưa nghĩ đến việc đặt tên cho hài tử này, đặt tên là gì thì hay đây? “Người cảm thấy Quân Trữ Lôi* thế nào?” Lấy từ hai địa danh có ý nghĩa nhất đối với bọn họ, bọn họ gặp nhau ở Trữ Hóa, lần đầu tiên phiên vân phúc vũ và có hài tử này là ở Lôi Công sơn.

() Thật ra về chữ Trữ (), trong bản qt cũ mình dùng có ghi là Trữ, nhưng ngoài ra cũng dịch là Ninh, trong bản qt mới cũng dịch là Ninh, nhưng để thống nhất với mấy chương trước, với cả mình cảm thấy Quân Trữ Lôi thuận tai hơn, nên quyết định dùng từ Trữ nhé.*

“Được! Vậy chọn cái tên này đi!” Quân Ngọc Hàm đồng ý gật đầu, cái tên này chẳng những rất có ý nghĩa với bọn họ, đối với hài tử mà nói, có tính có động, vừa không làm lẫn lại là một cái tên rất hay. Qua nửa năm nữa hài tử này sẽ ra đời rồi, mà tất cả hy vọng của bọn họ đều ký thác trên người hài tử này! Nếu may mắn đủ để thoát tội, bọn họ sẽ ra sao đây? Ngao Triệu liệu có trở lại sông Phần tiếp tục làm Long Vương của y không? “Triệu, đợi đến khi hài tử này ra đời, nếu người có thể trở lại làm Phần hà Long Vương, ta sẽ dựng một căn nhà gỗ trên bờ sông Phần, ban ngày làm tiên sinh dạy học, buổi tối bồi người và hài tử, có được không?”

“Vậy ta đây không làm tiên sinh dạy học nữa, ta sẽ giúp người trông nom sổ sách kho bãi, đến lúc đó nếu người lại có hài tử nữa, ta cũng thế chân giúp người, ha ha...” Quân Ngọc Hàm si ngốc cười nói, tưởng tượng ra cảnh vây quanh người Ngao Triệu là một đám hài tử, trong bụng lại có thêm một đứa, chỉ mới tưởng tượng hắn đã cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên đời này!

“Đạo sĩ ngốc, nếu ta buông tha cho long thân đương nhiên sẽ không dựng dục được nữa, hài tử ở đâu ra?” Ngao Triệu cười nhạo gọi cho Quân Ngọc Hàm một thùng nước lạnh.

“Người không thể để cho ta tưởng tượng được một chút à?” Quân Ngọc Hàm bắt đắc dĩ lắc đầu nói, “Hay là người không muốn sinh nữa?”

Ngao Triệu chợt ngẩng đầu nhìn lên đôi mắt mong chờ kia, xót xa cười, nếu như là một giấc mộng, y cần gì phải tàn nhẫn đập vỡ mộng đẹp của hắn chứ? Ôm lấy thân thể gầy gò chỉ còn bộ xương, hai mắt y ẩm ướt, tựa đầu chôn sâu vào lòng hắn, buồn bực nói: “Ta đương nhiên là hy vọng có thêm mấy hài tử rồi... Sau này chúng ta sẽ ở lại Trữ Hóa huyện này, cùng nhau chung sống với các con, đợi đến khi hài tử trưởng thành hết, chúng ta sẽ đến sơn cốc mà đương sơ ta dưỡng thai, hai người cùng nhau ở đó dưỡng già rồi chết, có được không?”

“Được... Được, tất cả đều nghe theo an bài của người, chỉ cần người thích là được.” Quân Ngọc Hàm khẽ vuốt lên đầu Ngao Triệu, sung ái nói, ánh mắt chăm chú nhìn sông Phần, cảnh tượng trong mơ thật sự quá tốt đẹp, thế nhưng không biết hắn có thể chịu đựng qua nửa năm này không, hắn liệu có còn sức lực thực hiện giấc mộng này của Ngao Triệu không? Đề nén khí huyết không ngừng quay cuồng dâng lên trong lòng, trong miệng tràn ngập mùi máu tươi, thế nhưng dòng máu đang xông ra này tuyệt đối không thể sát phong cảnh phun ra được!

Ngao Triệu tựa đầu trong lòng hắn sao có thể không nhận ra sự khác thường của thân thể hắn? Đề nén nước mắt và sự run rẩy của cơ thể xuống, y mặc dù lo lắng vạn phần, nhưng y lại vô năng bất lực! Hận thấu sự bất lực của mình, nhưng y sao có thể nhẫn tâm đâm phá sự săn sóc của Quân Ngọc Hàm, khiến cho nỗi khổ tâm của hắn phải uống phí!

Y đã rất thỏa mãn rồi! Có thể có được thời khắc này, trong lòng y đã rất thỏa mãn rồi! Y không cầu gì cả, hy vọng duy nhất chính là sinh hạ được đứa bé này! Nếu như Quân Ngọc Hàm thật sự không thể vượt qua được, đợi đến khi hài tử này ra đời, y sẽ đi theo hắn! Nếu trong lòng đã định ra chủ ý, thì có gì mà thương tâm? Bất kể thế nào, y sẽ không rời bỏ Quân Ngọc Hàm nữa! Giả vờ như không biết gì ôm chặt lấy Quân Ngọc Hàm, trông coi sự an bình khó có được...

Quân Ngọc Hàm dựa vào Ngao Triệu bất tri bất giác ngủ mất, hô hấp kia rất nhẹ, nếu không phải Ngao Triệu còn có thể cảm nhận được chút hơi thở yếu ớt kia, thân thể này thật sự yên tĩnh đến mức dọa người! Nhẹ nhàng gối đầu hắn lên bắp đùi mình, cẩn thận chải xuôi mái tóc của hắn, những sợi tóc trắng không ngừng rụng khiến y không ngăn được sự chua xót trong lòng, ánh mắt chất chất, làm y chỉ có thể ngửa mặt lên trời mà nhìn, rốt cuộc đến khi nào trời cao mới nguyện ý bỏ qua cho bọn họ? Tội hạ nhiều hơn một chút thật sự cần phải dùng tính mạng ra làm đại giá ư? Nếu như trời xanh nhất định muốn y cấp mạng cho ngài, vì sao lại không nguyện ý khoan dung để y sinh hạ được sinh mạng vô tội này, lại còn phải liên đới liên lụy đến Quân Ngọc Hàm!

64. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 64

Mà lần này Quân Ngọc Hàm ngủ rất sâu, ngủ suốt tám sáu ngày vẫn chưa tỉnh lại, giấc ngủ khá dài như vậy khiến bất an trong lòng Ngao Triệu càng thêm lan tràn, thế nhưng y lại không muốn đánh thức Quân Ngọc Hàm, sự mệt mỏi cho dù đang ngủ cũng không thể che giấu được kia, y sao lại nhẫn tâm quấy rầy hấn nghỉ ngơi?

Nhưng y vô cùng kiên định, hết sức thẳng thắn đối diện với Thủy Đức Tinh Quân, giờ phút này Quân Ngọc Hàm còn đang trong cơn trầm ngủ, không thể tiếp tục mang mình thoát đi nữa, mà cho dù là Quân Ngọc Hàm tỉnh lại, với thân thể hiện tại của hấn áp dụng thuật xuyên không một lần nữa, y thật sự không biết hấn liệu có thể còn lưu lại một hơi thở cuối cùng hay không! Không thể dựa vào Quân Ngọc Hàm nữa rồi, lần này thì để y bảo vệ Quân Ngọc Hàm và hài tử đi!

Đôi mắt không có sinh mạng của Thủy Đức Tinh Quân mặc dù nhìn Ngao Triệu nhưng không hề có bóng dáng của Ngao Triệu, tay nâng Bích Thủy Châu lên vô tình thẳng tắp bay về phía Ngao Triệu, làm Ngao Triệu vô cùng miễn cưỡng tránh khỏi, dùng chút sức lực cuối cùng của mình gọi Thanh Long Thủy Kiếm ra, Ngao Triệu trực tiếp lao về phía Thủy Đức Tinh Quân.

Phản ứng này của y lại khiến cho Thủy Đức Tinh Quân sững sờ, nhưng rất nhanh, Thủy Đức Tinh Quân hừ lạnh một tiếng, Bích Thủy Châu đột ngột từ phía sau Ngao Triệu bay trở về, thoát chốc đã xuyên thấu vai trái của Ngao Triệu, nửa bên bị nhuộm đỏ bay về bên cạnh Thủy Đức Tinh Quân.

Huyệt động bị chọc thủng trên bả vai lớn đến kinh người, thậm chí có thể thấy rõ nội tạng! Huyết thủy như nước sông Phần chảy xiết tuôn ào ra, Ngao Triệu bị đau loạn choạng vấp ngã, nhưng không ngừng nhিপ bước, thắng bại là ở lần này! Y tuyệt đối không thể lùi bước!

Không chút do dự tấn công về phía Thủy Đức Tinh Quân, vào lúc Thủy Đức Tinh Quân còn chưa hoàn toàn phản ứng gì, Thanh Long Thủy Kiếm trong tay đã thẳng tắp ghim vào trong lồng ngực Thủy Đức Tinh Quân, thân kiếm trắng lạnh khi lui ra ngoài thành màu đỏ sẫm, mũi kiếm tích lặc chất lỏng màu đỏ tinh khiết.

Thành công rồi! Y may mắn mà nghĩ, thành linh y lại mở to hai mắt, không thể tin nổi ngẩng đầu lên nhìn Thủy Đức Tinh Quân. Sao lại có thể?! Một kiếm này của y rõ ràng đã thương chỗ yếu hại, cho dù là thần tiên có lợi hại thế nào đi nữa cũng không thể hoàn toàn không có phản ứng gì, mà Thủy Đức Tinh Quân trước mắt phẳng phất cứ như vết thương không phải trên người mình vậy, trên mặt không có bất kỳ biến hóa nào, ngón tay chỉ lên cái bụng nổi lên của Ngao Triệu, Bích Thủy Châu lạnh lẽo đột nhiên hiện trên tay hấn, thoát chốc xuyên vào bụng Ngao Triệu, trực tiếp va chạm với Long Châu!

“A ” Ngao Triệu hét thảm một tiếng, muốn lui người về sau nhưng lại bị Thủy Đức Tinh Quân giới hạn thật chặt, không nhúc nhích được, hai viên châu trong cơ thể y kịch liệt va chạm, mà mỗi lần đụng nhau đều tựa hồ muốn đập vỡ nội tạng của y vậy!

Thế nhưng mất đi một tay Thủy Đức Tinh Quân vẫn như trước không có chút biến hóa nào,

Bích Thủy Châu vẫn luôn cưỡng chế áp bách Long Châu trong người Ngao Triệu, ở bên ngoài Long Châu không ngừng tạc ra vết rạn nứt! Đường như toàn tâm toàn ý muốn đập nát Long Châu!

“Không ” Tiếng kêu thảm thiết của Ngao Triệu vang dội. Không được! Long Châu sắp nứt ra rồi! Hải tử mặc dù đã vững chắc, nhưng mất đi sự bảo vệ của Long Châu, sẽ càng thêm yếu ớt, hơn nữa không có Long Châu y không thể sinh hải tử này ra sớm được! Không ngừng giãy dụa, cố gắng thoát khỏi Bích Thủy Châu, nhưng mà vẫn không cách nào tránh khỏi, khí lực trong cơ thể từng chút từng chút bị tróc đi, ý thức cũng theo đó trở nên mơ hồ không rõ. Hải tử! Hải tử của y! Ngọc Hàm

“Buông Ngao Triệu ra!” Quân Ngọc Hàm từ trong bóng tối đột nhiên nghe thấy tiếng của Ngao Triệu, nhưng ngay sau khi mở mắt, lại không ngờ rằng lại nhìn thấy cảnh tượng như vậy! Không có chút suy nghĩ dư thừa, thân hình gầy gò trực tiếp va chạm, chột dòn tất cả linh lực vào trong lòng bàn tay, không giữ lại chút gì đánh lên bụng Thủy Đức Tinh Quân.

Thủy Đức Tinh Quân chột nồn ra một vũng máu đen, thân thể kiên cố lúc này mới có một chút lay động, thể nhưng Bích Thủy Châu đặt trong bụng Ngao Triệu vẫn mãi không đi ra ngoài!

65. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 65

Quân Ngọc Hàm cuống quýt ôm lấy thân thể mềm xuống của Ngao Triệu, mồ hôi và huyết thủy lẫn lộn sớm thấm ướt y phục trong trong ngoài ngoài, hắn hận mình không thể thay Ngao Triệu thừa nhận nỗi đau này! Cũng tự trách mình! Lại ngủ say như chết vậy, ở ngay bên cạnh xảy ra đánh nhau kịch liệt thể mà vẫn không lập tức tỉnh lại! Nếu mình tỉnh lại chậm thêm chút nữa thì... Hắn thật không dám tưởng tượng!

Cho dù Quân Ngọc Hàm không ngừng chà lau mồ hôi cho Ngao Triệu, song mồ hôi mới vẫn không ngừng bổ sung, Ngao Triệu sắc mặt trắng bệch hai tay bóp lấy bụng thật chặt, hai hạt châu trong cơ thể không ngừng đánh nhau, kích động kia đã sớm vượt qua phạm vi thân thể y có thể chịu đựng!

Trữ Lô! Con ngàn vạn lần phải chống đỡ! Hải tử này hút nhiều linh lực của mình và Quân Ngọc Hàm như vậy đương nhiên linh lực không thể đo lường được, lúc này sao lại không có chút phản kháng nào!

“A ” Ngay lúc Bích Thủy Châu hoàn toàn va thành một cái lỗ, không! Ngao Triệu tuyệt vọng thê gọi, Long Châu tựa hồ cuối cùng cũng cảm ứng được ý chí của Ngao Triệu, một trận hào quang màu vàng phát ra từ trong bụng y, khiến y chột cảm thấy trên bụng có một hồi lửa nóng, một luồng sức mạnh cường đại phút chốc căng phồng lên trong bụng y, lan tỏa khắp toàn thân, trong sát na khiến tứ chi của y có lại khí lực thậm chí liên đới làm vết thương trên bả vai cũng lập tức khỏi hẳn! Cả người y đột nhiên chấn động, đem tất cả pháp lực ép lên trên Bích Thủy Châu!

Không khỏi khiến cho Quân Ngọc Hàm thất kinh, hắn không kìm nổi một tay xoa lên bụng Ngao Triệu, chỉ cảm thấy ánh sáng nóng bỏng kia xuyên thấu qua tay mình từ bốn phương lao đến, mà ở trong lòng bàn tay mình, hắn có thể cảm nhận được cơn trùng kích kịch liệt trong bụng Ngao Triệu, mà hắn còn chưa kịp mở miệng, Bích Thủy Châu trong bụng Ngao Triệu chợt xuyên thấu qua lòng bàn tay hắn bay vụt ra khỏi người Ngao Triệu, dừng lại trên không trung trong chớp mắt ngắn ngủi, rồi một tiếng “Lách tách” bề vụn lá tả trong không trung, theo gió biến mất!

Mà hào quang trong người Ngao Triệu cũng dần dần trở lại bình thường, Quân Ngọc Hàm không khỏi trợn to hai mắt, thất kinh hỏi: “Thế này là có chuyện gì vậy?”

Bức ra được Bích Thủy Châu, sức mạnh bên trong tứ chi lại như bị rút ra vậy, cả người Ngao Triệu hư nhược tựa lên người Quân Ngọc Hàm, cơ mặt cứng đờ cố gắng căng khoe miệng ra, vui mừng nói: “Đây là sức mạnh của con chúng ta, thật đúng là rất rất giỏi... Tiểu tử này nhất định sẽ tiền đồ vô lượng!”

Thủy Đức Tinh Quân bị thương lại bị cường quang kia chấn động phải lui về sau mấy bước, coi thường việc Bích Thủy Châu nát bấy, trên mặt hoàn toàn không có một chút khác thường, phảng phất như không liên quan đến mình. Nuốt huyết thủy trong miệng xuống, liền tay không tấn công đến, Quân Ngọc Hàm miễn cưỡng cản được một chiêu, trừng mắt nhìn Thủy Đức Tinh Quân rõ ràng đã gãy tay nhưng tựa hồ không có một chút cảm giác gì nhất nhất công kích bọn họ, trong lòng hoảng sợ, Thủy Đức Tinh Quân trước mắt cứ như con rối không biết đau đớn, thật sự là quá đáng sợ!

Hắn chợt tập trung suy nghĩ, định thi triển thuật xuyên không, thế nhưng thân thể hắn hiện giờ đã cực kém, phương pháp thi triển này thật sự quá sức miễn cưỡng, động tác không khỏi hơi chậm lại, mà Thủy Đức Tinh Quân không biết mệt mỏi lại không ngơi không buông tha tập kích đến, hung ác bắt được bả vai của Ngao Triệu!

Thế nhưng phép thuật phóng ra, đâu phải là bọn họ nói dừng thì sẽ dừng lại, cơn lốc bao vây càng lúc càng mạnh mẽ, đến nỗi bọn họ vốn không cách nào mở mắt được, chỉ có thể ôm chặt lẫn nhau, bị dẫn đến vùng đất không rõ!

66. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 66

“Ô...” Quân Ngọc Hàm chỉ cảm thấy cả người mình như bị đè dưới chân núi, nặng nề đến nỗi ngay cả bàn tay cũng không nâng lên nổi, tựa hồ không ngừng nghe thấy tiếng gọi của Ngao Triệu, hắn mới dùng hết tất cả sức lực chống đỡ mở mắt ra.

“Thật tốt quá, Ngọc Hàm! Cuối cùng thì ngươi cũng tỉnh!” Ngao Triệu thấy hắn mở mắt, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, lúc trước y nắm thật chặt lấy tay Quân Ngọc Hàm, nhưng cảm nhận được nhiệt độ trên tay hắn theo độ mạnh của gió tăng càng lớn thì càng lạnh như băng, đợi đến khi thể gió đi qua, y thậm chí còn chưa kịp quan sát mình đang ở đâu, không chú ý liệu Thủy Đức Tinh Quân có cùng bọn họ đến đây hay không, trong mắt hắn chỉ có

Quân Ngọc Hàm thân thể băng lạnh mất đi ý thức!

Ôm lấy Quân Ngọc Hàm, không ngừng gọi hân, thậm chí không để ý đến sự kháng nghị của bào thai trong bụng, không tiếc truyền chút linh lực cuối cùng của mình cho Quân Ngọc Hàm, đợi đến thật lâu, khi y tưởng chừng như đã qua ngàn năm, mới nhìn thấy mí mắt của Quân Ngọc Hàm hơi giật giật, tảng đá trong lòng y lúc này mới buông xuống. Mà đi cùng với sự yên tâm, thì cả thân thể lại càng khó chịu, càng không cách nào làm y quên đi cơn quặn đau trong bụng của mình!

Mới mở mắt, thì đã nhận ra sự khác thường của Ngao Triệu, thân thể không có chỗ nào tốt hơn Ngao Triệu của Quân Ngọc Hàm kiên cường đỡ lấy y, đau lòng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Không có... Không có chuyện gì...” Ngao Triệu cố hết sức mở miệng nói, vốn định nặn ra nụ cười để dỗ dành Quân Ngọc Hàm, thế nhưng nụ cười kia hiện trên mặt lại còn khó coi hơn khóc, Quân Ngọc Hàm nhìn thấy càng thêm đau lòng, không khỏi thương tâm nói: “Còn nói không có chuyện gì! Người xem bộ dạng của người bây giờ đi!” Hận chỉ hận bản thân vô dụng, hiện giờ thân thể hân thật sự không cách nào vận chuyển linh lực để trị liệu cho Ngao Triệu, dù cho linh lực trong cơ thể hân cũng thiếu khuyết, song một khi đề khí, cả người giống hệt như bị nứt toát ra vậy!

“Nói... Nói... Không có chuyện gì thì... không có chuyện gì!” Ngao Triệu lao lực kéo bàn tay muốn cưỡng chế vận khí của Quân Ngọc Hàm ra, trách cứ nói, “Người chớ có làm vậy! Ta... Ta không muốn nhật xác cho người đâu...” Lúc trước nhiệt độ lạnh như băng kia của Quân Ngọc Hàm thiếu chút nữa làm y cho rằng hân không cách nào tỉnh dậy được nữa! Chỉ mới nhớ lại, y đã đau lòng đến nỗi khó hô hấp nổi!

“Ta... Nhưng mà người...” Quân Ngọc Hàm đau thương giúp y lau sạch mồ hôi không ngừng tóe ra, Ngao Triệu không ngừng thở suyễn thở gấp, qua một lúc lâu, mới vô lực mở miệng nói: “Ta không sao... Chỉ là hài tử... làm ầm thôi... Rất... Rất bình thường...”

Quân Ngọc Hàm đau lòng nhìn Ngao Triệu cố gắng áp chế cơn đau, bàn tay ôn lạnh nhẹ nhàng đặt lên bụng Ngao Triệu, hân đang nhớ lại giọng nói ôn nhu kia trong giấc mơ của mình, hữu mô hữu dạng học theo mà nói: “Con ngoan, đừng hành hạ người cha này của con nữa, phụ thân nói con ngoan...”

“Phụt ” Cho dù có đau đến nỗi khó chịu được, Ngao Triệu vẫn không thể nào nhịn nổi mà bật cười, cười đến mức trên khuôn mặt tái nhợt của Quân Ngọc Hàm hiện lên vệt đỏ ửng, đạo sĩ ngọc này học đâu ra cái chiêu này vậy! “Người học ở đâu ra cái chiêu ngọc này vậy?”

“Ngốc gì mà ngốc!” Quân Ngọc Hàm cau giận xấu hổ nói, hân đang cực kỳ nghiêm túc trấn an hài tử đấy! Nam tử ôn hòa trong mộng kia cũng đã trấn an mình như vậy mà!

Ngó chừng Quân Ngọc Hàm trẻ con trừng mắt nhìn, nụ cười trên mặt Ngao Triệu càng lớn hơn vài phần, mà mấy lời nói ngốc nghếch của đạo sĩ ngọc này tựa hồ có chút hữu hiệu, bụng của hân thế mà bớt đau đi không ít, xem ra hài tử đã có linh tính! Nhưng ngay sau đó y lại

không khỏi thở dài một hơi, hài tử này vốn là chỉ cần lớn hơn chút nữa thì có thể rời khỏi mẫu thể, đều do y không bảo vệ tốt, như hiện giờ tầng bảo vệ Long Châu bị đục thủng, hài tử này nhất định phải ở trong bụng y tròn 3 năm mới có thể ra ngoài được!

Thấy sắc mặt Ngao Triệu có chút thư hoãn, trái tim lên bảy xuống tám của Quân Ngọc Hàm coi như có chút vững vàng, lúc này mới bắt đầu đánh giá bốn phía, hoảng sợ phát hiện mình vẫn còn đang ở trên bờ sông Phần, buồn bực nói: “Kỳ quái! Chúng ta vẫn ở nguyên tại chỗ! Chẳng lẽ bên ta lúc mới làm phép chỉ đưa Thủy Đức Tinh Quân đi? Đây cũng thật là chuyện tốt!”

“Không... Không đúng...” Ngao Triệu nghe hết lời của hắn cũng liếc nhìn bốn phía, mặc dù nơi này đúng là trên bờ sông Phần, nhưng không biết vì sao y có cảm giác, cảm thấy có gì đó không đúng, thể nước sông Phần không hề giống như lúc trước, hơn nữa mùa lúc này cũng không giống với lúc trước! Vốn nên là thu quý lúc thạch quả u buồn thì sao thoáng chốc đã biến thành trăm hoa đua nở? Mùa xuân?!

“Có người đến!” Cảnh giác phát hiện có người đang đi về phía bọn họ, Quân Ngọc Hàm đề phòng kéo Ngao Triệu sang bụi cỏ bên cạnh, thì thấy hai bóng dáng một xanh một đỏ dừng ở cách đó không xa, mà hai bóng dáng này lại chính là người rất quen của họ Thủy Đức Tinh Quân và Hỏa Đức Tinh Quân! Điều này không khỏi khiến Quân Ngọc Hàm và Ngao Triệu hai mặt nhìn nhau. Chuyện này là sao!

Án trụ thân thể của nhau, điều chỉnh lại hô hấp để tránh bị họ phát hiện, Quân Ngọc Hàm và Ngao Triệu ở một bên cẩn thận thăm dò nhị vị Tinh Quân này.

67. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 67

Thủy Đức Tinh Quân lạnh lùng nhìn Hỏa Đức Tinh Quân, trên khuôn mặt vẫn là vẻ lạnh lùng trước sau như một, chỉ là phần hận trong ánh mắt kia lại không cách nào che dấu được, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người thật sự thích Ngao Triệu như vậy ư! Thậm chí không tiếc vì y mà phạm phải tội mất đầu này sao!”

Hỏa Đức Tinh Quân lặng yên nhìn nước sông Phần lặng lẽ trôi, dòng nước sông Phần vẫn như xưa, thể nhưng trong vùng nước này đã khó mà còn bạch long bay múa nữa rồi, bên trong Thủy Tinh Cung ẩn sâu nơi đáy nước đã không còn dung nhan anh tuấn kia nữa, không khỏi lại than thở một hơi, mới mở miệng nói: “Ta không phải là vì Ngao Triệu, chỉ là phụng mệnh Thiên Hậu thôi, đây là chuyện giữa Thiên Đế và Thiên Hậu, ta khuyên người chớ lại tiếp tục tranh hờn thù nữa!”

“Phụng mệnh Thiên Hậu? Người cho là dùng đến cái danh hào Thiên Hậu thì sẽ dọa được ta sao?!” Thủy Đức Tinh Quân đã hoàn toàn không thể khống chế nổi sự ghen ghét trong đáy lòng nữa, khuôn mặt lạnh lùng trong trẻo đột nhiên dữ tợn, hung hăng kéo lấy cổ tay của Hỏa Đức Tinh Quân, giận dữ nói, “Hỏa Đức Tinh Quân! Đừng tưởng là lấy lời nói dối vụng về như vậy ra là hù dọa được ta, là ta không dám làm gì người! Người chớ quên ta phụng

chính là mệnh của Thiên Đế! Cho dù người thật sự phụng mệnh Thiên Hậu, người thống trị tối cao nhất Thiên Giới chính là Thiên Đế chứ không phải Thiên Hậu!”

Hỏa Đức Tinh Quân bị bóp lấy cổ tay thật chặt, mặc dù lực độ kia khiến y có hơi đau, nhưng vẫn không muốn dời mắt khỏi mặt nước sông Phần, hơn nữa y cũng không biết nên đối mặt với Thủy Đức Tinh Quân giải thích cho hắn như thế nào, hồn thủy này y đã nghĩa vô phản cố mà bước vào, nhưng y không mong càng có thêm nhiều vị thần vì chuyện này mà bị dính líu, thậm chí là mất mạng! Cho dù Thủy Đức Tinh Quân bình thường thích làm trái lại y, làm cho y hận hắn đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng hắn chưa từng làm chuyện gì tổn thương đến mình, y cần gì phải hại tính mạng của hắn?

“Người vì Ngao Triệu như vậy, y cũng sẽ không cảm kích người! Người chớ quên chuyện cầu thả lúc nãy y và tên người phạm kia làm ra!” Thủy Đức Tinh Quân liếc mắt áp chế lửa giận muốn phát tiết trong lòng, nhớ đến cảnh ban nãy Quân Ngọc Hàm và Ngao Triệu mây mưa trong suối nước nóng, hắn nhưng không tự chủ thay mình và Hỏa Đức Tinh Quân vào, trong lòng nóng lên, phút chốc kinh hãi bỏ tay của Hỏa Đức Tinh Quân ra.

Hỏa Đức Tinh Quân cười khổ nói: “Ta chưa bao giờ trông chờ vào việc y thích ta, ta cũng không cần lời cảm tạ của y! Ta làm chỉ cầu không thẹn với tâm! Chỉ cần thời gian người ở nhân gian nhiều thêm, cho dù người muốn về Thiên Đình kiện ta ta cũng sẽ không ngăn cản!” Ít nhất cũng phải để cho Ngao Triệu bọn họ bình an đến núi Lôi Công rồi mới để Thủy Đức Tinh Quân trở về, mặc dù y không bảo đảm Thiên Đế chỉ phái một vị thần là Thủy Đức Tinh Quân hạ phàm, nhưng bớt một người đuổi giết hai người Ngao Triệu tóm lại là lợi nhiều hơn hại!

“Nếu như ta không chịu ở lại nhân gian lâu hơn thì sao!” Thủy Đức Tinh Quân nói gằn từng chữ, giễu cho không thẹn với tâm! Y vì Ngao Triệu thật đúng là vô oán vô hối! Vậy hắn thì sao? Đối với y hắn thì sao? Ở trong đáy lòng y hắn hẳn là một kẻ đáng ghét khắp nơi gây trở ngại cho y đi! Nhưng y liệu có từng nhìn hắn tỉ mỉ chưa, có hiểu rõ sự chua xót trong lòng hắn không!

Y có biết ngay từ khi y yêu Ngao Triệu, hắn đã động phạm tâm với y?! Y có biết hắn bình thường lạnh lùng không nguyện phản ứng với ai duy chỉ có đối với y mới ác ngôn ác ngữ như vậy? Y có nghĩ tới chuyện vì sao hắn lại có thể dễ dàng khám phá ra tấm lòng của y đối với Ngao Triệu hay không? Đó là bởi vì nhất cử nhất động của y hắn đều đặt trong lòng! Y có biết hắn vừa phải chịu đựng đè nén nỗi khổ phạm tâm của mình, vừa phải chịu đựng cơn đau đớn khi trái tim bị sự đố kỵ thiêu đốt! Hắn dùng chuyện Ngao Triệu để quở trách y, trong lòng hắn không hề dễ chịu hơn y chút nào! Mà mỗi khi nghĩ đến, mỗi lần nhắc đến phân lượng của Ngao Triệu trong lòng y, trái tim hắn đều rỉ máu!

Có đôi khi hắn thật thiếu chút nữa đã không thể chịu đựng nổi mà hét lên với y ái ý trong tim mình, nhưng hắn không thể! Thiên thần có địa vị cao hơn Địa tiên, nhưng lại không có được sự tự tại của Địa tiên, càng không thể tự do hôn thú được như Địa tiên! Huống chi là Long dương chi hảo bị chúng thần sỉ vả! Càng là đại hủ kỵ của Thiên thần! Là Thiên điều không thể phạm! Hắn không sợ mất đi tiên thể bị giáng làm người phạm, nhưng hắn sợ từ đó không thể nhìn thấy Hỏa Đức Tinh Quân nữa! Không thể trông coi y được nữa! Cho dù trong lòng y không hề có hắn...

Thủy Đức Tinh Quân si ngốc nhìn Hỏa Đức Tinh Quân, thâm tình và đau khổ trong mắt kia vừa thấy đã hiểu ngay, chỉ tiếc Hỏa Đức Tinh Quân vẫn không cách nào thấu rõ được ai tình này!

“Vậy thì đừng trách ta vô tình!” Hỏa Đức Tinh Quân tự trào phúng bản thân, Thủy Đức Tinh Quân trước mắt này xưa nay nhìn y đều không vừa mắt, thì sao có thể nghe lời mình lưu lại nhân gian chứ! Một cuộc ác chiến sẽ khó mà tránh khỏi! Cho dù y không có phần thắng, cũng phải liều mạng một phen! Diễm Hỏa Châu trong tay nháy mắt bốc cháy.

Thủy Đức Tinh Quân nhếch môi, nhìn chằm chằm vào ánh mắt kiên nghị của Hỏa Đức Tinh Quân, hắn và y đều là Tinh Quân, pháp lực đều cường đại, thế nhưng thủy khắc hỏa, nếu đánh nhau thật, hắn đương nhiên chiếm thượng phong! Mà Hỏa Đức Tinh Quân biết rõ điểm này nhưng còn muốn vì Ngao Triệu mà đánh nhau với hắn! Giỏi! Giỏi cho tâm si tâm! Vậy hắn sẽ thành toàn cho y! “Người thật đúng là si tình. Tốt! Ta thành toàn cho người! Không phải người vì Ngao Triệu có thể làm bất cứ chuyện gì sao? Vậy thì hãy vì hắn đến lấy lòng ta đi!”

“Cái gì?” Đối với lời nói bất ngờ của Thủy Đức Tinh Quân, Hỏa Đức Tinh Quân không khỏi sửng sốt. Hắn đang nói cái gì?!

Thế nhưng không để y ngăn người, cả người Thủy Đức Tinh Quân đã lún đến, tạo thành thủy cầu khổng lồ xung quanh bao vây thân thể của hai người bọn họ vào trong thủy cầu, hoàn toàn đè nén linh lực của Hỏa Đức Tinh Quân!

“Dừng tay!” Ngao Triệu mắt thấy Hỏa Đức Tinh Quân bị Thủy Đức Tinh Quân vây khốn trong thủy cầu, thì không để ý đến sự suy yếu của mình, muốn xông về phía trước, lại bị Quân Ngọc Hàm một phen bắt lấy, vội vàng nói: “Triệu, khoan đã!”

68. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 68

“Làm gì vậy!” Ngao Triệu quay đầu lại nhìn Quân Ngọc Hàm, thì thấy Quân Ngọc Hàm lắc đầu nói: “Không thể!”

Ngao Triệu trừng nhìn Quân Ngọc Hàm, cả giận nói: “Nếu người sợ Thủy Đức Tinh Quân thì có thể không cần đi, nhưng Hỏa huynh là huynh đệ của ta, hôm nay y gặp nạn, ta sao có thể khoanh tay đứng nhìn?!”

“Chú ý cái gì?” Ngao Triệu không hiểu trừng Quân Ngọc Hàm, y có thể chú ý cái gì ư? Đương nhiên là Thủy Đức Tinh Quân và Hỏa Đức Tinh Quân rồi! Mắt thấy Hỏa Đức Tinh Quân sắp bị Thủy Đức Tinh Quân ăn hiếp, y sao có thể thấy chết mà không cứu?! Huống chi Hỏa Đức Tinh Quân cũng là vì cứu mình mà bị Thủy Đức Tinh Quân làm khó!

“Chẳng lẽ người không chú ý vừa rồi Hỏa Đức Tinh Quân đứng cạnh bờ sông, trên mặt nước lại không có bóng của y hay sao?” Quân Ngọc Hàm chỉ về phía Hỏa Đức Tinh Quân cách đó

không xa, chẳng biết từ lúc nào nhị vị Tinh Quân bên kia thế mà lại... thế mà lại... phiên vân phúc vũ... Mặc dù hẳn biết mọi chuyện phát sinh lúc này đều là hư ảo, nhưng cảnh tượng này vẫn làm hẳn không nhận được đổ mắt.

“Cái gì?!” Ngao Triệu thất kinh, thuận theo ngón tay của Quân Ngọc Hàm nhìn, y cũng không có tị hiềm gì, ánh mắt hoàn toàn ngưng tụ lên cái bóng trên mặt đất. Cho dù là thần tiên, phàm là những ai có thực thể đều có bóng, thế nhưng ở dưới ánh sáng lại chỉ có một cái bóng của Thủy Đức Tinh Quân, không còn gì khác! Y đột nhiên quay đầu nhìn khắp xung quanh, lại phát hiện hoa cỏ cây cối xung quanh cũng hoàn toàn không có bóng, nói cách khác những thứ này đều là giả huyền! Nhưng mà! Y không khỏi vươn tay chạm lên cây khô bên cạnh, cảm giác chân thật kia lại thật làm y buồn bực, thế này là chuyện gì!

Quân Ngọc Hàm cũng phát hiện ra điểm này, xem ra không chỉ có Hỏa Đức Tinh Quân là ảo ảnh, ngay cả hư cảnh xung quanh hẳn cũng là giả! Hẳn không yên tâm quay đầu lại thoáng nhìn qua Ngao Triệu, thấy cái bóng đen trên mặt đất của đối phương thì thở phào nhẹ nhõm, rồi nói: “Chúng ta sợ là vào ảo cảnh gì rồi! Trước kia ta nghe sư phụ... cũng chính là Huyền Trần Tử từng nói, thế gian này có rất nhiều ảo cảnh, tuy đúng là ảo cảnh nhưng độ chân thật lại làm cho người khác không cách nào phân rõ được thế nào là hư thế nào là thực, mà khi lỡ vào trong ảo cảnh, nếu không thể tìm được *Huyền Nguyên*(1) thì cả đời sẽ bị vây trong ảo cảnh không ra được.” Thế nhưng huyền tưởng có giống thật đến thế nào đi nữa thì cuối cùng vẫn là hư, không cách nào trở thành thật được, cho dù có thể lừa gạt được cảm giác của người khác, nhưng không cách nào lừa gạt được đến cuối cùng...

(1) *huyền*: *huyền ảo*; *nguyên*: *nguồn/ngọn/gốc* → *nguồn gốc ảo cảnh*

“Nói như vậy giữa Thủy Đức Tinh Quân và Hỏa huynh... xảy ra chuyện gì ở đây đều là giả dối?” Vậy thì tốt rồi! Bằng không y thật đúng là thẹn với Hỏa huynh! Hỏa huynh tâm cao khí ngạo như vậy nếu là bị cường bức, chỉ sợ sẽ đau khổ cả đời!

“...” Quân Ngọc Hàm một trận lặng yên, mới ấp úng mở miệng nói, “Chuyện này cũng chưa chắc, nếu nói ảo ảnh, có một phần là hư, nhưng phần hư này đều dựa trên cơ sở của thật, mà mọi chuyện xảy ra trước mắt đây, đương nhiên có thể là giả dối... nhưng cũng có thể là...”

“Cũng có thể là gì?!” Ngao Triệu nhíu mày, ý bảo Quân Ngọc Hàm nói tiếp.

“Cũng có thể là thật... Mặc dù chúng ta trông là hư, nhưng chuyện này cũng là những gì xảy ra chân thật trong quá khứ! Mà theo ý kiến của ta, ảo ảnh này vô cùng có khả năng lấy từ trí nhớ của Thủy Đức Tinh Quân...” Quân Ngọc Hàm thở dài nói, chỉ vì Huyền Trần Tử am hiểu huyền thuật, hẳn từ nhỏ mưa dầm thấm đất, cho nên có chút quen thuộc với đủ loại huyền thuật. Ba người bọn họ cùng nhau rơi vào trong ảo ảnh này, sở dĩ tiến vào trong huyền tưởng của Thủy Đức Tinh Quân chỉ sợ là bởi vì chấp niệm của Thủy Đức Tinh Quân mạnh mẽ nhất trong ba người bọn họ, mà một cảnh trước mắt này chỉ sợ là khắc cốt ghi tâm nhất của hẳn ta... Lại không nhận được một tiếng thở dài, mặc dù trước mắt là Thủy Đức Tinh Quân bị ảo ảnh mê hoặc, nhưng lại khiến trong lòng hẳn có chút không biết thế nào tình ý giữa bọn họ so ra còn kém si niệm sâu nặng của Thủy Đức Tinh Quân đối với Hỏa Đức Tinh Quân...

Nghe hần nói xong, Ngao Triệu liền lặng yên, nếu là trí nhớ thì chính là chuyện xảy ra thật sự rồi, chẳng lẽ vì y mà Hỏa huynh phải hy sinh lớn đến thế này ư?! Vậy chẳng phải y thật quá có lỗi với Hỏa huynh rồi sao! Nhưng phiền não chính là mọi chuyện trước mắt đều chỉ là hư ảo, y chỉ có thể nhìn nhưng không cách nào ngăn cản! Đây rõ ràng là làm cho áy náy trong lòng y càng sâu! Bảo y sau này phải đối mặt với Hỏa huynh thế nào!

“Aiz...” Quân Ngọc Hàm lại thở dài, nói, “Trước mắt tất cả cũng chỉ là ảo ảnh, người đứng để trong lòng, nói không chừng cũng chỉ là suy nghĩ của một mình Thủy Đức Tinh Quân mà thôi...”

“Vậy ư... Chỉ hy vọng là thế...” Ngao Triệu cười khổ, bản thân thật sự hèn nhát cực độ, chỉ có thể giống như con rùa đen rút đầu tự an ủi mình, cho dù nó thật sự xảy ra trước mắt mình thì có thể làm gì đây?! Y vốn không phải là đối thủ của Thủy Đức Tinh Quân! Đến lúc đó chỉ sợ còn phải nhờ Hỏa huynh ra tay cứu giúp thật sự là quá vô dụng mà! Y thật hận! Đây chính là bi ai của kẻ nhỏ yếu ư? Một y trước kia còn tự cho mình bất phàm là kẻ mạnh, hiện giờ xem ra con kiến còn mạnh hơn y vạn lần! Năm quả đấm lại thật chặt hung hăng nện lên mặt đất cứng rắn, giờ phút này y chỉ biết làm như vậy để xả mối hận trong lòng thôi!

Quân Ngọc Hàm đau lòng cầm bàn tay mà y ngược đãi chính mình, bắt đắc dĩ khuyên nhủ: “Người chớ như vậy, thế gian chuyện không như ý là tám chín phần mười... Ta và người làm sao không thể được? Lúc này điều chúng ta có thể làm chỉ là ở bên cạnh giám sát, xem thử có thể kiếm thời cơ tìm ra sơ hở, tìm được Huyền Nguyên, phá cảnh mà ra!”

69. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 69

Tuy rằng Quân Ngọc Hàm nói như vậy, nhưng hiện giờ màn trình diễn bên kia đã đến tiết mục làm mặt hần đỏ đến tận mang tai, tuy rằng lúc này dễ dàng lộ sơ hở nhất, nhưng cảnh tượng như vậy hần cũng không cách nào tĩnh tâm để mà cẩn thận quan sát, liền kéo Ngao Triệu sang một bên, cảnh giác nhìn bốn phía, sợ bên trong ảo ảnh này còn có cơ quan nào khác.

Chuyển sang một cảnh khác, thủy cầu lạnh như băng nhưng không cách nào bao vây được gợn đục khơi trong tiết ra ngoài, Thủy Đức Tinh Quân thô lỗ rong ruổi trên người Hỏa Đức Tinh Quân, hần không biết kỹ xảo gì, chỉ xuất phát từ một loại bản năng mà luật động, mạnh mẽ mà cường thế thậm chí không biết mỗi một, dục vọng bị đè nén cả ngàn năm một khi bộc phát là đáng sợ như thế, rõ ràng là nước nhưng lại tựa như một ngọn lửa cực nóng bùng cháy lên, mang theo ngọn lửa chân chính cùng nhau cháy thành tro tàn!

Cuồng quýt thối lui khỏi từ trong cơ thể Hỏa Đức Tinh Quân, giải khai thủy cầu, thật cẩn thận đặt Hỏa Đức Tinh Quân lên mặt đất, gắng gượng cúi đầu nhìn hạ thân thâm không nở nhìn của Hỏa Đức Tinh Quân, trong vết máu đã khô khốc trên làn da màu đồng cổ pha trộn với màu trắng vừa nhìn đã biết là vật gì tựa như đang lên án sự tàn nhẫn vừa rồi của hần!

Sao mình có thể đối xử với Hỏa Đức Tinh Quân như vậy! Tạm thời chưa nói đến việc Hỏa Đức Tinh Quân giờ phút này chỉ sợ là hận mình đến chết, chính mình cũng không cách nào tha thứ cho bản thân! Hẳn thật sự là không bền cầm thú mà!

Cẩn thận rửa sạch hạ thân giúp Hỏa Đức Tinh Quân, động tác dịu dàng tỉ mỉ kia hoàn toàn ngược lại với lúc trước, phẳng phất như Hỏa Đức Tinh Quân là chí bảo của thiên địa này, còn đối với hắn mà nói trong thiên địa này trừ Hỏa Đức Tinh Quân đáng giá để hắn hoài nhớ thương, còn có gì đáng để hoàn tan lớp băng trong lòng hắn đây?

Si mê vuốt ve khuôn mặt cương dương của Hỏa Đức Tinh Quân, gương mặt này ở trong Thiên Giới thật sự không tính là đặc sắc gì, dù cho ở trong phạm nhân tối đa cũng chỉ coi như là tràn đầy khí khái nam tử thôi, thế nhưng cuộc gặp tình cờ ngàn năm trước, rung động phút chốc làm rạn nứt lớp băng hắn phủ quanh trái tim, mà băng đã vỡ thì sao có thể khép lại được? Từ đó về sau ánh mắt của hắn không cách nào rời khỏi y được nữa, nhưng ái luyện này đối với Thiên Thần mà nói lại là cấm kỵ.

Không giống như Địa tiên tuổi thọ mấy ngàn năm, Thiên Thần chân chính bất lão bất tử, thế nhưng vì vậy mà cũng phải trả giá thật nhiều. Bọn họ không được phép có phạm tâm lại càng không được phép có tình dục, mấy cái gọi là phu thê trên Thiên giới nếu không phải là phu thê trước khi thành thần cùng nhau thăng thiên thì chính là một loại danh hiệu do Thiên Đế tứ hôn, bằng mặt nhưng không bằng lòng sinh sống cùng nhau, cho dù có hậu đại cũng chỉ là sinh ra một vị thần mới, phu thê như vậy thà rằng không làm...

Ngay cả tình yêu nam nữ cũng không được phép, huống chi là tình yêu nam nam ngay cả nhân gian cũng khó mà chấp nhận! Phần tình cảm này chú định là không có kết quả, từ lúc hắn yêu phải thì hắn đã biết, song biết thì như thế nào? Biết càng rõ ràng, càng muốn quên đi ái luyện không nên này, lại vùi vào càng sâu!

Mà khiến hắn đau đớn hơn chính là, khi một mình hắn chịu đựng phần đau khổ này, hắn lại phát hiện ra Hỏa Đức Tinh Quân đã yêu Ngao Triệu! Sao lại có thể như thế! Hỏa Đức Tinh Quân được hắn xem như vật xa xỉ nhất trên đời này lại dễ dàng cho người khác như vậy! Sao lại có thể như thế! Tình yêu hắn chờ đợi ngàn năm mơ tưởng ngàn năm lại không dám đi dò hỏi, y lại dễ dàng cho con Thủy Long thấp hèn kia! Hắn cho là y sẽ không yêu, vì vậy hắn một mình chịu đựng đắng cay của phần tình si này, giờ y lại rẽ rúng cho đi như thế, y sao có thể đối xử với hắn như vậy! Mà càng làm hắn căm hận hơn chính là, Ngao Triệu kia còn không thèm đặt phần tình mà hắn xa cầu này ở trong lòng! Hắn thật muốn hỏi Hỏa Đức Tinh Quân, bản thân có điểm nào không bằng Ngao Triệu!

Biết rõ tình ái không nên so đo, thế nhưng hắn không cách nào ngăn chặn được sự ghen tị và nổi đau trong lòng, vì vậy hắn bắt thường nơi nơi đối nghịch với Hỏa Đức Tinh Quân, giống như đứa trẻ hy vọng dù cho không thương mình, ít nhiều cũng cho mình một chút chú ý yếu ớt, song thái độ trái ngược của y đối với mình và Ngao Triệu lại làm hắn ghen ghét đến điên cuồng! Y có biết hắn duy trì khuôn mặt lạnh lùng này gian khổ thế nào không!

Đau thương chăm chú nhìn Hỏa Đức Tinh Quân nhú chặt lông mày, thật sự khó mà tưởng tượng được Thủy Đức Tinh Quân lạnh băng sẽ có ánh mắt này, nếu như Hỏa Đức Tinh Quân giờ phút này mở to mắt cũng sợ rằng sẽ bị ánh sáng trong đôi mắt này làm cho giật mình.

“Ồ...” Nghe thấy một tiếng rên rỉ yếu ớt của Hỏa Đức Tinh Quân, Thủy Đức Tinh Quân lập tức quan tâm hỏi: “Người thế nào rồi?”

“Người !” Hỏa Đức Tinh Quân trừng Thủy Đức Tinh Quân, cảm hận trong mắt kia trần truồng đến nỗi làm hấn khó mà hô hấp, hấn không nhận được ôm chặt lấy thân thể đau nhức của Hỏa Đức Tinh Quân, vùi đầu thật sâu vào trong cổ của y, yếu ớt nói: “Tại sao... Người có thể yêu Ngao Triệu sao lại không thể yêu ta! Ta có điểm nào không bằng y chứ! Người có biết ta yêu người đã ngàn năm rồi không!”

70. Độ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 70

Hỏa Đức Tinh Quân vốn định đẩy tay hấn ra thì vì lời nói của hấn mà đột nhiên ngừng lại, y kinh ngạc nhìn Thủy Đức Tinh Quân, hấn đang nói cái gì vậy?!

“Người sao lại có thể?” Song vẻ đau thương chưa từng xuất hiện trên khuôn mặt của Thủy Đức Tinh Quân kia, lại khiến y không tự chủ mà ngơ ngác, ánh mắt đó y rất quen thuộc, đó là ánh mắt mà mấy trăm năm qua y vẫn dùng để nhìn Ngao Triệu, thế nhưng y thật khó mà tưởng tượng được có một ngày Thủy Đức Tinh Quân lại dùng ánh mắt như vậy để nhìn mình! Hấn... không phải hấn nên ghét mình mới đúng sao!

Mà việc y quay đầu đi trong mắt Thủy Đức Tinh Quân không nghi ngờ gì là phản ứng căm ghét mình, hấn không yêu cầu xa rời bản thân sau khi làm ra chuyện như vậy với Hỏa Đức Tinh Quân y còn có thể tha thứ cho mình, chỉ là một khi tình cảm bị đè nén bộc phát ra hấn cũng khó có cách nào áp chế lại nữa, nếu như hận thì dứt khoát để y hận đi!

Hấn vô vọng cười, ôm thật chặt lấy cả người Hỏa Đức Tinh Quân, cứng ngắt nói: “Không phải là người muốn lưu ta lại nhân gian sao? Muốn ta không còn đuổi giết Ngao Triệu nữa sao?” Thấy Hỏa Đức Tinh Quân vì lời nói này mà đột nhiên quay đầu nhìn mình, mặt hấn càng thêm lạnh, trong lòng càng đau đớn, bất buộc bản thân nói tiếp: “Ta có thể không đuổi đuổi giết Ngao Triệu, có thể lưu lại nhân gian, chỉ cần người ủy thân cho ta!”

“Người ” Hỏa Đức Tinh Quân trợn mắt trừng Thủy Đức Tinh Quân, thế nhưng y còn chưa kịp phản ứng gì, hai chân lơ lửng đột nhiên bị Thủy Đức Tinh Quân giơ lên, không chút dự liệu nào, lửa nóng từng xuyên qua y cứ như vậy cứng rắn xông vào, “A ” một tiếng hét thảm, nhưng chỉ làm Thủy Đức Tinh Quân khẽ dừng lại một chút, tiếp theo hấn không chút lưu tình trườ sấp, mỗi lần ra vào tựa hồ như muốn xé rách thân thể của y ra thành hai nửa vậy, khiến y khó mà chịu đựng rên lên thành tiếng: “Thủy... Thủy Đức... Đừng để ta hận người... A...”

“Hận ư? Cũng tốt, cũng tốt! Ít nhất như vậy trong lòng người còn có ta! Nếu không yêu thì hận đi!” Tuyệt vọng cười to, động tác phía dưới càng nhanh thêm, mỗi một lần tiến vào đều như nhồi sự tuyệt vọng khổng lồ vào bên trong cơ thể của Hỏa Đức Tinh Quân, mà tốc độ tấn mãnh kia khiến ý thức của Hỏa Đức Tinh Quân càng lúc càng mờ mịt, y vô thần nhìn lên bầu trời, thân thể đã đau đến mức không còn là của mình nữa rồi. Đau ư? Đột nhiên y

nở nụ cười, y cho rằng mình đã sớm không còn tri giác nữa, thì ra là y vẫn còn! Thì ra là y còn sống, y liệu có phải hẳn nên cảm tạ Thủy Đức Tinh Quân hay không? Ngay từ lúc y yêu Ngao Triệu, ngay từ lúc giữa y và Ngao Triệu rành rành gang tấc cũng là thiên nhai, ngay từ lúc y đau lòng đến chết lặng, y đã cho là mình chết rồi, thật không ngờ mình vẫn còn biết đau, vẫn còn sống! Đau đớn của thân thể như kỳ tích phân tán đi sự chua xót trong lòng, y không khỏi có chút buồn cười.

Được thôi! Bản thân đã định là không chiếm được thân tâm của Ngao Triệu rồi, mà còn bị Thủy Đức Tinh Quân... Chẳng bằng thành toàn cho hẳn đi! Hẳn và mình đều là có ái nhưng không thể yêu, là kẻ đáng thương chỉ có thể tro mắt nhìn người mình yêu yêu người khác! Mặc dù y không thể giao trái tim mình cho Thủy Đức Tinh Quân, mà khối thân xác hư hỏng này nếu như hẳn muốn, vậy thì lấy đi...

Nghĩ như vậy, y buông bỏ từ chối, mà thân thể không còn căng thẳng nữa tựa hồ cũng bắt đầu có chút biến hóa vi diệu, một điểm nào đó bên trong cơ thể đột nhiên bị đụng chạm, y cảm giác được có một dòng điện xoay tít trong người, lại sinh ra khoái cảm mạnh mẽ, thân thể y bắt đầu không tự khống chế được nổi lên biến chuyển cực lớn, khiến y không khỏi thất kinh. Mặc dù là giao thân thể ra, nhưng phản ứng như vậy lại làm y thật sự xấu hổ không chịu được, không nhận được lại bắt đầu giãy dụa, đáng tiếc thân thể tựa hồ càng lúc càng hưởng thụ khoái cảm này, hai tay rõ ràng nên đẩy ra của y lại vô lực gục trên người Thủy Đức Tinh Quân, khiến trong lòng Thủy Đức Tinh Quân một trận mừng như điên, lại càng ra sức trêu động...

Vật đổi sao dời, hai vị Tinh Quân không ngừng thử dốc cuối cùng cũng không thể khống chế nổi cơ thể mình nữa, một luồng nhiệt triều kịch liệt xông thẳng lên đầu, Thủy Đức Tinh Quân chợt đem nhiệt lưu vung vào trong người Hỏa Đức Tinh Quân, mà viêm lưu kia không ngừng đập lên điểm nào đó trong cơ thể, y cũng không khống chế nổi cũng đem dịch thể cực nóng bắn lên trên người Thủy Đức Tinh Quân.

Thủy Đức Tinh Quân bị độ ẩm của dòng dịch này làm cho sợ hết hồn, rồi mừng rỡ nhìn Hỏa Đức Tinh Quân sắc mặt ửng hồng, thì ra không chỉ có mình chiếm được khoái cảm, người phía dưới cũng có phản ứng. Hẳn vui mừng nhìn Hỏa Đức Tinh Quân. Hỏa Đức Tinh Quân cho rằng hẳn chuẩn bị mở miệng nhục nhã, ảo não xấu hổ quay đầu đi, nhưng không ngờ Thủy Đức Tinh Quân tựa như có được bảo vật vui sướng hôn lên thân thể mình, khiến y không nhận được quay đầu lại nhìn, lại thấy nụ cười ngốc nghếch khó có được của hẳn. Nhìn trên khuôn mặt lạnh lùng tuấn tú đột nhiên xuất hiện thần thái như vậy khiến cho y không tự chủ được bật cười, làm Thủy Đức Tinh Quân càng mừng rỡ hơn, vừa rồi chẳng lẽ là hẳn nhìn nhầm ư?!

“Hỏa... Hỏa Đức... Người... người cười rồi?” Hẳn không nhận được lấp bắp hỏi, bộ dạng kia thật đúng là ngốc đến triệt để, Hỏa Đức Tinh Quân lại có chút nhớ nhung muốn bật cười, chung sống hơn ngàn năm, hẳn đúng là không ngờ được Thủy Đức Tinh Quân sẽ có loại dáng điệu ngây thơ chân thành thế này! Chỉ sợ rằng bất cứ thần tiên nào trên trời quen biết Thủy Đức Tinh Quân thấy bộ dạng này của hẳn cũng phải giật mình trợn mắt hộc mồm đi!

Xem ra hẳn quả thật rất thâm tình với mình, thì ra thâm tình của Thủy Đức Tinh Quân đối với y chưa từng che giấu, chỉ là mình vẫn luôn nhìn Ngao Triệu chưa bao giờ nhìn kỹ vào mắt hẳn, mới có thể không phát hiện được sự chờ đợi trong mắt này. Hỏa Đức Tinh Quân không

khỏi thở dài, một chữ “Tình” này không chỉ hành hạ người phạm, cũng làm cho thần tiên phải chịu đau khổ a! “Người... Đứng lên đã...”

“Được!” Hỏa Đức Tinh Quân lại chịu đựng vẻ mặt ôn hòa nói chuyện với mình, là chuyện Thủy Đức Tinh Quân vạn lần không ngờ tới, hẳn nghe lời thôi lui khỏi cơ thể Hỏa Đức Tinh Quân, cứ như học sinh một mực cung kính ngồi bên cạnh đợi Hỏa Đức Tinh Quân phát thoại, không khỏi khiến ánh mắt của Hỏa Đức Tinh Quân cũng phải mềm xuống. Thôi vậy! Như y mới vừa nghĩ, bản thân đã khó có thể nhận được tình yêu chân thành, chẳng bằng thành toàn Thủy Đức Tinh Quân đi, dù sao thân thể của mình đã bị hấn lấy rồi! Huống chi còn có kéo hấn không đuổi giết Ngao Triệu nữa... Nhớ đến Ngao Triệu và Quân Ngọc Hàm, y khẽ cười khổ, thì ra nhớ đến Ngao Triệu y vẫn còn đau lòng nha!

Thu lại thiên tư vạn tự trong lòng, y mở miệng nói: “Nơi này hoang giao dã ngoại, ta và người tuy là Thần Quân người phạm không thể thấy được, nhưng khó tránh khỏi có Tán tiên đi qua... Bị nhìn thấy... Thật sự không ổn... Chẳng bằng mượn Long Cung của Ngao Triệu dùng một chút... tạm lánh một đoạn thời gian đi!”

“Người... người nói cái gì!” Thủy Đức Tinh Quân quả thật khó tin nổi tai của mình, có phải là hấn nghe nhầm rồi không? Hay là nơi này có người thứ ba đang nói chuyện?!

71. Độ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 71

Hỏa Đức Tinh Quân thấy Thủy Đức Tinh Quân lại ngây ngốc toét miệng cười to, chỉ bắt đắc dĩ lắc đầu, cố gắng chống người đứng dậy, Thủy Đức Tinh Quân sợ hãi bước lên trước đỡ lấy y, thấy y không đẩy mình ra lại càng được voi đòi tiên đỡ lấy khúc eo của y, vẻ mặt cười ngu đi đến Long Cung sông Phần.

Quân Ngọc Hàm và Ngao Triệu ở bên thấy vậy kinh ngạc, chưa từng nghĩ nổi trên khuôn mặt lãnh khốc như vậy của Thủy Đức Tinh Quân lại xuất hiện biểu cảm hạnh phúc làm cho người ta không nhịn được bật cười, không khỏi cảm thán sự thần kỳ của “Tình”, mà theo Thủy Đức Tinh Quân lặn xuống vào trong Long Cung, khung cảnh xung quanh bọn họ cũng biến hóa theo lại càng chắc chắn phỏng đoán lúc trước của Quân Ngọc Hàm, bọn họ hiện giờ quả thật đang ở trong ảo mộng của Thủy Đức Tinh Quân!

Những ngày tiếp theo, bọn họ thấy cuộc sống có phần yên ổn của Thủy Đức Tinh Quân và Hỏa Đức Tinh Quân, mặc dù Hỏa Đức Tinh Quân trông qua có vẻ bị động, nhưng không có phản kháng gì, hết thấy đều thuận theo Thủy Đức Tinh Quân, còn Thủy Đức Tinh Quân đối với phản ứng đó của Hỏa Đức Tinh Quân đã đủ tâm mãn ý túc.

Có đôi khi hẳn thậm chí nghĩ, nếu có thể cùng Ngao Triệu cả đời trải qua cuộc sống an ổn bên trong ảo ảnh này, sau đó nuôi hài tử lớn lên cũng là một chuyện hay, chẳng phải tốt hơn so với tình phong huyết vũ bên ngoài ư? Ngao Triệu cũng có cùng suy nghĩ như hẳn, một người một rồng mười phần ăn ý quyết định không đề cập đến chuyện rời khỏi ảo ảnh: Thủy Đức Tinh Quân và Hỏa Đức Tinh Quân có cuộc sống của bọn họ, mà họ cũng có cuộc sống

của mình.

Sự an bình chưa từng có suốt hai năm qua khiến y không khỏi bắt đầu mê luyến cuộc sống này, thậm chí y quên mất nơi này là ảo ảnh, nghĩ định xây một căn nhà nhỏ bên ngoài Long Cung cho mình và Quân Ngọc Hàm ở, còn Long Cung thì nhường cho nhị vị Tinh Quân, chỉ cần bọn họ không đuổi giết nữa, chỉ cần y và Quân Ngọc Hàm có thể vượt qua cuộc sống bình thản, căn nhà nhỏ này còn hơn xa Long Cung!

Thế nhưng cái gọi là không như mong muốn, sau ba tháng bọn họ vượt qua cuộc sống bình yên, bên trong ảo ảnh này cũng nghênh đón một cuộc đột biến!

Ngày đó, bất kể là nhị vị Tinh Quân hay bọn Ngao Triệu đều ngủ thật say, thì bỗng chốc cả Long Cung đều bị lay động mấy cái, đánh thức cả bốn người. Chỉ nghe thấy từ trên mặt nước truyền đến một giọng nói tựa như hồng chung: “Thủy Đức Tinh Quân và Hỏa Đức Tinh Quân mau trở về Thiên Đình, Đế Tượng cho triệu!”

Thủy Đức Tinh Quân và Hỏa Đức Tinh Quân hai mặt nhìn nhau, tuy là ba tháng ngắn ngủi, nhưng khiến bọn họ dần quên đi cuộc sống ngàn năm trên Thiên Đình, Thủy Đức Tinh Quân đương nhiên không cần phải nói, mà Hỏa Đức Tinh Quân trong ba tháng chung đụng này với Thủy Đức Tinh Quân, từ việc thành toàn ban đầu đã bắt đầu thay đổi, y tựa hồ ngày càng quen với sự tồn tại của Thủy Đức Tinh Quân, quen với sự ôm ấp của hắn, quen với nụ cười ngớ ngẩn mà hắn chưa từng lộ ra với người nào, quen với cái miệng chẳng biết nói năng nhưng thỉnh thoảng lại lộ ra lời yêu của hắn, chẳng biết từ lúc nào nỗi đau lòng kéo dài suốt năm trăm năm của y đã dần biến mất, hơn nữa chẳng biết từ lúc nào y cũng đã đặt ánh mắt lên người Thủy Đức Tinh Quân. Lệnh triệu hồi đột nhiên xuất hiện làm giật mình không chỉ là Thủy Đức Tinh Quân, y cũng vô cùng ăn sợ, mà lo lắng trong lòng y càng hơn cả Thủy Đức Tinh Quân, chẳng lẽ chuyện Thiên Hậu sai bảo và chuyện của y đã bị vạch trần rồi ư! Vậy y sợ là khó thoát khỏi cái chết rồi! Y đột nhiên kinh hãi, ngay từ lúc y đáp ứng Thiên Hậu, thì đã chuẩn bị cho việc chết, nhưng giờ phút này, trong lòng y lại sinh không đành lòng, là bởi vì Thủy Đức Tinh Quân ư?

Ngẩng đầu lên nhìn Thủy Đức Tinh Quân, lại thấy Thủy Đức Tinh Quân cũng lo lắng nhìn y, sốt ruột lo âu nói: “Vì sao Đế Thượng đột nhiên cho đòi chúng ta trở về? Hơn nữa không chỉ triệu mình ta, mà cho triệu ta và người...” Bất kể Hỏa Đức Tinh Quân có thật sự phụng mệnh Thiên Hậu hay không, nếu để Thiên Đế biết Hỏa Đức Tinh Quân lén hạ phạm gian, còn giúp bọn Ngao Triệu chạy trốn, chỉ sợ là tội chết khó thoát! Không! Hắn tuyệt đối sẽ không để cho Hỏa Đức chết! Cho dù không tiếc phải đối địch với Thiên Đế! Cho dù bị liên lụy tính mạng hắn cũng sẽ không để cho Hỏa Đức chết!

Hỏa Đức Tinh Quân cho hắn một nụ cười an ủi, nói: “Không sao đâu, chuyện ta hạ phạm cũng có ghi chép, không cần sợ gì cả, Đế Thượng cho triệu chúng ta chưa chắc là có chuyện gì xấu... Ta được phép lui khỏi việc truy sát Ngao Triệu!” Song trong lòng y lại biết rằng, đó là điều không thể nào! Nhớ lại lời nói khi đó của Thiên Hậu với mình “Trong vòng ba ngày này *[thời gian trên trời]* Thiên Đình tất sẽ có một cuộc kịch biến, đến tột cùng ai chết ai sống, ngay cả ai gia cũng không tính được...” y không khỏi nắm chặt nắm đấm, chỉ sợ y đã trở thành tể phẩm cho trận cự biến này rồi! Bất an trong lòng không ngừng mở rộng, y biết lần này về Thiên Đình chỉ sợ dữ nhiều lành ít, nhưng y giờ phút này nếu không trở về thì chính là trốn đi, cũng là tử tội! Mà Thủy Đức Tinh Quân chỉ sợ sẽ cùng y không quay về, y

sao có thể liên lụy đến hần!

Quay đầu đi không muốn nhìn Thủy Đức Tinh Quân, không muốn sầu lo trong mắt mình lộ ra ngoài, y dẫn đầu đi trước, bay lên Thiên Đình. Thủy Đức Tinh Quân nhìn bóng lưng kiên nghị của y, đột nhiên cười khổ, y hận không thể rời mình như vậy ư? An thuận trong ba tháng này chỉ là để trấn an mình không đuổi theo giết Ngao Triệu sao? Y đối với Ngao Triệu đúng là dụng tình chí thâm mà! Móng tay bấm sâu vào trong thịt, ngay cả rỉ máu ra cũng không biết, cơn đau nhức bé nhỏ trên người sao có thể bằng nỗi đau đớn dữ dội trong lòng?!

Không muốn nghĩ nhiều hơn nữa, hần theo Hỏa Đức Tinh Quân trở về Thiên Đình, trực tiếp diện kiến Thiên Đế, thế nhưng lần này Thiên Đế lại không đợi diện kiến trên triều, trực tiếp mệnh bọn họ đến tẩm cung, mặc dù kỳ lạ, nhưng chuyện Đế Thượng đã quyết như vậy bọn họ nào có thể thay đổi? Duy chỉ biết tuân theo mà thôi!

72. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 72

Quân Ngọc Hàm và Ngao Triệu bị một tiếng vang thật lớn đánh thức, vừa nghe thấy một tiếng vọng cho triệu nhị Tinh Quân hồi Thiên Đình, thì phát giác cảnh vật bên cạnh biến đổi, biến ảo thành Thiên Cung. Ngay cả khi biết rõ đây là ảo ảnh, nhưng họ vẫn cảm thấy sợ hãi tòa cung điện lạnh lẽo này, song bọn họ còn chưa kịp đề nén xuống nỗi sợ hãi trong lòng thì nghe thấy Thiên Đế uy nghiêm đậm mạc nói: “Các người đã tới rồi.”

Song hần còn chưa kịp làm rõ suy nghĩ trong lòng, thì thấy tay của Thiên Đế kia vô tình đâm thẳng vào lồng ngực Hỏa Đức Tinh Quân, máu tươi văng ra khắp nơi nhuộm đỏ đôi mắt Thủy Đức Tinh Quân, lại càng nhuộm đỏ mắt của bọn họ!

Cho dù Ngao Triệu biết rõ là ảo ảnh, y cũng vô pháp khống chế bản thân xông ra ngoài, liều lĩnh nắm lấy Thanh Long Thủy Kiếm trong tay, một kiếm đâm vào lồng ngực của Thiên Đế, song cả người Ngao Triệu theo lưỡi kiếm xuyên qua người Thiên Đế, nếu không phải Quân Ngọc Hàm kịp thời tiến lên đỡ lấy y, chỉ sợ y đã té ngã xuống đất rồi!

Thiên Đế hư ảo kia nhưng không khác gì Thiên Đế thật sự, lạnh lùng cười nói: “Thủy Đức Tinh Quân, Ngao Triệu ở trước mắt kia, người còn không mau mau báo thù cho Hỏa.”

“Báo thù... Báo thù... Đúng! Ta phải giết Ngao Triệu báo thù cho Hỏa!” Đôi mắt Thủy Đức Tinh Quân đỏ bừng trừng Ngao Triệu, vì sao Hỏa Đức Tinh Quân chết rồi, Ngao Triệu y vẫn còn có thể sống! Hỏa là vì y mà chết! Y lẽ ra phải chôn cùng Hỏa! Huống chi! Huống chi, làm Hỏa không yên tâm cũng chỉ có y, y sao có thể để Hỏa một mình cô độc mà đi chứ, y lý ra phải đi theo Hỏa!

Thủy Đức Tinh Quân tuyệt vọng mà bị ai nhìn chằm chằm Ngao Triệu, ngọn lửa chỉ vì Hỏa Đức Tinh Quân mà cháy lên trong đôi mắt kia, khiến bọn họ rành rành cảm nhận được sát

khí mạnh mẽ của hắn, nhưng hiện tại quả là không đành lòng cầm đao kiếm hướng về phía hắn!

“Ngao Triệu! Người đi chết đi!” Bích Thủy Châu của Thủy Đức Tinh Quân không thể gọi ra được nữa, nhưng hắn không thèm để ý đến chuyện này, cái gì cũng không cần trực tiếp tấn công đến, chiêu chiêu muốn đưa bọn họ cận kề cái chết!

Quân Ngọc Hàm có được ba tháng này nghỉ ngơi dưỡng sức, thân thể đã khôi phục không ít, tuy còn hơi chật vật nhưng miễn cưỡng ngăn cản được công kích của Thủy Đức Tinh Quân, hắn vội vàng kêu lên: “Giết Hỏa Đức Tinh Quân chính là Thiên Đế!”

“Thiên Đế...” Thủy Đức Tinh Quân đột nhiên trừng bọn họ, cười lạnh nói, “Nếu không phải bởi vì bọn người! Hỏa sao lại chết được! Ta trước hết giết các người xong rồi sẽ dùng cái mạng này trở về liều mạng với Thiên Đế! Các người biết điều một chút chịu chết đi!”

“Người ” Quân Ngọc Hàm không phản bác được, Thủy Đức Tinh Quân nói không sai, nếu không phải bọn họ liên lụy, Hỏa Đức Tinh Quân sao lại chết được, chần chừ trong nháy mắt giúp Thủy Đức Tinh Quân hung hăng vượt qua hắn, tay liền thẳng tắp bám trên cổ Ngao Triệu!

Mặc dù hiện giờ Ngao Triệu đã khôi phục thể lực, chỉ là linh lực hoàn toàn truyền cho Long Châu, đương nhiên không có năng lực ngăn cản gì, mà bụng của y lớn hệt như phụ nhân mang bầu hơn bảy tháng, khiến cho hoạt động cơ bản của y rất không tiện, chứ đừng nói chỉ đến việc tránh thoát công kích của Thủy Đức Tinh Quân! Đột nhiên bị bóp cổ làm y khó khăn hô hấp thở dốc, muốn tránh thoát, thế nhưng không thể ra sức.

“Buông Ngao Triệu ra!” Quân Ngọc Hàm tức giận nhào tới, lại không ngờ Thủy Đức Tinh Quân đột nhiên lôi Ngao Triệu ra chắn phía trước, làm hắn phải dừng bước lại.

Thủy Đức Tinh Quân lạnh lùng cười, tay đột nhiên rời khỏi cổ của Ngao Triệu, chột đặt trên phần bụng nhô ra của y, âm trầm nói: “Hỏa từng nói, nơi này là hài tử các người nghịch thiên có được...” Bỗng nhiên ngữ khí của hắn lại nhu hòa xuống, nhẹ nhàng nói: “Có lẽ Hỏa sẽ rất thích hài tử... Ta nhớ rằng trước kia y đối xử với tán tài đồng tử rất tốt, y hẳn là rất thích hài tử... Chẳng bằng đem đứa bé này cho y đi!”

“Người người ” Ngao Triệu trong lòng run sợ trừng hắn từng chút từng chút một đưa tay vào trong bụng mình, hai tay hung hăng bắt lấy tay hắn, song chệnh lệch sức lực làm thế nào cũng không đẩy ra được!

“Dừng tay!” Quân Ngọc Hàm càng kinh hãi trừng bàn tay không chút lưu tình của Thủy Đức Tinh Quân, nhưng lại không dám tùy tiện tấn công, sợ đả thương Ngao Triệu và hài tử. Làm sao đây! Hắn rốt cuộc nên làm sao cho phải đây!

Đang lúc bọn họ đều luống cuống, trong chốc lát Ngao Triệu cảm nhận được bàn tay của

Thủy Đức Tinh Quân xuyên qua bụng mình chạm đến Long Châu, bụng của y thành linh phát ra một hào quang kim sắc chói lọi, đánh văng cả tay lẫn người của Thủy Đức Tinh Quân ra ngoài! Nhưng ngay sau đó Ngao Triệu cả người mềm nhũn, buông mình ngồi trên mặt đất, từng ngum từng ngum thô ráp thở gấp.

“Triệu! Người không sao chứ!” Quân Ngọc Hàm sốt ruột chạy đến, đỡ lấy Ngao Triệu, lo lắng hỏi.

Ngao Triệu miễn cưỡng cười nói: “Ta... ta không sao...” Hai tay không khỏi ôm lấy bụng mình, cười trấn an, xem ra hài tử này thật đúng là khó lường! Có thể dễ dàng chấn động Thủy Đức Tinh Quân, tương lai... tương lai nếu không có mình bên cạnh, có lẽ sẽ không bị người ta bắt nạt ha!

Thủy Đức Tinh Quân trừng nhìn bàn tay bồng rập của mình, không cách nào tin nổi nhìn Ngao Triệu. Sao lại có thể?! Hắn thuộc thủy tính, sao có thể lại bị đả thương chứ! Trong bụng của Ngao Triệu đến tột cùng là yêu nghiệt gì!

Hừ! Hắn không tin tà! Bản thân đường đường một Tinh Quân lại không làm gì được một con Địa Long! Vô luận như thế nào hắn cũng phải hiến Ngao Triệu cho Hỏa Đức! Đang định tiến lên bắt lấy Ngao Triệu lần nữa, thì nghe thấy từ phía sau truyền đến một tiếng gọi thật nhẹ: “Thủy Đức...”

Hắn không khỏi chấn động cả người, không tin nổi quay đầu nhìn lại, đúng là Hỏa Đức Tinh Quân cả khuôn mặt nở nụ cười! Là hắn hoa mắt hay sao!

73. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 73

“Hỏa! Hỏa! Người không chết ư? Ta biết ngay là người không chết mà!” Thủy Đức Tinh Quân hoàn toàn quên mất sự tồn tại của hai người Quân Ngọc Hàm, nhào vào trong lòng Hỏa Đức Tinh Quân, không ngăn được cơn ứa át trong mắt.

“Ồng, người đang nói ồng ghêgì vậy, lại rửa ta chết!” Hỏa Đức Tinh Quân giả vờ giận dỗi đập lên đầu hắn, lại thấy hắn không tránh không né, mặc cho ngón tay của Hỏa Đức Tinh Quân đánh lên đầu mình, chút cảm giác đau đớn đó lại khiến hắn si si cười lên. Thật tốt quá! Hỏa của hắn không chết! Hỏa của hắn vẫn còn ở đây! Ôm thật chặt lấy người Hỏa Đức Tinh Quân, sau đó sợ hãi nói: “Ta thấy một giấc mộng... Một giấc mộng rất đáng sợ, trong mộng kia người bỏ ta mà đi... tới nơi ta không cách nào đến được...”

Chẳng biết từ lúc nào, bụng của Hỏa Đức Tinh Quân đã to hết như bụng của Ngao Triệu, cảm giác độ cong tròn vo kia thật làm Thủy Đức Tinh Quân thất kinh, trong nhất thời không nói ra được lời nào, ngay cả Quân Ngọc Hàm và Ngao Triệu phía sau hắn cũng kinh ngạc không nói nên lời. Đây đến tột cùng là chuyện gì vậy?

Rồi thấy Hỏa Đức Tinh Quân cười nói: “Người có thích không? Đây là đứa con mà ta vì người nghịch thiên sở dựng...”

Nói đến đây, thì thấy trên mặt Hỏa Đức Tinh Quân có thêm vài phần đỏ ửng, không khỏi khiến Thủy Đức Tinh Quân hoàn toàn si mê, trên khuôn mặt lạnh lùng xuất hiện nụ cười ngây ngô như si mà hạnh phúc, hẳn chưa từng nghĩ tương tư đơn phương ngàn năm lại có thể có được kết cục tốt đẹp thế này, hẳn cho rằng y ở bên cạnh mình chỉ vì tình thế bắt buộc, hẳn cho rằng y không phản kháng lại mình chỉ vì Ngao Triệu, nhưng chưa từng nghĩ rằng Hỏa Đức Tinh Quân sẽ vì mình nghịch thiên sinh tử, hẳn liệu có thể thiết nghĩ rằng Hỏa Đức cũng có tình cảm với mình hay không, y cũng yêu mình? “Hỏa... Hỏa... Người yêu ta ư?”

“Đồ ngốc, nếu không phải là yêu, ta sao lại làm như vậy...” Hỏa Đức hiếm thấy cười ôn nhu với hắn, nụ cười đó trước kia hắn thấy qua vô số lần, nhưng suốt năm trăm năm trong quá khứ nụ cười này vẫn keo kiệt với mình, mà hiện giờ Hỏa Đức lại cười với mình như vậy, hắn cảm động đến nỗi trong đôi mắt bắt đầu không ngừng tích chứa nước mắt, cho đến giờ vẫn luôn chỉ là giấc mộng của mình, mà thật sự có một ngày giấc mộng này trở thành sự thật, hắn lại cảm thấy hư ảo như vậy, đến nỗi trong lòng ần ần cơn đau. Mà cơn đau kia dần dần khuếch tán khắp xương cốt của mình, khiến hắn chỉ cảm thấy hô hấp càng lúc càng khó khăn, cả người không nhận được ngã vào trong lòng Hỏa Đức Tinh Quân.

“Thủy Đức, người không sao chứ?” Hỏa Đức dịu hắn ngồi xuống, quan tâm hỏi.

Mặc dù giờ phút này sắc mặt của Thủy Đức Tinh Quân đã tái nhợt đến dọa người, nhưng trên nét mặt hắn vẫn giữ vững nụ cười nồng đậm ngọt ngào kia, cho dù thân thể giờ phút này bị thiên đạo vạn quả, hắn cũng không cảm thấy đau, chỉ vì tâm đang rất ngọt ngào! “Ta không sao... Ta rất khỏe...”

“Thủy Đức, hiện giờ ta vì người nghịch thiên sinh tử, tất nhiên không thể trở về Thiên Đình nữa, chỉ bằng người buông bỏ một thân linh lực này, cùng ta ở nhân gian này cùng nhau làm người phàm nhé.” Chẳng biết từ lúc nào, cảnh vật xung quanh bọn họ đã biến thành nhân gian.

Quân Ngọc Hàm nhìn chằm chằm vào Hỏa Đức Tinh Quân. Không đúng! Cho dù bọn họ hiện đang ở trong ảo ảnh, nhưng Hỏa Đức Tinh Quân trong trí nhớ của Thủy Đức Tinh Quân đã chết rồi, cho dù ảo ảnh ứng theo tâm nguyện dưới đáy lòng của Thủy Đức Tinh Quân mà lại sinh ra Hỏa Đức Tinh Quân đi chăng nữa, thế nhưng ánh mắt của Hỏa Đức Tinh Quân lại có cái gì đó rất không đúng...

“Đợi một chút người ” Quân Ngọc Hàm bước lên trước, lại bị Hỏa Đức Tinh Quân dùng kết giới ngăn chặn bên ngoài, mà khi ánh mắt hắn đối diện với đôi mắt huyền vô kia, đột nhiên kinh hãi, ngọn lửa trong đôi mắt kia thật sự quá quỷ dị!

“Thủy Đức, người có bằng lòng tản đi một thân thân lực này, ở lại nhân gian cùng ta và hài tử vui vẻ chung sống, từ nay về sau chỉ nguyện làm uyên ương không nguyện làm tiên hay không?” Hỏa Đức Tinh Quân chặn Quân Ngọc Hàm bên ngoài kết giới, rồi tiếp tục dùng giọng nói hấp dẫn nói với Thủy Đức Tinh Quân.

“Được... Chỉ cần có thể ở bên cạnh nhau, cho dù không làm thần tiên cũng thắng thần tiên! Mọi chuyện ta đều nghe theo ngươi, ngươi bảo ta làm người ta sẽ là người, ngươi muốn ta làm ma ta liền nhập ma!” Thủy Đức Tinh Quân hoàn toàn không thấy cơn đau đoạn gân cốt không ngừng lên men trong thân thể, hắn vẫn cười như trước, đứng dậy định đem một thân linh lực tản đi.

“Chờ một chút! Thủy Đức Tinh Quân! Ngươi nhìn rõ xem, người này không phải là Hỏa Đức Tinh Quân! Ngươi đừng để bị nó lừa gạt thần lực!” Hồng hét rồi! Hắn thật sự là ngăn người trong ảo ảnh này quá mức an nhàn rồi, lại quên mất phạm là ảo ảnh trong thiên hạ này nếu thiết lập kết thúc nhất định là có yêu cầu! Sao có thể để cho họ bình yên sống trong ảo ảnh được chứ! Hỏa Đức Tinh Quân trước mắt này rõ ràng là Huyền Nguyên biến thành, làm thế này chính là để lấy đi thần lực của Quân Ngọc Hàm!

“Ngươi nói cái gì?! Ngọc Hàm?” Ngao Triệu nghe thấy lời nói của Quân Ngọc Hàm nghi ngờ hỏi, thì thấy Quân Ngọc Hàm lo lắng nói với y: “Hỏa Đức Tinh Quân trước mắt này chỉ sợ là do Huyền Nguyên biến thành, mục đích chính là để lừa gạt thần lực của Thủy Đức Tinh Quân, sau khi nó hút linh lực của Thủy Đức Tinh Quân xong chỉ sợ sẽ đối phó với chúng ta!” Tuy rằng lúc trước Thủy Đức Tinh Quân tìm mọi cách đuổi giết bọn họ, hắn thật không có bao nhiêu hảo cảm đối với vị thần này, song hơn ba tháng qua, hắn nhìn từng chút từng chút một giữa Thủy Hỏa hai vị tinh quân, nhưng cũng thông cảm cho phần si tình kia của người này và Hỏa Đức Tinh Quân, thật sự không đành lòng nhìn người này tản đi thần lực, bởi vì lúc linh lực tản đi chính là lúc chết trong ảo ảnh!

“Cái gì!” Ngao Triệu kinh sợ nhất thời không phản ứng kịp, sinh sống trong ảo ảnh này được ba tháng, y cũng sắp quên mất trên thế gian này đủ loại hiểm ác rồi! “Vậy bây giờ phải làm sao?”

“Ta cũng không biết! Chúng ta bị cách ly ở ngoài kết giới, mà bình thường Thủy Đức Tinh Quân lại căm ghét chúng ta đến cùng cực, đương nhiên không thể nào nghe lời chúng ta!” Thủy Đức Tinh Quân giờ phút này đã hăm sâu vào trong ảo ảnh, cho dù hắn có nghe thấy tiếng của mình đi nữa chỉ sợ cũng cho là mình đang quấy rối thôi!

Quân Ngọc Hàm lòng như lửa đốt, mà Ngao Triệu đột nhiên lặng yên, một hồi lâu mở miệng hỏi: “Ngọc Hàm... Ta lại hỏi ngươi... Cái chết của Hỏa huynh, là thật hay giả?”

“Sao ngươi đột nhiên lại hỏi chuyện này?” Quân Ngọc Hàm đối diện với ánh mắt nghiêm túc của Ngao Triệu, buông một tiếng thở dài, nói, “Chỉ sợ là thật, tất cả mọi chuyện mà chúng ta nhìn thấy đều là trí nhớ sâu dưới đáy lòng của Thủy Đức Tinh Quân, chỉ có không chịu được trí nhớ như vậy mới có thể để cho Hỏa Đức Tinh Quân giả hiện giờ có cơ thừa dịp...”

Đang nói, hắn liền cảm nhận được một trận rung chuyển kịch liệt, hắn quay phắt lại nhìn, chính là Thủy Đức Tinh Quân đang cố gắng đem linh lực trên người mình tản đi mà rung chuyển cả ảo ảnh!

74. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 74

Thủy Đức Tinh Quân dồn tất cả thần lực đến tim, chấn động rung lên, từng luồng lam quang không ngừng bắn ra từ trong cơ thể hắn, sức mạnh kia mạnh đến nỗi cả thiên địa như bị rung động, mặt đất không ngừng rung lên, khí lưu tứ phía sinh ra ma sát kịch liệt, sấm sét trong không khí vang dội.

Cảm nhận được sự mạnh mẽ của linh lực này, Hồ

Thủy Đức Tinh Quân tóm thật chặt lại lồng ngực của mình, tựa hồ đang chịu đựng một cơn đau đớn khủng khiếp, song hào quang màu lam không ngừng bật ra khỏi người hắn, mỉm cười ôm lấy cơ thể không cách nào nhúc nhích được của Hỏa Đức Tinh Quân, ôn nhu nói: “Hỏa, đừng sợ, người ở đâu, ta liền ở đó, ta vĩnh viễn sẽ luôn đi cùng người...”

“Người người dừng tay cho ta!” Hỏa Đức Tinh Quân giãy dụa muốn thoát khỏi ngực của hắn, tiếc rằng lam quang không ngừng tràn vào trong cơ thể y tựa như hàn băng đông cứng người y lại, khiến cả thân thể y không ngừng run rẩy.

“Hỏa, người có lạnh không? Một mình có phải rất cô độc hay không? Đừng sợ, ta sẽ lập tức đến với người.” Bàn tay ôn nhu nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của Hỏa Đức Tinh Quân, đôi lam nhãn kia trong vắt làm gột rửa lòng người, ngay cả Hỏa Đức Tinh Quân đang phản kháng cũng không nhận được ngậy người, mà cơ thể bị đông cứng của y cũng thật sự không cách nào nhúc nhích, mặc cho Thủy Đức Tinh Quân kéo người y ôm vào lòng.

Dường như muốn tan ra làm một cùng Hỏa Đức Tinh Quân, cuốn thật chặt lấy người y, suy yếu tựa đầu vào bờ vai y, chất lỏng ấm áp từ trong đôi mắt lam trong suốt chậm rãi chảy ra hòa tan lớp băng bao vây quanh Hỏa Đức Tinh Quân, trong giọng nói êm ái tràn đầy sủng nịch và mê luyến: “Hỏa, đừng đẩy ta ra... Người nói người hận ta thật ra chỉ muốn để ta sống sót đúng không... Tâm tư của người ta hiểu, thế nhưng người sao có thể tàn nhẫn đối xử với ta như vậy? Người muốn ta làm sao sống qua được ngàn năm thậm chí vạn năm không có người? Người sao lại nhẫn tâm để ta hơi tàn trong ảo tưởng đối với người? Thật xin lỗi... xin hãy tha thứ cho ta nhất gan, thật xin lỗi... Ta thật sự muốn ở bên cạnh người, nhưng ta đảm bảo đây là lần cuối cùng ta chọc giận người không vui... Cho phép ta vĩnh viễn đi cùng người có được không? Chúng ta cùng nhau rời đi, đến thế giới chỉ có người và ta, người yên tâm từ nay về sau chúng ta không bao giờ xa cách nữa, ta sẽ mãi mãi ở bên cạnh người... Mãi mãi...”

“Thủy Đức Tinh Quân ” Nhìn thân thể lúc sáng lúc tối mắt thấy sắp sửa biến mất của Thủy Đức Tinh Quân, Quân Ngọc Hàm lo lắng muốn xông lên trước, nhưng cảm thấy mình đột nhiên bị bắt lại, chợt quay đầu nhìn Ngao Triệu, thì thấy trong mắt y ngấm chứa ưu thương lấp đầy, khó được nhẹ giọng nói: “Để mặc hắn đi...”

“Tại sao! Cho dù lúc trước hắn đuổi giết chúng ta, thế nhưng ”

“Aizz... Người đồ đạo sĩ ngốc này... Chẳng lẽ người không nhận ra, tâm ý của hắn đã quyết ư?” Ngao Triệu kéo Quân Ngọc Hàm, buồn bã thở dài, đưa mắt nhìn thân thể của Thủy Đức Tinh Quân đang vuốt ve Hỏa Đức Tinh Quân dần dần biến mất giữa lam quang, trong mắt

nhiều hơn vài phần ẩm ướt, bất kể lập trường của bọn họ có đối lập hay không, có hay không có cừu hận với nhau, nhưng đối với trái tim chí ái lại giống nhau. “Giờ người ngăn cản Thủy Đức Tinh Quân, không phải là cứu hẩn mà là hại hẩn đấy!”

Cuộc sống đơn độc mất đi người yêu tàn khốc đến thế nào? Cho dù rơi vào hồn phi phách tán, nhưng còn hơn cả việc tồn tại như cái xác không hồn như vậy, chí ít không cần phải thừa nhận nỗi đau lòng không cách nào khép lại kia nữa, chí ít mảnh nhỏ linh hồn còn có thể ở trong trần ai gần nhau...

Thân thể tan hết linh lực trong nháy mắt hóa thành ánh sáng u lam, dần dần vung lên không trung, mà Hỏa Đức Tinh Quân bị đông lại trong khoảnh khắc hóa thành mảnh vụn kéo theo ảo ảnh *thiên băng địa liệt*(1) cùng nhau trở về với cát bụi, phảng phất như Hỏa Đức Tinh Quân thật sự cùng Thủy Đức Tinh Quân rời đi vậy.

(1) *trời long đất lở*

Quân Ngọc Hàm và Ngao Triệu cảm thấy trước mắt bùng nổ một quang sáng mạnh, một luồng sức mạnh khổng lồ kéo bọn họ ra, không hề bận tâm đến những cái khác, chỉ biết nắm thật chặt lấy tay của nhau, cùng nhau nhận lấy cơn trùng kích thật lớn này.

Đợi đến khi ánh sáng dần dần nhu hòa lại, bọn họ mới mở mắt ra, thì phát hiện bọn họ thể nhưng lại đang ở trong một căn nhà gỗ hết sức sạch sẽ ngăn nắp, trong ngôi nhà này còn tỏa ra mùi thảo vị nhàn nhạt, không khỏi liếc nhìn nhau.

“Chẳng lẽ chúng ta còn đang ở trong ảo ảnh?” Ngao Triệu lo lắng hỏi.

“Không... Chúng ta đã trở lại hiện thực rồi...” Quân Ngọc Hàm đi về phía chỗ lam quang còn chưa tan hết, thì thấy trên mặt đất có một viên đá tròn chấy đen, nhặt hòn đá nhỏ kia lên, đưa cho Ngao Triệu xem, nói, “Cục đá này chính là Huyền Nguyên, nó tên là U Minh Huyền Hỏa, vốn là một ngọn lửa bốc cháy, dựa vào lửa gạt linh lực của vật còn sống để duy trì đốt cháy Huyền hỏa, chỉ vì... linh lực của Thủy Đức Tinh Quân thuộc tính thủy tương khắc với nó, mới làm cho trong lúc lửa gạt linh lực của Thủy Đức Tinh Quân, bản thân cũng hóa thành tro bụi.”

“Vậy sao?” Ngao Triệu thở phào nhẹ nhõm, lại cảm thấy trong lòng hết sức trầm nặng, đột nhiên ôm thật chặt lấy Quân Ngọc Hàm, hỏi: “Ngọc Hàm...”

“Có chuyện gì vậy?” Quân Ngọc Hàm ôm lại Ngao Triệu, khó hiểu hỏi.

“Không... không có gì...” Ngao Triệu thoáng nhìn qua Quân Ngọc Hàm, muốn nói lại thôi đưa mắt nhìn chút ánh sáng màu lam tan dần dưới ánh mặt trời.

Thuận theo tầm mắt của y, Quân Ngọc Hàm cũng dõi theo những mảnh lam quang càng lúc

càng ít, lặng yên ôm Ngao Triệu, cho đến khi tất cả điểm sáng đều biến mất hầu như không còn, hắn không quay đầu nhìn Ngao Triệu, nhưng lại tăng lực ôm lấy Ngao Triệu, kiên định nói: “Ngao Triệu, vô luận thế nào ta cũng sẽ không rời khỏi ngươi! Ta sẽ luôn canh giữ ở bên cạnh ngươi!”

“Ngọc Hàm...” Ngao Triệu nghẹn ngào há miệng, lại ngừng lời nói, y thích nhất là nghe thấy hắn nói như vậy, nhưng sợ nhất cũng là sợ hắn nói như vậy, sợ hắn cũng bước lên con đường giống như của Thủy Đức Tinh Quân...

“Các người thật đúng là tình sâu ý nặng.” Thành linh một giọng nói u lạnh đột nhiên vang lên phía sau bọn họ, hai người kinh hãi xoay đầu lại nhìn người phía sau, Thiên Đế?!

75. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 75

Ngao Triệu giật mình lập tức đề phòng trường Thiên Đế, mà so với Ngao Triệu, Quân Ngọc Hàm mặc dù cũng đề phòng như trước, song đối với Thiên Đế lại có thêm phần tình cảm phức tạp mà ngay cả hắn cũng không rõ.

Ngay từ lúc nhìn thấy ảo giác về Thiên Đế trong ảo ảnh, có một trực giác không rõ làm hắn chắc chắn rằng Thiên Đế chính là một trong hai người hắn không ngừng mơ đến. Giác mộng kia thật sự quá sức kỳ lạ, chân thật đến nỗi phảng phất như chính trải nghiệm của bản thân hắn vậy, cảm giác đó tựa như ở trong bụng mẹ, xung quanh ào ạt tràn đầy nước, một vùng đen nhánh chỉ nghe thấy tiếng, dường như song thân không ngừng nói chuyện với mình. Mà cảm giác Thiên Đế trước mắt mang lại cho hắn càng giống như mẫu thân của hắn nhưng lại là một mẫu thân căm thù hải tử của mình. Trong lòng hắn có rất nhiều nghi vấn, rồi lại không dám hỏi, hận ý mạnh mẽ từng phát ra từ trong mẫu thể như một thanh kiếm sắc bén đâm thủng trái tim của hắn, mà cảm giác đó chỉ cần nhớ lại thôi đã khiến da đầu hắn tê dại! Huống chi đường đường Thiên Đế cho dù có phương pháp nam tính sinh tử, thì sao có thể hạ mình hàng quý vì người khác sinh tử chứ?!

Thiên Đế không hề xem bọn họ vào mắt, chỉ thần nhiên nhìn bày trí trong căn nhà, như có như không thờ dài, ngôi nhà nhỏ này không hề có chút thay đổi gì cả, chuyện xưa từng cảnh một lại xuất hiện trước mắt, đôi mắt y trầm xuống theo, vốn tưởng rằng kiếp này sẽ không bước vào ngôi nhà này nữa, nhưng vẫn vì nhi tử của người đó mà một lần nữa bước chân vào căn nhà này! Lúc trước quả nhiên y không nên giữ lại nghiệt thai này, nó thật đúng là trở thành tai họa cho mình!

Nghi vấn trong lòng nặng nề, nếu Thủy Đức Tinh Quân đã chết, thì y tự mình giải quyết vậy, đến cả thi thuật khôi lỗi với Thủy Đức Tinh Quân cũng không trông cậy vào được, mặc dù y không hề muốn phải gặp lại nghiệt thai này nữa, song Thiên Đình này thật sự không có ai là nhờ cậy được, y không thể làm gì khác hơn là tự mình đưa họ lên đường!

Thiên Đế lạnh lùng cười, xoay lại nhìn bọn họ, tựa hồ chú ý đến ánh mắt phức tạp của Quân Ngọc Hàm đối với mình, Thiên Đế khó có được nhìn thẳng vào hắn, bốn mắt đụng nhau,

nhưng càng làm hắn cảm thấy u lạnh. Thiên Đế đưa mắt nhìn hắn hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng nói: “Người trông giống hệt như Quân Phi Ngạn, tiếc là chỉ giống túi da thôi, cặp mắt đỏ của người trông còn đáng ghét hơn hắn nhiều!” Đôi mắt kia quá mức giống đôi mắt của mình, khiến y sinh lòng chán ghét, không khỏi nhớ lại sự nhục nhã khi mang thai, cơn đau sinh đẻ mà đương sơ mình phải thừa nhận, nhưng càng hận hơn chính là khi xưa lúc mang thai hắn, hắn còn chiếm một nửa linh lực của mình! Nếu không phải để gạt Quân Phi Ngạn cam tâm tình nguyện lấy Thuần dương chi phách của hắn vì mình tu bổ cho Thiên Đế ngọc lệnh, y sao có thể lưu lại nghiệt thai này! Nếu không phải xưa kia nhất thời lơ là khinh thường, động lòng trắc ẩn, lưu lại nghiệt thai này sẽ càng không có nghiệt chủng trong bụng Ngao Triệu hôm nay rồi!

Thật sự là bản thân lúc trước quá sức ngây thơ, cho rằng mình vây Huyền Trần Tử ở trong Thái Hư sơn phong ẩn lại thần lực của Quân Ngọc Hàm, là đã không có chuyện gì, nhưng không ngờ rằng Huyền Trần Tử để phá phép thuật của mình mà tu luyện ma công, Quân Ngọc Hàm thì lại được Thu Chí Thủy giải khai phong ấn trên người cũng cùng hậu duệ của Ứng Long đến với nhau! Thật đúng là lỡ một bước chân thành thiên cổ hận! Y hiện giờ đúng là *vong dương bổ lao*(1)!

(1) mắt bò mới lo làm chuồng/ khát nước mới lo đào giếng

Tròng mắt của Thiên Đế thay đổi, đôi mắt đen nhánh càng thêm tối tăm đến dọa người, sát khí nghiêm túc trong nháy mắt tỏa ra, ngay lúc bọn Quân Ngọc Hàm còn chưa kịp phản ứng, y đã kéo lấy Ngao Triệu, ngón tay cứng cáp đột nhiên ấn vào trong cái bụng to lớn của Ngao Triệu.

“A!” “A” Chỉ nghe thấy hai tiếng kêu thảm thiết nhất thời vang lên trong không khí, tiếng thứ nhất đương nhiên là Ngao Triệu, y đau đớn nhắm chặt mắt lại, bề mặt của Long Châu vốn đã trải qua tác động bên ngoài bởi vì động tác của Thiên Đế lại có thêm chút vết rách, song sự cường đại của Thiên Đế khiến y bị ách chế đến nỗi ngay cả năng lực chống cự cũng không có!

Thế nhưng nghe thấy tiếng hét thảm thiết thứ hai, lại đột nhiên cảm giác sức mạnh gây áp lực trên bụng mình đột nhiên biến mất, đây là có chuyện gì vậy?! Y kinh ngạc mở mắt, thì nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc cũng như y của Thiên Đế trừng bàn tay mình, bàn tay kia khô vàng cứ như thể bị một ngọn lửa thiêu đốt đến nỗi nhìn thấy mà giật mình!

Thiên Đế cảm tức trừng bụng Ngao Triệu, không ngờ là nghiệt thai này đã lợi hại như vậy rồi! So với sức mạnh lần trước dường như thoáng chốc đã tinh tiến lên mấy chục lần! Càng không giữ lại được!

“Buông Ngao Triệu ra!” Quân Ngọc Hàm giận dữ hét lên, hắn thật là đáng chết mà! Chỉ vì xem Thiên Đế có tình cảm đặc thù, mới không ra tay trước, cũng để Thiên Đế có được tiên cơ! Bất kể quan hệ giữa Thiên Đế và hắn có như thế nào, hắn cũng không cho phép y làm tổn thương đến Ngao Triệu nửa phần!

76. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 76

Sức mạnh phần nộ từ trong người Quân Ngọc Hàm không ngừng rỉ ra, chống chọi lại hơi thở trên người Thiên Đế, năng lượng tương tự nhau ở trong căn nhà nhỏ va chạm kịch liệt, hoa lửa dữ dội lách ta lách tách dậy lên, tương hổ không từ.

Sức mạnh không ngừng phóng thích ra từ trong cơ thể Quân Ngọc Hàm ứng phó với mình khiến cho Thiên Đế thật sững sờ, sắc mặt lại âm trầm thêm vài phần. Giỏi lắm! Dám dùng năng lực kế thừa từ y để đối phó với y! Thật sự là quá giỏi mà! Rốt cuộc trên người vẫn lưu chảy dòng máu của Hi Huyền y, so với cái tên phụ thân thiện lương đến nỗi làm người ta cảm thấy chán ghét mà nói, thật sự là rất giỏi ~

Không khỏi cười lạnh hai tiếng, ánh mắt lạnh lẽo liếc xéo sang Ngao Triệu đang bị mình chế trụ, tâm tư y không khỏi thay đổi, nghiệt thai trong bụng Ngao Triệu này đã sắp gần chín muồi, chỉ sợ không dễ xóa đi như vậy, vẫn nên về Thiên Giới hỏi Uyển Nhược xem sao, nếu như là mình sở sinh nghiệt thai này chẳng bằng hiện tại trừ khử! Dĩ tuyệt hậu hoạn!

“Ngọc Hàm ”

Quân Ngọc Hàm khẽ hừ, không hề nhìn vết thương của mình, trấn định nói với Ngao Triệu: “Người mau chạy đi, để ta đối phó với y ~”

Nói xong, xoay người đối diện với Thiên Đế, tụ tinh triệu hồi ra pháp lực của mình, linh lực không ngừng xông ra tạo thành trong lòng bàn tay hắc quang đao cơ hồ giống của Thiên Đế như đúc, bản thân hắc mặc dù không tự giác, nhưng Ngao Triệu bên cạnh thấy vậy thì sắc mặt lập tức thay đổi, chuyện gì thế này!

Lúc này y không chú ý, hiện giờ hai người đồng thời phóng sức mạnh ra trước mặt y, hai luồng sức mạnh này thế mà lại giống nhau đến kinh người! Cơ hồ có thể nói là không khác nhau tí nào! Ngoài trừ việc linh lực của Thiên Đế dày hơn một chút! Ngay cả ánh mắt cừu thị lẫn nhau cũng như cùng đúc ra từ một khuôn! Chẳng lẽ là Quân Ngọc Hàm và Thiên Đế có quan hệ gì ư?! Thế nhưng sao lại có thể được! Thiên Đế đối với Quân Ngọc Hàm ra tay thật sự không có chút lưu tình!

“Triệu! Người còn không mau đi!” Quân Ngọc Hàm thấy Ngao Triệu còn ngây người hồi lâu vẫn không nhúc nhích gì, không khỏi lo lắng gọi. Đồ rồng ngốc này sao còn chưa đi! Linh lực của đối phương mạnh mẽ đến vậy, ép hắc đến nỗi không nhận được tâm sinh ý sợ, nếu không phải vì Ngao Triệu mà cố gắng chống đỡ, cả người hắc đã lạnh run rồi! Muốn thắng được Thiên Đế trước mắt này là chuyện không thể nào, hắc chỉ hy vọng mình có thể tranh thủ chút thời gian để Ngao Triệu có thể chạy trốn!

Từ trong giật mình tỉnh lại, Ngao Triệu vẫn bối vì lời nói này của Quân Ngọc Hàm mà còn sững sờ, nhìn thấy bên mặt kiên nghị của hắc, khẽ gọi nói: “Ngọc Hàm...” Không phải là không hiểu tâm tư, nhưng đối phương là Thiên Đế, cho dù hắc có mạnh hơn đi nữa thì sao có thể thắng được người này?! Huống chi họ sử dụng cùng một loại phép thuật, sợ rằng Thiên Đế càng hiểu rõ về nhược điểm của phép thuật kia hơn Quân Ngọc Hàm nhiều, càng sẽ biết

làm thế nào để đối phó với Quân Ngọc Hàm! Thế nhưng y hiện giờ gần như chẳng khác gì người phàm, lưu lại đây đi nữa cũng chỉ liên lụy đến Quân Ngọc Hàm, cũng chỉ là nhiều thêm một cỗ thi thể thôi!

Ngao Triệu cúi đầu nhìn bụng mình, hung hăng cắn răng, đứng thẳng dậy rồi chạy ra ngoài.

Nhận ra được ý đồ của hắn, Thiên Đế lạnh lùng dời ánh mắt đi, uy nghiêm nói: “Chạy đi đâu?!” Một thanh quang đao trong tay đột ngột hóa thành sợi roi dài, ra sức vung lên tựa như có sinh mệnh mà bay đến, như sợi dây leo quấn chặt lấy Ngao Triệu, siết đến nỗi cái bụng nửa tròn của y biến thành hình hồ lô!

“A Ngọc... Ngọc Hàm... đi mau...” Không ngờ được rằng lại bị bắt lấy dễ dàng như vậy, ý niệm duy nhất trong đầu Ngao Triệu chính là nếu mình đã không đi được nữa, vô luận thế nào Quân Ngọc Hàm cũng phải giữ được tính mạng!

Thế nhưng Quân Ngọc Hàm nào nghe lọt, trái tim hắn thắt chặt lại, đầu óc trống rỗng liên tẩn công Thiên Đế.

Thiên Đế không xem hắn vào mắt, vung một thanh quang đao khác lên, đột nhiên một mũi tên ánh sáng bén nhọn từ trong thân đao biến ảo ra, thẳng tắp đánh úp về phía Quân Ngọc Hàm.

Quân Ngọc Hàm vội vã dùng quang đao trong tay ngăn cản lại, nhưng quang tiễn cường thế kia lại chấn động đến nỗi làm hai tay hắn tê rần, thân thể liên tục lui về sau, cho đến khi không còn đường lui dựa sát lên vách tường, mà quang tiễn vô tình kia không hề ngừng nghỉ, lúc sau còn mạnh hơn lúc trước đánh vào hắn.

Quang tiễn bị hắn đánh văng ra bay khắp bốn phía, mang theo mảnh vỡ của tường gỗ liên tiếp bay theo, trong nháy mắt phá tan ngôi nhà gỗ thành mảnh vụn, mà chút vụn gỗ trái lại trở thành vũ khí công kích Quân Ngọc Hàm, không chút lưu tình đâm vào trong thân thể hắn, máu bị vụn gỗ chặn lại không cách nào chảy ra ngoài chỉ có thể từ từ thấm ướt vụn gỗ, làm chúng trở nên đỏ ngầu như mình!

“Ồ...” Quân Ngọc Hàm dần dần không cách nào chống đỡ được, quang đao trong tay từ từ mờ đi, mắt thấy sắp bị bại trận, nhưng một luồng sức mạnh từ phía sau người hắn xuyên qua, khiến tất cả quang tiễn trong nháy mắt tiêu tan không còn lại dấu vết!

“Người?!” Thiên Đế đột nhiên trừng phía sau người hắn, mà trong ánh mắt kinh ngạc của Thiên Đế lại thấy được cái bóng của Huyền Trần Tử, không khỏi khiến hắn cũng giật mình quay đầu lại nhìn Huyền Trần Tử ở sau lưng, chỉ thấy Huyền Trần Tử dữ tợn đứng ở đó, trên mặt hiện lên đồ đảng màu đỏ minh chứng cho sự ma hóa, mà đôi răng nanh không chút nào che dấu nhô ra ngoài miệng, toàn thân bao vây trong luồng sáng đen trong suốt!

“Ha ha ha Hi Huyền! Ngày chết của ngươi đã đến! Chịu chết đi!” Y cuối cùng đã ma công

đại thành rồi! Mà may mắn hơn chính là, y mới về đến Thái Hư sơn thì đụng phải tên khốn Hi Huyền này! Y sẽ giết cái tên này cứu Phỉ Ngạn ra! Huyền Trần Tử phát ra tiếng cười chói tai, luồng sáng đen bên ngoài cơ thể bởi vì tiếng cười của y mà tăng thêm vài phần hắc sắc.

“Người ” Sao lại có thể?! Y thể mà ở trong thời gian ngắn ngủi đã luyện thành ma công! Hơn nữa sức mạnh so với suy đoán của mình còn cường đại hơn rất nhiều! Hừ! Chắc là được cái tên Thu Chí Thủy kia giúp đỡ chứ gì!

Thiên Đế lạnh lùng lưu chuyển ánh mắt giữa Quân Ngọc Hàm và Huyền Trần Tử, tâm tư lại thay đổi, nếu Huyền Trần Tử và Quân Ngọc Hàm cùng liên thủ, y đối phó với chúng cũng rất cố sức, huống chi y còn phải đề phòng Ngao Triệu chạy trốn! Mà khiến y lo lắng nhất chính là nếu như Thu Chí Thủy đến, thì mình không phải là đối thủ của chúng!

Thôi được rồi! Y trước mang Ngao Triệu về Thiên Đình, nhanh chóng trừ đi nghiệt chương trong bụng người này, còn hai tên trước mắt thì sau này từ từ xử lý!

Chợt thấy Thiên Đế kéo Ngao Triệu qua, thân thể lóe lên một cái, sắp sửa biến mất trước mặt bọn họ, Huyền Trần Tử giận dữ hét: “Hi Huyền! Không được chạy!”

“Triệu ” Quân Ngọc Hàm cũng điên cuồng hét lên, vừa định nhào tới, song bọn họ còn chưa kịp ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn Thiên Đế mang theo Ngao Triệu biến mất trước mặt mình.

77. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 77

Mây che nặng trời, *nghiêm hạ tế chiêm*(1), bốn mùa không đổi, một năm giai xuân, *hồng tiêu vũ tễ*(2), *thải triệt khu minh*(3). *Mạn ca quyển vũ*(4) hoa bay bành bồng, làn sa đỏ khói đỏ ập châu liên ngọc. Vẻ đẹp Thiên Đình, đương nhiên diệu kỳ không thể tả thành lời.

(1) *cái này thì mình ko hiểu*

(2) *câu vòng như ghim lại sau khi mưa tạnh*

(3) *màu sắc được phân thành từng khu rõ ràng*

(4) *lời ca khắp nơi điệu múa cuộn vòng*

Thế nhưng phong cảnh này ở trong mắt Thiên Hậu cũng chỉ là một mảnh tỉnh mịch hư ảo, trên khuôn mặt thanh lệ tôn hoa của nàng nhiều thêm một nét cười giễu, thế nhân tất cả đều nói trên trời thật tuyệt, đâu biết rằng điều lương ngọc đồng trước mắt này chẳng qua chỉ là sự giả dối lừa gạt thế nhân, vạn vật đều muốn thành tiên, nào biết được thần tiên trên trời

này còn không tự tại bằng một con kiến? Chuyện thế gian thật buồn cười biết bao, người phạm vút bỏ thất tình lục dục muốn thành tiên bay lên chín tầng mây nặng nề này, mà thần tiên thì lại muốn trở thành người phạm để cầu một phần tình...

Chợt nghe thấy một cơn chấn động từ phía sau, nàng bỗng nhiên quay đầu lại thì thấy Thiên Đế mang theo Ngao Triệu đang bán hôn mê nhịp bước gắt rút đi về phía nàng, nàng kinh ngạc biến sắc: “Người...”

Thiên Đế ném Ngao Triệu xuống đất, bắt lấy nàng nói: “Mau nói cho trầm! Làm thế nào để loại trừ nghiệt thai trong bụng y!”

“Cái gì?” Thiên Hậu sững sờ, ngay sau đó nhìn vào ánh mắt không chút dao động của Thiên Đế, trong đôi mắt kia không có một chút ánh sáng nào, chỉ là một màu đen tuyền có chút dọa người, mà trong đôi mắt kia nàng không hề thấy được bóng dáng của mình, đau thương chưa từng ngừng nghỉ suốt ngàn năm qua một lần nữa dâng trào, chôn vùi trái tim nàng, nàng run rẩy mở miệng nói, “Huyền... Người có nhớ rằng thai nhi trong bụng y là cháu trai người hay không?” Chẳng lẽ y thật sự một chút tình cảm cũng không có ư?

Sắc mặt của Thiên Đế biến đổi, ngữ điệu cứng nhắc nói: “Nàng nói cái gì!” Chẳng lẽ nàng ta biết chuyện giữa mình và Quân Phi Ngạn ư?! Nàng ta thậm chí biết y vì lừa gạt hôn phách của Quân Phi Ngạn không tiếc sinh con cho hắn sao?! Trong sát na sát cơ chợt lóe lên trong mắt y, mặc dù ngăn ngủ nhưng vẫn bị Thiên Hậu bắt được.

Nàng gạt đầu, bình tĩnh nói: “Ta... Ta biết tất cả mọi chuyện giữa người và Quân Phi Ngạn, bao gồm cả chuyện Quân Ngọc Hàm... Người muốn giết ta sao?”

Sắc mặt của Thiên Đế khôi phục lại vẻ lạnh lùng dĩ vãng, chỉ là có thêm một chút nét cười mất tự nhiên, y nhẹ dõ dảnh nói: “Mà thôi... Nàng và trầm vốn là phu thê, không nên có gì giấu giếm, chỉ là chuyện này trầm quả thực khó mà mở miệng được, nghĩ rằng Uyển Nhược nàng cũng hiểu nỗi khổ của trầm, tất nhiên không cần nhắc lại chuyện này! Nàng mau nói cho trầm biết làm thế nào để trừ khử nghiệt chủng này đi!”

Thiên Hậu cúi thấp đầu, dường như đang suy nghĩ điều gì đó, cho đến khi Thiên Đế thúc giục hỏi nàng thêm lần nữa, nàng mới mở miệng nói: “Huyền, người thật sự không có một chút tình cảm nào sao? Dù sao Quân Ngọc Hàm cũng là người ngậm đắng nuốt cay hoài thai suốt mười tháng mà sinh, người trải qua đau đớn sinh hắn như vậy mà đối với hắn không có chút cảm tình nào sao?”

“Câm miệng! Không được nói với trầm chuyện này nữa!” Thiên Đế đột nhiên cá giận nói, đây là vết nhơ trong cuộc đời y, là chuyện mà y không muốn nhớ lại nhất! Khuất nhục giống như phụ nhân lớn bụng sản tử kia mỗi lần y nhớ lại đều hận thấu xương, nếu không phải y muốn Quân Phi Ngạn cam tâm tình nguyện dùng thuần dương chi phách của hắn để tu bổ kê hử xuất hiện trên Thiên Đế ngọc lệnh, y đã sớm đem Quân Phi Ngạn băm thây vạn đoạn rồi! Nếu không thì sao có thể để cho nghiệt chủng kia giày vò làm khổ mình suốt mười tháng! Nếu không phải để làm ổn định kiềng kê trong lòng của Quân Phi Ngạn đối với Huyền Trần Tử và sư phụ Hư Vô Tôn Giả, y sao có thể lưu lại tính mạng của Huyền Trần Tử và Quân

Ngọc Hàm được! Mặc dù y bị buộc phải lưu lại tính mạng của Quân Ngọc Hàm, nhưng không có nghĩa là mình phải hoan nghênh chất chứa sự tồn tại của hắn, một ngày nào đó y sẽ đích thân xóa đi vết nhơ này! “Nàng tốt nhất là ngoan ngoãn xem mọi chuyện như không tồn tại!” Nếu không phải là nàng ta còn dùng được, y sao có thể tốt tính với nàng như vậy!

“Người...” Sát khí trầm thấp kia thế mà lại là sinh ra đối với đứa con mình, không khỏi khiến Thiên Hậu run lên, nhưng nàng vẫn không nhin được tiếp tục hỏi, “Vậy người có từng thích ta... hay là thích bất kỳ ai không?”

Thấy Thiên Đế không có chút phản ứng nào, nàng lại hỏi tiếp: “Vậy... Vậy lúc mười đứa con trai của ta và người chết, người có một chút thương tâm nào không?”

“Nàng rốt cuộc phát điên cái gì vậy! Đừng có khảo nghiệm tính nhẫn nại của trẫm nữa!” Thiên Đế nhíu chặt lông mày, đột nhiên nheo mắt lại, nếu như vấn đề này của Uyển Nhược đối với mình mà vẫn tránh không đáp không biết chừng cũng sẽ đối nghịch với y mất! “Uyển Nhược! Trẫm cảnh cáo nàng! Đừng tưởng rằng trẫm còn dùng được nàng, thì trẫm không dám giết nàng! Nếu nàng ngỗ nghịch trẫm! Trẫm vẫn giết nàng như thường!”

“Người... Ha ha ha...” Thiên Hậu nhìn Thiên Đế mặt mũi vắn vẹo dữ tợn, đột nhiên phá lên cười, trong tiếng cười bỗng có vài phần thư thái, nàng định mâu nhìn y, mang theo vô hạn thương hại nói: “Huyền, người thật là đáng thương...” Y quả thật quá đáng thương, trong cuộc đời này y ngoại trừ quyền lực thì không có gì cả, vô tình vô ái, y là nô lệ của quyền lực cũng là vật hy sinh của quyền lực, y thật sự rất đáng thương!

“Nàng nói bậy cái gì đó! Bớt giả điên giả ngu cho trẫm! Nếu như nàng không nói, được! Trẫm không tin là trẫm không có cách nào giết được cái nghiệt thai này của Ngao Triệu!”

Thấy Thiên Đế muốn động thủ, Thiên Hậu lên tiếng ngăn lại nói: “Đợi một chút, người đã thử nhiều lần như vậy, phải biết là có nghiệt thai này người không thể gây thương tổn được cho Ngao Triệu, hơn nữa thai nhi này đã trưởng thành, cho dù mẫu thể có chết, nó vẫn có thể xuất thể như thường, người dù có thành công giết được Ngao Triệu cũng không giết được thai nhi này.”

“Hử?” Thiên Đế nhìn nàng, tỏ ý nàng nói rõ hơn một chút, Thiên Hậu tiếp tục nói: “Trừ phi loại đi long thân của Ngao Triệu, liên đới thai nhi này cũng sẽ bị trừ đi long cốt, lại thêm ta bây giờ truyền vào ngược khí cho y, thay đổi mệnh cách của nó, nó cho dù ra đời cũng không uy hiếp được đế vị của người nữa!” Dứt lời, liền thấy Thiên Hậu tiến lên cầm lấy tay Ngao Triệu, trện trện luồng khí truyền vào trong cơ thể của Ngao Triệu.

Cảm giác được từng luồng chân khí một tràn vào trong người, Ngao Triệu chậm rãi tỉnh lại, nhưng trong tối tăm nghe được một giọng nữ vang lên trong đầu: “Ngao Triệu, người có nghe thấy ai gia nói chuyện không? Đừng lên tiếng, kẻ tiếp dù xảy ra bất cứ chuyện gì người cũng phải giữ vững trẫm mặc, ai gia bây giờ truyền chân khí vào trong người người, chân khí này một là xúc tiến thai nhi trưởng thành, hai là có hiệu quả giục sinh, nếu người muốn sống thì nhất định phải khiến cho hài tử này ra đời ngay trong hôm nay, người biết chưa? Chốc lát nữa Thiên Đế sẽ mang người lên Quát Long Thai, nhưng người ngàn vạn lần phải nhin

xuống đau đớn bị đao quát, một lòng sinh hạ hài tử này! Chỉ cần nhả nãi sinh hài tử này ra tất cả sẽ tốt đẹp thôi!”

Ngao Triệu khẽ gật đầu, tỏ ý mình đã biết, Thiên Hậu tiếp tục truyền linh lực vào người y, cho đến khi mặt mũi tái nhợt ngã ngồi trên đất mới ngưng thở, mà Thiên Đế đối với Thiên Hậu sắc mặt khó khăn lại không thèm nhìn đến một cái, lãnh khốc nói: “Thì ra nàng đã sớm tiếp nhận một tay! Hừ! Trẫm biết ngay tâm tư của nàng quá nặng mà! Đợi trẫm giải quyết nghiệt long này xong, sẽ trở lại thăm vấn nàng!” Nếu nàng ta sớm có chiêu này đến giờ mới nói cho mình, chỉ sợ trong đó có thêm rất nhiều tính toán, y sao có thể để cho người khác tính toán mình!

“Ha ha...” Hi Huyền ngốc ngếch! Tất cả tâm tư của nàng đều ở tại y mà! Thật là ngốc...

78. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 78

Lại trở mắt nhìn Ngao Triệu bị mang đi trước mặt mình, mà mình thì lại không thể làm gì cả, thật sự là đáng hận cực kỳ! Quân Ngọc Hàm phần hận nặng nề nện nắm đầm xuống đất, ngay cả việc mặt gỗ trên đất găm vào trong thịt của hắn cũng không nhận ra, bất kể thế nào cũng phải xông lên Thiên Đình, hắn phải cứu Ngao Triệu ra!

Huyền Trần Tử liếc nhìn ngôi nhà gỗ bị sụp đổ, móng tay thật dài hoàn toàn đâm vào trong lòng bàn tay của mình. Hi Huyền đáng chết! Nơi này chính là vật duy nhất Quân Phi Ngạn để lại cho y, tên đó lại dám làm hỏng nơi này! Căn nhà gỗ này lúc đầu vốn là chỗ ở của Quân Phi Ngạn, mặc dù nơi này càng nhiều hơn chính là chất chứa cuộc chung sống của Quân Phi Ngạn và Hi Huyền, nhưng lại là nơi duy nhất còn mang khí tức của Quân Phi Ngạn sau khi hắn chết, cho nên y vô cùng cẩn thận bảo vệ nó, còn cô ý sắp xếp ở đây U Minh Huyền Hỏa đề phòng có người xâm nhập, nhưng không ngờ cuối cùng vẫn bị cái tên Hi Huyền đáng chết kia làm hỏng! Nếu như y không đem Hi Huyền bắt thấy vụn đoạn y khó mà tiêu được mỗi hận trong lòng!

Cho đến khi hai người rời đi, bóng đen kia mới từ chỗ tối đi ra, ung dung thở dài.

“Thu sư đệ, vẫn thật quan tâm bọn họ.” Bóng đen kia – cũng chính là Thu Chí Thủy – nghe thấy phía sau đột nhiên phát ra tiếng nói, không khỏi giật mình, quay đầu nhìn lại, cách đó không xa là một nữ tử hoa phục đang đứng, thanh nhã mà tuyệt mào, chỉ là sắc mặt của nàng tái nhợt gần giống như người chết! Nữ tử này chính là Thiên Hậu!

Thu Chí Thủy tựa hồ rất kinh ngạc, nhướn cao lông mày, kêu lên: “Sư tử? Tỷ!” Khiến hắn giật mình không phải là sự xuất hiện của Thiên Hậu, mà là hơi thở dần dần yếu đi của nàng. Thiên Hậu – cũng chính là Uyển Nhược – vốn là sư tỷ đồng môn của hắn, pháp lực và hắn gần ngang bằng nhau, chỉ vì lúc trước không vâng lời sư phụ cưỡng ép thay đổi Thiên đạo mà bị trục xuất sư môn, nhưng không ngờ sau ngàn năm gặp lại nhau, nàng lại rơi vào tình cảnh này!

Thiên Hậu khẽ gật đầu, bình tĩnh nhìn bàn tay đã trở nên trong suốt của mình, nàng mới vừa rồi cơ hồ truyền toàn bộ linh lực qua cho Ngao Triệu, mới miễn cưỡng giúp cho long thai còn chưa hoàn toàn thành thực kia đến mức độ ra đời, vốn là nàng bởi vì làm quá nhiều chuyện nghịch thiên nên người đã dần hư nhược, hôm nay nàng lại là tận cùng linh lực, nàng biết đại hạn của mình đã đến, nhưng đối mặt với cái chết nàng càng nhiều hơn chính là một phần ung dung, chỉ là trước khi chết, nàng còn phải làm xong chuyện nàng nên làm! “Thu sư đệ, ta không nói lời vô ích với đệ! Ta chỉ cầu đệ hai chuyện!”

“Là chuyện gì?” Thu Chí Thủy hỏi, nhìn Thiên Hậu suy yếu như vậy, trong lòng hẳn có rất nhiều cảm nghĩ, cho dù giữa hắn và nàng cũng có ít nhiều ân oán, nhưng đã sớm là phong khinh vân đạm, bất kể thế nào bọn họ vẫn mãi là sư tỷ đệ tu luyện mấy ngàn năm chung một nơi, đối mặt với cái chết đã định hẳn không khỏi nhiều thêm chút thương cảm, không nhận được tiến lên định truyền linh lực cho Thiên Hậu, lại bị Thiên Hậu một tiếng cự tuyệt.

“Không cần! Dù sao ta cũng sắp chết, không cần lãng phí!” Thiên Hậu bất đắc dĩ cười, tiếp tục nói, “Với thực lực của Thu sư đệ không khó để tính ra những chuyện trần ai trước kia, ta cũng không nhiều lời, hôm nay ta muốn sửa chữa Thiên đạo trở về nguyên quỹ, xin Thu sư đệ nhất định trở về Thiên Giới cùng ta giúp ta một tay!”

“Chuyện này...” Thu Chí Thủy có chút do dự nhìn nàng, Thiên Hậu than nhẹ, nói: “Thu sư đệ, là bởi vì lời thề lúc đầu ta bố trí để đệ phát thế sao?” Lúc trước sợ Thu Chí Thủy làm nguy hiểm đến đề vị của Hi Huyền, nàng liền đặt bẫy đồng ý hạ lời thề: Chuyện của Thiên Giới hẳn nhất định sẽ không tham dự! Hôm nay nàng lại tới cầu hắn đúng là làm người khác cảm thấy khó khăn, cũng quá sức ích kỷ, thế nhưng ngoại trừ Thu Chí Thủy, nàng không nghĩ ra được ai khác có thể giúp mình nữa! “Ta biết yêu cầu này quả thật rất quá đáng, thế nhưng tất cả mọi chuyện này đều là sai lầm của ta, nhưng ta quả thật đã vô lực cùng cực, không thể không mượn sức sư đệ, chỉ hy vọng không còn ai khác phải hy sinh vì địa vị Thiên Đế này nữa!”

“Vậy thì thế nào đây? Cho dù đưa Thiên đạo trở lại chính quỹ, thế nhưng tham niệm vĩnh viễn sẽ không tiêu tán, hôm nay bớt đi một Hi Huyền, ngày mai cũng sẽ có một Hi Huyền thứ hai nhảy ra.” Thu Chí Thủy thở dài nói, chính vì vậy, hắn mới không thích quan tâm chuyện Thiên Giới mà dạo chơi tứ hải.

“Ta biết... Nhưng ta hy vọng tội ác Hi Huyền phạm phải có thể bớt đi một chút... Ta biết mình ích kỷ, thế nhưng xin sư đệ nể tình đồng môn mấy ngàn năm, giúp ta một tay. Hơn nữa chỉ cần Hi Huyền còn tại vị, sớm muộn gì y cũng sẽ có một ngày gây phiền toái cho đệ!” Nàng quá hiểu Hi Huyền mà, y đối với bất kỳ ai đều không yên tâm, bất kỳ người nào cũng không tin tưởng, thực lực của Thu Chí Thủy quá sức mạnh mẽ, y sao có thể chứa chấp sự tồn tại của hắn! “Huống chi đệ cũng đã đồng ý với Lâm sẽ giúp Huyền Trần Tử, chẳng phải sao?” Nàng tự giấu khẽ mỉm cười, đến lúc này mình vẫn uy hiếp lợi dụng như trước, thật đúng là cố chấp không thay đổi, vậy nàng cưỡng cầu Hi Huyền thay đổi như thế nào được chứ?

“Ta biết rồi...” Thu Chí Thủy cũng khe khẽ thở dài, nữ tử trước mắt này, cho dù đối mặt với cái chết vẫn không hề thay đổi phong thái, với thực lực của nàng trở thành nữ đế không phải là chuyện không thể, chỉ là vì Hi Huyền mà nàng ẩn giấu hào quang của mình, lại vì y nghịch thiên cải đạo, mà cuối cùng nàng đổi lại được điều gì? Nhẹ lắc đầu vài cái, hắn hỏi: “Vậy chuyện thứ hai là gì?”

“...” Thiên Hậu trầm mặc một chút, chậm rãi nhắm hai mắt lại, nói: “Ta mong có thể giữ được một mạng của Hi Huyền.”

“Vì sao?” Thu Chí Thủy có chút giật mình, vì sao chuyện đến thế nào nàng vẫn còn muốn lưu lại một mạng cho Hi Huyền?

Thiên Hậu nhàn nhạt cười, ánh mắt có hơi rướm lệ, nàng vốn là đá ngọc mà Bàn Cổ sở tạo lúc thiên địa chi sơ, tắm trong tinh hoa thiên địa mà huyền hóa thành người, sau đó bái làm môn hạ của Hư Vô Tôn Giả, vốn là tinh linh ngọc thạch vô ưu vô lự, chỉ vì tình cờ gặp gỡ con trai của tiên Thiên Đế, Hi Huyền, nàng từ đó về sau bước trên con đường không lối về... Đúng vậy, mọi thứ hôm nay đều là kết quả của lúc ban sơ, hết thấy đều là tội lỗi nàng phải chịu: Là nàng không nghe sư phụ khuyên can khăng khăng làm theo ý mình, để đến gần Hi Huyền mà tiết lộ thiên cơ cho y; là nàng giúp Hi Huyền làm nhiều loạn ý kiến đến tiên Thiên Đế mà làm hại Ứng Long và Xi Vương, đoạt lấy Thiên Đế chi vị vốn thuộc về con của Ứng Long; là nàng giúp Hi Huyền gấp gáp muốn trở thành Thiên Đế sát hại cha mình; là nàng nói cho Hi Huyền cần đề phòng mười người con trai Thái dương thần, kết quả khiến Hi Huyền bố trí giết hại tử của mình! Thế nhưng nàng trước sau cũng không tránh thoát được sự trêu chọc của vận mệnh, nàng tính được tất cả nhưng vẫn không cách nào tính được tình yêu của Hi Huyền đối với mình, nàng tranh đoạt ngàn năm nhưng cái gì cũng không kiếm được...

Thật ra thì nàng và Hi Huyền đều là cùng một loại người, bọn họ để lấy được thứ mình muốn mà không tiếc bất cứ giá nào, chỉ là nàng vì yêu mà y vì quyền, bọn họ đều thật đáng buồn như nhau, chỉ vì một thứ mà sống, và mất đi vật này đối với họ mà nói, sống không bằng chết! “Có lẽ ta muốn trừng phạt y đi... Mất đi để vị và khiến y một mình cô độc bị tù cầm trên đời này, đối với y mà nói là sự trừng phạt lớn nhất rồi...” Giống như nàng bây giờ vậy...

“Ta biết rồi...” Thu Chí Thủy nhàn nhạt đồng ý, trong lòng như ngũ vị tạp trần, không biết sở vị...

—oOo—

Thông tin bên lề: Bàn Cổ

Bàn Cổ được coi là vị thần khai thiên lập địa, sáng tạo ra vũ trụ trong thần thoại Trung Quốc, đây cũng là vị thần đầu tiên trong Tam Thanh của Đạo giáo. Theo Tam Hoàng Thiên Kinh, sự tích Bàn Cổ như sau:

Tại núi Côn Lôn có một cục đá lớn đã thọ khí Âm Dương chiếu diệu rất lâu đời, nên đã thấu được các tánh linh thông của vũ trụ mà tạo thành thai người. Sau 10 tháng 16 ngày, đúng giờ Dần, một tiếng nổ vang, khối đá linh ấy nứt ra, sản xuất một vị Linh Chân hy hữu, một con người đầu tiên của thế gian, được gọi là Bàn Cổ.

Vừa sanh ra thì vị ấy tập đi, tập chạy, tập nhảy, hít gió nuốt sương, ăn hoa quả, lần lần lớn lên, mình cao trăm thước, đầu như rồng, có lông đầy mình, sức mạnh vô cùng. Một ngày kia, Bàn Cổ chạy qua hướng Tây, bắt gặp một cái búa và một cái dùi ước nặng ngàn cân. Bàn

Cổ, tay phải cầm búa, tay trái cầm dùi, ra sức mở mang cõi trần.

Thuở đó Trời Đất còn mờ昧. Ngài ước cho phân biệt Trời Đất thì nhân vật mới hóa sinh được. Ngài ao ước vừa dứt tiếng thì sấm nổ vang, Thiên thanh, Địa minh, vạn vật sinh ra đều có đủ cả.

Ngài liền chỉ Trời là Cha, chỉ Đất là Mẹ, muôn dân là con. Ngài chính là tôn chủ sáng lập thế gian, nên cũng gọi Ngài là *Thái Thượng Đạo Quân*. Ngài tự xưng là Thiên tử, tức là con Trời, cai trị muôn dân. Ngài là vị vua đầu tiên của cõi thế gian nên gọi Ngài là *Hỗn Độn thị*.

Tương truyền, Bàn Cổ có ba người con là Phục Hy, Nữ Oa, và Hoa Tư.

Bàn Cổ thọ được 18.000 tuổi rồi quy thiên. Tiếp theo thì có Thiên Hoàng, Địa Hoàng, rồi Nhân Hoàng nối nhau cai trị thiên hạ.

Nhiệm Phưởng, thế kỷ 6, đã viết huyền thoại Bàn Cổ trong quyển Thuật Dị Ký rằng:

“Ngày xưa khi Bàn Cổ chết, đầu biến thành bốn ngọn núi, hai mắt biến thành mặt trời và Mặt Trăng, mỡ biến thành sông biển, râu tóc biến thành thảo mộc. Thời Tần và Hán, dân gian kể rằng đầu của Bàn Cổ là Đông Nhạc, bụng là Trung Nhạc, tay trái là Nam Nhạc, tay phải là Bắc Nhạc, và hai chân là Tây Nhạc. Các văn nhân ngày xưa kể rằng nước mắt của Bàn Cổ là sông, hơi thở là gió, giọng nói là sấm, đồng tử trong mắt là ánh sáng.”

79. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 79

Trước *Quát long thai*(1), thiên binh dày đặc, ngay ngắn lập thành hai hàng, Thiên Đế ngồi trên ghế Thái sư kim chế, lạnh lùng nhìn Ngao Triệu nằm trên đất cuộn người lại thành một vòng. Mặc dù không ít thiên binh thiên tướng đều giật mình vì cái bụng lớn của Ngao Triệu, mà các vị ngồi trên cao đương nhiên biết bụng của Ngao Triệu lớn như vậy vì nguyên nhân gì, nhưng Thiên Đế ở đây, bọn họ há lại dám bàn về?

(1) *Quát*: cạo/róc; *thai*: dài (dài quát long)

Khuôn mặt Ngao Triệu tái nhợt, co lại thành một vòng, lúc trước sau khi được Thiên Hậu làm phép, vừa rồi lại bị một đường kéo tới, cái bụng đã bắt đầu mơ hồ thấy đau, bây giờ bụng lại là từng trận từng trận co giãn theo quy luật, thay đổi đột ngột kia khiến cơ thịt siết thật chặt chèn ép lên Long Châu, mà Long Châu trái lại chen đẩy cơ thịt trở nên cứng ngắt mà dễ vỡ, hai bên kết hợp lại tự nhiên sinh ra đau nhức cơn sau còn đau hơn cơn trước, y chỉ có thể vô dụng ra sức ôm lấy cái bụng lớn của mình, hung hãn cắn lấy làn môi dưới, đề phòng tiếng rên rỉ vọt ra khỏi miệng.

Thiên Đế nhìn mồ hôi lạnh không ngừng rơi xuống trên người y, cái bụng có hơi run

Thiên binh hành hình nhìn nhau, tiến lên kéo cánh tay đang ôm chặt trên bụng của Ngao Triệu, lôi y lên Quát long thai, cả người bỗng chốc bị kéo đi liên đới làm đau đốn tập trung ở bụng cũng lan ra khắp người, Ngao Triệu không nhịn được phát ra tiếng rên “A!”, cặp mắt bị mồ hôi thấm ướt, nhìn *tỏa long liên*(2) ánh sắc hồng to lớn kia hiện ra, cơ thể chịu đựng sự đau nhức nghiêm trọng run rẩy.

(2) *dây xích khóa rồng*

Thiên thượng nhân gian có hai nơi trừng phạt ác long, một là Đoạn long thai, là nơi trăm đầu rồng, hai chính là Quát long thai trước mắt! Cái gọi là quát long chính là đem rồng biến thành xà, quát long lân (*cạo vảy rồng*), trừu long cân (*rút gân rồng*), thủ long cốt (*tróc xương rồng*), không chỉ đơn giản là đem rồng biếm thành xà, hình phạt quát long này đau đốn hết như bị lăng trì nhưng lại không thể chết, mà khi hóa thân thành rắn sẽ mất hết tất cả pháp lực, còn trí nhớ trước kia nhưng không thể huyền hóa thành hình, không thể mở miệng nói chuyện! Đau đốn như vậy khiến chúng rồng thà bị đưa lên Đoạn long thai còn hơn là bị quát!

Thế nhưng lúc này y chỉ sợ không còn sự lựa chọn nào khác, khổ đã không cười lên được, đau đốn kịch liệt kéo căng cơ thịt trên mặt, y ngoại trừ gom ngũ quan lại thành một ra thì không làm một chút biểu cảm dư thừa nào, cố hết sức cúi đầu nhìn cái bụng không ngừng lặn lên lặn xuống, hài tử này thật đúng là chờ không kịp muốn đi ra đây mà! Nhớ tới lời của Thiên Hậu, ánh mắt mơ màng của y lập tức trở nên kiên định, cho dù chịu đựng cơn đau bị thiên đao vạn quả này, y cũng sẽ sinh hạ hài tử này!

“A ” Xích sắt khổng lồ mà nặng nề không hề khoan dung quẩn quanh người y, linh lực khắc long trên xích sắt kia không thua gì đau đốn ở bụng, làm y lặn lộn trên đất kêu rên, cả người nhanh chóng bị kéo dài, long thân to lớn gãy dựa hiển hiện ra, thân thể bị phóng to, mà đau đốn ở bụng cũng dường như tăng lên theo, cái bụng lồi lên dao động mạnh mẽ, mà Long Châu trong cơ thể lại không ngừng quay cuồng, va đập lên lục phủ ngũ tạng cả y, cơn đau đốn thể này y chưa từng trải nghiệm qua, cơn đau khi bị Trừng Ác thần đâm xuyên hai vai lúc trước cũng thua xa phân nửa! Thế nhưng đau đốn này mới chỉ là bắt đầu!

“Hành hình!” Một tiếng ra lệnh, đao phủ vô tình giơ quát long đao trong tay lên thật cao, “Xoẹt ” một tiếng liền vô tình rơi xuống, nhất thời mấy miếng vảy rồng màu trắng mang theo màu đỏ tươi đập xuống mặt đất, trong sát na bể thành nhiều mảnh vụn.

“A ” Ngao Triệu không cách nào chịu được kêu gào lên, kết quả cường liệt của cơn đau nhói mà đao trực tiếp quát trên da cùng với đau đốn trong bụng trong ngoài kết hợp ngay cả thần tiên kiên cường cũng không cách nào chịu được! Mà cơ thể muốn lặn lộn gãy dựa bị xích sắt vô tình khóa chặt lại, cả người không cách nào nhúc nhích chỉ có thể mặc cho đau đốn lan truyền bên trong thân thể càng tăng thêm!

Mà đao phủ đã sớm chết lặng với tiếng kêu đau há bởi vì tiếng gào khóc của y mà chân chờ, đao thứ hai tiếp theo không chút nương tay buông xuống, ở trên cơ thể màu trắng kia lại có thêm một huyết khẩu.

“A a ” Tiếng kêu của Ngao Triệu tiếng sau còn thê lương hơn tiếng trước, y đã không biết cơn đau là từ trên người hay từ bên trong cơ thể, toàn thân trên dưới không có nơi nào là không đau! Đột nhiên y giãy dụa kịch liệt, sức lực kia lớn đến mức suýt nữa đánh văng đồ đao ra khỏi tay đao phủ. Thật là gay go! Bởi vì Long Châu vốn có vết nứt, cộng thêm giờ phút này linh lực của y đã hoàn toàn biến mất, không thể hình thành màng che cho Long Châu, hài tử kia vội vàng đi ra, ở trong bụng y quay cuồng như muốn phá vỡ chiếc vỏ Long Châu bọc bên ngoài nó!

80. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 80

Long thai bắt đầu không ngừng kéo dài quyền cước trong cơ thể y, Ngao Triệu cơ hồ có thể cảm thụ được những mảnh vụn của Long Châu ở trong thân thể đang từng chút từng chút một dung nhập vào trong huyết dịch của bản thân, cơn đau thiêu bỏng như kim châm kia theo huyết dịch tuần hoàn mà lan tràn ra khắp toàn thân.

“A a, a ” tiếng hét kéo dài mà chói tai tựa như ma âm to lớn xuyên qua lỗ tai của các thần tiên có mặt tại đây, có vài người mềm lòng không thể chịu nổi mà lặng lẽ lui xuống, chỉ riêng Thiên Đế thì từ đầu đến cuối sắc mặt không có chút thay đổi nào, biểu cảm nghiêm ngâm kia của y tựa hồ như rất thưởng thức tràng khóc hình này.

Long nhân to lớn không cách nào chịu được trào ra thật nhiều nước mắt, nước mắt kia hoàn toàn là kết quả trong vô thức, thuần túy là phản ứng trực tiếp nhất mà nhục thể không cách nào tiếp nhận được đau đớn này, ý thức trong người bắt đầu từ từ rời rạc tản đi, tiếng rên rỉ cũng dần khàn khàn yếu ớt bớt.

Ngao Triệu chỉ cảm thấy thể lực của mình hoàn toàn bị rút đi đến không còn chút nào, thân thể cao lớn ngay cả sức lực run rẩy cũng không có, ánh mắt thì mơ hồ không thấy rõ được bất cứ sự vật nào, trước mắt chỉ còn một mảnh trắng xóa, bên tai không nghe được bất cứ âm thanh nào, chỉ có tiếng tim đập càng lúc càng trầm nặng của bản thân... Có lẽ y sẽ chết đi lúc này... Ngạc Hàm...

“Ô a ” Trong giây lát, quát long đao hung ác càn qua xương rồng yếu ớt nhất của y, đó là điểm yếu ớt nhất cũng là nơi cảm giác đau đớn nhạy cảm nhất, cả khối sống lưng đều bị con đao tàn khốc cắt qua, thân thể vô lực gục xuống bị buộc nhảy lên một chút, *bạch mang*(1) trước mắt trong thoáng chốc bị nhuộm thành màu đỏ tươi!

(1) *bạch*: trắng; *mang*: mệnh mang, mờ mịt

Mà ngay sau đó, một cơn đau càng kịch liệt hơn hoàn toàn đánh nát chỗ mà y cho là đau nhất! Trái tim dần dần vô lực của y dường như bị một thứ đến từ trong cơ thể hùng hồn dùng quả đấm nặng nề đánh trúng, theo cách thức ép buộc nhanh chóng nhún nhảy! Hài tử đã phá xác mà ra! Hài tử!

Con mắt vẫn đục trái lại bởi vì cơn đau này mà dần dần trở nên trong vắt, bây giờ không

phải là lúc y muốn sống muốn chết! Nếu như y cứ tiếp tục tiêu trầm xuống, hài tử đã lọt vỏ mà ra sẽ chết ngộp trong bụng mình mất! Y phải mau chóng sinh hài tử này ra mới được! Thế nhưng người y giờ phút này còn có sức lực gì mà cố gắng sinh đứa trẻ này ra đây, thanh đao vô tình không ngừng hạ xuống trên người y, càng không lưu đường sống đánh tan sức lực mà y thật vất vả mới ngưng tụ được!

Một cơn đau đớn mạnh hơn thâm nhập vào sâu trong hài cốt, trên cái bụng mỏng manh thậm chí có thể mơ hồ nhìn ra một tiểu long thể đang không ngừng lộn nhào, dao động kịch liệt đến cả các thần tướng bên cạnh cũng thấy rõ, mà phản ứng sinh mệnh mạnh mẽ kia cho dù có ngu ngốc cách mấy cũng có thể đoán ra được bụng của Ngao Triệu đang xảy ra chuyện gì!

Chuyện này rốt cuộc là thế nào vậy! Phần hà Long Vương này rõ ràng là nam tử, thế nào mà lại dựng dục hài tử?! Mà giờ khắc này hài đồng trong bụng y đang tản mát ra sức sống và linh lực mãnh liệt như vậy, muốn bảo người ta xem nhẹ nhưng cũng không dễ, các thần tiên vốn đang trầm mặc đột nhiên bắt đầu xôn xao, tại đây châu đầu kẻ tai nghị luận đến tột cùng là đang xảy ra chuyện gì.

Thiên Đế cũng không thềm để ý đến cuộc thảo luận của các thần tiên này, cướp đi tất cả lực chú ý của y chính là nguồn linh lực tản mát ra từ trong bụng Ngao Triệu thể mà cường liệt dẫn đến sự cộng hưởng của Thiên Đế ngọc lệnh trong người y, Thiên Đế ngọc lệnh này không ngừng dao động trong người y, tựa hồ như có ý bay ra khỏi người y vậy! Khốn nạn! Nghiệt chủng này quả nhiên là không lưu được! “Nó” hẳn là vẫn chưa hoàn toàn thành thực thể, lúc trước còn có Uyển Nhược dùng pháp lực thay đổi mệnh cách của nó, thế mà “nó” lại vẫn có thể ồn ào tranh đoạt Thiên Đế ngọc lệnh với mình!

Sát khí nồng đậm không ngừng ngấm xôn ra từ người của Thiên Đế, như *kình cốc*(2) tác nghên lan tràn trong không khí, khiến các thiên thần đam âm ĩ thảo luận khiếp đảm im bật, cái đầu cho dù lúc bình thường vẫn ngẩng cao của bọn họ giờ đây thấp hèn lạng lẽ nhìn mặt đất, thế nhưng sát khí càng lúc càng dày nặng kia cũng đè nén làm họ không thở nổi.

(2) *bụi gai/cây có gai*

“Rầm” một tiếng, Thiên Đế đột nhiên đứng lên khỏi ghế vàng, bởi vì tức giận mà cổ ý phát ra tiếng bước chân làm trong lòng chúng thần run sợ cúi đầu càng thấp xuống.

Thiên Đế lạnh lùng đến gần Ngao Triệu, tầm mắt cuối cùng dừng lại trên bụng Ngao Triệu, không chút báo trước nào giơ lên một bước, để giày kim loại thẳng tắp đập lên cái bụng đang lặn chuyễn kia, khiến tiếng rên rỉ yếu ớt của Ngao Triệu bỗng chốc trở nên dồn dập, từng luồng máu đỏ pha tạp vật từ chỗ kín của y ào ạt chảy ra, tung tóe đầy đất, có một chút thậm chí còn văng lên vạt áo hoa quý của Thiên Đế và trên ống giày của đao phủ.

Huyết thủy hoàn toàn bất thường này nhiều đến mức khiến đao phủ tàn nhẫn cũng sinh mấy phần chần chừ, giơ quát long đao lên rồi lại buông xuống, xin ý kiên nhìn Thiên Đế.

“Tiếp tục! Mau chóng biếm con nghiệt long này thành phạm xà đi!” Thiên Đế không có chút

cảm tình nào nói, giọng điệu trang nghiêm rét lạnh kia làm đao phủ vô tâm cũng phải khẽ run lên, không dám có nửa khắc chần chờ giờ tay lên một lần nữa rơi xuống thân thể đã *thiên sang bách khổng*(3) của Ngao Triệu.

(3) ngàn vết lở loét trăm lỗ hổng

“Hức a ” Ngao Triệu thật vất vả có được một tia thở dốc trong khoảnh khắc đao rơi xuống vẫn không cách nào mà rên rỉ ra tiếng, thai nhi trong bụng lại run lên kịch liệt, linh lực nồng nặc trong một thoáng kia tỏa ra, không khỏi khiến Thiên Đế bất giác lui về sau một bước, bưng tay che ngực mình! Cái đồ nghiệt chủng này! Dám cả gan vọng tưởng đế vị của y! Đợi đến khi loại bỏ long thân của Ngao Triệu, y nhất định phải lòi “nó” ra khỏi bụng Ngao Triệu! Từ từ hành hạ đến chết! “Mau chóng loại trừ long thân của con nghiệt long này đi!”

“Dạ... dạ!” Đao phủ hốt hoảng thiếu chút nữa rối loạn *chương pháp*(4), đại đao trong tay không khỏi giật giật, run rẩy đến mức suýt chút nữa lệch lên người mình.

(4) kết cấu/cách thức/trình tự quy tắc

Hừ! Đồ phế vật vô dụng! Thiên Đế khinh bỉ hừ lạnh, nếu không phải linh lực mà tai họa này phát tán ra không ngừng khuấy động Thiên Đế ngọc lệnh trong cơ thể y, y đã sớm tự mình ra tay quất nghiệt long này rồi!

81. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 81

—Lại là một trận linh lực mạnh mẽ đánh vào, cơ thể cao lớn của Thiên Đế không nhịn được lại lùi về sau mấy bước, đè nén Thiên Đế ngọc lệnh trong người muốn lao đến xung động bên người Ngao Triệu, trên khuôn mặt lạnh lùng có thêm một vẻ âm mai, y tuyệt đối sẽ không để cho tai họa này được như ý!

Thiên Đế chậm rãi xoay người nhìn nam tử này, rét lạnh tối tăm nói: “Người là ai? Trẫm không nhận ra người.”

“Thần... Thần là Trùng Ấc thần mới nhậm chức!” Hắn không khỏi run sợ nuốt ngụm nước miếng, hắn mới vừa nhậm chức, nghe nói Trùng Ấc thần tiền nhậm của hắn chính là chết trong tay Ngao Triệu, thể nhưng Ngao Triệu cho dù đáng chết, hài tử trong bụng y lại là vô tội, tuy hắn không biết hài tử này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra!

“Trùng Ấc thần? Lại cầu tha cho con tội long này!” Thiên Đế cười lạnh, ngữ điệu lạnh lẽo kia có hiệu quả đông lạnh, khiến Trùng Ấc thần chỉ cảm thấy không khí khắp người như bị đọng lại không cách nào hô hấp được! “Tội long này vốn là nam tử, thân là nam tử lại hoài dựng sinh tử, chính là nghịch thiên, sự tồn tại của hài tử này chính là tội! Người thân là Trùng Ấc thần, mà không biết phân biệt được nặng nhẹ như vậy!”

Trùng Ác thần đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên Thiên Đế, khuôn mặt âm u kia không khỏi làm hắt hủi sâu một hơi, nụ cười trên gương mặt không có chút nhiệt độ của Thiên Đế làm hắt từ đáy lòng sinh ra trận trận rung mình!

“Người *dong tâm*(1) như vậy sao có thể trở thành Trùng Ác thần?! Trẫm xem quả tim này người không cần đến thì hơn!” Biểu cảm trên mặt Thiên Đế từ đầu đến cuối không thay đổi, mà bàn tay như con dao kia đột nhiên đâm vào trong lồng ngực của Trùng Ác thần, Trùng Ác thần còn chưa kịp phát ra tiếng hét thảm, đã thấy trên tay Thiên Đế có thêm một nửa trái tim dầm dề máu, Trùng Ác thần với lồng ngực chảy máu ngã trên đất, dựa vào nửa trái tim mà tàn suyễn, tiếng hít thở trầm nặng kia phảng phất như lão giả sắp chết.

(1) *tâm tư tâm thường, xoàng xĩnh*

“Lưu lại nửa trái tim đó cho người còn sống, xuống nhân gian mà rèn luyện thêm cho tốt đi!” Thiên Đế khinh rẻ cười, nắm chặt quả đấm lại bóp nát nửa trái tim kia! “Người đâu! Đánh Trùng Ác thần nhập phạm gian!”

“Vâng!” Trùng Ác thần đã hôn mê bị thiên binh nhanh chóng kéo xuống, trên vân lộ lưu lại một vết máu thật dài, sau đó lại bị mây trắng trông không tỳ vết che lấp.

Sau khi mắt thấy kết quả của Trùng Ác thần, thì còn ai dám đứng ra nói thẳng?

Ánh mắt nghiêm nghị của Thiên Đế càn quét chúng thần không dám thở mạnh một cái, giẫm cọt đi về phía Ngao Triệu, đột nhiên đưa tay nắm chặt lấy một cái sừng rồng trên đầu Ngao Triệu. Bất luận là ai! Ai dám không vâng lời y thì đều đáng chết! Thành linh dùng lực, liền sinh sinh bẻ gãy một sừng rồng của Ngao Triệu!

“Ồ...” Ngao Triệu vô lực rên rỉ, đau đớn khi mất đi sừng rồng, trái lại có chút giảm đi đau nhức mà thai nhi kia đang gây sóng gió trong bụng y. Ánh mắt giãy dụa từ trong đau đớn của y có được chút rõ ràng nhìn Thiên Đế, xuyên qua đôi mắt của Thiên Đế, y lại thấy được Quân Ngọc Hàm! Long thân to lớn kịch liệt run rẩy, không ngừng kêu gào lên: “Ngọc Hàm... Ngọc Hàm...” Giúp y... Cho y sức mạnh sinh hạ hài tử này!

Một luồng sức mạnh không biết từ đâu xông đến chậm rãi lan truyền trong cơ thể vốn vô lực của y, ra sức coi nhẹ tổn thương đến từ bên ngoài, mà cố gắng co bóp bắt thịt ở bụng mình, muốn đẩy nặn hài tử ra.

“Người muốn sinh hạ hài tử này?!” Ý thức được hành động của Ngao Triệu, Thiên Đế trở nên thâm trầm hơn, y còn vọng tưởng sau khi sinh nghiệt chủng này ra đoạt lấy Thiên Đế ngọc lệnh để cứu mình sao? Thật đúng là tà tâm không chết! Y muốn sinh thì cứ sinh đi! Ném thử cơn đau sinh đẻ kia một chút đi! Thế nhưng còn hài tử này! Y đừng có ôm hy vọng gì quá lớn!

Nở ra nụ cười quỷ dị, trong mắt Thiên Đế lóe lên vẻ đắc ý, nhưng chợt nghe phía sau một

trận xông xáo, vừa quay người thì thấy một thiên binh đang thở hồng hộc chạy nhanh về phía mình nôn nóng la lên: “Đế... Đế Thượng! Không xong rồi! Có ma tộc cư nhiên... cư nhiên xông vào Thiên Đình!”

“Ma tộc?!” Chẳng lẽ là nói Huyền Trần Tử? “Vậy các người đang làm cái gì?! Một đám phế vật! Còn không đi ngăn cản y!”

82. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 82

“Nhưng mà... Nhưng mà lúc trước Thiên Hậu điều đi một ít thiên binh, trong lúc nhất thời khó mà tập trung thiên binh để ngăn cản...” Thiên binh báo tin nơm nớp lo sợ trả lời, lúc trước Thiên Hậu đột nhiên điều đi hơn phân nửa tướng lĩnh coi giữ Thiên môn, ai mà biết Thiên Hậu đi không bao lâu ma đầu kia đã tới rồi!

Thiên Đế tiến lên đoạt lấy quát long đao trong tay dao phủ kia, hung ác bổ xuống xương cột sống của Ngao Triệu, bàn tay còn mang theo máu tươi của Trường Ác thân cứ vậy trụi moi vào trong vết thương trên lưng Ngao Triệu, dị cảm khi ngón tay kia ở trong khuấy động trong thịt làm Ngao Triệu chỉ muốn nôn mửa! Khi cuối cùng y tìm ra cũng nắm được gân rồng trên lưng Ngao Triệu, ánh mắt híp lại, gấp gáp cố sức rút mạnh nó ra ngoài!

“A, a, a ” Cơn đau rút gân này làm sức lực Ngao Triệu thật vất vả ngưng tụ được tiêu tán trong gào thét giãy dụa, y cho là thân thể này đã bị đau đến cực hạn rồi, nhưng lúc này y mới hiểu thì ra đau đớn vốn không hề có ranh giới! Cặp mắt đồng thời với lúc sức lực tán đi, từ từ khép hờp lại. Ngọc Hàm... Y sắp không được...

“Ha ha ha Hi Huyền! Người cho là mấy tên lính hồng này có thể phòng được ta sao?!” Thiên Đế đang muốn tiếp tục hạ thủ, lại nghe thấy giọng nói của Huyền Trần Tử, y quắc mắt cảm tức nhìn, thì thấy Huyền Trần Tử con mắt đỏ au cười như điên đứng cách y không xa!

Ấn ký trên gương mặt nhập ma của Huyền Trần Tử càng lộ vẻ đỏ tươi, y dữ tợn điên cuồng cười, ngày này y đã đợi lâu rồi! Cuối cùng y đã gặp được rồi!

“Ngao Triệu!” Mà theo sát phía sau Huyền Trần Tử chính là Quân Ngọc Hàm, hắn không ngờ khi mình đến đã là cảnh tượng như vậy! Ngao Triệu bị buộc hóa thành long thân, thân thể cao lớn bị xích khóa yêu xích chặt đến độ không thể nhúc nhích, toàn thân màu trắng bị máu tươi nhuộm sặc, một vùng toàn màu đỏ, không tìm được chỗ nào vẹn toàn! Đáng sợ hơn chính là sống lưng của y! Thịt trên lưng cứ như đóa hoa khai mở mà nứt ra, bạch cốt dày đặc bên trong phơi bày trong không khí, mà Thiên Đế đứng bên cạnh y một tay cầm hung khí dính đầy máu đỏ, một tay còn nắm chặt gân rồng màu vàng của Ngao Triệu!

Khốn kiếp! Hai mắt của Quân Ngọc Hàm bỗng chốc biến thành đỏ thẫm, hắn mặc kệ tất cả ngưng tụ linh lực lại, đồng loạt hai thanh đao linh lực vút ra từ lòng bàn tay, tay hắn cầm song đao hoàng kim trực tiếp xông thẳng lên Quát long thai, cơ hồ tất cả thân tiên có mặt

tại đây đều bị đôi quang đao đó làm cho sợ hết hồn. Đây không phải là song đao của Thiên Đế ư?! Còn linh lực mà cái người tự tiện xông vào Thiên Đình phát tán ra cơ hồ giống hệt Thiên Đế như đúc nghĩa là thế nào!

Đối với Quân Ngọc Hàm không để ý sống chết xông về phía mình, tức giận trong mắt Thiên Đế càng tăng lên, cái nghiệt thai này cũng tới Thiên Đình! Hừ! Hắn muốn dùng sức mạnh thừa kế từ mình đối phó với mình sao? Thật đúng là không biết tự lượng sức!

Ném huyết đao và gân rồng đi, Thiên Đế định gọi ra vũ khí của mình, thế nhưng đột nhiên cả người y mềm nhũn, cặp mắt tối tăm dữ tợn quay sang nhìn về phía bụng của Ngao Triệu! Đồ tai họa đáng chết! Lại muốn nhân cơ hội cướp Thiên Đế ngọc lệnh của y! Linh lực mãnh liệt mới vừa rồi thiếu chút nữa đã kéo Thiên Đế ngọc lệnh trong người y ra ngoài rồi!

Mà trong chớp mắt y chần chờ, Quân Ngọc Hàm đã bay vút lên, song đao trong tay không mang theo một chút do dự đâm qua người Thiên Đế, rồi xoay tròn rút ra khỏi người Thiên Đế, nhất thời đem cả người Thiên Đế ném văng ra mười thước! Đối với cảnh tượng như vậy, chúng thân lại không biết làm sao đứng ngốc lảng ra, biến chuyển đột ngột này rốt cuộc là sao đây!

“Ngao Triệu ” Quân Ngọc Hàm không thèm để ý đến người khác, đau lòng kêu gào tên của Ngao Triệu, mà Ngao Triệu mệt mỏi nghe thấy tiếng gọi của Quân Ngọc Hàm, mí mắt sụp xuống đột nhiên có sức chống đỡ, y mở mắt ra kinh hãi thấp giọng kêu lên: “Ngọc Hàm... Ngọc Hàm... Người đến rồi...”

“Thật xin lỗi! Ta đến trễ!” Quân Ngọc Hàm nhẹ giọng ân hận, căm ghét trừng xiềng xích đang trói chặt lấy Ngao Triệu, giơ quang đao trong tay lên cao, cả hai cái liền bỏ đi trói buộc trên người Ngao Triệu, dè dặt ôm lấy Ngao Triệu thương tích khắp người, thu lại quang đao trong tay, vội vàng rót linh lực vào trong cơ thể Ngao Triệu, giúp y thông thả lại sức.

Cởi bỏ tỏa long liên, lại lấy được một ít linh lực từ Quân Ngọc Hàm, mệt mỏi trên người Ngao Triệu có chút hóa giải, thế nhưng y còn chưa kịp cảm thụ được sự thoải mái chốc lát này, long tử trong bụng lập tức không muốn bỏ qua cho y ở bên trong bắt đầu đại náo thiên cung, kéo xé tạng phủ trong người y, khiến y đột nhiên trợn to hai mắt bi khiêu thành tiếng: “Ô a ”

“Sao vậy?! Đau ở đâu! Ta đừng phải vết thương của người sao?” Quân Ngọc Hàm hiểu nhầm mình đừng phải vết thương của Ngao Triệu, hốt hoảng hỏi. Hắn quả thật là đáng chết mà! Lại vô ý như vậy!

“Không... Không phải... Ta... Ta... Hài tử... Chờ không kịp sắp... sắp ra rồi!” Trên nét mặt căng cứng của Ngao Triệu kéo ra một nụ cười khổ, thế nhưng gương mặt đã cứng đờ chỉ kéo ra được nụ cười đắng chát mà chìm ngấm.

“Cái gì?!” Quân Ngọc Hàm không thể tin nổi kêu lên. Sao lại có thể?! Không phải còn ba tháng nữa mới đến sản kỳ hay sao?

Nghiệt súc đáng chết này! Dám cả gan dả thương y! Thiên Đế bị thương phần hận bò lên khỏi đất, lại nhìn thần binh thần tướng bên dưới đều đang sững sờ, một đám khốn nạn đáng chết! Đến khi chuyện này kết thúc y sẽ cho bọn chúng chết không được tử tế ~

“Còn sững ra đó làm cái gì! Còn không không mau bắt hai con yêu ma này lại!” Một tiếng rống giận thức tỉnh thần tướng, lệnh của Thiên Đế đương nhiên không dám làm trái, tất cả chuẩn bị đối phó với Huyền Trần Tử và Quân Ngọc Hàm!

83. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 83

“Ha ha ha Hi Huyền! Người đồ con rùa đen rúc đầu! Ngay cả con trai ruột của mình cũng muốn giết ư?” Huyền Trần Tử nói toạc cười to, lời nói kia làm sắc mặt của Thiên Đế có chút thay đổi, mà chúng thần tiên lại là sắc mặt đại biến, ma đầu kia nói cái gì vậy!

“Hừ! Yêu nghiệt! Ở đây hồ ngôn loạn ngữ cái gì! Muốn dùng nó yêu ngôn hoặc chúng sao?” Thiên Đế giễu cợt nói, thái độ khinh thường kia khiến chúng thần có chút an định lại, thế nhưng hạt giống nghi ngờ đã được gieo, rốt cuộc Quân Ngọc Hàm có quan hệ gì với Thiên Đế? Mới vừa rồi nhìn rất rõ, đạo pháp mà Quân Ngọc Hàm sử dụng quả thật giống Thiên Đế như đúc!

Mắt thấy Thiên Đế và Huyền Trần Tử kịch chiến, chúng thần trở mắt nhìn nhau, không biết có nên tiến lên hỗ trợ hay không, nhưng tốc độ giữa bọn họ và nhanh vừa mạnh, nặng lực cường đại, đâu phải là bọn họ tùy tiện là có thể chen được tay vào bọn họ thậm chí vốn không cách nào đến gần được hai người đó, phép thuật đấu đá bay loạn trong cuộc chiến bọc lấy thân thể của hai người, tạo thành khí lưu to lớn bên ngoài hai người, chỉ hơi đến gần thôi sẽ bị lợi phong kia gây thương tích!

Bên này không nhúng tay vào thì hơn, không khỏi đưa mắt sang nhìn Quân Ngọc Hàm đang ôm Ngao Triệu, chỉ thấy hắn không chút đề phòng nào ôm thật chặt lấy Ngao Triệu, hoàn toàn không màng đến sinh tử của mình truyền toàn bộ linh lực vào trong người Ngao Triệu.

“Ồ a ” linh lực khôi phục như trước, ý thức dần dần rõ ràng, Ngao Triệu trái lại càng cảm thấy cả người trên dưới đau đến mức vượt khỏi sự gánh vác của cơ thể, mà nổi trội hơn cả chính là cái bụng không ngừng dày vò y, nơi đó đau đến độ làm y gần như quên hẳn đau đớn ở nơi khác trên người! Hải tử này thật đúng là hoạt bát hiếu động, không ngừng nghỉ một khắc nào thi triển quyền cước trong bụng y, vội vàng tìm lối đi ra!

Thế nhưng y bây giờ là nửa rỗng nửa rắn, muốn sinh đứa trẻ này ra quả thực không thích hợp, chẳng thà biến thành nhân thân!

Ngao Triệu cố nén cơn đau phỏng như cả người ném vào trong biển lửa, từ từ hiện ra nhân thân, thế nhưng pháp lực của y không đủ, nhân thân hiện ra đến đau đớn, làn da màu cổ đồng nhiễm điểm điểm vết máu, bởi vì bị cạo đi vảy rồng mà không cách nào huyền hóa ra

quần áo, Quân Ngọc Hàm lật đặt cởi áo khoác của mình xuống phủ thêm cho Ngao Triệu, cái bụng nhô lên thật cao kia có thể thấy rõ quỹ tích hoạt động của hài tử, chân mày của hắn nhíu chặt lại, chuyện sinh sản hắn chỉ biết một chút, huống chi lúc này lại là nam tử sinh sản! Nhớ lại phụ nhân lúc sắp lâm bồn khi gặp trong rừng trước kia, trong lòng hắn càng hoảng loạn! “Triệu... Triệu... Người ngàn vạn lần phải chống đỡ, hài tử... hài tử lập tức sắp ra rồi!”

“A... Ô a, a ” Dường như có một luồng sức mạnh to lớn từ bên trong cắn xé máu thịt của mình, Ngao Triệu vốn hư nhược không cách nào nuốt xuống được đau đớn dằn vặt không thể hình dung nổi kia, chỉ có thể sinh sinh để tiếng rên đau bóp nghẹn lòng người không ngừng tràn ra ngoài, thế nhưng không chỉ là đau đớn, mặc dù cố chấp muốn sinh hạ hài tử này ra, song một khi thật sự đến lúc sinh hạ, vô tri mê mang và không biết làm sao càng làm y ăn nhiều đau khổ! “Ngọc Hàm... Ngọc Hàm... Ô a giúp, giúp ta... A, a a ”

Từng tiếng kêu gào dồn dập mà thê lương kia đến cả các thần tiên đứng xem một bên cũng có chút không đành lòng, huống chi là Quân Ngọc Hàm! Hắn chỉ cảm thấy trái tim mình bị Ngao Triệu móc ra khỏi người, kinh lạc toàn thân cũng bị niết trong tay Ngao Triệu! Ngao Triệu cần hắn! “Triệu, Triệu! Không sao đâu, có ta ở đây! Dùng, dùng sức nặn con ra! Nhanh thôi, rất nhanh thôi sẽ không sao! Ta luôn một mực bồi bên cạnh người!”

“Ư... A, ô a a a a dùng... dùng sức thế nào... A, a ” Hài tử bởi vì đã lâu không tìm được cửa ra mà hiển nhiên tức giận kịch liệt làm xằng làm bậy trong người y, giờ khắc này y chỉ cảm thấy mình đã bị dẫn thân vào địa ngục A Tì, bị khốc hình khó mà tưởng tượng nổi kéo cửa thân thể!

“Dùng sức đẩy con ra ngoài!” Quân Ngọc Hàm liều mạng cố gắng nhớ lại Huyền Trần Tử lúc trước hướng dẫn phụ nhân kia như thế nào, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, những mẩu vụn đứt quãng bay lượn trong đầu hắn. Không được! Lúc này Ngao Triệu đang cần hắn, hắn không thể rối loạn tay chân được! Hắn phải cho Ngao Triệu dựa vào!

Hắn ổn định lại bản thân, nắm thật chặt lấy tay Ngao Triệu, không ngừng truyền sức mạnh vào trong người Ngao Triệu, “Triệu, dùng sức đẩy rặn hài tử xuống, không sao đâu... tất cả cũng sẽ không sao đâu...”

Giọng nói kia nhẹ nhàng như làn gió mát an ủi trái tim Ngao Triệu, mà thân thể không ngừng được bổ sung sức mạnh bắt đầu theo bản năng dùng sức đẩy hài tử ra ngoài cơ thể, đẩy về phía dũng đạo bình thường thừa hoan! “Ô a ”

Mà giọng nói êm ái của Quân Ngọc Hàm, lại khiến cho Thiên Đế trong lúc ác chiến sinh ra một tia hoảng hốt, giọng nói này thật giống như hồi đó người nọ đã nói khi mình đang đau đớn...

Thình lình hắc phong đánh úp về phía y, y nhất thời không cách nào tránh né, lại bị đánh trúng ở sườn bụng, nhìn phần bụng chảy máu của mình, y hừ lạnh, tất cả bọn chúng đều chết hết đi cho y! Phàm là kẻ uy hiếp mình, cũng chết đi cho y! “Còn không bắt tội long lại!”

Thiên Đế hạ lệnh, chúng thần nhưng do dự nhìn Quân Ngọc Hàm và Ngao Triệu, thời khắc này Ngao Triệu đặt mình vào trong đau đớn vô hạn khi sinh sản, mà Quân Ngọc Hàm hoàn toàn không hề phòng ngừa về phía họ, bảo bọn họ, bảo bọn họ xuống tay thế nào được?

Như Trùng Ấc thần đã nói, thai nhi trong bụng này chung quy vô tội, hơn nữa quan hệ giữa Quân Ngọc Hàm và Thiên Đế mập mờ, nếu quả thật là con riêng nơi phạm trần của người, đến lúc đó nếu xảy ra chuyện gì thật, Đế Thượng trách cứ, vẫn là bọn họ làm sai! Hơn nữa linh lực của hài tử này cường liệt như vậy chỉ sợ sau khi ra đời tiền đồ không thể lường được, không đúng thì sẽ đề lên đầu bọn họ, đến lúc đó bọn họ há chẳng hải cẩu địch thí mẩu của nó hay sao? Huống chi chúng thần có mặt tại đây đông đảo như vậy, tất nhiên không cần làm con chim đầu ngọn súng can thiệp vào!

Chúng thần trái phải thối thác, có tính toán riêng, đoàn đoàn vây quanh Quân Ngọc Hàm và Ngao Triệu, thế nhưng không có mấy người chân chính nhảy ra, có điều rốt cuộc có vài người chỉ vì cái lợi trước mắt, một tên thần tướng đột nhiên nhảy ra, cố chấp phóng cái búa trong tay về phía Quân Ngọc Hàm, một búa liền chém lên lưng Quân Ngọc Hàm

84. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 84

Trong giây lát đó cột máu màu đỏ văng tung tóe đầy đặc trên không trung, không khí vì nhiễm máu tươi mà tăng thêm mấy phần mùi tanh!

Quân Ngọc Hàm mím môi lại thật chặt, bàn tay cầm lấy tay Ngao Triệu bất giác mạnh thêm vài phần, thế nhưng tất cả sự chú ý của Ngao Triệu đều tập trung trên bụng, không chú ý đến Quân Ngọc Hàm đang cố nén cơn đau khi bị búa bổ xuống.

Hắn lạnh lẽo quay đầu lại, liếc mắt nhìn thần tướng phía sau, sự lạnh lùng trong mắt kia khiến tên thần tướng này bất giác lùi lại hai bước, ánh mắt này, cái ánh mắt làm người ta từ tận đáy lòng phải rung mình giống hệt ánh mắt Thiên Đế như đúc!

Bỗng chốc ngưng khí lại, một luồng sức mạnh cường đại hoàn toàn tụ tập khắp bốn phía xung quanh Quân Ngọc Hàm, chỉ nghe thấy hân rống giận một tiếng, một luồng sáng chói mắt bắt phụt ra từ trong người hắn, liền đem tên thần tướng cả người lẫn búa hoàn toàn đánh văng! Tình thế mạnh mẽ kia ngay cả người xem bên cạnh cũng cảm nhận được dư âm, trong lòng đột nhiên kinh ngạc, sức mạnh này hoàn toàn không thua gì Thiên Đế! Người trước mắt này nhất định chính là phiên bản của Thiên Đế!

Bị luồng sức mạnh này của Quân Ngọc Hàm làm cho chấn động, các thần tiên không dám tùy tiện tiến lên, nhưng nào biết được lần đề khí mới vừa rồi của Quân Ngọc Hàm là gánh vác đối với thân thể! Một mùi tanh người từ ngực trôi lên, một ngụm chất lỏng nóng bỏng tràn ngập trong miệng, hắn sắc mặt không đổi sinh sinh nuốt ngụm máu kia xuống, lúc này hắn nhất định phải bình tĩnh! Một kích vừa rồi đã hao hơn phân nửa linh lực hắn, một kích này không chỉ để chấn nhiếp đám thần tướng, đồng thời cũng là vì an ủi Ngao Triệu, để yên tâm sinh hạ hài tử!

“Ô a a a...” Ngũ quan của Ngao Triệu sít hết lại vào nhau, hai mắt nhắm thật chặt, hai mắt cũng sắp tụ vào nhau, mồ hôi ướt lạnh tựa như lũ lụt vỡ đê trút xuống, cả người giống như ngoi lên từ trong nước vậy, thân thể thật vất vả mới có được sức lực lại bởi vì sinh sản mà tiêu hao, mà hài tử vốn âm ỉ dần dần bớt đi, lệ khiếu vốn cao vút của y càng lúc càng thấp xuống, đổi thành tiếng khóc sùt sùi đau đớn đứt quãng, bàn tay nắm lấy Quân Ngọc Hàm chậm rãi vô lực.

Trong lòng Quân Ngọc Hàm căng thẳng, càng tăng lực cầm lấy tay y, hẩn cúi đầu nhìn bụng Ngao Triệu, vị trí bụng của Ngao Triệu dời xuống không ít, xem ra cách lúc hài tử này ra đời không còn xa! Trong lòng hẩn bất giác có chút yên tâm, thế nhưng giờ chưa phải là lúc để thư giãn, hít sâu một hơi, không ngừng cưỡng ép linh lực bên trong đan điền truyền vào trong người Ngao Triệu. Ngao Triệu nhất định phải chịu đựng! Cho dù phải liều mạng, hẩn cũng sẽ không để cho Ngao Triệu và hài tử xảy ra chuyện!

Ngao Triệu lại có thêm một chút sức lực không ngừng nghỉ tiến vào trạng thái chiến đấu, liều mạng co bóp cơ bụng từng chút từng chút rặn đứa trẻ xuống, mà hài tử trong bụng theo sự cố gắng không ngơi của y từ từ di chuyển xuống, tựa hồ cuối cùng cũng tìm được cửa ra, đứa bé kia cũng trở nên hưng phấn, dùng cả tay chân giãy dụa chui vào trong dũng đạo!

“Ư a! A” Đôi mắt vô thần của Ngao Triệu đột ngột mở thật to, dũng đạo nhỏ hẹp kia gắng gượng chen vào cự vật khổng lồ, tựa như thân thể trong nháy mắt xé thành hai nửa, y thậm chí không hề cảm thấy mình còn sống! Thế nhưng cơn đau rạn nứt khi cự vật kia không ngừng chui xuống lại kéo sinh hồn của y trở về, tổ giác y còn sống cũng đang trải qua khảo nghiệm lớn nhất!

Đi cùng với việc hài tử di chuyển xuống, chất lỏng ấm áp không ngừng chảy ra từ hạ thể của y, trên y phộc đã sớm ướt lạnh lại dính thêm chút nước, thế nhưng y đã không thể chú ý đến những điểm này, tất cả cảm giác xấu hổ đều bị đau nhức đè lên, theo bản năng hạ bụng xuống mở rộng chân mình, thậm chí không tiếc phơi bày chỗ kín của mình, giúp hài tử có thể đi ra dễ dàng hơn một chút.

Quân Ngọc Hàm cũng không còn lòng băn khoăn những chuyện khác nữa, nhọc nhằn định trụ ý thức bắt đầu lay động của mình, không ngừng truyền linh lực vào trong người Ngao Triệu, vốn định mở miệng an ủi Ngao Triệu vài câu, thế nhưng hẩn sợ mình vừa mở miệng, ngụm máu đang cắn răng chặn lại sẽ trào ra, chỉ có thể ở trong lòng lặng lẽ gọi lên tên Ngao Triệu: Triệu Triệu

“A! A! Ô a!” Ánh mắt của Ngao Triệu càng lúc càng tan rã, mỗi một lần đứa bé dời xuống là y liền cảm giác thân thể mình lại nứt ra thêm một tắc, trái tim tựa hồ cũng bị xé thành mảnh vụn, rồi lại tỉ mỉ đập bẻ những mảnh vụn đó ra! Y sắp chống đỡ không nổi nữa rồi!

Ngay phút chốc Ngao Triệu muốn buông tha, trên gương mặt ướt lạnh của y cảm thấy một cơn ấm áp. Cái gì vậy? Hết sức miễn cưỡng nhìn lên trên, trong mơ mơ hồ hồ dường như thấy dưới mũi của Quân Ngọc Hàm chảy xuống hai tia máu, máu kia còn đang không ngừng rơi xuống đất, Ngọc Hàm “Ngọc... Ngọc... Ô...”

Quân Ngọc Hàm ôn nhu nhìn y, nuốt xuống máu trong miệng, đôi môi tái nhợt miễn cưỡng căng ra, an ủi y lắc đầu cười, tỏ ý mình không sao.

Không cần phải nói lời nào, Ngao Triệu cũng biết suy nghĩ trong mắt hắn, y biết y biết tất cả đều là vì hài tử này! Ngọc Hàm, y biết! Vô luận thế nào, y cũng sẽ không bỏ cuộc, vô luận thế nào, y nhất định phải sinh hài tử này ra!

85. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 85

Mà ở bên kia, Thiên Đế và Huyền Trần Tử đang đánh nhau rồi bởi, mặc dù ma lực của Huyền Trần Tử rất cao, nhưng chung quy vẫn không phải là đối thủ của Thiên Đế, sau mấy chục hiệp, y dần lộ bại tích, hô hấp càng lúc càng loạn, cứ mỗi lần xuất chiêu thì có cả trăm chỗ hở, mà so với vẻ mệt mỏi ứng phó của y, Thiên Đế thì tỏ ra ung dung bình tĩnh hơn rất nhiều, y giấu cợt cười nói: “Trẫm sớm nói với ngươi, ngươi cho đến bây giờ không phải là đối thủ của trẫm! Thật là không biết tự lượng sức!”

Thiên Đế cười lạnh, chậm rãi bước lên, kéo cái đầu rũ xuống của Huyền Trần Tử, ác độc cười nói: “Ngươi vĩnh viễn không thể thắng nổi trẫm đâu!” Giơ song đao lên định một đường chém xuống!

Huyền Trần Tử trừng mắt nhìn ta, trong mắt tràn ngập hận ý! Hắn ta đây là ý gì! Hắn ta muốn nói trong lòng Phỉ Ngạn vĩnh viễn chỉ có Hi Huyền hắn ta sao?! Đáng hận! Y không tin! Nếu y cứu được Phỉ Ngạn, Phỉ Ngạn chắc chắn sẽ nhìn y với con mắt khác! Đáng ghét! Y rất muốn giết hắn ta! Nhưng thân thể này lại không nhúc nhích được, chỉ có thể dùng ánh mắt căm ghét.

Thiên Đế tàn khốc cười, tay không chút do dự hạ đao, thế nhưng ngay phút chốc đao của y rơi xuống, thỉnh thoảng một luồng linh lực mãnh liệt đột nhiên đánh vào người y, lại làm cho đao của y hơi bị lệch chém lên cánh tay Huyền Trần Tử. Chuyện này là thế nào?!

Thiên Đế kinh ngạc quay đầu lại trừng Ngao Triệu, y không để ý đến Huyền Trần Tử nữa, từng bước từng bước nặng nề đi về phía Ngao Triệu, mắt lạnh nhìn Ngao Triệu đang khổ sở giãy dụa trong sinh tử, không ngừng phát ra tiếng kêu bén nhọn làm người ta tê dại: “A, ô a a ” kèm theo cùng tiếng kêu kia là huyết động bên dưới từng chút từng chút mở ra, duy trì kích cỡ đủ để một anh hài thông qua!

Tiếng rên rỉ chấp chùng cao thấp kia không phải là mối quan tâm của Thiên Đế, khiến y quan tâm chính là cái bụng từng chút từng chút dờ xuống của Ngao Triệu, đứa bé kia càng lúc càng đi xuống, tựa hồ cách lúc ra đời không còn xa, thế nhưng đến giờ phút này hài tử đó lại còn linh lực mạnh mẽ đến vậy, không phải Uyển Nhược đã sửa lại mệnh của nó rồi sao?! Hơn nữa nó lại ra đời khi chưa chín chắn, đáng lẽ không thể có pháp lực thâm sâu thế này mới đúng! Cái nghiệt thai này quả nhiên không lưu được!

Mà Quân Ngọc Hàm tuy phát giác Thiên Đế đến gần, nhưng Ngao Triệu vẫn còn vùng vẫy giãy dụa trong bế khổ vốn không cách nào rời hẳn được, bản thân một khi không cung cấp linh lực cho y nữa chỉ sợ Ngao Triệu sẽ không chống đỡ nổi nữa! Lúc này hẳn sao có thể phân thân!

Hắn trừng nhìn hạ thể của Ngao Triệu, thấp thoáng có thể thấy được trong miệng huyết không ngừng bị mở rộng một nửa vòng tròn đen thui, có lẽ là đầu của hài tử, ý thức như vậy không khỏi làm hắn phần chân trong lòng, đứa bé sắp ra đời rồi!

Mà giờ phút này vô luận thế nào hắn đều không thể buông tay! Cho dù là phải liều mạng, hắn cũng phải bảo vệ “mẫu tử” bọn họ bình an! Quân Ngọc Hàm đột nhiên đề khí, chống đỡ phát ra linh lực tạo thành một lớp màng bảo vệ ngưng kết bên ngoài hắn và Ngao Triệu, khí thế mạnh mẽ kia trái lại làm Thiên Đế hơi lui về sau một bước.

Thiên Đế băng lạnh cười. Ngu xuẩn! Cho dù trong cơ thể hắn có một nửa linh lực của mình, nhưng hắn hiện giờ chưa thoát khỏi thân xác phàm tục lại vận dụng phép thuật mạnh như vậy, thân thể không chỉ bị phép thuật phản ăn mòn mà còn không cách nào gánh vác nổi, nặng một chút thậm chí dẫn đến thất khiếu chảy máu mà chết!

Song đao giơ cao đột nhiên dùng sức tạo ra dấu thập tự trên người Quân Ngọc Hàm, khiến Quân Ngọc Hàm suýt nữa không cách nào chống đỡ nổi mà ngã xuống, thế nhưng hắn cắn răng thật chặt, lớp bảo vệ hơi yếu đi rồi lại mạnh mẽ chống cự, cũng cùng lúc này hai mắt hắn bắt đầu chậm rãi nhỏ xuống hồng thủy, trước mắt không cách nào thấy rõ Ngao Triệu được nữa, chỉ có một vùng máu đỏ...

Hừ! Hẳn thế mà vẫn cứng đầu! Thế nhưng thân thể của hắn có thể chịu được phép thuật dữ dội như vậy sao? Cho dù y không sử dụng quang đao nữa, y đoán hẳn cũng không chống đỡ được bao lâu, chỉ là y không thể đợi được! Y tuyệt đối không thể để cho nghiệt thai này ra đời!

Bỗng chốc ngưng tụ sức mạnh, bên ngoài quang đao trong tay lóe lên một tầng hắc tử, phát ra tiếng vang “lách tách lách tách”, linh lực kia dùng mắt thường cũng có thể thấy được thật khiến người khác run sợ trong lòng, một đao này mà hạ xuống không chết cũng là trọng thương!

Quang đao một lần nữa giơ cao lóe lên hắc quang kinh người, mắt thấy nó sắp sửa tiếp tục đánh lên hai người Quân Ngọc Hàm, nhưng trong sát na đao rơi xuống, một bóng người chột lóe lên, sinh sinh giúp Quân Ngọc Hàm cản một đao này, người đó một mình tứ lưỡng bát ngàn kim, lại đem lực trả ngược lại cho Thiên Đế, khiến Thiên Đế không thể không lùi lại hai bước. Thu Chí Thủy! Hẳn dám cả gan nhúng tay vào chuyện Thiên Đình, quên đi lời thề lúc trước với mình rồi sao? “Thu Chí Thủy, người thật là to gan!”

“Huyền... Dừng tay đi... Không có lợi gì đâu...” Nhưng không ngờ một giọng nữ quen thuộc truyền đến từ phía sau, y quay đầu mắt lạnh nhìn Thiên Hậu, kiềm nén hỏi: “Thiên Hậu! Lời ấy của nàng là ý gì!”

Về mặt của Thiên Hậu tái nhợt, trông qua vô cùng yếu ớt, cả người phơi ra trạng thái nửa trong suốt, thật sự làm chúng thần xung quanh giật mình, chỉ là nụ cười âm áp trên khuôn mặt nàng vẫn không hề thay đổi, trong mắt mang theo quyền uy, nói: “Huyền, ta không hề thay đổi mệnh của hài tử đó, mà là truyền sức mạnh của ta cho nó, giúp nó trở thành thực thể thôi.”

“Cái gì!” Hai mắt của Thiên Đế trừng to, hiện đầy tia máu, y đột nhiên quay đầu cảm tức nhìn Ngao Triệu, đề đao muốn chém tới, lại bị Thu Chí Thủy tiếp tục cản lại, y thốt nhiên giận giữ nói: “Cút ngay!”

Thu Chí Thủy lặng lẽ thở dài, nói: “Hi Huyền, buông tha đi, chung quy là con cháu của người, người tranh làm gì!”

“Bất kể là kẻ nào! Chỉ cần uy hiếp đế vị của trẫm chính là địch nhân của trẫm!” Thiên Đế trừng quan mà giận, mái tóc màu đen xỏa tung ra, trong đôi mắt màu mực tràn ngập khí thế sát ngược, diện mạo trông thật kinh người, không khỏi làm Thu Chí Thủy than thở, vì đế vị mà y đã nhập ma rồi!

“Ồ không được ” Thiên Đế hét thảm một tiếng, trước ngực đột nhiên hiện ra Thiên Đế ngọc lệnh, Thiên Đế ngọc lệnh phát ra kim quang đột nhiên bay về phía Ngao Triệu.

“A, a, a a ” Tiếng kêu thê lương của Ngao Triệu bỗng chốc trở nên dồn dập, tiếng thở mạnh thô ráp giống như dã thú sắp kề cận tử vong, cái bụng lớn không ngừng co giật, huyết khẩu bị mở lớn thành linh trào ra thật nhiều máu! Ở dưới thân tạo thành một vết máu kinh người! Ngao Triệu chỉ cảm thấy không gian nhỏ hẹp trong người bị quyền cước căng đến nổ tung, cửa ra duy nhất cứ như thể bị xé rách hoàn toàn vậy, y bỗng chốc bật người dậy, ngửa đầu dùng hết khí lực toàn thân kêu gào lên” A ”

Một cự vật duy trì vết rách tại huyết khẩu, mang theo mẫu huyết từ bên trong trượt ra ngoài cơ thể “Oa ” một tiếng khóc rung động thiên địa, tuyên bố một sự khởi đầu mới!

86. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 86

“Triệu Triệu sinh rồi!” Quân Ngọc Hàm hưng phấn kêu lên, ngậm máu bị kìm nén không thể chịu được nữa phun ra ngoài, nhưng hắn cũng không thèm để ý lau sạch vết máu trên khóe miệng, ánh mắt không cách nào nhìn thấy được thứ gì, chỉ có thể dùng tay thay mắt run rẩy sờ lên Ngao Triệu.

“Hài tử... Ôm... Ôm...” Ngao Triệu nhọc nhằn nói, mỗi một chữ đều là dùng máu để nói chuyện!

Thu Chí Thủy tiến lên ôm lấy bé sơ sinh, bồng lên cho Quân Ngọc Hàm và Ngao Triệu nhìn,

cười nói: “Chúc mừng, là một bé trai.”

“Ừ...” Ngao Triệu si ngốc nở nụ cười, nhưng ánh mắt thì càng lúc càng tan rã, mà mí mắt thì dần dần trầm nặng, từ từ khép lại, bàn tay trong tay Quân Ngọc Hàm dần dần vô lực buông xuống...

“Triệu ” Cả trái tim Quân Ngọc Hàm đều nhảy lên, lồng ngực quặn quai, một ngụm máu tươi lại phun ra, run rẩy dùng tay lau đi vết máu trên khóe miệng, hân ôm thật chặt lấy thân thể u lạnh của Ngao Triệu, sự lặng yên đọng lại trong không khí.

Thu Chí Thủy vội vàng kéo hân, nói: “Vạn vạn không thể, nếu người tiếp tục truyền chân khí cho Ngao Triệu nữa, chỉ sợ người sẽ không cách nào chịu được!” Hiện giờ thất khiếu của hân đã có ngũ khổng chảy máu, nếu cứ tiếp tục nữa chắc chắn sẽ thất khiếu chảy máu mà chết!

“... Hải tử này làm thế nào có thể cứu được Triệu?” Đôi mắt chảy máu của Quân Ngọc Hàm nhìn Thu Chí Thủy, mặc dù ánh mắt kia đã không thể nhìn thấy được nữa, Thu Chí Thủy vẫn có thể cảm giác được trái tim hân đang thẳng tắp trường mình, khiến cho lòng hân ta sinh thẹn: “Hải tử này vốn là mệnh đế vương, ta vốn tưởng rằng mối quan hệ giữa người và Thiên Đế sẽ khiến Thiên Đế mắt nhắm mắt mở, hơn nữa hải tử này xứng là Thiên Đế tương lai... Các người chắc sẽ có thể thoát tội...” Nhưng không ngờ Thiên Đế nào quan tâm nhi tôn gì, trái lại đưa bọn họ vào tuyệt lộ!

“Vậy sao?” Quân Ngọc Hàm nhàn nhạt đáp một tiếng, thái độ lãnh đạm kia lại càng làm cho Thu Chí Thủy cảm thấy là mình hại bọn họ.

“Sư đệ, đừng tự trách, thật ra thì tất cả mọi chuyện này đều là sai lầm của ta, là ta làm *chướng nhân pháp*(1).” Uyển Nhược nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn về phía Hi Huyền, ôn nhu nói, “Huyền, buông tha đi...”

(1) thủ thuật che mắt

“Dựa vào cái gì?!” Hi Huyền bên cạnh đột nhiên gầm lên, y giầy dựa đứng dậy, cả giận nói, “Trẫm mới là Thiên Đế! Nó chỉ mới là trẻ sơ sinh, chưa từng trải qua trắc trở! Lại là tạp chủng hỗn huyết! Dựa vào cái gì lại làm Thiên Đế được! Dựa vào cái gì muốn trẫm dâng thứ mà trẫm khổ tâm giành được cho nó!”

“Khanh khách ” Hai tiếng cười vui của hải tử tựa như đáp lại lời chất vấn của Thiên Đế, bàn tay nhỏ bé của bé con đột nhiên duỗi ra, bắt lấy khối Thiên Đế ngọc lệnh, thì thấy vết rách vốn có trên thân Thiên Đế ngọc lệnh càng lúc càng sâu, bỗng chốc một tiếng “Xoẹt xoẹt” vang lên, thân ngọc hoàn toàn bể ra tạo thành một vầng sáng, một bóng người từ trong mảnh vỡ bước ra.

Huyền Trần Tử nằm trên đất không nhúc nhích được đột nhiên hưng phấn hét lớn: “Phi Ngạn! Phi Ngạn!” Thế nhưng bóng người kia không hề để ý đến y, trực tiếp đi về phía Hi

Huyền.

Hi Huyền kinh ngạc nhìn Thiên Đế ngọc lệnh biến mất, đột nhiên xoay mắt trừng bóng người kia, cắn răng nghiêng lợi nói: “Quân Phi Ngạn! Người quả nhiên không phải thành tâm vì trẫm hy sinh!” Uống công y vì hấn mà hy sinh nhiều như vậy, nói đến cùng người này chưa từng thật lòng đối xử với mình!

Quân Phi Ngạn đau thương khẽ lắc đầu, tiến lên nhẹ nhàng ôm Hi Huyền, thế nhưng bàn tay kia lại một lần nữa xuyên qua người Hi Huyền, hấn ôn nhu cười, linh hồn không có thực thể hôn lên đôi môi Hi Huyền, nhẹ nhàng nói: “Huyền, thật xin lỗi...” Bóng dáng hư ảo kia theo Thiên Đế ngọc lệnh tiêu tan trong không khí...

“Quân Phi Ngạn!” Hi Huyền phút chốc hét lên, nhưng không còn ai có thể trả lời y nữa, y chợt quay đầu quắc mắt giận dữ nhìn Uyển Nhược, thân thể dần mất đi sức lực lao tới trước mặt nàng, bắt lấy tay nàng, trừng nàng, tràn đầy hận ý hét lên: “Uyển Nhược!”

Đôi mắt thâm tình trong suốt như ngọc thành của Uyển Nhược chân thành nhìn y, bảo y buông tha quả thật quá khó mà, tựa như bảo mình đừng yêu y nữa vậy! Nhàn nhạt cười, nàng cuối cùng vẫn nuốt lời, từng nói rằng vô luận thế nào cũng sẽ giúp y, thế nhưng nàng rất ích kỷ, ích kỷ muốn được giải thoát, ích kỷ muốn trả thù sự vô tình của y đối với mình, ích kỷ muốn y chịu đựng đau khổ nàng từng phải chịu! Nàng khẽ gật đầu, nói: “Là ta, tất cả đều là cục diện do ta bố trí.”

Hi Huyền kéo kệt nghiêng răng vang dội oán hận nhìn nàng, nhọc nhằn nói: “Vậy đối với người có cái gì tốt!”

“Tốt ư? Không có...” Uyển Nhược cười, cũng không né tránh sự thù hận của Hi Huyền, không cho Hi Huyền cơ hội nói chuyện, nói tiếp, “Huyền, người thật sự cho là ta không biết chuyện mười người con trai của chúng ta là do người giết sao?”

“Người nói bậy cái gì đó! Đó là do Hậu Nghệ giết! Huống chi không phải còn một đứa còn sống sao!” Á nữ nhân nhàm chán này chỉ vì vậy mà phá hủy đại nghiệp của y ư?! “Huống chi hài tử thì tính là gì! Chết rồi còn có thể tái sinh!”

“A... Ta còn tưởng rằng sau khi để người sinh hài tử người sẽ biết được mẫu tử liên tâm, nỗi đau mất con, nhưng ta cuối cùng sai rồi...” Uyển Nhược bất đắc dĩ lắc đầu, lại đổi lấy hai con mắt của Hi Huyền trừng lớn hơn, trong phần nộ càng nhiều thêm một vẻ kinh ngạc!

87. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 87

Nhìn thấy kinh ngạc trong mắt y, Uyển Nhược lại buồn bã cười, nàng thiết lập thật nhiều chi tiết trong tràng cuộc này, cuối cùng vẫn đạt được kết quả mong muốn lúc đầu, nhưng nàng

từ đầu đến cuối vẫn không vui! Trong tràng cục này không có người thắng, bất kể kết cuộc như thế nào, có cũng chỉ là kẻ thua thôi...

Nàng bùi ngùi thở dài nói: “Từ khi người bố trí Hậu Nghệ bắn mặt trời, giết mười người con trai của ta, ta đã suy nghĩ đến bố trí cục diện này như thế nào, thật ra thì mỗi một bước ta đều sinh lòng do dự, nhưng mỗi một lần người lại bức ta ra tay, cuối cùng đi tới kết cục này... Ha ha... Cũng tốt cũng tốt, chúng ta giải thoát khỏi con đường này, trong lòng người cũng hết sức bất an đúng không? Bởi vì để vị vốn không phải là của người, cho nên người lo được lo mất, chỉ sợ có một ngày sẽ mất đi để vị! Cho nên người không hề yên tâm với bất kỳ ai, đối với ai cũng đề phòng, mà cuộc sống như vậy rất mệt mỏi đúng không...”

“Vậy ư... Có lẽ chính bởi vì người phòng bị như vậy, tâm ngoan thủ lạt như vậy, mới có mọi chuyện hôm nay đi...” Uyển Nhược nhìn y, đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ cất tiếng cười, bọn họ vạn bản khổ cực thay đổi số mệnh, rốt cuộc vẫn bị số mệnh xếp đặt một đạo! Nếu không phải Hi Huyền có hành vi sát tử, thì sẽ không có kế hoạch của nàng, sẽ không có nghiệt duyên giữa Quân Phi Ngạn và Hi Huyền, lại càng không có sự tồn tại của Quân Ngọc Hàm, cũng sẽ không có tân đế hôm nay! Hết thấy đã sớm là chú định sâu xa từ trước... “Thì ra là vậy, Huyền ơi Huyền à, người cuối cùng vẫn không thay đổi được gì cả, chính bởi vì sự đa nghi cảnh giác và đuổi cùng giết tuyệt của người, mới kéo mệnh luân trở lại nguyên đạo...”

“Người nói cái gì?!” Hi Huyền một tiếng kinh vắn, nàng tiếp tục nói: “Lúc đầu người biết được nhi tử của người và Hậu Nghệ sẽ uy hiếp để vị của người, người liền sắp đặt làm mười người con trai Thái Dương của người gieo họa nhân gian, lại âm thầm ban cho Hậu Nghệ thần cung bắn chết mười đứa con, rồi dùng cái danh giết để tử để Hậu Nghệ muôn đời không được thăng tiên, chỉ là người không ngờ rằng Hậu Nghệ nhất thời mềm lòng giữ lại một mặt trời, kết quả người liền dùng thuật khôi lỗi không chế đứa con trai thứ mười của ta, khiến nó sống chẳng khác gì chết!”

“Người chỉ vì những chuyện này mà phản bội trẫm!” Hi Huyền quả thật giận không kiềm chế được, có đế vương nào là chưa từng trải qua những chuyện này, huống chi đương sơ lúc giết tiên Thiên Đế cũng chính là cha y không hề thấy nàng từng nương tay! “Người và ta đồng thọ cùng thiên địa, có hay không có con thì có sao! Huống chi nếu người muốn, còn có thể tái sinh!”

“Người luôn không hiểu... Trái tim của một người làm mẹ! Đối với người mà nói thì không là gì cả! Nhưng đối với ta! Đối với một người mẹ!” Uyển Nhược lập tức trở nên kích động, đột nhiên mặt lạnh lẽo, cười lạnh nói, “Cũng bởi vì người không hiểu, cho nên ta cũng muốn người trải qua nỗi đau đớn tâm thường đó! Cho nên mới có Quân Ngọc Hàm!”

“Người nói cái gì?!” Hi Huyền nguy hiểm híp mắt lại, y lúc đó đã thấy kỳ lạ Quân Phi Ngạn làm thế nào có thể có được thần dược làm nam giới sinh tử, nói như vậy là do Uyển Nhược đưa cho!

“Ha ha,” Uyển Nhược khô khốc cười vài tiếng, “Người vốn không phải là thiên mệnh, Thiên Đế ngọc lệnh cũng không phải là của người, là ta đoạt Thiên Đế ngọc lệnh cưỡng ép cho người, có vết rách đương nhiên là bình thường, mà người lại phạm phải tội bội đức, thí phụ sát tử, tất nhiên vết rách càng sâu hơn. Thuần dương chỉ phách của Quân Phi Ngạn thật ra

không thể bù đắp vết rách trên đó, mà hoàn toàn trái lại, sẽ càng làm vết rách sâu hơn!”

“Cho nên người lừa trẫm!” Bàn tay tóm lấy Uyển Nhược của Hi Huyền không khỏi mạnh thêm mấy phần lực, như thể muốn sinh sinh vặn gãy tay nàng vậy, nhưng Uyển Nhược cũng không thêm để ý, gật đầu, ánh mắt nhìn y không mang theo một chút tạp chất: “Là ta, đúng là ta cố ý lừa ngươi, cố ý gạt ngươi là thuần dương chi phách của phạm nhân có thể tu bổ Thiên Đế ngọc lệnh...” Hai mươi sáu năm trước, Quân Phỉ Ngạn thân là một người phạm tặc bởi vì thiên tư phi phạm mà một lòng muốn lên Thái Hư sơn tìm Huyền Trần Tử tu luyện thành tiên, nhưng không ngờ vì nàng mà từ đây kết một đoạn nghiệt duyên với Hi Huyền, thậm chí còn phải thêm vào tính mạng.

Mới đầu nàng vốn không muốn để Hi Huyền chịu cơn đau sinh tử, hồi đó nàng chỉ là vì chịu nỗi đau mất con hận không thể kéo Hi Huyền xuống khỏi đế vị, liền lừa gạt y đi tìm thuần dương chi phách tu chỉnh Thiên Đế ngọc lệnh, nhưng trong lòng nàng ít nhiều còn có chút do dự, mới lừa gạt Hi Huyền rằng chỉ khi đối phương chân tâm chân ý nguyện ý hy sinh cho y mới có thể tu bổ Thiên Đế ngọc lệnh. Không ngờ là Hi Huyền thật sự chạy xuống nhân gian cố ý tiếp cận Quân Phỉ Ngạn, cũng không ngờ rằng Quân Phỉ Ngạn lại yêu Hi Huyền, càng không ngờ rằng Hi Huyền vì lừa gạt Quân Phỉ Ngạn mà cam tâm tình nguyện bị Quân Phỉ Ngạn đặt bên dưới.

Khi đó lúc nàng biết được chuyện này, trong lòng đương nhiên đau đớn vạn phần như bị hành hạ, trong lòng đối với Hi Huyền càng sinh mấy phần hận ý, nghĩ rằng nếu y vì đế vị mà chịu giống như nữ tử mở chân ra cho nam nhân, vậy y dứt khoát cũng giống như nữ tử đi chịu cơn đau sinh tử luôn đi! Cho nên nàng tự tay moi ra trái tim đứa con thứ mười của mình, khiến hẳn triệt để trở thành con rối vô tâm, lại đem trái tim mặt trời và quả Thần Nông kết hợp với nhau, tạo ra liều thuốc có thể làm nam tử sinh con, thế nhưng thuốc này không hẳn là đơn giản như vậy, Hi Huyền uống thuốc này chẳng những phải chịu nhiều đau khổ lúc mang thai, sẽ còn bị thai nhi trong bụng hút đi lượng lớn linh lực!

88. Đệ Nhị Thoại - Long Quyết - Chương 88

Nàng đưa thuốc kia cho Quân Phỉ Ngạn, lại không nhìn được âm thầm quan sát bọn họ, rồi bị sự hạnh phúc giản đơn khi Hi Huyền ở bên cạnh Quân Phỉ Ngạn làm cho cảm động, nàng thậm chí thấy được nụ cười của Hi Huyền lộ ra đối với Quân Phỉ Ngạn mà mình chưa từng nhận được, nàng thật sự có chút đỡ dần! Khi đó nàng đã nghĩ rằng có lẽ chỉ là những gì mình bỏ ra chưa đủ để Hi Huyền yêu mình, có lẽ Quân Phỉ Ngạn mới là người mệnh định của Hi Huyền, có lẽ yêu một người không phải là có được y mà là làm y hạnh phúc...

Trong lòng nàng ít nhiều giữ lại một ít hy vọng, cho nên nàng mới có ý nối kết Quân Ngọc Hàm và hậu duệ của Ứng Long là Ngao Triệu...

Trường Uyển Nhược không chút che giấu nào, Hi Huyền cũng thiên tư bách chuyển, trong đầu lục tục thoáng qua chút đoạn nhỏ, tựa hồ biết được điều gì, y đột nhiên đẩy ngã nàng xuống đất, một đôi quang đao gác lên cổ nàng, phần hận nói: “Là người đưa cho Quân Phỉ Ngạn cái thứ thuốc kia! Là người làm phép để nghiệt thai kia hút đi một nửa linh lực của ta! Là

người thông đồng với Thu Chí Thủy để cái tai họa này ra đời đoạt đi đế vị của trẫm!”

Lưỡi dao lạnh như băng khảm vào trong thịt, trên mặt Uyển Nhược lại không có chút sợ hãi nào, nàng bình tĩnh gật đầu nói: “Chính là ta, tuy người phong ấn sức mạnh của Quân Ngọc Hàm, nhưng mà ta ngày đêm đều có thể cảm nhận được luồng linh lực kế thừa từ người trong cơ thể hắc, cộng thêm ta vừa lúc tỉnh được tân đế sắp ra đời, quả nhiên là sau khi Ngao Triệu, hậu duệ của Ứng Long, phạm phải chuyện, lại có liên quan đến con trai Quân Ngọc Hàm của người, có lẽ tất cả đều là số mệnh đã định trước, lại có vị sư đệ thích xen vào chuyện người khác của ta tham gia vào, ta cảm ứng được lúc hắc giúp Quân Ngọc Hàm và Ngao Triệu tính trước tiên trình, thì có ý thì phép lừa gạt hắc, làm hắc lầm tưởng người sẽ vì mối quan hệ với Quân Ngọc Hàm lại càng bởi vì hài tử này là tôn tử của người mà cam nguyện nhường đế vị...” Cũng không thể nói là lừa gạt, thật ra thì lúc ấy nàng cũng có phần ôm một chút hy vọng, hy vọng dưới đáy lòng Hi Huyền có thể lưu một tia tình cảm...

“Nói cho cùng đều là do người! Thì ra tất cả đều là người giở trò quỷ! Ha ha ha! Giỏi lắm! Một người là người bên gối của trẫm một người là con trai trẫm! Hợp lực với nhau để đối phó với trẫm sao?!” Hi Huyền bi thương mà cười, Uyển Nhược cảm thấy mình tựa hồ sinh ảo giác rồi, chỉ vì trong nụ cười kia lại thấm vài phần thê lương, thế nhưng sao lại có thể được?! Trái tim cứng rắn như Hi Huyền ư!

Cuộc nói chuyện của họ khiến Quân Ngọc Hàm vốn tâm tư chỉ đặt trên người Ngao Triệu cuối cùng cũng có một chút phản ứng, hắc từ đầu đến cuối vẫn ôm Ngao Triệu, chỉ là người hơi xoay về phía Hi Huyền, khó tin hỏi: “Nói như vậy, người thật sự là là... của ta...” Mặc dù lúc trước sớm có cảm giác này, trong một vài giấc mơ kỳ quái đó, hắc tựa hồ như ở trong bụng Hi Huyền vậy, thế nhưng cho dù Hi Huyền là Thiên Đế là nam tử, sao có thể nhẫn tâm làm hại nhi tôn của mình chứ! Thậm chí ngay cả phụ thân của hắc cũng là y giết! Y sao lại xuống tay được chứ!

Hi Huyền lạnh lùng nhìn khuôn mặt dính đầy máu của Quân Ngọc Hàm, Quân Ngọc Hàm mất đi đôi mắt vô cùng giống y lại càng giống Quân Phi Ngạn, đáng vẻ thảm hại kia không hề khác gì dáng vẻ của Quân Phi Ngạn lúc chết! Khiến y không khỏi hoảng hốt. Quân Phi Ngạn! Người cố ý để cho con trai người đối phó với trẫm sao! Người đối xử với trẫm quả nhiên không phải là thật tâm! Quyết tuyệt hừ nói: “Đúng thì thế nào! Lúc trước trẫm hận không giết được người! Nếu không phải là để làm yên lòng Quân Phi Ngạn, trẫm há có thể lưu lại tính mạng của người! Mà bây giờ trẫm càng muốn giết người!” Bỏ ra tất cả trái lại không nhận được kết quả gì! Cừu hận trong lòng y dường như sắp nổ tung lên! Thế nhưng y đột nhiên lại không biết hận ai! Y hận tất cả! Những kẻ ở đây trong mắt y đều là phản đồ! Phản đồ!

Quân Ngọc Hàm chỉ trực tiếp đối mặt với y một hồi, không nói gì nữa xoay người lại, lặng lẽ truyền linh lực của mình cho Ngao Triệu đang dần tản đi hơi thở.

“Người xem thường trẫm ư? Người cho là nhi tử của người có thể kéo trẫm xuống khỏi đế vị sao?! Người vọng tưởng!” Thái độ của Quân Ngọc Hàm hoàn toàn chọc giận Hi Huyền, cả người y nghiêng đi, muốn tấn công đến, thế nhưng quang đao trong tay phút chốc biến mất, y hoảng sợ trừng hai tay mình, chuyện này là thế nào!

Uyển Nhược nhọc nhằn bò dậy đứng lên khỏi mặt đất, lắc đầu nói: “Huyền, người vẫn chưa rõ sao? Thời đại của ta và người đã qua rồi... Đế vương chân chính đã ra đời! Đây chính là mệnh...”

“Cái gì mà mệnh! Trẫm mới thật sự là đế vương! Trẫm là Thiên Đế! Mệnh đều là do trẫm quyết định!” Hi Huyền cuồng loạn hét lớn, thể nhưng sức mạnh trong cơ thể cứ như từng chút từng chút bị xói mòn vậy, y chỉ cảm thấy bản thân trong nháy mắt già nua và vô lực! “Không trẫm mới là Thiên Đế! Các người ai cũng không thể cướp đi đế vị của trẫm!” Y vì đế vị này mà trả giá nhiều như vậy! Sao có thể nói không còn là không còn! Sao lại có thể nhường cho anh hài cái gì cũng không biết cái gì cũng chưa từng trả giá này!

Đường như đang cười nhạo y, đứa bé mới sinh kia lại vung vẩy tay, cười mấy tiếng, đột nhiên một khối mỹ ngọc lấp lánh trong suốt tạo thành trước ngực bé, đó mới là Thiên Đế ngọc lệnh! Thần tiên khắp phía rồi rít quỳ xuống, đồng thanh nói: “Tham kiến Đế Thượng!”

“Các người ” dám hành lễ với anh hài không hiểu chuyện gì này! Tất cả các người đều là phản đồ! Hi Huyền trong mắt ứ máu muốn xông lên, lại bị Thu Chí Thủy kéo về, mà thân thể già nua của y dù giấy dựa thể nào cũng không thể tránh thoát được, y cứ như một món đồ chơi bị Uyển Nhược và Thu Chí Thủy đùa bỡn trong lòng bàn tay! Y thật hận!

Uyển Nhược than thở một lần cuối cùng đưa tay về phía Hi Huyền, dịu dàng nói: “Huyền...” Lại bị Hi Huyền vô tình hất ra, mặc dù đã đoán trước, nhưng vẫn không ngừng được sự chua xót trong lòng, cúi đầu nói một tiếng “Bảo trọng...”

Sau đó chậm rãi đi về phía Ngao Triệu và Quân Ngọc Hàm, cản lại hành động không để ý đến mình mà độ khí cho Ngao Triệu, thở dài nói: “Không ích gì đâu... Ngao Triệu dùng mạng của y đổi lấy mạng cho hài tử các người... Không giống như phụ hoàng người, y thật sự yêu người và hài tử, lúc trước Huyền từng dùng địa vị cao dự đồ Ngao Triệu, chỉ cần y chịu xóa sạch thai nhi trong bụng, nhưng y thà vứt đi tính mạng của mình cũng muốn giữ được đứa bé...”

Lúc ấy nàng ở đó cũng rất giật mình, không ngờ rằng loài rồng tham sống sợ chết trong truyền thuyết sẽ vì con mình mà nguyện ý hy sinh tính mạng, trên con đường này có bao nhiêu tính mạng vì tình mà hy sinh cho hài tử này? Đứa trẻ này là kết tinh của rất nhiều tình rất nhiều ái ngưng tụ lại! Có lẽ đây cũng là một trong những nguyên nhân nó có thể trở thành đế vương chân chính. Hy vọng rằng hài tử này sẽ không phụ những người hy sinh vì nó, có thể giữ một tấm ái tâm yêu thương thiên hạ. Nếu thần không có tình yêu thì sao có thể che chở nhân gian? Có lẽ đây cũng là nguyên nhân mà Hi Huyền thua thảm hại!

“Ta biết...” Quân Ngọc Hàm khàn khàn giọng nói, lúc biết được mối quan hệ của Hi Huyền và mình cùng với những chuyện trần thế xưa kia, tim hần mặc dù có chút mất mát nhưng không bi thương, bởi vì hần đã có Ngao Triệu của hần! Hần biết Ngao Triệu của hần thật sự yêu hần! Hần biết Ngao Triệu có thể vì hần vì hài tử mà hy sinh tất cả! Thế này đã đủ rồi! Cho dù là người trong thiên hạ đều bỏ rơi hần, chỉ cần Ngao Triệu yêu hần, vậy thì đủ rồi! Hần đã hoàn toàn thỏa mãn! Ôm thật chặt lấy cơ thể dần dần tan đi hơi thở, dùng thân thể mình làm ấp người y, hần cũng sẽ để Ngao Triệu biết mình vì y có thể trả giá mọi thứ hần cho tới giờ chưa trả giá điều gì, mạng của hần vốn chính là của Ngao Triệu, Ngao Triệu ở đâu hần sẽ ở đó!

“Người... Con của người đã là Thiên Đế, người có tính toán gì không? Cho dù Ngao Triệu bỏ mình, người vẫn có thể đắc đạo thăng tiên, trở thành vị thần chí cao...”

Quân Ngọc Hàm nhẹ nhàng lắc đầu, huyết lệ trong đôi mắt chưa từng đứt đoạn, thế nhưng trên khuôn mặt lại mang nụ cười nhu tình như nước, ngọt ngào nói: “Triệu sẽ không chết! Y đã nói, đến khi tất cả đều đi qua, chúng ta sẽ đến Trữ Hóa huyện mở tiệm đồ cổ, sau đó lại sinh thật nhiều thật nhiều hài tử...”

Kéo thân thể lạnh như băng của Ngao Triệu càng gần thêm vào lòng, hắn đặt đầu y trên vai, tựa như đêm khuya kia vậy, dịu dàng ôn hòa hỏi: “Triệu, ta biết nơi nào phong thủy tốt thích hợp để mở tiệm, thế nhưng ta không hiểu đồ cổ, người đừng ghét bỏ nhé... Lần này là một bé trai, lần tiếp theo chúng ta sinh một nữ hài có được không?”

“Người nói đi Trữ Hóa huyện ngay bây giờ ư? Được, ta lập tức mang người đi!” Thân thể hư nhược của Quân Ngọc Hàm ôm ngang lấy cơ thể đã dần dần biến thành long thân của Ngao Triệu, từng bước từng bước gian nan đi về phía trước.

“Người ” Uyển Nhược nhìn họ, lặng lẽ nhắm hai mắt lại, cười nói, “Ta tiễn các người đi một đoạn đường, xem như là một chút tâm ý cuối cùng của ta...” Thân thể đã bán trong suốt của nàng hóa thành những điểm huỳnh quang bao quanh người Quân Ngọc Hàm và Ngao Triệu, mang theo bọn họ cùng nhau biến mất khỏi Thiên giới đầm máu!

Thu Chí Thủy buồn bã thở dài, nhẹ nói: “Bảo trọng ” nếu có duyên sẽ gặp lại! Sư tỷ, hắn sẽ không phụ sự nhờ vả của nàng! Xoay người đi về phía Huyền Trần Tử ngã trên đất, mở miệng nói: “Sư đệ...”

“Sư huynh, huynh nói đúng... Phỉ Ngạn hắn vô luận thế nào cũng sẽ không yêu ta...” Huyền Trần Tử sững sờ đưa mắt nhìn phía trước, cuối cùng tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, dù y có cố gắng kêu gào Quân Phỉ Ngạn ra sao, nhưng trong mắt của Quân Phỉ Ngạn vẫn chỉ có Hi Huyền như trước! Đến chết cũng chưa từng nhìn y một cái! Mộng tỉnh rồi tâm không còn nữa! Y sống còn có ý nghĩa gì, “Giết ta đi!”

“Sư đệ, sư phụ có giao phó, đệ vốn là tấm minh kính trước *thần thai*(1), chỉ là chộc phải trần ai, đệ hãy đến gốc thần mộc chuộc tội! Đợi đệ gột đi một thân tội nghiệt này thì trở về bên cạnh sư phụ chuyên tâm làm minh kính!” Thu Chí Thủy niệm vài câu thần chú, liền đưa Huyền Trần Tử đi, lại xoay người nhìn Hi Huyền giống như *cổ hi lão giả*(2), hình dáng dần dần già đi thật khiến người ta cảm khái vạn phần, “Hi Huyền, ta sẽ tự mình đưa người đến một chỗ an toàn.”

(1) *bàn thờ*

(2) *ông già tuổi bảy mươi*

“Giết trầm đi! Sống như vậy chẳng thà người giết trầm!” Hi Huyền thù hằn nói, mắt đi để

vị chính là mất đi tất cả! Y sống trái lại không bằng chết!

Thu Chí Thủy lắc đầu nói: “Ta đã đáp ứng sư tỷ, nhất định sẽ để người còn sống, đồng thọ cùng thiên địa... Trừ khi...” Trừ khi có một ngày Hi Huyền không còn quyền luyện để vị nữa, nhưng chuyện này sao có thể xảy ra được?! “Đi thôi!”

Cựu đế từ đi, tân đế nhậm chức, gió bão trôi qua, huyết vân tản đi lại phô bày tân vân thuần khiết, trọng tiêu ế vân, nghiêm hạ tế chiêu, hồng tiêu vũ tể, thái triệt khu minh, mạn ca quyền vũ hoa bay bành bông, làn sa đỏ khói đỏ ập châu liên ngọc. Thiên Đình vẫn phồn hoa như xưa kia, vẫn là vùng đất mà phàm nhân hướng đến.

Thời gian tấy trôi, ký ức ố vàng, ngay cả cuộc thay đổi triều đại như chuỗi mộng này cũng dần trở nên mơ hồ, càng không ai nhớ đến đã từng có một người một rồng bởi vì lỗi lầm mà tương luyện câu chuyện của họ thiên địa đã quên, nhưng chỉ cần bọn họ *tương tri*(3) thì đã là túc hỉ rồi...

(3) *hiếu nhau*

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-di-tap-dam-he-liet-de-nhi-thoai-long-quyet>